

തടാകത്തിലെ തപോധനൻ

(മലങ്കരസഭാ ബന്ധു)

Malankara Orthodox TV

(Malayalam)

Thadakathile Thapodanan

(Biography and History of Tadagam Christhu Sishya Ashram)

By K. V. Mammen

Kottackal, Manganam, Kottayam

Copy right : Author

First Published : January 1983

Second Edition : December 1996

Third Edition : January 9, 2017

Publisher : **K. V. Mammen**
Ph: 0481-2578936

Cover Design

Typesetting & Printing : Sophia Print House, Kottayam
Ph: 99471 20697

Rs. 150/-

തടാകത്തിലെ തപോധനൻ

(ബിഷപ്പ് വാൽഷിന്റെ ജീവചരിത്രവും
തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ ചരിത്രവും)

അശീതിയുടെ നിറവിൽ നിൽക്കുന്ന ആശ്രമം

കെ. വി. മാമ്മൻ കോട്ടയ്ക്കൽ
മാങ്ങാനം, കോട്ടയം-18

വിതരണം

തടാകം ആശ്രമം ഭരണസമിതി
കോയമ്പത്തൂർ - 8

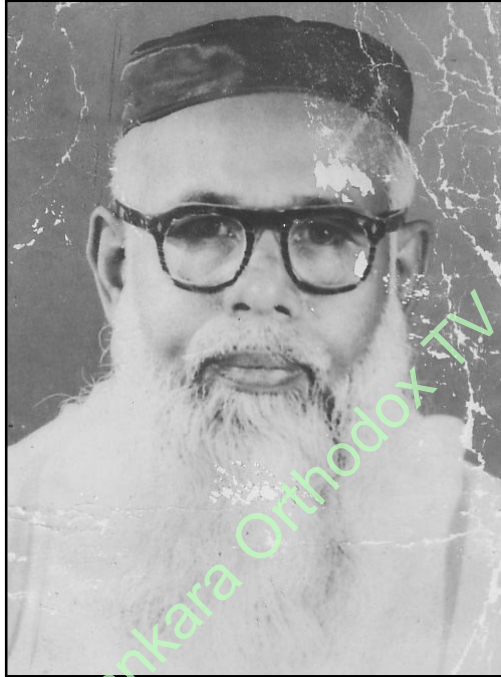

കെ. വി. മാമ്മൻ

ജനനം 1929-ൽ പത്തനംതിട്ടയിൽ. പിതാവ് എം. വർഗീസ് കോട്ടയ്ക്കൽ, തുമ്മൺ. മാതാവ് മറിയമ്മ. ബിരുദ ബിരുദാനന്തര പഠനത്തിനു പുറമേ നാഗ്പൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്ന് 1960-ൽ ജേർണലിസം ഡിപ്ലോമാ കരസ്ഥമാക്കി. മലയാള മനോരമയിൽ 40-ഉം ചർച്ച് വീക്കിലിയിൽ 50-ഉം വർഷം പ്രതാധിപ സമിതി അംഗമായിരുന്നു. 'മലങ്കര സഭ' മാസികയുടെ മുൻ പ്രതാധിപ സമിതി അംഗം. 45 വർഷം പുതുപ്പള്ളി നിലയ്ക്കൽ പള്ളി സണ്ടേസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു. മലങ്കരസഭയിലെ കാതോലിക്കാമാർ, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മലങ്കരസഭ, റീത്തു പ്രസ്ഥാനം, സഭാകവി സി. പി. ചാണ്ടി, പ. ഗീവറുഗീസ് രണ്ടാമൻ ബാവാ, പരിശുദ്ധ ഔഗേൻ ബാവാ, പാമ്പാടി തിരുമേനി, വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി, ബിഷപ്പ് വാൽഷ്, 2000 വർഷം പിന്നിട്ട മലങ്കരസഭ, ഇലഞ്ഞിക്കൽ ജോൺ വക്കീൽ, പുത്തൻകാവ് കൊച്ചുതിരുമേനി, യാച്ചാരം, ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ: ചരിത്രവും സംസ്കാരവും, മലങ്കര വർഗീസും ആനപ്പാപ്പിയും മുതലായി സഭാ ചരിത്ര-ജീവചരിത്രപ്രധാനങ്ങളായ അമ്പതിൽപരം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവ്.

ഭാര്യ ലീലാമ്മ മാമ്മൻ മാങ്ങാനം മന്ദിരം ആശുപത്രിയിലെ ലേയാമ്മ മെമ്മോറിയൽ നഴ്സിംഗ് സ്കൂൾ മുൻ പ്രിൻസിപ്പൽ. മക്കൾ വറുഗീസ് മാമ്മൻ (ആനന്ദ് ട്രാൻസ്പോർട്ട്), അഡ്വ. നോട്ടറി മോഹൻ മാമ്മൻ, ഡോ. അനിൽ മേരി തോമസ് (അണുശക്തി വകുപ്പ്)

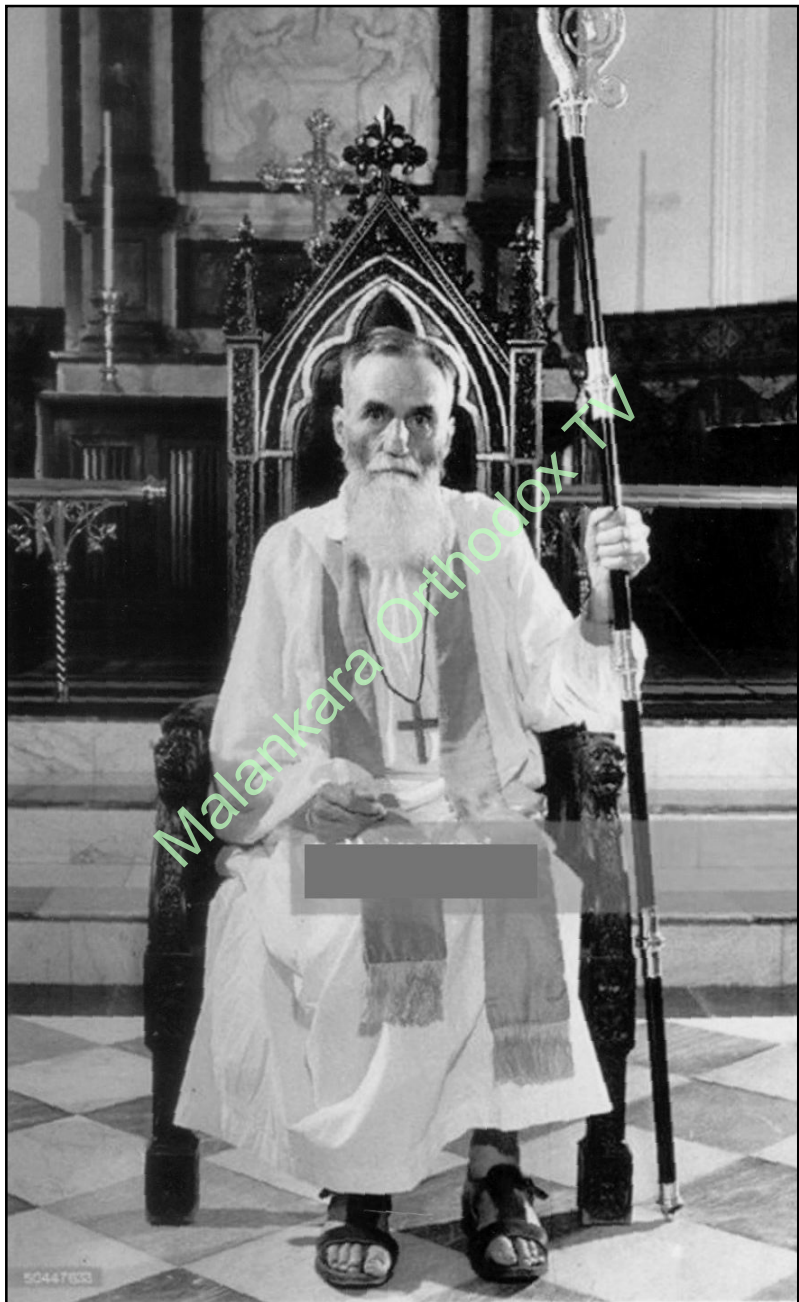
വിലാസം: കോട്ടയ്ക്കൽ, മാങ്ങാനം, കോട്ടയം - 18 ഫോൺ: (0481) 2578936

സമർപ്പണം

തടാകം ആശ്രമസ്ഥാപക നേതാക്കളിൽ ഒരാളും ബിഷപ്പു പാക്കൻഹാം വാൽഷിന്റെ അരുമ ശിഷ്യനും ആശ്രമത്തിന്റെ പ്രഥമ ആചാര്യയുമായ ഫാദർ കെ.സി. വറുഗീസിന്റെ മാതൃകാപരമായ ജീവിതത്തെയും നിശ്ശബ്ദമായ സേവനങ്ങളെയും അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് “തടാകത്തിലെ തപോധനനെ” അച്ചന്റെ പാവനസ്മരണയ്ക്കു മുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ആചാര്യയും ആശ്രമാംഗങ്ങളും

The Malankara Orthodox Syrian Church CATHOLICATE OF THE EAST

Baselios Marthoma Paulose II
Catholicos of
The Apostolic Throne of
St. Thomas
And Malankara Metropolitan

Catholicate Palace
Kottayam - 686 038
Kerala, India

അനുഗ്രഹസന്ദേശം

നമ്മുടെ വാത്സല്യവാൻ ശ്രീ. കെ. വി. മാമ്മൻ 1996-ൽ രണ്ടാം പതിപ്പായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച തടാകത്തിലെ തപോധനൻ എന്ന ബിഷപ്പ് പാക്കൻഹാം വാൽഷിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച മൂന്നാം പതിപ്പ് തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ 80-ാം വാർഷികത്തോടനുബന്ധിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു എന്നറിയുന്നതിൽ നമുക്ക് അത്രിയായ സന്തോഷമുണ്ട്.

ക്രൈസ്തവ സുവിശേഷീകരണത്തിനും ഭാരതീയമായ ക്രൈസ്തവ ആശ്രമ പ്രസ്ഥാനത്തിനും ബിഷപ്പ് പാക്കൻ ഹാം വാൽഷ് നൽകിയ സംഭാവനകൾ അതുല്യവും തലമുറകൾക്ക് പ്രചോദനമേകുവാൻ പര്യാപ്തവുമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവും ദർശനവും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രത്തോടൊപ്പം ഈ നാളുവരെയും തടാകം ആശ്രമം കൈവരിച്ച പുരോഗതിയുടെ ചരിത്രവും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

മലങ്കരസഭയ്ക്ക് വിസ്തരിക്കാനാവാത്ത ബിഷപ്പ് പാക്കൻ ഹാം വാൽഷിന്റെ മിഷനറി പ്രവർത്തനത്തെ ഹൃദയത്തോട് ചേർത്ത് മനസ്സിലാക്കുവാൻ നമ്മുടെ വാത്സല്യവാൻ കെ. വി. മാമ്മൻ കോട്ടയ്ക്കലിന്റെ ചുമതലയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് സാധിക്കും എന്ന് നാം പ്രത്യാശിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥത്തിനും ഗ്രന്ഥകാരനും എല്ലാ ആശംസകളും നേരുന്നു.

ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

**ബസ്സേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ
പൗലോസ് ദിതീയൻ**

കാതോലിക്കേറ്റ് അരമന
നവംബർ 22, 2016

Founded 1908

MGOCSM

Malankara Orthodox Syrian Church

Mar Gregorios Orthodox Christian Student Movement

P.B.No. 610, College Road, Kottayam-686001, Kerala,
India, Phone: + 91 481 2567338, www.mgocsm.in

E-mail: gsmgocsm@gmail.com,
mgocsmoffice@yahoo.com

Metropolitan Geevarghese Mar Coorilos

President

ആശംസ

ആംഗ്ലേയ സഭാ ബിഷപ്പായും മിഷനറിയായും ഭാരതത്തിൽ സേവനം ആരംഭിച്ച ബിഷപ്പ് ഹെർബർട്ട് പാക്കൻഹാം വാൾഷ്, പരിശുദ്ധ മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിന് അവകാശിയായ മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയുടെ അത്യാകർഷകമായ വിശ്വാസാചാരങ്ങളിൽ തൽപരനായി സഭയോട് കൂറും അനുഭാവവും വ്യക്തമാക്കിയതുവഴി പ. സഭയുടെ സ്നേഹാദരങ്ങൾക്ക് ഉടമയായത് തികച്ചും ദൈവനിശ്ചയവും ദൈവാനുഗ്രഹവും മാത്രം. ഇരുവിഭാഗങ്ങളായി നിലകൊണ്ട് പരസ്പരം വിദ്വേഷവും വൈറുപ്പും കാട്ടി ലോകരക്ഷകന് ആക്ഷേപം ഉണ്ടാക്കാവുന്ന രീതിയിൽ ശണ്ഠയും കലഹവുമായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന സഭയിലെ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളെയും നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയുടേയും ദൈവാശ്രയത്തിന്റെയും പിൻബലത്തിൽ ദൈവികതയും ശാന്തിയുമുള്ള വരാക്കിത്തീർക്കാൻ ഒരു ആശ്രമപ്രസ്ഥാനത്തിനാണ് സാധ്യതയെന്ന വ്യക്തമായ ധാരണയോടും തിരിച്ചറിവോടും കൂടി കോയമ്പത്തൂർ പട്ടണത്തിനടുത്ത് തടാകം എന്ന സ്ഥലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം പണം മുക്കി ക്രിസ്തു ശിഷ്യാശ്രമം സ്ഥാപിച്ച് അവിടുത്തെ ചുരുങ്ങിയ സൗകര്യങ്ങളിൽ സംതൃപ്തിയോടെ വസിച്ച് മലങ്കരസഭയുടെ സുവിശേഷ പ്രവർത്തനത്തിനുള്ള കവാടം തുറന്നു. ഭാഗ്യസ്ഥരെന്നാകാനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തേയും ദർശനങ്ങളേയും വ്യക്തമാക്കുന്ന ഗ്രന്ഥമാണ് കെ. വി. മാമ്മൻ രചിച്ച “തടാകത്തിലെ തപോധനൻ.”

തടാകം ആശ്രമം ആരംഭിക്കുന്നതിന് ഏറെക്കാലം മുമ്പേ മുതൽ, ഭിന്നിപ്പിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഓർത്തഡോക്സ് - പാത്രിയർക്കീസ് വിഭാഗങ്ങളെ പരസ്പര സ്നേഹവും ആദരവും അംഗീകാരവും ഉള്ള ഒറ്റ സഭയാക്കിത്തീർക്കുവാൻ വളരെയധികം താൽപര്യത്തോടെ ഇരുവിഭാഗങ്ങളുടേയും മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരോടും, ഉന്നത നേതാക്കന്മാരോടും പല പ്രാവശ്യം ഹ്രസ്വവും സുദീർഘവുമായ ചർച്ചകളും സംവാദങ്ങളും നടത്തിയെങ്കിലും പാത്രിയർക്കീസ് വിഭാഗത്തിൽ നിന്നു ഹൃദ്യമായ

സഹകരണം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയോട് ചേർന്ന് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ മനസ്സുവെച്ചത് സ്വാഭാവികം.

ഇന്ന് എം.ജി.ഒ.സി.എസ്.എം. എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന വിദ്യാർത്ഥി സംഘടനയുടെ അന്നത്തെ പേര് സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ സ്റ്റുഡന്റ്സ് കോൺഫ്രൻസ് എന്നായിരുന്നു. അതിന്റെ പല വാർഷിക സമ്മേളനങ്ങളിലെ പ്രധാന പ്രസംഗകനും ധ്യാനഗുരുവുമായി ബിഷപ്പ് പ്രവർത്തിച്ചതിന്റെ ഫലമായി വളരെയധികം യുവ സഭാംഗങ്ങളുടെ മനസ്സുകളിൽ പ്രമുഖ സ്ഥാനാർഹനായി. അതിനും പുറമെ അങ്ങനെയുള്ളവരെ പരിശുദ്ധ സഭയുടെ കെട്ടുപണികളിൽ ഭാഗഭാക്കാക്കുവാനും സംഗതിയായി. അതുപോലെ തന്നെ ഇടവകതലങ്ങളിൽ ആത്മീയ നിറവ് കണ്ടെത്തുവാൻ സഹായിക്കുവിധം ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങളും കൺവൻഷൻ പ്രസംഗങ്ങളും നടത്തി. ഓർത്തഡോക്സ് കുദാശകളുടെ മകുടം എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ ധ്യാനപഠനം ആഴത്തിൽ നടത്തി ഒരു ഗ്രന്ഥം തയ്യാർ ചെയ്ത് പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചു. ധ്യാനപഠനം വായിച്ചവർക്ക് രചയിതാവിന്റെ അറിവ് എന്ന പോലെ കാഴ്ചപ്പാടുകളും വ്യക്തമായപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തോടുള്ള സ്നേഹാദരങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുകയാണുണ്ടായതെന്നത് ഏറെ ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമായ സംഗതിയാണ്.

തടാകം ആശ്രമം നിലവിൽ വന്നത് 1936-ലാണ്. അഭിവന്ദ്യ ബിഷപ്പും പത്നി ക്ലാരയും, ബഹു. കെ. സി. വർഗീസ് അച്ചനുമായിരുന്നു ആശ്രമത്തിലെ പ്രഥമാംഗങ്ങൾ. അന്ന് തുടങ്ങിയ സുവിശേഷ പ്രവർത്തനങ്ങളും ക്രൈസ്തവേതരരായ നാട്ടുകാരുടെ സാമൂഹ്യ ഉന്നമനവും ക്ഷേമവും ലാക്കാക്കി നടപ്പാക്കിയ ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളും അവരുടെ ജീവിതാന്ത്യം വരെ തുടർന്നു. പിൻഗാമികൾ അതിനുശേഷം അവ തുടർന്ന് വരുന്നു. പുണ്യശ്ലോകനായ ബിഷപ്പും മറ്റും ചെയ്ത നിസ്വാർത്ഥ സേവനങ്ങൾ മലങ്കരസഭയ്ക്ക് ഉചിതവും ഉത്തമവുമായ മാതൃകയായി. ലളിത ജീവിതം ഇഷ്ടപ്പെട്ട് വിനയവും വിശുദ്ധിയും സുതാര്യതയും ജീവിതശൈലിയാക്കിയ സുപ്രസിദ്ധ പ്രസംഗകനും, ധ്യാനഗുരുവും, എഴുത്തുകാരനും, കവിയും, ചിന്തകനും, സാമൂഹ്യ പരിഷ്കർത്താവുമായിരുന്ന ബിഷപ്പ് ഭാരതീയ മിഷനറി പ്രവർത്തകർക്ക് നല്ല മാതൃകയായി. ബിഷപ്പ് ജീവിച്ചിരിക്കെ നിർദ്ദേശിച്ചതനുസരിച്ച്, തടാകം ആശ്രമചാപ്പലിന്റെ തിരുമുറ്റത്ത് ലളിതമായ രീതിയിൽ കബറടക്കപ്പെടുക വഴി, തടാകം ആശ്രമത്തേയും പരിസരത്തേയും ഒരു പവിത്രഭൂമിയാക്കിയ പുണ്യശ്ലോകനായ ബിഷപ്പ് വാൾഷും സഹധർമ്മിണി ക്ലാരയും ആശ്രമവാസികൾക്ക് മാത്രമല്ല ആശ്രമത്തിലെ സന്ദർശകർക്കും സമീപവാസികൾക്കും പപ്പയും മമ്മിയും ആയി. കൂടാതെ എല്ലാവർക്കും പരസ്പരം സ്നേഹം

ദരങ്ങൾ പകർന്ന് നൽകിയും പങ്കുവെച്ചും കഴിഞ്ഞു. പപ്പയുടേയും മമ്മിയുടേയും സ്നേഹവും കരുതലും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് അത് വലിയൊരു അനുഭവമായിരുന്നു.

മലങ്കരസഭയുടെ ബാഹ്യകേരള സുവിശേഷ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ തലതൊട്ടപ്പനായി ശോഭിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ ബിഷപ്പ് വാൾഷിനോടുള്ള സഭയുടെ കടപ്പാട് വാക്കുകളിൽ ഒതുക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്തത്ര നിസ്സീമാണ്. അത് ഉചിതമായി പ്രകടിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ മലങ്കരസഭാ മക്കൾ പപ്പയുടെ സഭാദർശനങ്ങളേയും കാഴ്ചപ്പാടുകളേയും ആരാഞ്ഞ് അറിഞ്ഞ് അവ സമ്പൂർണ്ണമായി നടപ്പിലാക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

ആശ്രമം സ്ഥാപിതമായിട്ട് 80 വർഷങ്ങൾ തികയുന്നു. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ തടാകആശ്രമം അശീതിയിലേക്ക് കടന്നിരിക്കുന്നു. ഇടക്കാലത്ത് പ്രവർത്തനങ്ങൾ അല്പസ്വൽപം മന്ദീഭവിച്ചെങ്കിലും ഇന്ന് ആശ്രമം ഫീനിക്സ് പക്ഷിയെപ്പോലെ ആവേശഭരിതമായി പറന്ന് ഉയർന്ന് ശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. തടാകത്തിലെ ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളും സുവിശേഷ പ്രവർത്തനങ്ങളും നവജീവൻ നേടി ശക്തിയോടെ ശോഭിക്കുന്നത് ഏറെ അഭിമാനകരമായ നേട്ടമാണ്. ചെറിയ നിലയിൽ തുടങ്ങിയ ബിഷപ്പ്സ് സ്മാരക ആശുപത്രി ഇപ്പോഴത്തെ ഡോക്ടർമാരുടേയും മറ്റ് ചുമതലക്കാരുടേയും അക്ഷീണപ്രവർത്തനത്താൽ സാധാരണക്കാരായ അനേകശതം രോഗികൾക്ക് ആശ്വാസവും സൗഖ്യവും പ്രദാനം ചെയ്യുവാനുള്ള ശക്തിയാർജ്ജിച്ചിരിക്കുന്നു. ആശ്രമത്തിന്റെ വളർച്ചയും ഉയർച്ചയും വിളിച്ചോതുവാൻ തക്കവിധം ഒരു കോടിയോളം രൂപ മുതൽമുടക്കുള്ള അത്യാധുനിക ധ്യാനമന്ദിര സമർപ്പണ ദിനത്തിനായി സഭാംഗങ്ങളും നാട്ടുകാരും കാത്ത് നിലകൊള്ളുന്നു എന്നത് ഏറെ സന്തോഷദായകമായ സംഗതിയുമാണ്. എല്ലാത്തരത്തിലും വിഭിന്ന മേഖലകളിലും മുന്നേറ്റത്തിന്റെ അലയൊളികളാണ് ആശ്രമകവാടം കടന്നെത്തുന്ന ഏതൊരാളെയും സ്വാഗതം ചെയ്യുക.

ഇതിന്റെ എല്ലാം സംയുക്ത അനുസ്മരണാർത്ഥമാണ് “തടാകത്തിലെ തപോധനൻ” എന്ന വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പുതിയ പതിപ്പ് തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നത്. കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിൽ അനേകം പ്രാവശ്യം എനിക്ക് ആശ്രമത്തിൽ കടന്നുചെല്ലാനും ധ്യാനിപ്പാനും സാധിച്ചതോർത്ത് ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നു. ആശ്രമപ്രസ്ഥാനങ്ങളുമായി കുറച്ചെങ്കിലുമൊക്കെ സഹകരിക്കാനായത് ദൈവകൃപ. ഇവിടെവച്ച് നടത്തപ്പെട്ട എം.ജി.ഒ.സി.എസ്.എം. മേഖലാസമ്മേളനങ്ങൾ, കമ്മിറ്റി യോഗങ്ങൾ, വിദ്യാർത്ഥി സമ്മേളനങ്ങൾ മുതലായവയിൽ സംബന്ധിച്ച എല്ലാവർക്കും തന്നെ ലഭ്യമായ സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും ഓരോരുത്തരുടേയും

മുഖങ്ങളിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നത് കണ്ട് ദൈവത്തെ സ്തുതിപ്പാൻ ലഭിച്ച അവസരങ്ങൾ ഏറെയാണ്.

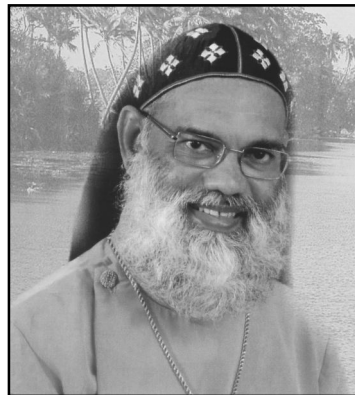
മികച്ച സഭാചരിത്രകാരനും പരിശുദ്ധ സഭയെ വളരെ ആഴത്തിൽ സ്നേഹിക്കുകയും കരുതുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മാമച്ചായൻ (കെ. വി. മാമ്മൻ) അശീതി സ്ഥാനമായി തടാകത്തിലെ തപോധനൻ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച മൂന്നാം പതിപ്പാണ് ഇപ്പോൾ തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നത്. നാളിതുവരെ എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അസംഖ്യം ഈടുറ്റ കൃതികളെ ഓർത്ത് ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുകയും ഗ്രന്ഥകാരനെ ഹാർദമായി അനുമോദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലിക ഇനിയും വളരെ ശക്തമായി ചലിച്ച് അനേകം പ്രൗഢഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് രൂപം നൽകാൻ സംഗതിയാകട്ടെ. തമ്പുലം സഭയുടെ സാഹിത്യസമ്പത്തിന് മുതൽ കൂട്ടുവാൻ ഇടയാകട്ടെ. അതുപോലെ പ. സഭയുടെ ഓജസ്സും തേജസ്സും വർദ്ധിപ്പാനും സംഗതിയാവട്ടെ.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് പ്രചുരപ്രചാരം ലഭിക്കട്ടെ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. പുണ്യശ്ലോകനായ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് തിരുമേനിയേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വല ദർശനങ്ങളേയും പരിചയപ്പെടുവാൻ അനേകമനേകം വിശ്വാസികൾക്കും മറ്റ് സഹൃദയർക്കും സാധിക്കട്ടെ. ഏവർക്കും വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും സർവ്വവിധ മംഗളാശംസകൾ നേരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഗീവർഗീസ് മാർ കുറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ

ബോംബെ

07-10-2016

എൺപതിന്റെ നിറവിൽ എത്തിനിൽത്തുന്ന തടാകം ക്രിസ്തുശിഷ്ടാശ്രമത്തിനു സമർത്ഥവും കാര്യക്ഷമവുമായ നേതൃത്വം നൽകുന്ന വിസിറ്റർ ബിഷപ്പും പൗരോഹിത്യ രജതജൂബിലി ആചരിക്കുന്ന മലബാർ ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായ ഡോ. സഖറിയാസ് മാർ തെയോഫിലോസ്. തിരുമേനിയുടെ പൗരോഹിത്യ രജതജൂബിലിയുടെയും ആശ്രമത്തിന്റെ അശീതിയുടെയും സ്മാരകമായി രൂപംകൊണ്ട ആശ്രമത്തിന്റെ പുതിയ ത്രിനീല ധ്യാനമന്ദിരം നിർമ്മിക്കാൻ സാധിച്ചത് ഒരു ദൈവനിയോഗമായിട്ടാണു പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്.

ആശ്രമത്തിന്റെ ആശംസകൾ

ആശ്രമത്തിനു പ്രശംസനീയമായ നേതൃത്വം നൽകിവരുന്ന
വിസിറ്റർ ബിഷപ്പ് ഡോ. സഖറിയാസ് മാർ തെയോഫിലോസ്
തിരുമേനി, പൗരോഹിത്യ രജതജൂബിലി ആഘോഷിക്കുന്ന

ഈ ശുഭാവസരത്തിൽ ആശ്രമാംഗങ്ങളും
ഗവർണിംഗ് ബോഡി മെമ്പേഴ്സും തിരുമേനിക്കു
ഹൃദയം നിറഞ്ഞ ആശംസകൾ
പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം നേരുന്നു.

MALANKARA ORTHODOX SYRIAN CHURCH DIOCESE OF MADRAS

Dr. Yuhanon Mar Diascoros
Metropolitan

Bishop's House
4/51, Rajeswari Street,
Mehta Nagar, Chennai - 600 029
Phone: 044-23746010 / 23742462
Mobile: 09791020730 (Tamilnadu)
09447464090 (Kerala)
E mail: mardiascoros@yahoo.com

അനുഗ്രഹാശംസ

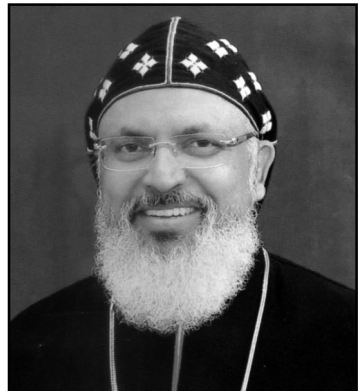
ദൈവോൻമുഖിയായി വിശുദ്ധജീവിതം നയിച്ച ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ ജീവചരിത്രവും അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച കോയമ്പത്തൂർ തടാകം ക്രിസ്തു ശിഷ്യാശ്രമത്തിന്റെ ലഘുചരിത്രവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന 'തടാകത്തിലെ തപോധനൻ' എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച മൂന്നാം പതിപ്പ് 80-ാം വാർഷികദിനത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു എന്നറിയുന്നതിൽ അത്യധികം സന്തോഷിക്കുന്നു. മലങ്കരസഭയെ ഹൃദയത്തോടു ചേർത്തു നിർത്തുകയും സഭാവിശ്വാസത്തെ ആത്മാർത്ഥതയോടെ സ്വാംശീകരിക്കുകയും ചെയ്ത ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ ദൈവഭക്തി, ദീനാനുകമ്പ, അതിഥിസൽക്കാരം മുതലായ നിരവധി സുകൃതങ്ങൾ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച ആശ്രമത്തിലൂടെ തുടർന്നും പകരുവാൻ ഈ ഗ്രന്ഥം സഹായിക്കട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ് കെ. വി. മാമ്മൻ അവറുകളെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ

ഡോ. യൂഹാനോൻ മാർ
ദിയസ്ക്കോറോസ്
മെത്രാപ്പോലീത്താ

2016 സെപ്റ്റംബർ 1-ന് മദ്രാസ്
മെത്രാസന അരമനയിൽ നിന്ന്.

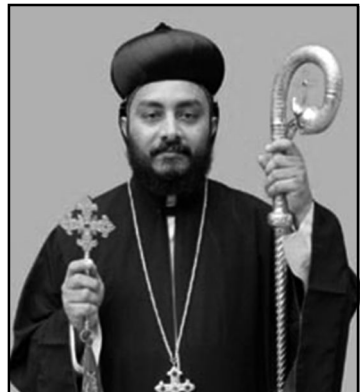
ശുഭാಂശംസ

തികഞ്ഞ ക്രിസ്തുഭക്തനും പണ്ഡിതനും ആസ്സാം ബിഷപ്പും പ്രശസ്തമായ കൽക്കട്ടാ ബിഷപ്പ്സ് കോളജ് പ്രിൻസിപ്പലും വിദ്യാർത്ഥി കോൺഫ്രൻസിൽ പലതവണ മുഖ്യപ്രസംഗകനും ആയിരുന്ന ബിഷപ്പ് ഹെർബർട്ട് പാക്കൻഹാം വാൽഷിന്റെ ജീവചരിത്രവും അദ്ദേഹം 1936-ൽ സ്ഥാപിച്ച കോയമ്പത്തൂർ തടാകം ക്രിസ്തുശിഷ്യാശ്രമത്തിന്റെ ചരിത്രവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന “**തടാകത്തിലെ തപോധനൻ**” എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ മൂന്നാം പതിപ്പ് ആശ്രമത്തിന്റെ 80-ാം വാർഷികത്തോടനുബന്ധിച്ച് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു. രണ്ടാം പതിപ്പ് ആശ്രമം വജ്രജൂബിലി വേളയിൽ പ്രകാശനം ചെയ്തശേഷം കഴിഞ്ഞ ഇരുപത് വർഷത്തെ ആശ്രമത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൂടി ചേർത്ത് പുസ്തകം ഇറക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടും സമുചിതമാണ്.

വിസിറ്റർ ബിഷപ്പായ ഡോ. സാബറിയാസ് മാർ തെയോഫിലോസിന്റെ കാര്യക്ഷമമായ നേതൃത്വവും ബിഷപ്പ് വാൽഷ് സ്മാരക ആശുപത്രിയുടെ ദീനജനസേവന പ്രവർത്തനങ്ങളും എല്ലാവരുടെയും പ്രശംസ പിടിച്ചുപറ്റിയിരിക്കുന്നു. 80-ാം വാർഷിക സ്മാരക ധ്യാന മന്ദിരത്തിന്റെ നിർമ്മാണവും കുദാശയും ആശ്രമപുരോഗതിയിലെ ഒരു നാഴികക്കല്ലാണ്.

തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെയും എന്റെയും ഒരു സീനിയർ സുഹൃത്തായ കെ. വി. മാമ്മൻ രചിച്ചതും പരിഷ്കരിച്ചതുമായ ഈ പുസ്തകം സഭാ സന്ദേഹികൾക്ക് ഒരു നവവത്സര പാഠിതോഷികമാണെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്. വരും വർഷങ്ങളിലും ആശ്രമത്തിന് കൂടുതൽ വളർച്ചയും ഉയർച്ചയും ഉണ്ടാകട്ടെ എന്ന് പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം ആശംസിക്കുന്നു.

ഡോ. ഏബ്രഹാം മാർ സെറാഫിം മെത്രാപ്പോലീത്താ

ഡോ. ഗീവറുഗീസ് മാർ

ഒസ്താന്തിയോസിന്റെ ആശംസ

ഞാൻ ജോർജുകുട്ടിയായിരുന്ന കാലം മുതൽ ബിഷപ്പ് പാക്കൻഹാം വാൾഷുമായി അടുത്തു പരിചയപ്പെടാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യത്വം ലഭിക്കുവാനും എനിക്ക് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ഇടവകയായ പത്തിച്ചിറ പള്ളിയുടെ ചുമതലയിൽ നടത്തിവന്ന പാരിഷ് മിഷനിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗം തർജ്ജമ ചെയ്യാനുള്ള അവസരവും എനിക്ക് ലഭിച്ചു. തടാകം ആശ്രമത്തിൽ ചെന്ന് ആ തേജഃപുഞ്ജത്തിന്റെ പ്രഭാവലയത്തിൽ പലപ്പോഴും കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ സാധിച്ചത് എന്റെ ജീവിതത്തിലെ അസുലഭ മുഹൂർത്തങ്ങളാണ്. ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ധാരാളം എഴുത്തുകുത്തുകളും നടത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഇത്രയധികം ആദ്ധ്യാനശീലനും, പ്രാർത്ഥനാവീരനും, ത്യാഗിയും സുവിശേഷതല്പരനും, മാതൃകാപുരുഷനുമായ ഒരു സായിപ്പിനെ ഞാൻ പരിചയപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതെ, പപ്പാ ഒരു മഹാമേരുവായിരുന്നു.

ബിഷപ്പ് സ്റ്റീഫൻ നീലിനെ യാത്രയയച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ചില കീറിയ കുപ്പായങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു പോയി. ഈ കുപ്പായങ്ങൾ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് എടുക്കുകയും അവ മമ്മിയെക്കൊണ്ടു തയ്പിച്ചു ഉപയോഗിക്കുകയും അവ ധരിച്ച് അദ്ദേഹം കേരള പര്യടനം നടത്തുകയും ചെയ്തതു ഞാനോർക്കുന്നു.

ഒരിക്കൽ തടാകത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ ബിഷപ്പ് വാൾഷിന് ഒരു റോർച്ചു ലൈറ്റു കിട്ടിയ കഥ മമ്മി വിവരിച്ചു. ആശ്രമത്തിന്റെ പണം ഉപയോഗിച്ച് അദ്ദേഹം റോർച്ചു വാങ്ങുകയില്ല. വെളുപ്പിനു നാലു മണിക്ക് എഴുന്നേൽക്കുകയും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും വ്യായാമത്തിനും മറ്റും നിശ്ചിത സമയം ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്ത അദ്ദേഹത്തിനു പുറത്തേക്കിറങ്ങി അല്പം ദൂരം നടക്കണമായിരുന്നതിനാൽ റോർച്ച് അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. എന്നാലും “സ്വന്ത ആവശ്യത്തിനു ഉപയോഗിക്കണം” എന്ന നിർദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഒരു മണിഓർഡർ വരുന്നതുവരെ അദ്ദേഹം റോർച്ചു വാങ്ങിയില്ല. തടാകം ആശ്രമചാപ്പലിൽ ദീർഘസമയം അദ്ദേഹം ധ്യാനിക്കുമായിരുന്നു. മറ്റു ചില പ്രത്യേക സ്ഥലവും ധ്യാനത്തിനായി അദ്ദേഹം തെരഞ്ഞെടുത്തു പോന്നു.

തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്ത് പൊടിപടലം അടിച്ചു കൊണ്ട് വന്നിരുന്ന ഉഗ്രൻ കാറ്റു നിമിത്തം കൂട്ടുകാർ തിരികെ പോകാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ദേഹം അനുമതിയും കൊടുത്തു. എന്നാൽ അവർ തയ്യാ

റെടുത്തു കഴിഞ്ഞുവന്നപ്പോൾ പപ്പാ കൂടെ പോകാൻ തയ്യാറാകാതിരുന്നതിനാൽ അവരും തിരികെപ്പോക്കു വേണ്ടാ എന്നു വച്ചു.

ഒരിക്കൽ ചോറു വിളമ്പിയപ്പോൾ തറയിൽ വീണ ചോറു പെറുക്കി തിരികെ പാത്രത്തിൽ ഇട്ട മമ്മിയോട് അതിനെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ, ഇന്ത്യയിൽ പട്ടിണി കിടക്കുന്നവരെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അതു ചെയ്യാതിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നായിരുന്നു മമ്മിയുടെ പ്രതിവചനം.

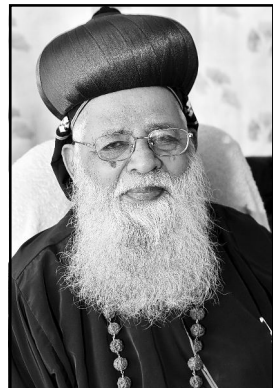
“ഞാൻ മരിച്ചാൽ പനപ്പായ് പൊതിഞ്ഞ് കുഴിച്ചിടുകയല്ലാതെ, കല്ലറ കെട്ടരുത്” എന്നു പറഞ്ഞ പപ്പായുടെ നിർദ്ദേശം മുഴുവനും അനുസരിക്കാതെയിരുന്ന കെ. സി. വറുഗീസച്ചനു നന്ദി. കുറെ വെള്ളക്കല്ലു പാകിയ നിലംനിരപ്പുള്ള, പപ്പായുടെയും മമ്മിയുടെയും ശവകുടീരം ആരെയാണു കോൾമയിർ കൊള്ളിക്കാത്തത്!

സ്വന്തം സ്വത്തു മുഴുവനും മലങ്കരസഭയുടെ സുവിശേഷ വേലയ്ക്കായി തന്ന ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ അടുത്തു നിൽക്കാൻ അസ്മാദ്യശർക്കു സാധിക്കുമോ? പത്രോസ് മാർ ഒസ്താത്തിയോസ് തിരുമേനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഗുണഗണങ്ങൾ അല്പംകൂടെ അധികം പപ്പായ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു.

ശരാശരി 45 കത്തുകൾ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രാർത്ഥനാപേക്ഷകളായി അനുദിനം വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്ത് അവയ്ക്കെല്ലാം ഹൃസ്വമായ മറുപടിയെങ്കിലും അദ്ദേഹം അയയ്ക്കുമായിരുന്നു. മലങ്കരസഭയുടെ സമാധാനത്തിനായി അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അദ്ധ്വാനിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ പൂർണ്ണ ഫലം ലഭിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

ക്രിസ്തേതരരായ ശമിഴർക്കു അദ്ദേഹത്തോടുണ്ടായിരുന്ന ആദരം മറ്റാർക്കും ലഭിച്ചിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മരണപത്രികയനുസരിച്ചു അവശേഷിച്ച സ്വത്തും അദ്ദേഹം തടാകം ആശ്രമത്തിനു നൽകി. ഈ വലിയ മിഷനറിവീരന്റെ ജീവചരിത്രം മലയാളത്തിൽ മാത്രമല്ല പല ഭാഷകളിലും പ്രസിദ്ധീകരിക്കേണ്ടതാണ്. Lights and Shades of Christendom എന്ന സഭാചരിത്ര വാല്യങ്ങളാൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം ലോകപ്രസിദ്ധനായി. നമ്മുടെ സഭ അദ്ദേഹത്തോടു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ മറ്റൊരു ആംഗ്ലിക്കൻ മിഷനറിയോടും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നില്ല. അക്ഷരങ്ങളിലൂടെയുള്ള മിഷനറി പ്രവർത്തനം എന്ന നിലയിൽ ഈ ജീവചരിത്രം രചിച്ച കെ. വി. മാമ്മനോടും സഭയ്ക്കു വലിയ കടപ്പാടുണ്ടെന്നു നന്ദിപൂർവ്വം അറിയിക്കുന്നു.

**ഗീവറുഗീസ് മാർ
ഒസ്താത്തിയോസ്**

വ്ജ ജൂബിലിക്ക് ഒരു തിരുമുൽക്കാഴ്ച

(രണ്ടാം പതിപ്പിന്റെ അവതാരിക)

ഒരു തികഞ്ഞ സഭാസ്നേഹിയും നിരൂപകനും തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ അഭ്യുദയകാംക്ഷിയും ബിഷപ്പ് പാക്കൻഹാം വാൽഷിന്റെ ആരാധകനുമായ കെ. വി. മാമ്മൻ രചിച്ച 'തടാകത്തിലെ തപോധനൻ' എന്ന ജീവചരിത്ര ഗ്രന്ഥം കാലാനുസൃതം പരിഷ്ക്കരിച്ചും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ചേർത്തും തടാകം ആശ്രമവും മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ വിദേശ മിഷൻ സംരംഭവും വ്ജ ജൂബിലി ആഘോഷിക്കുന്ന ഈ ധന്യനിമിഷത്തിൽ തിരുമുൽക്കാഴ്ചയായി ബഹുജനസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്നു. ഈ ശ്രമം ശ്ലാഘനീയമാണ്. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയും മിഷനും അദ്ദേഹത്തോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

സഭയുടെ ഒന്നാമത്തെ വിദേശ മിഷന്റെ സ്ഥാപനം, ആ പരിപാവന ശ്രമത്തിൽ പങ്കാളികളായവർ, അവരെ നയിച്ച ശ്രേഷ്ഠ ഗുരുഭൃതനും ജ്യോതിരുല്പനുമായ മിഷനറി വീരൻ ബിഷപ്പ് വാൽഷ്, അവർ കടന്നുവന്ന പടവുകൾ, ആശ്രമത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി, നാളത്തെ സാധ്യതകൾ എന്നിവയെല്ലാം ഹൃദയസ്സ്പർശകമായും വിദൂരവീക്ഷണത്തോടും സരളമായ ഭാഷയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അനുവാചകർക്ക് താത്വികമായും ദർശനപരമായും ഭാഷാപരവുമായുള്ള ഒരു വിഭവസമൃദ്ധമായ സഭ്യ. നമ്മുടെ പല സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ മികച്ച ജീവചരിത്രങ്ങൾ വിരചിച്ചിട്ടുള്ള ആ ധന്യമായ തൂലിക വളരെ ശ്രേഷ്ഠമായ രീതിയിൽ വീണ്ടും ചലിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരോചിതമായ ഈടുറ്റ കൃതിക്ക് എല്ലാ ഭാവുകങ്ങളും സസന്തോഷം ആശംസിക്കുന്നു.

ഒട്ടധികം വ്യക്തികൾക്ക് ഈ സൽഗ്രന്ഥം വായിച്ച് അർത്ഥവത്തായ ഒരു ജീവിതദർശനം ഉൾക്കൊള്ളുവാനും അതിനോട് യഥാർത്ഥമായി പ്രതികരിക്കുവാനും ആവശ്യമായ ആത്മയൈര്യവും പ്രചോദനവും ലഭിക്കട്ടെ. സഭയ്ക്കും സമൂഹത്തിനും അത് അനുഗ്രഹമായിത്തീരട്ടെ. എന്റെ ദീർഘകാല സുഹൃത്തു കൂടിയായ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ സ്നേഹവാനായ ദൈവം അനുഗ്രഹിച്ച് കൂടുതൽ നന്മയിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ശക്തനാക്കട്ടെ.

ഫിലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസ്

കർത്താവിന്റെ ജനനപ്പെരുന്നാൾ 1996
ബേസിൽ അരമന, പത്തനംതിട്ട.

80-ാം വാർഷികത്തിൽ മൂന്നാം പതിപ്പ്

തന്റെ അതിയന്യമായ ജീവിതവും തികച്ചും പ്രയോജനപ്രദമായ പരസേവന പ്രവർത്തനങ്ങളും സ്വത്തും എല്ലാം പാവപ്പെട്ടവർക്കും വിശിഷ്ട മലങ്കര സഭാംഗങ്ങൾക്കും നന്മവരത്തക്കവിധം ഒരു പലിശരഹിത സ്ഥിര നിക്ഷേപമായി സമർപ്പിച്ചശേഷം 1959 ജനുവരി 9-നു ലോകലോചനങ്ങൾക്കു കാണാനാവാത്ത പരലോകത്തേക്കു പറന്നുപോയ ഉന്നത ശീർഷനും സമുന്നത സുവിശേഷപ്രവർത്തകനും വിദ്യാഭ്യാസ വിചക്ഷണനും രോഗശാന്തിവരമുള്ള ധ്യാനഗുരുവും പണ്ഡിതനും പ്രസംഗകനും ഗ്രന്ഥകാരനുമായ ബിഷപ്പ് ഹെർബർട്ട് പാക്കൻ ഹാം വാൽഷിന്റെ ജീവചരിത്രവും അദ്ദേഹം കോയമ്പത്തൂരിൽ നിന്നു 15 കിലോമീറ്റർ മാറി കോയമ്പത്തൂർ-ആനക്കട്ടി റോഡരികിലെ തടാകം കുഗ്രാമത്തിൽ 1936-ൽ സ്ഥാപിച്ച ക്രിസ്തുശിഷ്ടാശ്രമത്തിന്റെ ചരിത്രവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന “തടാകത്തിലെ തപോധനൻ” എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ മൂന്നാംപതിപ്പ് ആശ്രമം 80-ാം വാർഷികം കൊണ്ടാടുന്ന ശുഭാവസരത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ സാധിച്ചതിൽ വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്.

രണ്ടാം പതിപ്പ് 1996-ൽ ഇറക്കിയപ്പോൾ ആശ്രമത്തിന്റെ പ്ലാറ്റിനം (75-ാം വാർഷികം) ജൂബിലിവേളയിൽ മൂന്നാം പതിപ്പ് പ്രകാശനം ചെയ്യാമെന്നും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ സഭാംഗങ്ങളുടെ, വായനയോടുള്ള അക്ഷന്തവ്യമായ താല്പര്യക്കുറവും സഭയുടെ മുഖ്യദൗത്യമായ സുവിശേഷ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ആശ്രമങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വികലമായ വിലയിരുത്തലും സഭയോടുള്ള വീക്ഷണത്തിൽ തന്നെ പല കാരണങ്ങളാൽ അഭവേദികരിലും വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള തണുപ്പൻ മനോഭാവവും എന്റെ പ്രതീക്ഷയ്ക്കു മങ്ങലേൽപ്പിച്ചു എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും ആശ്രമം, അശീതിയുടെ (80-ാം വർഷം) നിറവിൽ പുനിലാവുപോലെ നിലകൊള്ളുന്നതിൽ നിരാശ സ്പർശമേൽക്കാതെ ഈ മൂന്നാം പതിപ്പ്, കഴിഞ്ഞ 20 വർഷത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളും ചിലരുടെ സ്മരണപ്രധാനമായ നല്ല ലേഖനങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചും ചതുർവർണ്ണ കവറും കളർചിത്രങ്ങളും ചേർത്തും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ സാധിച്ചതിൽ ഭാവനാതീതമായ ഒരു അഭൗമിക ആനന്ദം അദ്യശ്യമായെങ്കിലും എന്റെ അന്തരാത്മാവിൽ ആന്ദോളനം ചെയ്യുന്നു എന്ന വസ്തുത ആലേഖനം ചെയ്യാതെ പുതിയ ആമുഖത്തിലേക്കു ചുവടുവെയ്ക്കാനാവുന്നില്ല. “നിന്നെ കൂടാതെയും ലോകം മുമ്പോട്ടു പോകും” മെന്നുള്ള ആപ്തവാക്യം അനന്ദമകയാൽ, ആശ്രമം ശതാബ്ദി

കൊണ്ടാടുമ്പോൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നാലാം പതിപ്പ് ഇറക്കാൻ ആരെ യെങ്കിലും സർവ്വേശ്വരൻ കരുതുമെന്ന് ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കാനുള്ള എന്റെ ആഗ്രഹത്തെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ആരും മുതി രുകയില്ലെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു.

ആശ്രമത്തിന്റെ അനുപമ സ്ഥാനവും സ്ഥാപനോദ്ദേശ്യവും സ്വാധീ നവും ക്രിസ്തീയ ദൗത്യനിർവ്വഹണവും ലളിതജീവിത ശൈലിയുടെ പ്രാധാന്യവും പ്രതാപജീവിത പ്രേരണ നയിക്കുന്ന സഭാംഗങ്ങൾ വേണ്ട വിധത്തിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു എങ്കിൽ തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ ചരിത്രം തികച്ചും വിഭിന്നമാകുമായിരുന്നു. എങ്കിലും ദുസ്തര പ്രതിസന്ധികളെ കൊടുങ്കാറ്റിൽ അകപ്പെട്ട കപ്പൽ നങ്കൂരമിട്ടു പ്രശാന്തമായ മറുകരയിൽ സുരക്ഷിതമായി എത്തുന്നതുപോലെ, ദൈവാശ്രയത്തോടും പ്രാർത്ഥ നയോടും ആശ്രമം തരണംചെയ്തു എന്നതാണു ചരിത്രവസ്തുത. നമ്മോടൊപ്പം താഴെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ മുകളിൽ നിന്നുള്ള വറ്റാത്ത സഹായം കൊണ്ടു പരിഹരിച്ചു എന്നു ചുരുക്കം.

ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു പ്രയാണം ചെയ്യുന്ന ആശ്രമത്തിനു സഭയുടെയും സഭാസന്നേഹികളുടെയും സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും സഹായസഹകരണ ങ്ങൾ വർദ്ധിതതോതിൽ അനിവാര്യമാണെന്ന് അനുസ്മരിപ്പിക്കാൻ കൂടി യാണ് ഈ വരമൊഴി. ഇടക്കാലത്തു ചന്ദ്രസമാനമായ വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങൾ ഉണ്ടായി എങ്കിലും ആശ്രമം ഇന്നു പൂർണ്ണേന്ദു കണക്കേ പ്രകാശിക്കുന്ന കാഴ്ച കണ്ണിനും കരളിനും കൂളുർമ പ്രദാനം ചെയ്യാൻ പര്യാപ്തമാണ്.

ആറ് ദശാബ്ദം മുമ്പ് 1956-ൽ ആണ് ഒരു യുവാവായിരുന്ന ഞാൻ ഒരു സന്ദർശകനായി ആശ്രമത്തിന്റെ പാവനമായ മണ്ണിൽ ആദ്യമായി കാലുകുത്തുന്നത്. അവികസിതമായ തടാകം ഗ്രാമവും ആശ്രമത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായ ചാപ്പലും ഭക്തനായ ബിഷപ്പു വാൾഷും പത്നി ക്ലാര വാൾഷും അവിടെ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു പുറം വ്രത നിഷ്ഠരായ കൂട്ടുവേലക്കാരും എല്ലാം ഇന്നും എന്റെ മറവി കീഴടക്കാത്ത മനസ്സിൽ പച്ചപിടിച്ചു നിൽക്കുകയാണ്. സാക്ഷാൽ കുചേലൻ, ദ്വാരക യിൽ ആയിരുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാനെ കാണാൻ നടന്നു ചെല്ലുമ്പോൾ “നാഴികതോറും വളരും ഭക്തി നൽകുമാനന്ദമാം ആഴിയിങ്കൽ ഉടനടുൻ മുഴുകുകയും” എന്നു കുചേലവൃത്തത്തിൽ കവി രാമപുരത്തു വാര്യർ കുറിക്കുന്ന കുചേലന്റെ ചിത്തവൃത്തി തന്നെയായിരുന്നു ആശ്രമത്തി ലേക്കുള്ള എന്റെ യാത്രയിൽ എനിക്കുണ്ടായതെന്നു പറയുന്നതാണ് ഏറെ ശരി.

തിരക്കുപിടിച്ച പട്ടണജീവിതത്തിൽ നിന്നുമാറി രണ്ടുമൂന്നു ദിവ സത്തെ അനുപമ സുന്ദരമായ ആശ്രമവാസത്തിനുശേഷം ഞാൻ കോട്ട

യത്തു തിരിച്ചെത്തി. ദൈവമഹത്വം സദാ വർണ്ണിക്കുന്ന മനോഹരമായ മലകളാൽ വലയം ചെയ്തുകിടക്കുന്ന തടാകം ആശ്രമത്തെപ്പറ്റി എന്റെ ഹൃദയ സ്പന്ദനങ്ങൾ വരുന്നതിൽ പ്രതിഫലിച്ച കാര്യങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തി മലയാള മനോരമ ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ “തടാകം: തമിഴ്നാട്ടിലെ തപോവനം” എന്ന ലേഖനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ആശ്രമത്തിന് അന്നുവരെ ലഭിക്കാതിരുന്ന ഒരു വലിയ പരസ്യമോ പ്രചരണമോ ആണു പരോക്ഷമായി പ്രസ്തുത ലേഖനം വഴി കിട്ടിയതെന്നു ചാരുതയും ദൂരത്തും ഉള്ള ചില സുഹൃത്തുക്കൾ എന്നെ എഴുതി അറിയിച്ചുകൊണ്ട് സന്തോഷം അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. അതൊരു പ്രശംസയായിട്ടല്ല ഞാൻ കണക്കാക്കുന്നത്. കാരണം എന്റെ ലേഖനം വെറും വസ്തുസ്ഥിതികഥനം മാത്രമായിരുന്നു.

മലങ്കരസഭാചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ ജനനവും വളർച്ചയും സൽസാധിനവും മഹത്തായ ലക്ഷ്യങ്ങളും ഒരുത്തമ ക്രൈസ്തവ ചിന്താഗതിയുടെ ചന്ദ്രോദയം ആയിരുന്നു. മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹാ സ്ഥാപിച്ച മലങ്കരസഭയിൽ അധികാരത്തിന്റെയും പണത്തിന്റെയും അപ്പക്കഷണങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിസ്സാരകാര്യങ്ങളെ പർവ്വതീകരിച്ചു ഭിന്നിപ്പിന്റെയും തദ്വാരായുള്ള തകർച്ചയുടെയും പടുകുഴികളിലേക്കു നയിച്ച ചിലരുടെ സ്ഥാപിതതാല്പര്യങ്ങൾക്കു തടയിടുന്നതിനും ഐക്യവും ദൗത്യബോധവും ജനിപ്പിക്കുന്നതിനും അതിലൂടെ സഭാംഗങ്ങളെ തിരിച്ചുവിടുന്നതിനും വേണ്ടി ആത്മീയ ദർശനത്തോടുകൂടി നടത്തിയ ഒരതിസാഹസിക സംരംഭമോ പരീക്ഷണമോ ആണ് തടാകം ആശ്രമസ്ഥാപനത്തിന്റെ പിമ്പിലുള്ളതെന്നു സൽബുദ്ധിയും ചിന്താശക്തിയുമുള്ളവർക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല.

സഭയേയും ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും സംഘടനകളെയും തകർക്കുന്ന ഭിന്നതകളുടെയും അനൈക്യത്തിന്റെയും നാരായവേരുകൾ പിഴുതെറിയാനും ദൈവപ്രസാദമുള്ള സകലർക്കും നന്മ കൈവരുത്താനും ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷ യത്നങ്ങൾ തുടരാനും ദാരിദ്ര്യവും പട്ടിണിയും ഉമുലനും ചെയ്യാനും ആതുരരേയും അനാഥരേയും സംരക്ഷിക്കാനും വേണ്ടി പ്രായത്തിനും ക്ഷീണത്തിനും പ്രായസഹജമായ ആരോഗ്യപരിമിതികൾക്കും ദീർഘകാല അവധി നൽകിയ ബിഷപ്പ് വാൽഷിന്റെ അതുല്യവും അത്യുന്നതവും ആയ മാതൃക ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്ക് ഏതാണ്ട് അജ്ഞാതമാണ്. ഒരു കൂഗ്രാമമായ തടാകം ഗ്രാമത്തെ ആധുനിക ജീവിത സൗകര്യങ്ങളുടെ ഘടകങ്ങളായ റോഡും, ചോരാത്ത വീടുകളും, ശൗചാലയങ്ങളും, ബസ്സ് സർവ്വീസുകളും, പെട്രോൾ പമ്പും, ആരായനാലയങ്ങളും, ആശുപത്രികളും, തൊഴിലിടങ്ങളും, തൊഴിലും, കമ്പിത്തപാൽ സ്ഥാപനങ്ങളും, ശുദ്ധജലവും, പാലും

എല്ലാം ഉള്ള ഒരു ചെറിയ നഗരമാക്കി ആശ്രമം മാറ്റിയപ്പോൾ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ തടാകത്തിന്റെ മുഖഛായ മാറി എന്നതാണു അനിഷേധ്യവസ്തുത. പുരുഷ-വനിതാ തൊഴിലാളികളുടെ കഠിനാധ്വാനത്തിന്റെ തെളിവായ വിയർപ്പുതുള്ളികളും തടാകത്തിലെ പൂഴിമണ്ണിനെ കുതിർത്ത് ഇഷ്ടികകളാക്കി കോയമ്പത്തൂർ നഗരത്തിലെ തുംഗനിവാസ സമുച്ചയങ്ങളുടെ സുശക്തമായ ഭിത്തികളാക്കി എന്നും ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇഷ്ടികകളങ്ങൾ ഇന്ന് ആകാശത്തിലെ പറവകളെപ്പോലെ തൊഴിലാളികളെക്കൊണ്ട് നിറഞ്ഞു കവിയുന്നു. ലോറികളിലൂടെ വിറകും ചൂടു കട്ടകളും കടത്തിവിടുന്ന കയറ്റിറക്കു തൊഴിലാളികൾക്കും കൈനിയെ കാശു ലഭിക്കുന്നു.

ഭൗതികവും ആത്മീയവുമായ ഉന്നമനത്തെയും പരസ്പര സാഹോദര്യ നിർഭരമായ ജീവിതത്തെയും വിഭാവനം ചെയ്തുകൊണ്ടു പ്രവർത്തിച്ച ബിഷപ്പ് വാൽഷ് തടാകത്തിൽ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ഒരു ശാഖതന്നെ സ്ഥാപിക്കുകയായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാലും ഒരു വലിയ അളവിൽ അതു ശരിയായിരിക്കും.

മതവും ദൈവവിശ്വാസവും ഒന്നും ആരിലും അടിച്ചേൽപ്പിക്കാൻ ഒട്ടും ശ്രമിക്കാതെ ക്രിസ്തീയ സാക്ഷ്യത്തിന്റെ ആത്മീയ പ്രകാശംകൊണ്ടു തടാകം ഗ്രാമത്തെ അഭിഷേകം ചെയ്തു കോരിത്തരിപ്പിച്ചതാണ് ബിഷപ്പിന്റെ പ്രധാന നേട്ടങ്ങളിൽ ഒന്ന്.

ആശ്രമം കഴിഞ്ഞ 80 വർഷത്തിനിടയിൽ ചെയ്ത മനുഷ്യസേവന പ്രധാനമായ സേവനങ്ങളുടെ നിഴൽ വെളിച്ചങ്ങളാണ് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ താളുകളിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നത്. അവ പിടിച്ചെടുക്കുന്നതിനും ആശ്രമം സൃഷ്ടിച്ച സൽപന്ഥാവുകളിലൂടെ ചരിക്കാൻ ചിലരെങ്കിലും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനും ഈ വരമൊഴി അവസരം സൃഷ്ടിച്ചാൽ അതിൽപരം ഒന്നും ജീവിതസാധന ചക്രവാളസീമയിലേക്കു അടുക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താവ് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ല.

പുസ്തകത്തിന്റെ മൂന്നാം പതിപ്പിനു അതി ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു അനുഗ്രഹാശംസ നൽകി ആശീർവദിച്ച മലങ്കരസഭയുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷനായ പ. ബസേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ പൗലൂസ് ദിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ തിരുമേനിയോടുള്ള കൃതജ്ഞത വിനയാദരങ്ങളോടു ആലേഖനം ചെയ്യുന്നതിൽ അത്യധികം അഭിമാനവും സന്തോഷവും ഉണ്ട്.

ഈ മൂന്നാം പതിപ്പ്, ആശ്രമത്തിന്റെ 80-ാം വാർഷികവും ബിഷപ്പിന്റെ 56-ാം ചരമവാർഷികവും സമ്മേളിക്കുന്ന നവവത്സരാരംഭത്തിൽ (2017 ജനുവരി) പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ വേണ്ട പ്രോത്സാഹനം നൽകുകയും മനോഹരമായ അശീതി സ്മാരകമന്ദിരം നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്ത

ആശ്രമം വിസിറ്റർ ബിഷപ്പും മലബാർ ഭദ്രാസനാധിപനും ദീനജനസേവനത്തിൽ അതീവ തൽപരനും വർഷങ്ങളായി എന്റെ ഒരു വലിയ അഭ്യുദയകാംക്ഷിയുമായ അഭിവന്ദ്യ ഡോ. സഖറിയാസ് മാർ തെയോഫിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായോടുള്ള കടപ്പാടും, സ്നേഹവും നിറഞ്ഞ ആത്മാർത്ഥതയോടെ അറിയിക്കുന്നതിൽ അനല്പമായ സന്തോഷമുണ്ട്. പുസ്തകത്തിനു ആശംസകൾ അയച്ചുതന്ന മുംബൈ ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്താ ഗീവറുഗീസ് മാർ കുറിലോസ്, ചെന്നൈ ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്താ അഭിവന്ദ്യ ഡോ. യുഹാനോൻ മാർ ദീയസ്കോറോസ്, ബാംഗ്ലൂർ ഭദ്രാസനത്തിന്റെ അഭിവന്ദ്യ ഡോ. ഏബ്രഹാം മാർ സെറാഫിൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നിവരോടും മൂന്നാം പതിപ്പിന്റെ അവതാരിക എഴുതിയിരിക്കുന്ന ആശ്രമത്തിന്റെ ഒരു വലിയ സുഹൃത്തും ചിന്തകനും പ്രമുഖ സുവിശേഷ പ്രസംഗകനും ആയ പ്രൊഫ. ഡി. മാത്യുവിനോടുമുള്ള നന്ദി ആലേഖനം ചെയ്യുന്നു.

കൂടാതെ ആശ്രമത്തിന്റെ ആരംഭം മുതലേ സ്ഥാപനവുമായി ബന്ധപ്പെടുകയും തടാകം ആശുപത്രിയുടെ ആദ്യകാല നടത്തിപ്പുകാരനായി വിലപ്പെട്ട സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ഇന്നും പ്രായത്തിന്റെ പരിമിതികൾ പരിഗണിക്കാതെ ആശ്രമത്തിന്റെ ഒരു ശക്തി സ്തംഭമായി നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന വി. പി. തമ്പിയുടെ ഗതകാല സ്മരണകൾ ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്ക് ഒരു മുതൽകൂട്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു രണ്ടു പക്ഷമില്ല. വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് തടാകത്തിൽ താമസിച്ചശേഷം ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഡോക്ടറേറ്റു നേടി സെമിനാരി പ്രൊഫസറായി റിട്ടയർചെയ്ത മാരാമസ് മറുകര ഡോ. പി. ടി. ഫിലിപ്പിനോടും സ്മരണകൾ എഴുതി നൽകിയതിൽ നന്ദി അറിയിക്കുന്നു. തടാകം ആശ്രമം, ഇരുമ്പു കാസത്തെ ആകർഷിക്കുംപോലെ ആകർഷിച്ചു വൈദികശ്രേണിയിൽ എത്തിച്ചവരും വൈദികവൃത്തിയിൽ ശോഭിച്ചു കടന്നുപോയവരുമായ പലരുണ്ട്. അവരിൽ പ്രമുഖനായ ഫാ. ഏബ്രഹാം അഞ്ചേരിയെപ്പറ്റിയുള്ള ലേഖനം ആശ്രമത്തിന്റെ സൽസ്വാധീനം വ്യക്തമാക്കുന്നതാകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ നിന്നു ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുകയാണ്. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദശാബ്ദങ്ങളിലെ ആശ്രമചരിത്രം ഓർമ്മയിൽ നിന്നും രേഖകളിൽ നിന്നും ശേഖരിച്ചു തെറ്റുകൂടാതെ വരമൊഴിയിലാക്കിയ മുൻ ആശ്രമാചാര്യ വെരി. റവ. കെ. വി. യാക്കോബ് റമ്പാച്ചനോടും ആശുപത്രിയുടെ ആധുനികസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി എഴുതിയിരിക്കുന്ന ആശ്രമം ഗവർണിംഗ് കൗൺസിലിലെ പ്രമുഖാംഗങ്ങളിൽ ഒരാളും ഇപ്പോൾ തടാകം ബിഷപ്പ് വാൽഷ് സ്മാരക ആശുപത്രി അഡ്മിനിസ്റ്റ്രേറ്ററും ആയ ഏബ്രഹാം ഫിലിപ്പിനോടും കൃതജ്ഞത പറയുന്നതിൽ കൃതാർത്ഥതയുണ്ട്.

“തടാകത്തിലെ തപോധനൻ” എന്ന ജീവചരിത്രപുസ്തകത്തിന്റെ മൂന്നാം പതിപ്പ് പരിഷ്കരിച്ച് ആശ്രമത്തിന്റെ 80-ാം വർഷികത്തോടനുബന്ധിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിൽ സന്തുഷ്ടരായി എനിക്കു പ്രോത്സാഹനം നൽകിയ ഗീവറുഗീസ് മാർ കുറിലോസ് (മുംബൈ ഭദ്രാസനം), ഡോ. യൂഹാനോൻ മാർ ദീയസ്ക്കോറോസ് (ചെന്നൈ ഭദ്രാസനം), ഡോ. ഏബ്രഹാം മാർ സെറാഫിൻ (ബാംഗ്ലൂർ ഭദ്രാസനം), സഹോദരന്മാരായ സണ്ണി കുലത്താക്കൽ, ജോർജ് തോമസ്, ജോർജ് സൈമൺ (മാരാമൺ), കാലംചെയ്ത പൗലോസ് മാർ പക്കോമിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സഹോദരൻ കുറിച്ചി കോലത്തുകളത്തിൽ ഉമ്മൻ ജോൺ (കുവൈറ്റ്), പ്രൊഫ. പത്രോസ് പത്രോസ് മത്തായി എന്നിവരോടും എനിക്കുള്ള നന്ദി ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

സർവ്വോപരി ആശ്രമത്തിനു വരുംകാലങ്ങളിൽ സേവനധനമായ വൻ വളർച്ചയും കൂടുതൽ അഭിവൃദ്ധിയും കൈവരട്ടെ എന്നാശംസിച്ചുകൊണ്ട് ഈ വരമൊഴി മാലയും സഭാസന്നേഹികളുടെ വിമലകരങ്ങളിലും കണ്ഠങ്ങളിലും ഒരു ക്രിസ്തസ് - നവവത്സര സമ്മാനമായി സമർപ്പിക്കുന്നതിൽ വാക്കുകൊണ്ടും നാക്കുകൊണ്ടും പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവാത്ത സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയുമുണ്ട്. പുസ്തകം വിറ്റുകിട്ടുന്ന പണം മുഴുവനും ആശ്രമത്തിനുള്ളതായിരിക്കും എന്നും ഓർപ്പിക്കട്ടെ.

കെ. വി. മാമ്മൻ, കോട്ടയ്ക്കൽ

മാങ്ങാനം

1-12-2016

രണ്ടാം പതിപ്പിനെപ്പറ്റി

‘തടാകത്തിലെ തപോധനന്റെ’ രണ്ടാം പതിപ്പ് ഒന്നര ദശാബ്ദത്തിനു ശേഷമാണെങ്കിലും ആശ്രമത്തിന്റെ വജ്ര ജൂബിലിയോടനുബന്ധിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ സാധിച്ചതിൽ എനിക്ക് വളരെയധികം സന്തോഷമുണ്ട്. മലങ്കര സഭാംഗങ്ങളിൽ പലരും പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുകയും സംസ്കാര സമ്പന്നരാകുകയും സഭയുടെ ദൗത്യത്തെപ്പറ്റി ആദരപൂർവ്വം അഭിമാനം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നവരല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഈ രണ്ടാം പതിപ്പ് ഇത്രയും വൈകിയത്.

ദൈവനിയോഗത്താൽ 1936-ൽ രൂപംകൊണ്ട തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെയും അതിന്റെ സ്ഥാപക നേതാക്കളുടെയും ആത്മചൈതന്യത്തിന്റെ ഹർഷദായകമായ അനുഭൂതികൾ വരുത്തലമുറകളിലും പ്രചോദനം ഉളവാക്കുമെന്നുള്ള ശുഭപ്രതീക്ഷയാണ് രണ്ടാം പതിപ്പിന്റെ മുഖ്യ പ്രേരകശക്തി. പുസ്തക രചനയിലൂടെയും വായനയിലൂടെയും മനസിനെ മഹദ് വ്യക്തികളുടെ ആശയങ്ങളുടെയും അനന്തമായ വിജ്ഞാന മേഖലകളുടെയും ഉന്നത ശൃംഗങ്ങളിലേക്കു കയറ്റിവിടാൻ കഴിയുന്നു. അത് ആർഭാടപൂർവ്വമായ ലൗകികജീവിതത്തെക്കാളും അന്തമില്ലാത്ത ധനാർജ്ജന തരയേക്കാളും എത്രയോ അഭികാമ്യമാണ്.

‘ഇവിടെ നമുക്കു നിലനിൽക്കുന്ന നഗരമില്ലല്ലോ’ എന്ന സെന്റ് പോളിന്റെ വചനം അക്ഷരത്തിലും അർത്ഥത്തിലും പാലിച്ച ബിഷപ്പ് വാൾഷും പത്നി ക്ലാറയും മലങ്കര സഭാംഗങ്ങൾക്ക് എന്നും ഒരു വലിയ വെല്ലുവിളി തന്നെയാണ്. അവരുടെ മഹത്തായ ജീവിത മാതൃകകളും സന്ദേശങ്ങളും പ്രേരണകളും ഇരുപത്തിഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട - അല്ല ഭാഗ്യം ലഭിച്ച - ജനങ്ങളിൽ ഒരു വിഭാഗത്തിനെങ്കിലും പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം ആനന്ദതൂന്ദിലമായ ഹൃദയത്തോടെ പ്രകടിപ്പിക്കുകയാണ്.

അഞ്ചാറധ്യായങ്ങൾ കൂടി എഴുതി ഒന്നാം പതിപ്പിൽ വിട്ടുപോയ ഒട്ടധികം കാര്യങ്ങൾ ചേർക്കേണ്ടി വന്നതിനാൽ പുതിയ പുസ്തകത്തിന്റെ വലിപ്പം അല്പം കൂടിയിട്ടുണ്ട്. നല്ല വെള്ളക്കടലാസുപയോഗിച്ച് ഓഫ് സെറ്റ് പ്രസ്സിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ പുസ്തകത്തിന് ഇന്നത്തെ നിലയിൽ 50 രൂപയെങ്കിലും വിലയിടേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഇതിൽ ലാഭേച്ഛ ഒട്ടും ഇല്ലെന്നുള്ള വസ്തുത അനുവാചകർ മനസ്സിലാക്കണമെന്നും ആഗ്രഹമുണ്ട്.

രണ്ടാം പതിപ്പിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം സംബന്ധിച്ച ചെലവുകൾ വഹിക്കാൻ സസന്തോഷം മുന്നോട്ടുവന്ന ആശ്രമം ഗവർണ്ണിംഗ് ബോഡി

മെമ്പർമാരോടും ആചാര്യ ഫാ. കെ. വി. യാക്കോബിനോടുമുള്ള സീമാ തീതമായ കൃതജ്ഞത ഇവിടെ അറിയിക്കട്ടെ.

രണ്ടാം പതിപ്പ് മുഴുവൻ ആശ്രമത്തിന്റെ വകയായിരിക്കുന്നതും പുസ്തകത്തിന്റെ വില്പനയിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന പണം ആശ്രമം ഫണ്ടി ലേക്കു പോകുന്നതുമായിരിക്കും. പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലിക്കു മുമ്പ് മൂന്നാം പതിപ്പ് ഇറക്കാൻ സാധിക്കട്ടെ എന്ന ആശ്രഹത്തോടും ആശംസയോടും രത്നത്തേക്കാൾ അധികം പ്രകാശിച്ച 'തടാകത്തിലെ തപോധനനെ' നിങ്ങളുടെ ഉദാരമായ മനസ്സുകളുടെ കനക താലങ്ങളിൽ ഞാൻ ആദരാഞ്ജലിയോടെ സമർപ്പിക്കുകയാണ്.

കോട്ടയം

12-1-1997

Malankara Orthodox TV

ഒന്നാം പതിപ്പിന്റെ ആമുഖം

മലങ്കരസഭയ്ക്കു വേണ്ടി തങ്ങളെത്തന്നെ സ്വയം സമർപ്പിക്കുകയും തടാകം ക്രിസ്തുശിഷ്ടാശ്രമ സ്ഥാപനത്തിലൂടെയും മറ്റും സഭയുടെ സുവിശേഷ സേവന പ്രവർത്തന രംഗങ്ങളിലെ ചുമതലകളിലേക്ക് സവിനയം വിരൽ ചൂണ്ടുകയും എക്യുമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനത്തിലെ ഒരു പ്രഭാത നക്ഷത്രമായി പ്രശോഭിക്കുകയും ചെയ്ത ബിഷപ്പ് ഹെർബർട്ട് പാക്കൻഹാം വാൽഷിന്റെയും സഹധർമ്മിണി ക്ലാരയുടെയും ത്യാഗനിർഭരമായ ജീവിതം അന്യാദൃശമാണ്. അവരുടെ നിശ്ശബ്ദ സേവനത്തിന്റെ ആഴവും പരപ്പും മലങ്കരസഭാംഗങ്ങൾക്കു വേണ്ടവിധത്തിൽ അറിയുന്നതിനും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും സാധിച്ചില്ല.

ക്രിസ്തീയ സുകൃതങ്ങളുടെയും വിനയനിർഭരമായ ധന്യജീവിതത്തിന്റെയും ഉടമകളായിരുന്ന അവർ മലങ്കരസഭയിലെ അക്രൈസ്തവവും ലൗജാവാഹവുമായ ഭിന്നിപ്പിനു വിരാമം ഇടുന്നതിന് ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിക്കുകയും ഇരുവിഭാഗക്കാരെയും ഇടുങ്ങിയ ചിന്താഗതികളിൽ നിന്നു തിരിച്ച് സുവിശേഷ-സേവന പ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നതിനു പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ആദ്യകാല ശ്രമങ്ങൾ വിജയിച്ചില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് മലങ്കരസഭയിൽ സമാധാനം ഉണ്ടായിക്കാണുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം ലഭിച്ചു. ഒരു സമൂഹത്തെ മിഷനറി, ലളിതജീവിതപ്രേമിയായ സന്യാസി, ചരിത്രകാരൻ, വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തകൻ, ഗ്രന്ഥകാരൻ, കവി, ചിത്രകാരൻ, ഉത്തമനായ സഭാമേലദ്ധ്യക്ഷൻ എന്നീ വിവിധ നിലകളിൽ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അതിരുകൾ വിശാലമാക്കിയ ബിഷപ്പിന്റെ വലിയ സേവനങ്ങൾ വരുംതലമുറകൾക്കു വേണ്ടി ചെറിയ തോതിലെങ്കിലും അവതരിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള തീവ്രാഭിലാഷത്തിന്റെ പ്രകടനമാണ് “തടാകത്തിലെ തപോധനൻ.”

ഇന്ത്യയ്ക്കു വേണ്ടി ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ഒരു പുതിയ ചരിത്രമെഴുതാൻ 1932-ൽ സെറാമ്പുരിൽ നാഷണൽ ക്രിസ്ത്യൻ കൗൺസിലിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ചേർന്ന സഭാനേതാക്കന്മാരുടെ യോഗം തീരുമാനിച്ചു. ആ കൂട്ടം അന്ന് കൽക്കട്ടയിലെ ബിഷപ്പ്സ് കോളജ് പ്രിൻസിപ്പലായിരുന്ന ബിഷപ്പ് പാക്കൻഹാം വാൽഷിനെ ഏല്പിച്ചു. അത് സേവനരംഗത്തെ മറ്റൊരു വെല്ലുവിളിയായി കണക്കാക്കി അദ്ദേഹം Lights and Shades of Christendom എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ചരിത്ര പുസ്തകത്തിന്റെ മൂന്നു വാല്യങ്ങൾ എഴുതിത്തീർത്തു. ആദ്യത്തെ വാല്യത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ ബിഷപ്പ് എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു വാചകമാണ് എനിക്ക് ഇവിടെ പ്രത്യേകം ഓർപ്പിക്കാനുള്ളത്. “ചരിത്രം രചിക്കാൻ ആരും മുമ്പോട്ടു

വരാത്തതു കൊണ്ട് ചരിത്രകാരനെന്ന് അവകാശപ്പെടാനൊന്നുമില്ലാത്ത ഞാൻ ആ ചുമതല ഭരമേറ്റു” (As no one else seemed willing to undertake this work, I have ventured to do so, though I have no claim to be a Church historian).

ബിഷപ്പിനെ അടുത്തറിയാവുന്നവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരും സഹപ്രവർത്തകരും കൈവെയ്ക്കാതെ കടന്നുപോയ ഒരു രംഗത്ത്, വേണ്ടത്ര യോഗ്യതകളൊന്നുമില്ലാത്ത ഞാൻ കാലുവെയ്ക്കാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടു എന്നുള്ളതാണു സത്യം. ഈ കൃത്യനിർവഹണത്തിനു കഴിവും ആത്മധൈര്യവുമില്ലാതിരുന്ന എനിക്കുവേണ്ട പ്രോത്സാഹനവും പിൻബലവും നൽകിയത് എന്റെ അഭിവന്ദ്യ ഗുരുഭൃതനും ബിഷപ്പിന്റെ ആരാധകനും പ്രശസ്തമായ സി.എം.എസ്. കോളജിന്റെ പ്രശസ്തനായ മുൻ പ്രിൻസിപ്പലും ശിഷ്യസഹസ്രങ്ങളാൽ തികച്ചും സമ്പന്നനുമായിരുന്ന പി. സി. ജോസഫും തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ അതിന്റെ ആചാര്യയും ബിഷപ്പിന്റെ ശിഷ്യപ്രമുഖനും ആയിരുന്ന പരേതനായ ഫാ. കെ. സി. വർഗീസും ആണെന്ന കാര്യം ഞാൻ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം അനുസ്മരിക്കുന്നു. ഈ പുസ്തകം തയ്യാറാക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച തീരുമാനം പി. സി. ജോസഫിന്റെ പള്ളത്തെ മേലേടം ഭവനത്തിൽ വച്ച് ഞങ്ങൾ മുവരും കൂടിയാണ് എടുത്തത്.

ബിഷപ്പ് വാൽഷ് ഇദംപ്രഥമമായി കേരളത്തിൽ വന്നതു മുതൽ അദ്ദേഹം കാലം ചെയ്യുന്നതുവരെ ഉറ്റ സമ്പർക്കം പുലർത്തിയിരുന്ന പി. സി. ജോസഫ്, ബിഷപ്പിന്റെ ബാല്യകാലജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച വളരെയധികം രേഖകൾ ഒരു പ്രത്യേക ഫയലിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതു തന്നെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവ വായിച്ചു പഠിക്കുകയും ആവശ്യമായ വിവരങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു അവ എഴുതി തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്തത് എന്റെ സീനിയർ സുഹൃത്തും അഭ്യുദയകാംക്ഷിയുമായ റിട്ട. ഇംഗ്ലീഷ് പ്രൊഫസർ പി. എൻ. ചാക്കോ (മണർകാട്) ആണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ പി. സി. ജോസഫ്, ഫാ. കെ. സി. വർഗീസ്, പി. എൻ. ചാക്കോ എന്നിവരുടെ സൽപ്രേരണകളും പ്രോത്സാഹനങ്ങളും ആണ് “തടാകത്തിലെ തപോധനനെ” വെളിച്ചം കാണാൻ പ്രധാനമായും സഹായിച്ചത്.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അച്ചടിച്ചെലവിലേക്ക് എന്റെ ഏതാനും മാനുസ്കൃത്തുക്കൾ പണം അയച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്. ബിഷപ്പിനെപ്പോലെയുള്ള ഒരു മഹാവ്യക്തിയുടെ ജീവചരിത്രം ഉണ്ടാകുന്നതിലുള്ള സന്തോഷം അവർ എന്നെ അറിയിക്കുകയും അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന വസ്തുത മറച്ചു വെച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. ഈ പുസ്തകം കുറ്റമറ്റതാണെന്ന നിക്കലിപ്രായവുമില്ല.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അവതാരിക എഴുതിയിരിക്കുന്നത് ബിഷപ്പിനെ ദീർഘകാലം അടുത്തറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനും സഭാചരിത്ര പണ്ഡിതനും ഓർത്തഡോക്സ് വൈദികസെമിനാരി മുൻ പ്രൊഫസറുമായ റവ. ഡോ. വി. സി. സാമുവേലാണ്. ബിഷപ്പിനെപ്പറ്റി പലർക്കും അറിയാൻ പാടില്ലാത്ത ഒട്ടധികം വിവരങ്ങൾ അവതാരികയിൽ അനാവരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെ തന്റേതായ വീക്ഷണത്തിലൂടെ വിലയിരുത്തുന്നതിനും ബിഷപ്പിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ എടുത്തുകാട്ടുന്നതിനും ഫാദർ സാമുവേൽ ശരിക്കും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബ. അച്ചനോടുള്ള സ്നേഹവും നന്ദിയും ഇവിടെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

ബിഷപ്പിന്റെ രോഗശാന്തിവരത്തെപ്പറ്റി അറിവും അനുഭവവും ഉള്ള ധാരാളം പേരുണ്ട്. ഇതേപ്പറ്റി ആധികാരികമായ രീതിയിൽ എഴുതി സഹായിച്ച റവ. കെ. കെ. ചാണ്ടി (മുൻ ആചാര്യ, മാങ്ങാനം ക്രൈസ്തവ ആശ്രമം), പരേതനായ റവ. പീലിപ്പോസ് അത്യാൽ തിരുവല്ല എന്നിവരോടും എനിക്കുള്ള നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ പുസ്തകരചനയിൽ വിവരങ്ങൾ നൽകി പല വിധത്തിൽ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഒട്ടധികം ആളുകളുണ്ട്. ടി. ഒ. മാത്യു, എം. കുര്യൻ, പി. സി. കുര്യൻ മദ്രാസ്, ഒ. വി. തോപ്പിൽ, മിസ്സിസ് തങ്കമ്മ വർഗീസ് കോയമ്പത്തൂർ, ഫാ. പീലിപ്പോസ് തോമസ് കോഴഞ്ചേരി, തടാകം ആശ്രമം മുൻ ആചാര്യ റവ. എം. കെ. ജേക്കബ് മുതലായവർ സഹായിച്ചവരുടെ നീണ്ട പട്ടികയിലെ പ്രമുഖരാണ്. സർവ്വോപരി ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രകാശനകർമ്മം നിർവ്വഹിച്ച അങ്കമാലി-ബോംബെ ഭദ്രാസനങ്ങളുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായും തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ വിസിറ്റർ ബിഷപ്പും മലങ്കരസഭയുടെ പ്രഥമ വിദേശ അംബാസഡറുമായ ഡോ. പീലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായോടും എനിക്കുള്ള നന്ദി സിമാതീതമാണ്. ആശംസ അയച്ചുതന്നെ ഗീവർഗീസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായോടും ഞാൻ അതീവ കൃതജ്ഞനാണ്.

തടാകം ആശ്രമം മലങ്കരയ്ക്കു ഒരു സ്വത്തും അതേസമയം ഒരു വെല്ലുവിളിയുമാണ്. വേണ്ടത്ര ആളുകളും അർത്ഥവും ആവശ്യമായ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു സഭ ഇന്നു നൽകുന്ന ശ്രദ്ധ അപര്യാപ്തമാണ്. സഭയുടെ നവോത്ഥാനം ആശ്രമങ്ങളിലൂടെയും പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനുള്ള ഭാവനയും ദർശനവും സഭ നേടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്ന വസ്തുത ആശ്രമം അനുദിനം അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്.

തടാകം ആശ്രമം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ജീവിതം സമർപ്പിക്കുകയും മരിക്കുന്നതുവരെയും അടിപതറാതെ അവിടെ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ആശ്രമത്തിന്റെ മണ്ണിൽ തന്നെ ബിഷപ്പിനോടൊപ്പം അന്ത്യ

വിശ്രമം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന ഫാ. കെ. സി. വർഗീസിന്റെ മാതൃകാ പരമായ വൈദിക ജീവിതത്തെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട്, എല്ലാവരുടെയും സ്നേഹം ആർജ്ജിച്ച ആ ധന്യജീവിതത്തിന്റെ പാവനസ്മരണയുടെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവായിരുന്ന “തടാകത്തിലെ തപോധനനെ” സസന്തോഷം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കോട്ടയം

9-1-1983

Malankara Orthodox TV

അവതാരിക

ബിഷപ്പ് ഹെർബർട്ട് പാക്കൻഹാം വാൾഷിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ ജീവചരിത്രമടങ്ങുന്ന ഈ മഹാകൃതിക്ക് അവതാരിക എഴുതുവാനെന്നിരിക്കു സന്തോഷമുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, അതു മൂലം ഞാൻ ധന്യനാകുകയാണെന്നത്രെ പറയേണ്ടത്. സേവനം സ്വീകരിക്കുവാനല്ല, സേവനം നൽകി, തന്മൂലം സ്വന്തം ജീവനെ മറ്റുള്ളവരുടെ വീണ്ടെടുപ്പിനായി സമർപ്പിക്കുന്നതിനു (മർക്കോസ് 10:45) വന്ന യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതാദർശം സ്വായത്തമാക്കുവാൻ സർവ്വാത്മനാ യത്നിച്ച ഒരു മഹാത്മാവായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അയർലൻഡിൽ പാക്കൻഹാം വാൾഷ് കുടുംബാംഗമായിരുന്ന ഹെർബർട്ട് ആംഗ്ലേയസഭയുടെ ഒരു മിഷനറിയായി ഇന്ത്യയിൽ വന്നു. വിവിധ രംഗങ്ങളിലായി ഇന്ത്യൻ സഭ വഴിയും, വ്യക്തിപരമായി മനുഷ്യരോടുള്ള പെരുമാറ്റം മൂലവും അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങൾക്കു തന്റെ സേവനം അനവരതം അർപ്പിച്ചു. സ്വന്തമെന്ന് പറയാവുന്ന സർവ്വവും ഈ നാടിനു നൽകിയശേഷം നിര്യാതനായി. ഇന്ത്യയുടെ മണ്ണിൽ തന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ അനാഡാംബരപൂർവ്വം മറവുചെയ്തേക്കണമെന്നുള്ള നിർദ്ദേശത്തോടെ അദ്ദേഹം നിർവൃതി അടഞ്ഞു. തടാകം ആശ്രമച്ചാപ്പലിന്റെ പുറത്തായി വടക്കുവശത്തുള്ള സ്ഥലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെയും ഭാര്യ ക്ലെയർ റിഡ്ലി പാക്കൻഹാം വാൾഷിന്റെയും ശവകുടീരങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്.

ബിഷപ്പ് വാൾഷിനെ ഞാൻ ആദ്യമായി കണ്ടതു 1936-ലായിരുന്നു എന്നാണെന്റെ ഓർമ്മ. അതിനുശേഷം 1944 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ പലതവണ കാണുവാൻ എനിക്ക് സൗകര്യം ലഭിച്ചു. അങ്ങനെ ആ കാലങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ അന്യോന്യം അറിഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നീട് 1959-ൽ അദ്ദേഹം ദിവംഗതനാകുന്നതുവരെ അദ്ദേഹവുമായി വളരെ അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തുവാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായി. അത് എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു വലിയ നേട്ടമായി ഞാൻ കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനു സൗകര്യം തന്ന സർവ്വേശ്വരനെ ഞാൻ ഹൃദയപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നു.

ഞാൻ 1937-ൽ ബിഷപ്പിനെ കണ്ട സംഭവം പ്രത്യേക സ്മരണയ്ക്കർഹമായി എനിക്ക് തോന്നാറുണ്ട്. യുവാവായിരുന്ന എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി അന്ന് അഗാധമായ ബഹുമാനം ഉളവാക്കിയ സംഗതി ചുരുക്കമായി ഇവിടെ വിവരിക്കാം. അതിനകം സമാരംഭിച്ചിരുന്ന തടാകം ആശ്രമം മലങ്കര സുറിയാനി സഭയിലെ രണ്ടു കക്ഷികളിൽപ്പെട്ടവർക്കും പ്രയോജനകരമാകണമെന്നു ബിഷപ്പിനു താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ആ ലക്ഷ്യം സാധിതമാകുന്നതിനുവേണ്ടി മേല്പട്ടക്കാരുമായി ഒരു ധാരണയിലെത്തു

വാൻ അദ്ദേഹം അഭിലഷിച്ചു. അതിലേക്കു പാത്രിയർക്കീസു കക്ഷിയെ ഉദ്ദേശിച്ച് അദ്ദേഹം മഞ്ഞനിക്കര മാർ ഇഗ്നാത്യോസ് ദയനായിൽ താമസിച്ചിരുന്ന മാർ യൂലിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ 1936 മുതൽ മൂന്നു നാലവസരങ്ങളിൽ കണ്ടു സംസാരിച്ചു. ആ സംഭാഷണങ്ങളിലെല്ലാം ദിഭാഷിയായി വർത്തിച്ച എനിക്ക് ബിഷപ്പു വാൾഷിനെ പരിചയപ്പെടുവാനും സാധിച്ചു.

മാന്യാതിഥികളുമായി സംഭാഷണത്തിലേർപ്പെടുമ്പോൾ അവർക്കു താല്പര്യം തോന്നാവുന്നവിധത്തിൽ കുശലം പ്രകടിപ്പിച്ചു സംസാരം ആരംഭിക്കുന്ന സ്വഭാവം മെത്രാപ്പോലീത്തായിക്കു സ്വതസിദ്ധമായിരുന്നു. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം തുടങ്ങിയിരുന്ന സമയമായിരുന്നതിനാൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ ബിഷപ്പിനോട്, “യുദ്ധം ആരംഭിച്ചല്ലോ. താങ്കൾ പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നു പോരാടേണ്ട ആവശ്യം വന്നിരിക്കയാണല്ലോ” എന്നു തമാശരുപത്തിൽ പറഞ്ഞു. “അങ്ങനെയൊന്നും വരികയില്ല, എന്നെ ആരും യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ വിളിക്കയില്ല” എന്നു ബിഷപ്പു മറുപടി നൽകി. “ഒഴികഴിവൊന്നും പറഞ്ഞു പിന്മാറിക്കൂടാ” എന്നു മെത്രാപ്പോലീത്താ പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ, “അതൊന്നും എന്നെ സംബന്ധിച്ചു സംഭവിക്കയില്ല” എന്ന് ബിഷപ്പ് ആവർത്തിച്ചു. “അതൊക്കെ കിടക്കട്ടെ, നമുക്കു ബ്രിട്ടന്റെ വിജയത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാം” എന്ന് ആ ചർച്ച അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി മെത്രാപ്പോലീത്താ പറഞ്ഞു തീരുന്നതിനു മുമ്പ്, “ഒരിക്കലുമില്ല; ബ്രിട്ടനോ മറ്റേതെങ്കിലും രാജ്യമോ ജയിക്കുവാനായി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കയില്ല. ദൈവേഷ്ടാനുസരണം സമാധാനം സംസ്ഥാപിതമാകുവാൻവേണ്ടി ഞാൻ നിരന്തരം പ്രാർത്ഥിക്കും” എന്നായിരുന്നു ദുഃഖ സരത്തിൽ ബിഷപ്പു നൽകിയ മറുപടി.

എന്നെ ആകർഷിക്കത്തക്ക രണ്ടു സംഗതികൾ ബിഷപ്പ് വാൾഷിൽ ഞാൻ ദർശിച്ചു. അവയിലൊന്നു മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുമായി അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച സുഹൃദ്ബന്ധവും, മറ്റേത് ക്രിസ്തീയ മിഷനറി വേലയിൽ അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ച മനോഭാവവുമാണ്.

ബിഷപ്പ് വാൾഷും മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയും

ഹെർബർട്ട് പാക്കെൻഹാം വാൾഷ് ഒരു ആംഗ്ലേയ സഭാംഗമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു തന്റെ സഭയെപ്പറ്റി അത്യധികം ബഹുമാനവുമുണ്ടായിരുന്നു. ഡർഹാം ബിഷപ്പായിരുന്ന സുപ്രസിദ്ധ വേദശാസ്ത്ര പണ്ഡിതൻ വെസ്റ്റുകട്ടിനെപ്പോലെയുള്ള ആംഗ്ലേയ സഭാപിതാക്കന്മാരെപ്പറ്റി അത്യധികം സ്നേഹാദരപൂര്യരൂരും അദ്ദേഹം സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആ സഭയിലെ ഒരു ബിഷപ്പിന്റെ മകനായി ജനിച്ച അദ്ദേഹം സ്വപിതാവിനാൽ പൗരോഹിത്യപദം പ്രാപിച്ച ശേഷമായിരുന്നു ഇന്ത്യയിൽ മിഷന

റിയായി വന്നത്. പിന്നീട് അദ്ദേഹം ബിഷപ്പായി വാഴ്ച ഏൽക്കുകയും ആസ്സാമിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴായിരുന്നു വിവാഹിതനായത്. ആസ്സാമിൽ ഏതാനും വർഷം കൂടി എപ്പിസ്കോപ്പൽ ശുശ്രൂഷ ചെയ്തതിനെ തുടർന്ന് കൽക്കട്ടാ ബിഷപ്പ്സ് കോളജിന്റെ പ്രിൻസിപ്പാൾ സ്ഥാനം സ്തുത്യർഹമായി അലങ്കരിച്ചു. അവിടെനിന്നു വിരമിച്ച ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ഭാര്യാസമേതം മലങ്കര സുറിയാനി സഭയുടെ ഇദംപ്രഥമ വിദേശമിഷൻ കേന്ദ്രമായിത്തീരുവാനുദ്ദേശിച്ച്, തടാകം ആശ്രമം സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഉദ്യമിച്ചു.

ആശ്രമത്തിൽ ബിഷപ്പും സഹധർമ്മിണിയും ആംഗ്ലേയ സഭാംഗങ്ങളായിത്തന്നെ ജീവിച്ചു. 1947-ൽ തെന്നിന്ത്യാ സഭ രൂപവൽക്കരിച്ചതിനുശേഷം ആ സഭയുമായും അദ്ദേഹം സമ്പർക്കം പാലിച്ചു. ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ ആംഗ്ലേയസഭ, തെന്നിന്ത്യാ സഭയിലെ ഒരു ഘടകമായിരുന്നതിനാൽ, ഈ ബന്ധം മൂലം ആംഗ്ലേയ സഭയുമായുള്ള സമ്പർക്കം വാൾഷ് ദമ്പതികൾ കൈവെയുന്ന പ്രശ്നമേ ഉദിച്ചിരുന്നില്ല.

മലങ്കര സുറിയാനി സഭയുമായി ഉറബന്ധം പാലിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യേക താല്പര്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ അത് ആംഗ്ലേയസഭയുമായുള്ള ബന്ധം വിച്ഛേദിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വന്ത സഭയെ വിട്ടു മറ്റൊരു സഭയിലംഗമായിത്തീരുക എന്ന വിഷയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തയിൽ പെട്ടിരുന്നതേയില്ല. ആംഗ്ലേയസഭയും മലങ്കരസഭയും തുല്യസാധ്യതയുള്ള സഭാവിഭാഗങ്ങളാണുള്ള നിലപാടായിരുന്നു അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. അവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ രണ്ടിന്റെയും സഭാ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ഭഞ്ജിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹം കരുതിയിരുന്നുമില്ല.

തടാകം ആശ്രമത്തെപ്പറ്റി ബിഷപ്പിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രതീക്ഷ അതേ പടി സഫലമായില്ല. അതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ വിനോദഭാവത്തിൽ ചെയ്ത പ്രസ്താവന ശ്രദ്ധേയമാണ്. ആശ്രമം തുടങ്ങിയപ്പോൾ കാതോലിക്കാ കക്ഷി ഞങ്ങളെ പുച്ഛിക്കുകയും പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷി ഞങ്ങളുടെ നേരേ രോഷം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു (The Catholicos party laughed at us and the Patriarch's party frowned at us). ഏതായാലും പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിക്ക് ആശ്രമവുമായോ ബിഷപ്പുമായോ കാര്യമായ ഒരു മമതയും ഉണ്ടായില്ല. ആരംഭം മുതൽ തന്നെ ആശ്രമത്തിനു ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നത് ഓർത്തഡോക്സ് വിഭാഗവുമായിട്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ സന്ദർശക ബിഷപ്പ് ആ സഭയുടെ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസിനാൽ നിയമിതനും ഭരണസമിതിയംഗങ്ങൾ മിക്കവാരും അതിൽ അംഗങ്ങളുമായിരുന്നു. ഇന്ന് ആശ്രമം മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ ഒരു സ്ഥാപനമായി നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആശ്രമത്തിന്റെ ആരംഭദശയിൽ മലങ്കരസഭയിലെ ഇരുകക്ഷികളെയും തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുവാൻ നടന്ന യത്നങ്ങളിൽ ബിഷപ്പ് വളരെയധികം ശ്രദ്ധചെലുത്തിയിരുന്നു. അവ വിഫലമായതും പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനം സ്വാഗതം ചെയ്യാതെയിരുന്നതും ആശ്രമത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ നിലക്കു വഴിതെളിച്ചിരിക്കാം. ഓർത്തഡോക്സ് സഭ അതിന്റെ വിദ്യാർത്ഥി സമ്മേളന വാർഷിക പരിപാടികളിലും പല ഇടവകകളിലെ സുവിശേഷ പ്രസംഗപരിപാടികളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനം നിർലോപം ഉപയോഗപ്രദമാക്കിയിരുന്നു. ഈ അവസരങ്ങളെ അദ്ദേഹം ഹാർദ്ദമായി വിലമതിച്ചിരുന്നു. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ ഒരു പള്ളിയിൽ അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ സുവിശേഷ പ്രസംഗ പരിപാടിയിൽ സംബന്ധിച്ച വിവരം അഭിമാനപൂർവ്വം വിവരിച്ച സംഭവം ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. പരിപാടിയുടെ സമാപന ഞായറാഴ്ച മെത്രാപ്പോലീത്താ (ആരെന്ന് ഞാൻ ഓർക്കുന്നില്ല) ആയിരുന്നു വി. കുർബാന ശുശ്രൂഷ നിർവ്വഹിച്ചത്. ശുശ്രൂഷാമദ്ധ്യേയുള്ള പ്രസംഗം ബിഷപ്പ് തന്നെ നടത്തി. അതിനു പുറമേ, അദ്ദേഹത്തിനു മദ്ബഹായിൽ സ്ഥാനവും കത്തിച്ച മെഴുകുതിരി പിടിക്കേണ്ട അവസരങ്ങളിലെല്ലാം അതിലേക്കുള്ള ക്ഷണവും ലഭിച്ചിരുന്നു.

ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലുപയോഗത്തിലുള്ള അന്ത്യോക്യൻ സുറിയാനി സഭയുടെ വി. കുർബ്ബാന ശുശ്രൂഷ ബിഷപ്പിനു നല്ല നിശ്ചയമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വി. കുർബ്ബാന ആസ്വദിക്കാൻ ഒരു ലഘുപാനം ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ബിഷപ്പ് മഞ്ഞനിക്കര മാർ ഇഗ്നാത്യോസ് ദയറാ സന്ദർശിച്ച അവസരത്തിൽ അവിടുത്തെ പള്ളിയിൽ വി. കുർബ്ബാന നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അത്യന്തം ഭക്തിനിർഭരമായി കുപ്പുകെ യോടെ അദ്ദേഹം ശുശ്രൂഷയിൽ ആദ്യന്തം പങ്കുകൊണ്ട സംഭവം ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വി. കുർബ്ബാന ശുശ്രൂഷയിലെ ചില ഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി ഉന്നയിച്ചിരുന്ന വിമർശനങ്ങൾ അതേപടി ബിഷപ്പ് അംഗീകരിക്കുമായിരുന്നില്ല. പരേതർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയോ നിദ്രാപ്രാപിച്ച പരിശുദ്ധന്മാരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയ്ക്കായുള്ള അർത്ഥനയോ ആകമാനം നിരാകരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതിയിരുന്നില്ല. അവ ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിലുള്ളവയും, ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നവയും ആണെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുമായിരുന്നു.

ഓർത്തഡോക്സ് സഭയെയോ ആ സഭയുടെ നേതാക്കളെയോ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ഒരിക്കലും വിമർശിച്ചതായി ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം വി.യോജിക്കുവാനിടയുള്ള എന്തെങ്കിലും നടപടിയോ അഭിപ്രായമോ സംഭാഷണ വിഷയമായി വരുന്നപക്ഷം അദ്ദേഹം പരിപൂർണ്ണ മൗനമവലംബിക്കുകയല്ലാതെ, അതു സംബന്ധമായി ഒരു വാക്കുപോലും സംസാ

രിക്കുമായിരുന്നില്ല. സഭ യേശുക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വാസം അർപ്പിച്ച് പരിശുദ്ധാത്മ ശക്തിയിൽ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ സമൂഹമായി വളരുവാൻ കഴിവുള്ളതു പ്രവർത്തിക്കണം, കഴിവിനപ്പുറമായുള്ളതു ദൈവത്തെ ഭരമേല്പിക്കണം എന്നതായിരുന്നു ബിഷപ്പ് കണ്ട ജീവിതലക്ഷ്യം. സഭ ഇന്ന് എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു എന്നതല്ല, എന്തായിത്തീരണം, ആ ലക്ഷ്യം എങ്ങനെ പ്രാപിക്കാം, എന്നതാണു നാം കാണേണ്ട ദർശനം. ഈ ബോധ്യത്തിൽ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ജീവിച്ചു. നിരാശ അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചിരുന്നുവോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ അതു പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

ബിഷപ്പ് വാൾഷിന് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുമായുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധത്തെ, 1816 മുതൽ 1836 വരെയുള്ള രണ്ടു ദശാബ്ദക്കാലത്ത് ഈ സഭയ്ക്കു സി.എം.എസ്. മിഷനറിമാരുമായുണ്ടായ വേഴ്ചയുമായി താരതമ്യം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. അന്നുണ്ടായ ഓർത്തഡോക്സ് - ആംഗ്ലേയ സഹകരണം വിജയം പ്രാപിച്ചില്ല. അതു മിഷനറിമാരുടെ അവിവേകം മൂലം സംഭവിച്ചുപോയി എന്ന് ഓർത്തഡോക്സ് പക്ഷത്തു നിന്ന് ഉന്നയിച്ചിരിക്കാവുന്ന വിമർശനത്തെ വാൾഷ് ദമ്പതികൾ തങ്ങളുടെ സേവനം വഴി മറിച്ചെഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നു തീർച്ചയായും പറയാവുന്നതാണ്. അവരിരുവരും പ്രകടിപ്പിച്ച മനോഭാവം 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആംഗ്ലേയസഭയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നു പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ വരുത്തുക സാധ്യമായിരുന്നുവോ? അതു സാധിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ കേരളസഭയുടെ ചരിത്രം വ്യത്യസ്തമാകുമായിരുന്നു എന്നതിനു സംശയമില്ല. ഇതിന്റെ മറുവശവും പരാമർശമർഹിക്കുന്നതാണ്. വാൾഷ് ദമ്പതികൾ തങ്ങളുടെ സേവനം മലങ്കരസഭയ്ക്കു നൽകിയത്, ഭാരതീഹിക്കുന്നവിധം, പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ പര്യാപ്തമായ പ്രതികരണം വളരെയൊന്നുമുണ്ടായില്ല. എന്നാൽ ക്രമേണ അവർക്കു സഭയിലൊരു വലിയപങ്കാളുകളുടെയും സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളാർജ്ജിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. സഭാനേതൃത്വം തന്നെയും അവരുടെ സേവനം അത്യധികം വിലയുള്ളതായി കരുതുകയും ചെയ്തു. ഈ വിധത്തിൽ സി.എം.എസ്. മിഷനറിമാർക്ക് 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മലങ്കര സുറിയാനി സഭയുമായുള്ള സഹകരണ സംരംഭത്തിൽ പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത വിജയം ബിഷപ്പ് വാൾഷിനു കൈവരിക്കുവാൻ സാധിച്ചു.

ഈ വിജയം അതിൽ തന്നെ വലിയ സംഗതിയായി ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അതു വിഭജിച്ചു കഴിയുന്ന ക്രൈസ്തവ സഭകളെ അന്യോന്യം യോജിപ്പിൽ കൊണ്ടുവരാൻ സഹായകമായ മാർഗ്ഗം വെളിവാക്കുന്നു. ബിഷപ്പ് വാൾഷ് 1959-ൽ നിര്യാതനാകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ എക്യുമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനം ആഗോളതലത്തിൽ രൂപംകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ നേരിട്ടൊരു പങ്കും വഹിച്ചിരുന്നു.

എന്നാൽ അതു സംബന്ധമായ വിവരങ്ങൾ അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അതിൽ വളരെയധികം കൃതാർത്ഥത പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുമായി അദ്ദേഹം നിലനിർത്തിയ സ്നേഹബന്ധം വഴി എക്യുമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനം അവലംബിക്കേണ്ട കർമ്മപദ്ധതി അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു എന്നു തീർച്ചയായും പറയാവുന്നതാണ്. എക്യുമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനം അടിസ്ഥാനപരമായി പരിഗണിക്കേണ്ട ഒരു ശ്രേഷ്ഠാദർശം സ്വന്തജീവിതത്തിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കുവാൻ യത്നിച്ച മഹാത്മാവായിരുന്നു ബിഷപ്പ് വാൾഷ്. എക്യുമെനിസത്തിന്റെ ഒരു സുസ്ഥാനമായ മുന്നോടിയായി അദ്ദേഹത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ആവശ്യമായ യോഗ്യതകൾ അദ്ദേഹത്തിലുണ്ടായിരുന്നു.

2. ബിഷപ്പ് വാൾഷും, മിഷനറി പ്രവർത്തനവും

മിഷനറി എന്ന പദം കൊണ്ടു നാം സാധാരണ മനസ്സിലാക്കുന്നത് ക്രിസ്തേതര മതാവലംബികളെയും മതരഹിതരെയും ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിലേക്കും തദാരാ സഭാബന്ധത്തിലേക്കും ആകർഷിക്കുവാൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നവനെന്ന് അല്ല. ഈ അർത്ഥത്തിൽ ബിഷപ്പ് വാൾഷിനെ ഒരു മിഷനറി എന്നു പറയാമെന്നു വരുകിലും, അദ്ദേഹം ആ ലക്ഷ്യം പ്രാവർത്തികമാക്കുവാൻ യത്നിച്ചതു ഒരു പ്രത്യേക വിധത്തിലായിരുന്നു.

ഏതാനും ദശകങ്ങൾക്കു മുമ്പു പാശ്ചാത്യ ക്രൈസ്തവ ചിന്താലോകത്തിൽ വലിയ കോളിളക്കം വരുത്തിയ വേദശാസ്ത്ര പണ്ഡിതനായിരുന്നു കാൾബാർത്ത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താഗതി മിഷനറി പ്രവർത്തനവുമായി ചേർത്തു വളർത്തിയെടുത്ത ദേഹമായിരുന്നു ഹെൻഡ്രിക് ക്രേമർ. അതനുസരിച്ച്, ഏകദൈവം തന്റെ വചനംവഴി സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന മാർഗ്ഗം മാത്രമാണ് സത്യം. അത് യേശുക്രിസ്തു മൂലം ദൈവം ലോകത്തിനു നൽകി. സ്വയപ്രകാശനത്തിൽ നിന്നു അന്യമായി ദൈവത്തെ അറിയുക സാധ്യമല്ല. ക്രിസ്തേതരമതങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ക്രിസ്തീയ സഭ തന്നെയും, യേശുക്രിസ്തുവിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായല്ലാതെ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന ഒന്നും സത്യദൈവത്തിന്റെ വെളിപ്പെടുത്തലല്ല. അതെല്ലാം മാനുഷിക സങ്കല്പത്തിനു വിധേയമായി നിർമ്മിതമാണ്.

ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷപ്രചരണം ദ്രുതപ്പെടുത്താവുന്ന ഈ അഭിപ്രായഗതി സ്വീകാര്യമായി കരുതിയ മിഷൻ പ്രവർത്തകരുണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലെ ഇതിനെ ആകമാനം നിരാകരിച്ച അനേകം പേരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു കൂട്ടത്തിലും ബിഷപ്പു വാൾഷിനെ ഉൾപ്പെടുത്താമായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാടു വളരെ ലളിതമായിരുന്നു. ദൈവം ഏകനാണ്. അവൻ തന്നെയാണ് സർവ്വലോകത്തിന്റെയും സ്രഷ്ടാവും ആത്യന്തിക ഭരണകർത്താവും. അവൻ മനുഷ്യനെ വ്യക്തിയായും, മനു

ഷ്ടജാതിയെ അതിന്റെ സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക ജീവിതസരണികൾ വഴിയായും നയിക്കുന്നു. ആകമാനമായ ഈ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ യേശു ക്രിസ്തുവിനെ രക്ഷകനും, വൈദ്യനും നായകനുമായി നാം കാണണം. അതുമൂലം ജീവിതത്തിൽ ലഭ്യമാക്കേണ്ട സാഹചര്യം നാം അനുഭവിക്കണം.

ക്രിസ്തുവിനെ ഈ വിധത്തിൽ ലോകത്തിന് ആനുഭവികമാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനാണ് സുവിശേഷ വേല. മനുഷ്യർ സുവിശേഷം സ്വീകരിക്കുന്നത് അവരവരുടെ ചിന്താപരവും ആദ്ധ്യാത്മികവും സാംസ്കാരികവുമായ പശ്ചാത്തലത്തിനു വിധേയമായിട്ടത്രേ. മനുഷ്യജാതിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ രൂപമെടുത്ത ചിന്താപരവും മറ്റുമായ ഓരോ പാരമ്പര്യത്തിലും ദൈവികവും മാനുഷികവുമായ രണ്ടു വശങ്ങളും ചേർന്നു കിടപ്പുണ്ട്. അതിനാൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സ്ഥാനം നിർണ്ണായകമെങ്കിലും അവനെ നേരിട്ടു ഏറ്റുപറയാതെയുള്ള സർവ്വനിലപാടുകളും ക്രിസ്ത്യാനി വർജ്ജ്യമായി കരുതേണ്ടതില്ല. ആശ്രമത്തിലെ പ്രഭാതധ്യാനം ബിഷപ്പ് വാൾഷ് അവസാനിപ്പിച്ചു വന്നതു ഉപനിഷത്തിലെ ഒരു ചെറിയ ഭാഗം ചൊല്ലിക്കൊണ്ടായിരുന്നു. “അന്ധകാരത്തിൽ നിന്നു പ്രകാശത്തിലേക്കും, മരണത്തിൽ നിന്നു ജീവനിലേക്കും നയിക്കേണ്ടമേ, ശാന്തി, ശാന്തി, ശാന്തി.”

ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ലോകത്തിലാകമാനവും മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ പ്രത്യേകവും ആയി നടമാടുന്ന പാപത്തെയും തിന്മയെയും പറ്റി അത്യന്തം ബോധവാനായിരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ ചിന്തകളിലും തിന്മയുടെ വ്യാപാരമുണ്ടാകാം. അവന്റെ പ്രവൃത്തികളെ പലപ്പോഴും പാപം ഭരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കാം. നിങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ കൈവേലയാകുന്നു എന്ന പ്രസ്താവന (എഫെസ്യർ 2:10) അടിസ്ഥാനമാക്കി അദ്ദേഹം ചെയ്ത ഒരു ധ്യാനപ്രസംഗം ഈ വിഷയവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. ഇവിടെ കാണുന്ന “കൈവേല” ഗ്രീക്കുമൂലത്തിലെ “പോയീമാ” എന്നതിന്റെ വിവർത്തനമാണ്. ഗ്രീക്കിലെ “പോയീമാ”യിൽ നിന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ (poem) രൂപമെടുത്തത്. മലയാളത്തിൽ അതു “പദ്യം” എന്നാണല്ലോ. ദൈവത്തിന്റെ പദ്യം ആണ് നാം. ഇവിടെ ഒരു ചോദ്യം ഉണ്ട്. നാം ഓരോരുത്തരുമല്ലേ അവനവന്റെ ജീവിതത്തിനു രൂപം കൊടുക്കുന്നത്? അങ്ങനെയെങ്കിൽ, നാം ദൈവത്തിന്റെ പദ്യമോ? നമ്മുടെ സ്വന്തം പദ്യമോ? ബിഷപ്പ് വാൾഷ് നൽകുന്ന ഉത്തരമിതാണ്. നമ്മിൽ ഓരോരുത്തരും അവനവന്റെ ജീവിതത്തെ ചിത്രകാരൻ കാൻവാസിന്റെമേൽ പടം വരയ്ക്കുന്നതു പോലെ വരയ്ക്കുകയാണ്. എന്നാൽ നാം വരയ്ക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ പലയിടങ്ങളിലും വൈകല്യങ്ങളുണ്ട്. ദൈവം ആ കുറവുകളെ നീക്കി ചിത്രങ്ങളെ ശരിയാക്കി എടുത്ത് അവ നേതാക്കി തീർക്കുന്നു. ബിഷപ്പ് വാൾഷ് തന്നെ ഒരു കവിയും ചിത്രകാരനും.

രനുമായിരുന്നതിനാൽ, അദ്ദേഹം വേദപുസ്തക ഭാഗത്തെ സ്വന്ത വാസനയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി വ്യാഖ്യാനിക്കുകയായിരുന്നു.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മിഷനറി എന്ന നിലയിൽ ബിഷപ്പ് വാൾഷിനെ ഭരിച്ചിരുന്നത് സർവ്വപ്രധാനമായ ഒരാദർശമായിരുന്നു. “ഞാൻ തന്നെ വഴിയും സത്യവും ജീവനുമാകുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞ ക്രിസ്തുവിനെ ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ ജീവിതത്തിലനുഭവിച്ചറിയണം; അവനെ മറ്റുള്ളവർക്കു കാണിച്ചു കൊടുക്കണം എന്നത്. മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കേണ്ടതു ക്രിസ്തുവിനെയാണ്, ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള ആശയങ്ങൾ മാത്രമല്ല. ആശയങ്ങൾ വേദശാസ്ത്ര പണ്ഡിതന് അനുപേക്ഷണീയമായിരിക്കാം. അവർക്കും മറ്റെല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ക്രിസ്തുവിനെയാണ് ആവശ്യം. വിശ്വനീതിക്കു വർക്കു ഭക്ഷണവും, രോഗികൾക്കു സൗഖ്യവും മനോഭാരത്തിൽ കഴിയുന്നവർക്കു ആശ്വാസവും നൽകുന്ന ക്രിസ്തുവിനെയാണ് മനുഷ്യനു വേണ്ടത്. ആ ക്രിസ്തു, ക്രിസ്തുാനി കളുടെ കൃതകയല്ല. വിശ്വനീതിക്കുവർ, രോഗത്തിൽ കഴിയുന്നവർ, കഷ്ടതയനുഭവിക്കുന്നവർ, ഏതു ജാതിയിലോ മതത്തിലോ പെട്ടവനായിരുന്നാലും, അവന് അഥവാ അവൾക്ക്, ക്രിസ്തുവിന്റെ പോഷണം, സൗഖ്യം, ആശ്വാസം, ലഭിക്കണം. അതിനാൽ ബിഷപ്പ് വാൾഷിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സുവിശേഷവേല, സഭയിലാളുകളെ ചേർത്തു ക്രിസ്തുമതത്തെ വലുതാക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗമല്ല. “അദ്ധ്യാനിക്കുന്നവരും ഭാരം ചുമക്കുന്നവരുമായ ഏവരും എന്റെ അടുക്കൽ വരുവിൻ, ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസം തരാം” എന്നു പ്രസ്താവിച്ച ക്രിസ്തുവിന്റെ ആശ്വാസം ആവശ്യരായിരിക്കുന്നവർക്കു എത്തിച്ചു കൊടുക്കുവാനുള്ള ഉപാധിയാണ്. അത് അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം വചനവും പ്രവൃത്തിയും വഴി മനുഷ്യർക്കു കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഓരോ ദിവസവും രണ്ടു മണിക്കൂറോളം ബിഷപ്പ് വാൾഷ് രോഗികൾക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചു വന്നിരുന്നു. പലവിധ ദീനങ്ങൾക്കുമധീനരായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന ധാരാളം ആളുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥന അർത്ഥിച്ചിരുന്നു. ഡോക്ടർമാർ ആശയില്ലാതെ തള്ളിയ പലരും അക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ആരെങ്കിലും സൗഖ്യം പ്രാപിച്ചതായി കത്തു ലഭിച്ചാൽ, പ്രസന്നമുഖത്തോടെ ആ വാർത്ത ആശ്രമാംഗങ്ങളെ അദ്ദേഹം അറിയിച്ച ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഞാനും ശ്രോതാവായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. എനിക്ക് വളരെയടുത്തറിയാമായിരുന്ന ഒരു മാനുവ്യക്തി ദുസ്സഹമായ ശാരീരികവേദന കുറെനാൾ സഹിച്ചശേഷം ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ അടുത്തു ചെന്ന് പ്രാർത്ഥനയർത്ഥിച്ച സംഭവം നേരിട്ടറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ആ ആളിന്റെ തലമേൽ കൈവെച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു. പിന്നീടു പതിമൂന്നു വർഷത്തോളം ജീവിച്ച ആ വ്യക്തിക്ക് അതി

നുശേഷം ഒരിക്കലും ആ വേദന ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ സൗഖ്യ ദാനം പകരുന്ന ഒരു വിശ്വാസ വീരനായിരുന്നു ബിഷപ്പ് വാൾഷ്.

ക്രിസ്തീയ സഭയുടെ സുവിശേഷയത്നം ഒരു വ്യക്തിയുടെ വേല മാത്രമല്ല. ഒരു സമൂഹമാണ് സഭ. ഇനിയും ചെറിയ സംഘങ്ങൾ വഴി ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം ഉദ്ഘോഷിതമാകണം. യേശുക്രിസ്തു ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തെ സാഹചര്യങ്ങളിൽ അവൻ ചെയ്ത സേവനം അതതു കാലങ്ങളിലും വിവിധ ദേശങ്ങളിലും, നിർവ്വഹിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളുണ്ടാകണം. ആരാധനയിലും ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതാടിസ്ഥാനത്തിലും കേന്ദ്രീകൃതമായി ആ സമൂഹങ്ങൾ കേവലം അവിവാഹിതരുടേതു മാത്രമായിരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. വിവാഹിതർക്കും അതിൽ സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ അവ ക്രിസ്തുവിനെ സമ്പൂർണ്ണമായി പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുകയുള്ളൂ. സഭയുടെ പരിപൂർണ്ണതയെയാണ് ക്രിസ്തു ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നത്. ഇതായിരുന്നു ആശ്രമത്തെപ്പറ്റി ബിഷപ്പ് വാൾഷ് കണ്ട ദർശനം.

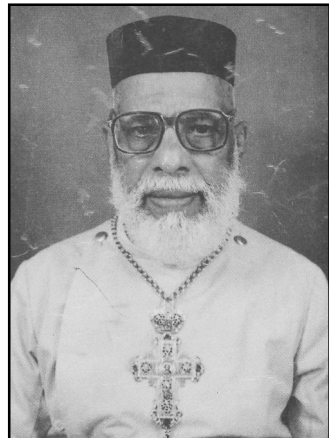
ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ക്രിസ്തുവിൽ സ്നാതന്ത്ര്യം അനുഭവിച്ച ഒരു ക്രിസ്തീയ ഭക്തനായിരുന്നു. മറ്റാരിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം ഭൗതികമായ ഒന്നും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച് സ്വന്തമായുള്ള സർവ്വവും മറ്റുള്ളവരുടെ ന്യായമായ സേവനത്തിനുവേണ്ടി ചെലവു ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും മടിച്ചില്ല. ദൈവസരത്തിലും അക്ഷമനായിട്ടില്ല. ദൈവഹിതം ആത്യന്തികമായി നടക്കാതെ വരുകയില്ലെന്നു നിത്യവും വിശ്വസിച്ചു ത്യാഗാത്മകമായി നയിച്ച ആ മഹദ്ജീവിതം വഴി, അദ്ദേഹം തന്റെ ഓട്ടം തികച്ചു. പരമലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കോയമ്പത്തൂർ നിന്നു പടിഞ്ഞാറായി പത്തുമൈലകലെ ആനക്കുട്ടി റോഡിന്റെ ഒരു വശത്തു തടാകം ഗ്രാമത്തിനു സമീപം, സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തുശിഷ്ടാശ്രമവും അതിനോടു ചേർന്നുള്ള ബിഷപ്പ് വാൾഷ് മെമ്മോറിയൽ ആതുരാലയവും ആ ശ്രേഷ്ഠ ജീവിതത്തിനു ചിരസ്ഥാനമായി നിൽക്കുന്നു.

ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ ജീവിതസാഹചര്യം സാധിതമാകുവാൻ വളരെയധികം സഹകരണം നിർലോപം നൽകിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹധർമ്മിണി ക്ലെയർ റിഡ്ലി പാക്കൻഹാം വാൾഷിന്റെ ജീവിതം അനുസ്മരിക്കുവാൻ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥം ആവശ്യമാണ്. അത് ഇനിയും അധികം കാലതാമസം കൂടാതെ പ്രസിദ്ധീകൃതമാകുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബിഷപ്പിനെ ആശ്രമാംഗങ്ങളും മറ്റ് അടുത്തവരും “പപ്പ” എന്നു സംബോധന ചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ, ആ ധന്യവതിയെ “മമ്മി” എന്നു സ്നേഹദ്വയാതകമായി വിളിച്ചു വന്നിരുന്നു. അയർലൻഡിൽ പ്രസി

ധിയാർജ്ജിച്ച ഒരാളേയ്ക്കു കൂടുംബത്തിൽ ജനിച്ച് ആ സഭയിൽ വൈദികനായി സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന ഒരു മാനുദേഹത്തിന്റെ മകളായിരുന്നു മമ്മി. നാല്പതാം വയസ്സിനുശേഷം, ബിഷപ്പിന്റെ നാല്പത്തിയേഴാം വയസ്സിൽ അവർ തമ്മിൽ വിവാഹിതരായി. അവർക്കു മക്കളുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആംഗ്ലേയ സഭയുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക പാരമ്പര്യം സ്വഭർത്താവിനെപ്പോലെ നിലനിർത്തി വന്ന മമ്മി, ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുമായി അഗാധമായ ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സാക്ഷിയായി, ബിഷപ്പിനെപ്പോലും അതിശയിക്കുന്ന സ്ഥിരചിത്തത, ത്യാഗാത്മകമായ ജീവിത സാക്ഷ്യത്തിൽ ആ സ്ത്രീരത്നം പ്രകാശിപ്പിച്ചിരുന്നു. ബിഷപ്പിന്റെ നിര്യാണാനന്തരം മൂന്നു വർഷത്തോളം ജീവിച്ചശേഷം ലോകത്തോടു യാത്ര പറഞ്ഞ മമ്മി എന്റെ കൂടുംബത്തിനും എനിക്കും വളരെ അടുത്ത മിത്രമായിരുന്നു. അവരെ അത്യന്തം സ്നേഹപൂർവ്വം അനുസ്മരിക്കുന്ന അനേക കൂടുംബങ്ങളും മലങ്കരസഭയിലുണ്ട്. ബിഷപ്പിനെപ്പോലെ സുസ്ഥരണാർഹമായ വ്യക്തിവിലാസവും ആദ്ധ്യാത്മിക പക്ഷതയും മമ്മി ആർജ്ജിച്ചിരുന്നു.

വാൾഷ് ദമ്പതികളെ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം ദൈവത്തിനു മുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം അവർ കർത്തൃസന്നിധിയിൽ കഴിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയിൽ നാമും സുസ്ഥൃതരാകുവാൻ ദൈവം സഹായിക്കട്ടെ എന്നു ഞാൻ ആശംസിക്കുകയാണ്. അവരുടെ ജന്മനാടെവിടെയായിരുന്നാലും, അവരുടെ ജാതിയോ സഭാബന്ധമോ ഏതായിരുന്നാലും, യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസാടിസ്ഥാനത്തിൽ അവർ മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലുൾപ്പെട്ടവരാണ്. ആ വിധത്തിൽ നന്ദിപൂർവ്വം അവരെ ഓർക്കുവാൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാംഗങ്ങൾക്കു സാധിക്കണം. എന്നാൽ അവരെ വിഭജിച്ചു കഴിയുന്ന ഒരു സഭയുടെയും ഭാഗമായിട്ടല്ല, ഇന്ത്യൻ സഭയുടെ ആകമാനമായ അഭിമാനസ്തംഭമായി വേണം നാം മനസ്സിലാക്കുവാൻ. ഈ ജീവചരിത്രം രചിച്ച കെ. വി. മാമ്മനോട് എല്ലാ സഭാംഗങ്ങളും കൃതജ്ഞരാണ്.

റവ. ഡോ. വി. സി. ശമുവേൽ

മൂന്നാം പതിപ്പിന്റെ അവതാരിക

ദൈവിക അനുഗ്രഹവും വലിയ ബഹുമതിയും

കെ. വി. മാമ്മൻ രചിച്ച “തടാകത്തിലെ തപോധനൻ” എന്ന ജീവ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒന്നാം പതിപ്പിന് അവതാരിക എഴുതിയത് സുപ്രസിദ്ധ സഭാചരിത്രപണ്ഡിതനായ റവ. ഡോ. വി. സി. ശമുവേൽ അവർകളാണ്. പരിഷ്കരിച്ച രണ്ടാം പതിപ്പിന് അവതാരിക എഴുതിയത് ഭാഗ്യസ്ഥരണാർഹനായ ഫിലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും. മൂന്നാം പതിപ്പിന് അവതാരിക എഴുതുവാൻ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് എന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി.

പപ്പായും മമ്മിയും തടാകം ആശ്രമത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ അവ രോടുകൂടി സഹവസിച്ചിട്ടുള്ള, അര നൂറ്റാണ്ടായി തടാകം ആശ്രമത്തോട് ബന്ധം പുലർത്തുന്ന, ഒരാളെന്ന നിലയ്ക്കാണ് എന്നെ ഈ ദൗത്യം ഏല്പിച്ചതെന്നറിയാം. എന്റെ ദീർഘകാല സുഹൃത്തായ മാമ്മൻ, എന്റെ വാർദ്ധക്യകാലത്ത് എനിക്ക് നൽകിയ ഒരു ബഹുമതിയായി ഇതിനെ കണക്കാക്കുന്നു. ഇത് ഒരു ദൈവനിയോഗവും അതിലുപരി ദൈവാനുഗ്രഹവുമാണ്. വ്യക്തിപരമായി എന്റെ ജീവിതത്തെ വളരെയധികം സ്വാധീനിച്ചു, എനിക്ക് ജീവിതത്തിൽ ഒരു ദിശാബോധം തന്നെ എന്റെ ആത്മീയഗുരുവായ വാൽഷ് തിരുമേനിയുടെയും സഹധർമ്മിണി ക്ലാരാ വാൽഷ് എന്ന മഹതിയുടെയും പാവനസ്ഥരണയ്ക്കു മുമ്പിൽ ആദരാഞ്ജലികൾ ഹേർപ്പിക്കാൻ ദൈവം എനിക്കിപ്പോൾ ഒരു അവസരം കൂടി തന്നിരിക്കുന്നു.

ബിഷപ്പ് പാക്കൻഹാം വാൽഷ് തിരുമേനിയെ ഞാൻ ആദ്യം കാണുന്നത് 1953 മെയ് മാസം, പത്തനംതിട്ട കത്തോലിക്കേറ്റ് കോളജിൽ നടന്ന വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനം വാർഷികസമ്മേളനത്തിൽ വെച്ചാണ്. മുഖ്യപ്രഭാഷകൻ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം ലളിതമായ ഇംഗ്ലീഷിൽ നടത്തിയ പ്രഭാഷണങ്ങൾ ഹൃദയസ്पर्ശിയായിരുന്നു. കോഴഞ്ചേരിയിൽ നിന്ന് എന്റെ കൂടെ വന്ന ഫിലിപ്പോസ് തോമസും (പിന്നീട് യൗസേബിയോസ് തിരുമേനി) ഞാനും ഒരു ഹാളിലാണ് താമസിച്ചിരുന്നത്. രണ്ടാം ദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ ഏകദേശം അഞ്ചു മണിയായപ്പോൾ ഒരു ശബ്ദം കേട്ട് വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തേക്കു നോക്കി. ഹാളിന്റെ മുമ്പിലെ റോഡിൽ ആരോ വീണു കിടക്കുന്നു. ഞാനും ഫിലിപ്പോസും ഓടിച്ചെന്നപ്പോൾ വാൽഷ് തിരുമേനിയാണ് ചരൽ നിറഞ്ഞ റോഡിൽ വീണുകിടക്കുന്ന

തെന്നു മനസ്സിലായി. ഉടനെ ബിഷപ്പിനെ എഴുന്നേൽപ്പിച്ചു. കാലിന്റെയും കൈകളുടെയും മുട്ടുകൾ പൊട്ടി ചോര ഒലിക്കുന്നുണ്ട്. വെളുപ്പിനെ നടക്കാൻ ഇറങ്ങിയതാണ്. എഴുന്നേറ്റു ഉടനെ “It is nothing, I am ok, Thank you” എന്ന് പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം നടന്നു. ഞങ്ങൾ തടഞ്ഞുനിർത്തി. ഫിലിപ്പോസ് ഓടിപ്പോയി, ഒരു മരുന്നുചെടിയുടെ ഇല പിഴിഞ്ഞ് മുറിവിൽ ഒഴിച്ചു. ഉടനെ ചോര നിന്നു. ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ മുറിവിൽ കൊണ്ടു പോയി കിടത്തി. അന്നു തുടങ്ങിയ ബന്ധം ബിഷപ്പിന്റെ മരണവരെ ദീർഘകാലം നിലനിന്നു.

റെയിൽവേയിൽ ജോലി സ്വീകരിച്ച് 1954-ൽ ഞാൻ ഷൊർണ്ണൂരിൽ താമസമാക്കി. 1955-ൽ റെയിൽവേയിൽ ഒരു ഗുമസ്തനായി ഫിലിപ്പോസ് തോമസും എത്തിച്ചേർന്നു. 1957-ൽ ഈറോഡിലേക്ക് സ്ഥലംമാറ്റം കിട്ടി. മമ്മി എല്ലാ ശനിയാഴ്ചയും വൈകിട്ട് ഷൊർണ്ണൂർ വന്ന് ഞങ്ങളുടെ കൂടെ താമസിച്ചശേഷം ഞായറാഴ്ച വൈകിട്ട് മടങ്ങിപ്പോകും. എനിക്ക് മാസം രണ്ടു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും കോയമ്പത്തൂർ പോകണം. പകൽസമയം അവിടെയുണ്ട്. ഫിലിപ്പോസും അവിടെയെത്തും. രാവിലെ 10 മണിക്ക് മുമ്പ് ഞങ്ങൾ തടാകം ആശ്രമത്തിൽ ചെല്ലും. വൈകിട്ട് 5 മണിക്ക് തിരികെ പോരും. രണ്ടു പേർക്കും പകൽ എന്തെങ്കിലും ജോലി തരും.

1959 ജനുവരി 9-ന് ബിഷപ്പ് വാൽഷ് തിരുമേനി കാലംചെയ്യുന്നതുവരെ ഞങ്ങൾ അവിടം സ്ഥിരമായി സന്ദർശിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കൽ തിരുമേനി ഞങ്ങളോട് പറഞ്ഞു. “റെയിൽവേ ജോലി നല്ലതാണ്, നല്ല ശമ്പളം ഉണ്ട്. മറ്റ് ആനുകൂല്യങ്ങളും ഉണ്ട്. എന്നാൽ നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും അതിന് പറ്റിയവരല്ല. നിങ്ങളെ ദൈവത്തിന് ആവശ്യമുണ്ട്. സാരമില്ല സമയമാകുമ്പോൾ ദൈവം വഴി കാണിച്ചുതരും.” ഇത് ഒരു പ്രവചനംപോലെ നിവൃത്തിയായി.

ഫിലിപ്പോസ് തോമസ് 1962 മാർച്ച് 5-ാം തീയതി റെയിൽവേയിൽ നിന്ന് രാജിവെച്ച് സെമിനാരിയിൽ ചേർന്നു ശെമ്മാശനായി, വൈദികനായി. 1985 മെയ് 15-ന് ഫിലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസ് എന്ന പേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തയായി തുമ്പമൺ ഭദ്രാസനത്തിന്റെ ചുമതലയേറ്റു. തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ ആചാര്യസ്ഥാനവും വഹിച്ചു. ദൈവം എനിക്കും വഴികാണിച്ചു തന്നു. 1962-ൽ ഇംഗ്ലീഷ് എം.എ. പഠിക്കാൻ തുടങ്ങി 1984-ൽ പാസ്സായി. 1985-ൽ അഭിവന്ദ്യ ദാനിയേൽ മാർ പീലക്സിനോസ് തിരുമേനിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം കാതോലിക്കേറ്റ് കോളജിൽ അദ്ധ്യാപകനായി.

അഖില മലങ്കര യുവജനപ്രസ്ഥാനം ട്രഷറർ ആയി 1965-70; 1970-75, ഓർത്തഡോക്സ് യൂത്ത് മാസിക പബ്ലിഷർ 1981 മുതൽ 2011 വരെ, 30

വർഷം മാർ ഒസ്താത്തിയോസ് തിരുമേനി അദ്ധ്യക്ഷനായ മിഷൻ ബോർഡിന്റെ ട്രഷറർ ഇങ്ങനെ സഭാസേവനത്തിന് ദൈവം അവസരം ഒരുക്കി.

ഭാഗ്യസ്ഥരണാർഹനായ ഗീവറുഗീസ് മാർ ഒസ്താത്തിയോസ്, മിഷൻ പ്രവർത്തനത്തിന് താല്പര്യമുള്ളവർക്കു വേണ്ടി 1984 ഡിസംബറിൽ ഒരു ധ്യാനയോഗം ക്രമീകരിച്ചത് തടാകം ആശ്രമത്തിൽ വച്ച് ആയിരുന്നു. ബിഷപ്പ് വാൽഷിന്റെ മിഷൻപ്രവർത്തനം അന്ന് പഠിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ സമാപനം നടത്തിയത് വാൽഷ് തിരുമേനിയുടെ കല്ലറയുടെ സമീപമായിരുന്നു. ഒസ്താത്തിയോസ് തിരുമേനി ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന് നാംസ് (NAMS) എന്ന് പേരു കൊടുത്തു. എന്നെ സെക്രട്ടറിയായി നിയമിച്ചു. ആ കബറികൽ നിന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ച് ഞാൻ സ്ഥാനം ഏറ്റു. ദൈവം അത്ഭുതകരമായി നടത്തി. 25 വർഷംകൊണ്ട് ഭാരതത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ 50 സമ്മേളനങ്ങൾ നടന്നു. 50-ാമത് സമ്മേളനം തടാകം ആശ്രമത്തിൽ തന്നെ നടന്നു. കനകജൂബിലിയോഗം കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ സെക്രട്ടറി സ്ഥാനത്തുനിന്ന് പിൻമാറി. ഒരു ദൈവനിയോഗം.

തടാകം ക്രിസ്തുശിഷ്യആശ്രമം നല്ല നിലയിൽ നടക്കേണ്ടത് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ആവശ്യമാണ്. പുതിയ കെട്ടിടങ്ങൾ പണിതീർത്ത് കൂടുതൽപേർക്ക് താമസിക്കാൻ സൗകര്യം ഉണ്ടായാൽ സഭയിലെ ആത്മീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ക്യാമ്പ്, ധ്യാനം എന്നിവ അവിടെവെച്ച് നടത്താനാവും.

കുറെ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചുമതലയിൽ ഡോക്ടേഴ്സ്, അദ്ധ്യാപകർ എന്നിവർ ചേർന്ന് ബിഷപ്പ് വാൽഷ് ടീച്ചേഴ്സ് മിഷൻ എന്ന പേരിൽ ഒരു പ്രസ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് വീണ്ടും ആരംഭിക്കുന്നത് നല്ലതാണ്. പ്രഗത്ഭരായ ഡോക്ടേഴ്സിന്റെ സഹായത്തോടെ ഒരു മെഡിക്കൽ ക്യാമ്പ്, കുട്ടികൾ, യുവാക്കൾ, സ്ത്രീകൾ എന്നിവർക്ക് ക്ലാസ്സുകൾ, എല്ലാ ദിവസവും ദൈവവചന ഘോഷണം എന്നിവ ക്രമീകരിക്കണം. വാൽഷ് തിരുമേനിയുടെ പ്രീച്ചിംഗ്, ടീച്ചിംഗ്, ഹീലിംഗ് എന്ന മിഷൻ പരിപാടി സഭയ്ക്ക് വളരെ ആത്മിക പ്രചോദനം നൽകുന്നതാണ്.

വാൽഷ് സ്മാരക ആശുപത്രി കാലോചിതമായി പരിഷ്കരിച്ച് വികസിപ്പിക്കാൻ വളരെയധികം ശ്രമം നടത്തുന്നുണ്ട്. വളരെ നല്ല നീക്കം. അതുപോലെ തന്നെ ഒരു ബാലഭവൻ നല്ല നിലയിൽ നടത്താൻ എല്ലാ സൗകര്യവും അവിടെയുണ്ട്. സഭയൊന്നാകെ ആശ്രമത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും സാമ്പത്തിക സഹായം നൽകുകയും ചെയ്യണം.

ഈ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥം ധാരാളംപേർക്ക് ദൈവിക വെളിച്ചം പകർന്നു കൊടുക്കുവാൻ ഇടയാകട്ടെ. ലളിതമായ ജീവിതവും നിരന്തരമായ

പ്രാർത്ഥനയും മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്നതിനുള്ള സൗമനസ്യവും സദാ കാണിച്ച് മാതൃകാപരമായി ജീവിച്ച ആ ദമ്പതികളെ എന്നും വിശ്വാസികൾ ഓർക്കുവാൻ ഈ ഗ്രന്ഥം കൂടുതൽ സഹായിക്കും.

ഗ്രന്ഥകാരന് ദൈവം തുടർന്നും ആരോഗ്യവും ആയുസ്സും നൽകട്ടെ എന്നും അനുഗൃഹീതമായി ആ തൂലിക നിലയ്ക്കാതെ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കട്ടെ എന്നും പ്രർത്ഥിക്കുന്നു. ഈ സൽഗ്രന്ഥം സസന്തോഷം, വിനയാനിതനായി ഞാൻ സഹൃദയരുടെ സമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്നു.

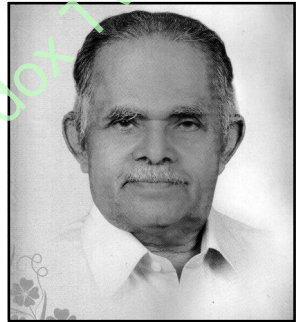
ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

പ്രൊഫ. ഡി. മാത്യു

തിരുവനന്തപുരം

2-11-2016

(പരുമലപ്പെരുനാൾ ദിനം)

താളുകൾ മറിക്കുമ്പോൾ

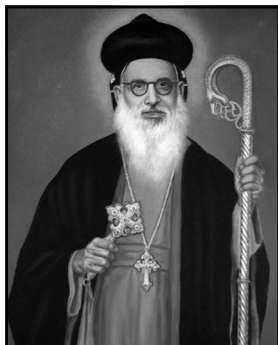
അനുഗ്രഹസന്ദേശം	
ബസ്സേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ പൗലോസ് ദിതീയൻ	7
ആശംസ	
ഗീവർഗീസ് മാർ കുറിലോസ്	8
അനുഗ്രഹാശംസ	
ഡോ. യുഹാനോൻ മാർ ദീയസ്ക്കോറോസ്	14
ശുഭാശംസ	
ഡോ. ഏബ്രഹാം മാർ സെറാഫിം	15
ഡോ. ഗീവറുഗീസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസിന്റെ ആശംസ	16
വജ്ര ജൂബിലിക്ക് ഒരു തിരുമുൽക്കാഴ്ച	
ഫിലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസ്	18
80-ാം വാർഷികത്തിൽ മൂന്നാം പതിപ്പ് കെ. വി. മാമ്മൻ	19
രണ്ടാം പതിപ്പിനെപ്പറ്റി	25
ഒന്നാം പതിപ്പിന്റെ ആമുഖം	27
അവതാരിക	
ഫാ. ഡോ. വി. സി. ശമുവേൽ	31
ദൈവിക അനുഗ്രഹവും വലിയ ബഹുമതിയും	
പ്രൊഫ. ഡി. മാത്യു	41
1. ജനനവും ബാല്യകാലവും	51
2. വിദ്യാഭ്യാസം	58
3. ഭാരതത്തിലേക്ക്	61
4. തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിയിൽ	65
5. ആസ്സാം ബിഷപ്പ്	70
6. ബിഷപ്പ്സ് കോളജിൽ	74
7. തടാകത്തിലേക്ക്	78
8. ആശ്രമമാരംഭം	84
9. സത്രത്തിൽ തന്നെ ജനനം	91
10. വികസനപ്രവർത്തനം	103

തടാകത്തിലെ തപോധനൻ	47
11. ജീവിത സായാഹ്നം	123
12. നവയുഗത്തിലേയ്ക്ക്	128
13. വെല്ലുവിളികളും അവസരങ്ങളും	135
14. വ്യക്തി മാഹാത്മ്യം	141
15. ചിന്തിപ്പിക്കുന്ന കഥകൾ	155
16. രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷ	161
17 ബിഷപ്പ് വാൽഷ് സ്മാരക ആശുപത്രി	185
ബിഷപ്പ് വാൽഷ് ആശുപത്രി കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദശാബ്ദങ്ങളിൽ	191
19. ആത്മീയ സാഗരം	198

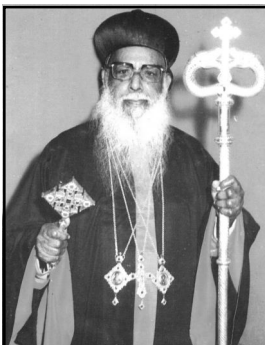
രണ്ടാം ഭാഗം

ആമുഖം	204
തടാകം ആശ്രമം: വജ്ര ജൂബിലി ചിന്തകൾ ഫിലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ	206
തടാകത്തിൽ തണൽ വിരിച്ച തരുണീമണികൾ	213
ഫാ. എം. കെ. ജേക്കബ്: ഉത്തമനായ കാര്യസ്ഥൻ ഫാ. ഏബ്രഹാം അഞ്ചേരി	221
പ്രഥമ ആചാര്യ ഫാദർ കെ. സി. വറുഗീസും ആശ്രമവും ഫാ. ഡോ. വി. സി. ശമുവേൽ	227
Thadagam Ashram Enriched My Life & Work Dr. P. T. Philip Maramon	231
ആശ്രമം മുന്നോട്ടു തന്നെ പ്രസാദ് ഉമ്മൻ	234
തടാകാശ്രമം: സഭാസന്നേഹികളുടെ ആത്മീയ സരോവരം മരിക്കാത്ത മധുരസ്മരണകൾ വി. പി. തമ്പി വാലയിൽ	237
ഫാ. ഏബ്രഹാം അഞ്ചേരി: ആശ്രമത്തിന്റെ സംഭാവന	249
തടാകത്തിൽ തന്നെ തങ്ങി മണ്ണോടു മണ്ണു ചേരണം കെ. വി. യാക്കോബ് റമ്പാൻ	254

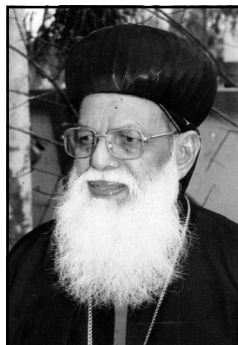
ആശ്രമത്തിന്റെ പിന്നിലെ ചില പ്രമുഖർ

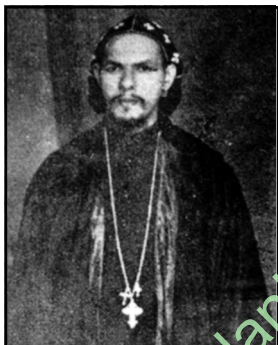
അലക്സിയോസ് മാർ
തേവോദോസ്യോസ്

പ. മാത്യുസ് പ്രഥമൻ
ബാവ

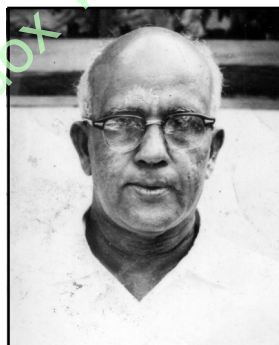
ഡോ. ഫിലിപ്പോസ്
മാർ തെയോഫിലോസ്

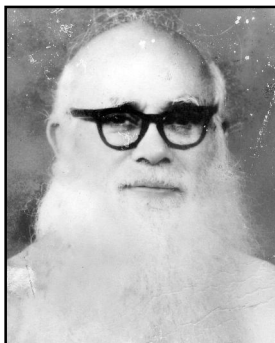
തോമസ് മാർദ്ദ
റമ്പാച്ചൻ

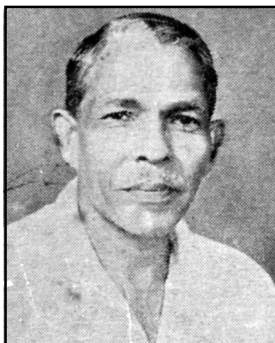
പ്രൊഫ.
കെ. സി. ചാക്കോ

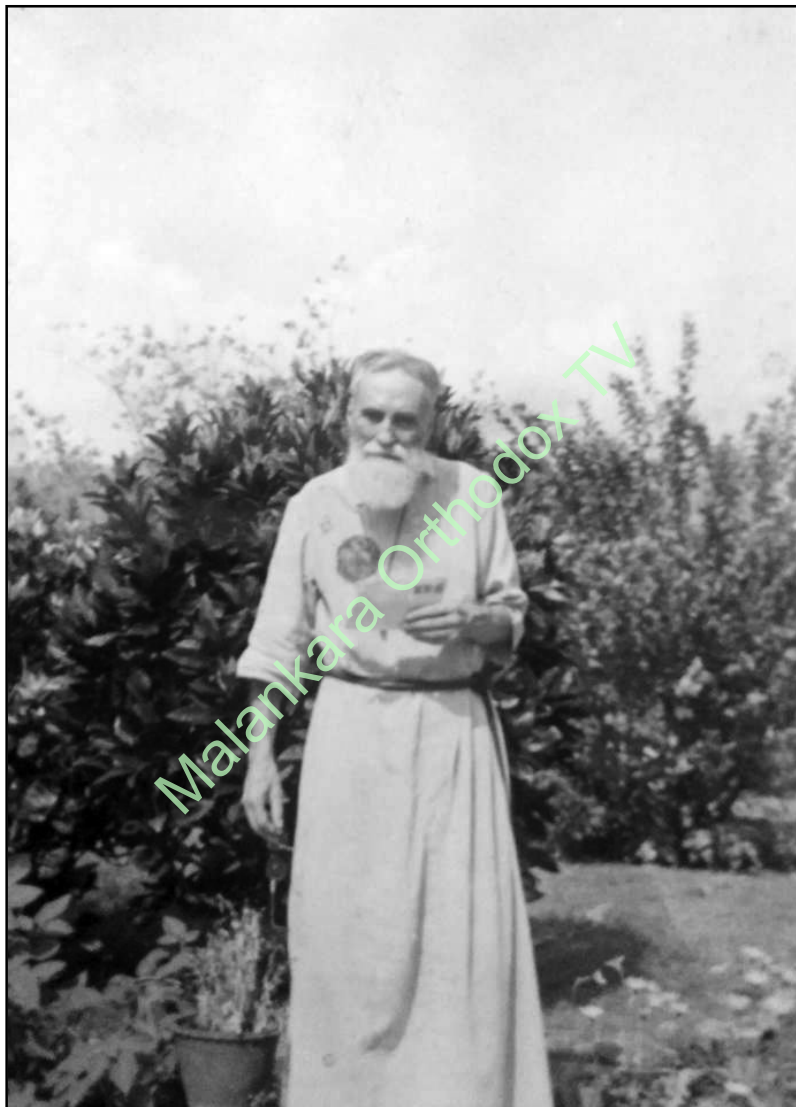
എൻ. എം. ഏബ്രഹാം
മനോരമ എഡിറ്റർ

റ്റി. ഒ. മാത്യു
തോപ്പിൽ

പി. പി. വർക്കി
സ്റ്റീബാദാസൻ

ബിഷപ്പ് വാൽഷ് പുനോട്ടത്തിൽ

ജനനവും ബാല്യവും

യൂറോപ്പ് വൻകരയുടെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്ത് അൽലാന്തിക് മഹാസമുദ്രത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു ചെറിയ ദ്വീപാണ് അയർലണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് ദ്വീപ്സമൂഹത്തിൽ ഇതുൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ചരിത്രത്തിൽ വ്യക്തിമുദ്ര പതിച്ചിട്ടുള്ള പ്രഗത്ഭരായ നിരവധി കവികൾക്കും സാഹിത്യകാരന്മാർക്കും രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർക്കും ഈ കൊച്ചു ദ്വീപ് ജന്മം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ആദ്ധ്യാത്മിക മണ്ഡലത്തിലും അയർലണ്ടിന്റെ സംഭാവന വിലപ്പെട്ടതാണ്. റോമൻ കത്തോലിക്ക് സഭയും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് സഭയും തഴച്ചുവളരുന്ന അയർലണ്ടാണു മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലേക്കു മിഷനറിമാരെ അയയ്ക്കുന്നതിൽ ലോകത്തിൽ മുന്നണിയിൽ നിൽക്കുന്നത്.

പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിൽ അയർലണ്ടിലെ ആംഗ്ലേയ സഭയ്ക്കു സമർത്ഥമായ നേതൃത്വം നൽകുകയും സഭാംഗങ്ങളെ മിഷനറി പ്രവർത്തനത്തിനായി ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത ബിഷപ്പ് വിലയ്ക്കുപാക്കൻഹാം വാൾഷ് അയർലണ്ടിന്റെ പ്രശസ്ത സന്താനങ്ങളിലൊരാളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനും ഈ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നായകനുമായ ബിഷപ്പ് ഹെർബർട്ട് പാക്കൻഹാം വാൾഷ് തന്റെ മഹത്തായ കഴിവുകളെ ഭാരതത്തിനു സമർപ്പിച്ചു. ആദർശസമ്പന്നനായ ഒരു വൈദിക മേലദ്ധ്യക്ഷൻ, പണ്ഡിതനായ വേദശാസ്ത്രജ്ഞൻ, ഗ്രന്ഥകാരൻ, ആശ്രമസ്ഥാപകൻ, തപോധനൻ, സർവ്വോപരി യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കാൽപാടുകളെ അനുനിമിഷം പിന്തുടർന്നു സ്വജീവിതം ക്രമീകരിച്ച മനുഷ്യസ്നേഹി എന്നീ വിവിധ നിലകളിൽ അദ്ദേഹം ചിരസ്മരണീയനാണ്.

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്ന് അയർലണ്ടിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്ത പാക്കൻഹാം കുടുംബാംഗമായ തോമസ്, വെയിൽസിൽ നിന്ന് അയർലണ്ടിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്ത വാൾഷ് കുടുംബാംഗമായ മേരിയെ വിവാഹം ചെയ്തു. ഇവരുടെ സന്താനങ്ങൾ പിതൃകുടുംബത്തിന്റേയും മാതൃകുടുംബത്തിന്റേയും പേരുകൾ ഒന്നിച്ചു ചേർത്ത് “പാക്കൻ ഹാം വാൾഷ്” എന്ന കുടുംബപ്പേർ സ്വീകരിച്ചു. തോമസിന്റേയും മേരിയുടേയും മൂത്ത മകനാണ് അയർലണ്ടിലെ ആദ്ധ്യാത്മിക നേതാവായി ഉയർന്ന ബിഷപ്പ് വിലയ്ക്കുപാക്കൻ ഹാം വാൾഷ്. പതിനേഴാമത്തെ വയസ്സിൽ വിലയ്ക്കുപാക്കൻ നിലുള്ള ട്രിനിറ്റി കോളജിൽ നിന്നു ബിരുദം നേടി. ഏറ്റവും ഉത്തമമായ കവിത രചിച്ചതിനുള്ള സമ്മാനവും അദ്ദേഹം കരസ്ഥമാക്കി. സുവിശേഷ

പ്രവർത്തനത്തിലുള്ള താല്പര്യം മൂലം അദ്ദേഹം വൈദികവൃത്തിക്കായി സ്വയം പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ഒവോക്കോയിൽ ഇടവകപ്പട്ടക്കാരനായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അദ്ദേഹം ചർച്ച് മിഷനറി സമൂഹത്തിന്റെ സെക്രട്ടറിയായും പ്രവർത്തിച്ചു. പ്രസംഗങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും വഴിയായി അദ്ദേഹം മിഷനറി സേവനം സംബന്ധിച്ചു ജനങ്ങളിൽ സജീവമായ താല്പര്യം ജനിപ്പിച്ചു. പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തെ സാൻഡ്ഫോർഡിലെ ആർച്ച് ഡീക്കൻ ഇർവിന്റെ അസിസ്റ്റന്റായി നിയമിച്ചു. ആർച്ച് ഡീക്കൻ ഇർവിന്റെ കാലശേഷം റവ. വില്യം, ആർച്ച് ഡീക്കനായി നിയമിതനായി. ആർച്ചു ഡീക്കനായിരുന്ന കാലമെല്ലാം യുവജനങ്ങളുടെ ആത്മീയോന്നമനത്തിനായി അദ്ദേഹം അക്ഷീണം പരിശ്രമിച്ചു. അവർക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേകം ബൈബിൾ ക്ലാസ്സുകൾ നടത്തുകയും അനേകം പേർക്കു വൈദികവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് ഉത്തേജനം നൽകുകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്തീയ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം

1861-ൽ 'ക്രിസ്ത്യൻ മിഷൻ' എന്നതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഡബ്ലിൻ സർവ്വകലാശാലയിൽ ഒരു പ്രസംഗപരമ്പര നടത്തി. ഇന്നും ആ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ആധികാരിക സ്വഭാവമുള്ളവയായി ആ പ്രസംഗങ്ങൾ കരുതപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ 1878-ൽ ഓസ്റ്റോറി, ഫേൺസ്, ലെയിഗ്ല്ലിൻ എന്നീ സംയുക്ത മഹാഇടവകയുടെ ബിഷപ്പായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. എല്ലാവിധത്തിലും അദ്ദേഹം ഒരു മാതൃകാ ബിഷപ്പായിരുന്നു. വിദേശ മിഷൻ പ്രവർത്തനത്തിനു മഹത്തായ സംഭാവനകൾ ചെയ്യാൻ അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചു. നല്ല വാശിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം എല്ലായിടത്തും ചുറ്റിനടച്ചെരിച്ച് സുവിശേഷ പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി വന്നു. യുവജനങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന് വലിയ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. സ്ഥിരീകരണത്തിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വന്നിരുന്ന യുവജനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ വളരെ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തി. സ്ഥിരീകരണം കഴിഞ്ഞ് ഓരോ വർഷം കഴിയുന്നോറും അദ്ദേഹം ഓരോരുത്തർക്കും വ്യക്തിപരമായ കത്തുകൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നിരവധി യുവജനങ്ങൾ വൈദികവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതചര്യകൾ പ്രചോദനം നൽകി. വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളോടുള്ള ഉപദേശങ്ങളിൽ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്നു. ഒന്നാമതായി ദൈവസാന്നിധ്യബോധവും രണ്ടാമതായി ഫലിതവാസനയും. ഈ രണ്ടു ഗുണവും അദ്ദേഹത്തിൽ സമൃദ്ധമായി വിളങ്ങിയിരുന്നു. ഭദ്രാസന ഭരണത്തിന്റെ കൃത്യാന്തരങ്ങൾക്കിടയ്ക്കും ധാരാളം ലേഖനങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹം എഴുതി. വേദശാസ്ത്രപരമായ ഒരു ഡസനോളം വലിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവാണ് അദ്ദേഹം. 19 വർഷം ബിഷപ്പായിരുന്ന

ശേഷം അദ്ദേഹം ആ സ്ഥാനത്തു നിന്ന് സ്വയം വിരമിച്ച് വിശ്രമജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. 1902 ജൂലൈ 30-നു 82-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ദിവംഗതനായി. അയർലണ്ടിലെ ജനങ്ങൾ ഒന്നടങ്കം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹവിയോഗത്തിൽ ദുഃഖനിമഗ്നരാകുകയും ചെയ്തു. അയർലണ്ടിലെ സഭയുടെ പ്രധാന ശില്പികളിലൊരാളായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ബിഷപ്പ് വിലയം പാക്കൻ ഹാം വാൾഷിന്റെ ധർമ്മ പത്നിയായിരുന്ന ക്ലാറാ ജയിൻ എല്ലാവിധത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന് അനുരൂപയായിരുന്നു. വിവാഹത്തിനു മുമ്പുതന്നെ നല്ലൊരു സുവിശേഷ പ്രവർത്തക എന്ന് അവർ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തുള്ള മിഷനറിമാരുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തിവന്ന ക്ലാറാ, തന്റെ ഭവനത്തിൽ വച്ച് പ്രത്യേക ക്ലാസ്സുകൾ നടത്തി പലരിൽ മിഷനറി പ്രവർത്തനത്തിനുള്ള അഭിവാഞ്ഛ വളർത്തി. തൊഴിലാളികളായ സ്ത്രീകളുടെ ഇടയിലും അവർ ധാരാളം വേല ചെയ്തു. വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവരുടെ ഭവനം സ്വന്ത വീടുപോലെയായിരുന്നു. ഭർത്താവിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അവർ സജീവപങ്കു വഹിച്ചിരുന്നു.

ഈ അനുഗൃഹീത ദമ്പതികളുടെ മൂന്നാമത്തെ പുത്രനായിട്ടാണ് ഹെർബർട്ട് 1871 മാർച്ച് 22-നു ജനിച്ചത്. തന്റെ ബാല്യകാലസ്മരണകളിൽ ബിഷപ്പ് ഹെർബർട്ട് പറയുന്നതിപ്രകാരമാണ്: “ദൈവഭക്തരായ മാതാപിതാക്കന്മാരെ ലഭിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായി. അത്ഭുതകരമായ സ്നേഹവും വിശ്വാസവും ഉള്ള ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു എന്റെ അമ്മ. എന്റെ നാലാമത്തെ വയസ്സിൽ (മാനുഷികരീതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ) അമ്മ നഷ്ടപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ എന്റെ ജീവിതം കൂടുതൽ സന്തോഷകരമാകുമായിരുന്നു. എന്നാലും അമ്മയുടെ പ്രാർത്ഥന എന്നെ നിരന്തരം സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് എനിക്ക് പൂർണ്ണമായ വിശ്വാസമുണ്ട്.

അമ്മ കുറേ വർഷം കൂടി ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എന്നെ എങ്ങനെ വളർത്തുമായിരുന്നു എന്നോർത്ത് ഞാൻ അത്ഭുതം കൂറാറുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലേക്ക് കണ്ണോടിക്കുമ്പോൾ മൂന്നു സംഭവങ്ങൾ എന്റെ ഓർമ്മയിൽ മായാതെ നിൽക്കുന്നുണ്ട്. ആദ്യത്തേത് അമ്മയുടെ അവസാനത്തെ രോഗത്തിന്റെ കാലത്താണ് നടന്നത്. ഞാൻ പലപ്പോഴും അമ്മയുടെ കട്ടിലിൽ കയറിക്കിടക്കുമായിരുന്നു. അപ്പോൾ അമ്മ മിറായിക്കുപ്പി എടുത്ത് ഷെൽഫിൽ അടച്ചു വെയ്ക്കും. ഒരിക്കൽ ഞാൻ അമ്മയോടു പറഞ്ഞു: “അമ്മയുടെ വേദന ഇതുപോലെ എന്റെ കൈയിൽ തന്നാൽ ഞാൻ ഈ ഷെൽഫിൽ വെച്ച് അടച്ചുപൂട്ടും.” ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട് അമ്മ പുഞ്ചിരിച്ച് എനിക്ക് ഒരു ഉമ്മ തന്നു.

രണ്ടാമത്തെ സംഭവം എനിക്ക് മൂന്നു വയസ്സുള്ളപ്പോഴാണ് നടന്നത്. ഞാൻ എന്തോ തെറ്റു ചെയ്തു. എന്താണെന്ന് ഇപ്പോൾ ഓർക്കുന്നില്ല. അമ്മ എന്നോട് ദേഷ്യപ്പെട്ടില്ല. പക്ഷേ വളരെ സങ്കടപ്പെട്ടു. കുറ്റത്തിനു ശിക്ഷയായി അമ്മ നിർദ്ദേശിച്ചത് ഒരു തൂണിക്കഷണം പുറത്തുവെച്ചു കൊണ്ട് സ്റ്റുളിൽ പത്തു മിനിറ്റ് ഇരിക്കാനായിരുന്നു. ഈ ശിക്ഷ അടിയേക്കാൾ കൂടുതലായ വേദന എന്റെ ഹൃദയത്തിലുളവാക്കി. ഞാൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. തെറ്റ് ഇനിയും ആവർത്തിക്കുകയില്ലെന്ന് ശപഥവും ചെയ്തു.

“മൂന്നാമത്തെ ഓർമ്മ വളരെ വിശുദ്ധമാണ്. അമ്മ മരണശയ്യയിലാണ്. ഏറ്റവും ഇളയവരായ ഇരട്ടകൾ ഒഴിച്ച് അഞ്ചു സന്താനങ്ങളും അച്ഛനോടൊപ്പം കിടയ്ക്കയ്ക്കു സമീപം നിന്നിരുന്നു. അച്ഛന്റെ കൈകളിലിരുന്ന ഞാനായിരുന്നു അമ്മയോടു തൊട്ടുനിന്നത്. വെയിൽ അടിക്കുന്നത് അമ്മയുടെ കണ്ണിന് വിഷമമായിരുന്നതുകൊണ്ട് മുറിയുടെ ജനലുകളെല്ലാം അടച്ചിരുന്നു. “ജനൽ തുറക്ക്, എനിക്ക് ഈ വെളിച്ചം കൊണ്ടു വയ്യാ” എന്ന് അമ്മ പറഞ്ഞു. “ജനൽ എല്ലാം അടച്ചിരിക്കുകയാണല്ലോ. മുറിയിൽതന്നെ ഇരുട്ടാണല്ലോ” എന്ന് അച്ഛൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അമ്മ ഉടനെ പറഞ്ഞു: “ഇപ്പോളാണല്ലോ എനിക്ക് മനസ്സിലായത് ഇത് സ്വർഗ്ഗീയ തേജസ്സാണെന്ന്, മാലാഖമാർ എന്നെ കൊണ്ടുപോകാൻ വരികയാണ്” എന്ന് അമ്മ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു. ജീവിതത്തിലാദ്യമായി ഞാൻ കണ്ട മരണശയ്യ ഇതായിരുന്നു. അത് തികഞ്ഞ വിശ്വാസത്തിന്റേയും സന്തോഷത്തിന്റേയും ആവാസരഗമായി അനുഭവിച്ചറിയാൻ സാധിച്ചതിൽ കർത്താവിനു സ്തോത്രം. ഈ സംഭവം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മായാത്ത മുദ്ര പതിച്ചു. പിൽക്കാലത്ത് പ്രതിസന്ധികൾ നേരിട്ടപ്പോൾ അടിപതറാതെ നിൽക്കുതക്ക ശക്തി പകർന്ന വിശ്വാസം ഈ സംഭവം മൂലം രൂപംകൊണ്ടു.”

ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമായ ബാല്യം

പിന്നീട് കുറേക്കാലത്തേക്ക് ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ സന്തോഷത്തെക്കാൾ മുന്നിട്ടുനിന്നത് ദുഃഖമായിരുന്നു. ആദ്യം ഡീനും പിന്നീട് ബിഷപ്പുമായ എന്റെ പിതാവ് സദാ ജോലിത്തിരക്കിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹവുമായുള്ള ഓരോ സമ്പർക്കവും സന്തോഷപ്രദവും സഹായകരവുമായിരുന്നു. പക്ഷേ തന്റെ മക്കൾക്ക് ആയകളിൽ നിന്നും ഭൃത്യകളിൽ നിന്നും വളരെ വിഷമതകൾ ഉണ്ടാകുന്നു എന്ന കാര്യം അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഞാൻ ഉൾപ്പെടെ ഇളയ മൂന്നു കുട്ടികൾക്കായിരുന്നു ഏറ്റവും കൂടുതൽ പീഡനം സഹിക്കേണ്ടി വന്നത്. ഇപ്പോൾ അതെല്ലാം എണ്ണിപ്പറയാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. സഹികെട്ടപ്പോൾ അഞ്ചു വയ

സ്നായ ഞാനും ആറു വയസ്സായ എന്റെ സഹോദരനും കൂടി വീട്ടിൽ നിന്ന് ഒളിച്ചോടാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന ആകെ സമ്പാദ്യം ആറു പെൻസും ഒരു കഷണം റൊട്ടിയുമായിരുന്നു. സമീപത്തുള്ള ഒരു പഴയ കൊട്ടാരത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളിൽ ഒളിച്ചിരിക്കാനാണ് ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചത്. യാതൊരു കാരണവശാലും വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുന്നതല്ലെന്ന് ഞങ്ങളിരുവരും ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തു. കൊട്ടാരത്തിനകത്തു കടക്കുന്നതിനു ചെന്നപ്പോൾ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് ആറു പെൻസ് പ്രതിഫലം കാവൽക്കാരൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. മുഴുവൻ സമ്പാദ്യവും ഇങ്ങനെ കളഞ്ഞുകുളിക്കുന്നത് ബുദ്ധിപൂർവ്വമാണോ എന്ന് ആലോചിച്ചു നിൽക്കുമ്പോൾ തന്നെ വീട്ടിൽ നിന്ന് അന്വേഷിച്ചു വന്ന ആളുകൾ ഞങ്ങളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ സ്കൂളിൽ ചേരുന്നതുവരെ ഇങ്ങനെയുള്ള ദുർഘടങ്ങൾ ഓരോന്നായി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ക്രൂരതയിൽ നിന്നു മാറുമ്പോൾ അതിലും കഠിനമായ ക്രൂരതയിലേക്കാണ് മിക്കവാറും ചെന്നു ചേരുന്നത്. ധാരാളം ഭക്തിഗാനങ്ങളും വേദവാക്യങ്ങളും എന്നെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. മനോഹരമായ ചിത്രങ്ങളോടുകൂടിയ ധാരാളം ബൈബിൾ കഥാപുസ്തകങ്ങൾ എന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആയിരുന്നിട്ടും എന്റെ മതബോധം എന്നെ കൂടുതൽ വിഷാദത്തിലേക്ക് നയിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഞാൻ ചെയ്ത പാപങ്ങളുടെ ആധിക്യം കൊണ്ട് എനിക്ക് രക്ഷപ്രാപിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ വാതിലുകൾ എന്റെ നേർക്ക് എന്നേക്കുമായി അടയ്ക്കപ്പെടുമെന്നും ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടു. “ഒരു മനോഹര നഗരമുണ്ട്, അതിന്റെ വാതിലുകൾ പാപത്തിന് അടയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അശുദ്ധമായതിനൊന്നും അതിന്റെ യുള്ളിൽ പ്രവേശനമില്ല” എന്നർത്ഥം വരുന്ന, ഞാൻ പഠിച്ച ഒരു ഗാനം എന്നിൽ ശക്തിയായ ഭീതി വളർത്തി. സർവ്വപാപങ്ങളിൽ നിന്നും ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതായി യേശുവിനെ കാണിക്കുന്ന ഭാഗം ആ ഗാനത്തിന്റെ അടുത്ത പാദത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ വിഷാദവും നിരാശയും എന്റെ മനസ്സിൽ തളംകെട്ടി നിന്നു. എന്റെ കഷ്ടപ്പാടുകളുടെയെല്ലാം മൂല കാരണം ഇതായിരുന്നു. മനസ്സ് തുറന്നു ഹൃദയവ്യഥ പങ്കുവെയ്ക്കാൻ കൊള്ളാവുന്ന ആരെയും ഞാൻ കണ്ടെത്തിയില്ല. എന്റെ ഹൃദയഭാരവുമായി പിതാവിനെ ഞാൻ സമീപിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. മിക്കവാറും ദിവസങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉള്ള സമയത്തു തന്നെ വലിയ ജോലിത്തിരക്കുമായിരുന്നു. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ അദ്ദേഹം വളരെ വിദൂരസ്ഥനായി എന്നിരിക്കുമ്പോഴെല്ലാം.

അവസാന പോംവഴിയായി ആത്മഹത്യയെപ്പറ്റിയും ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവർക്ക് കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതോ അവർക്കുപ

ദ്രവമുണ്ടാക്കുന്നതോ ആയ മാർഗ്ഗങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളാൻ എനിക്കിഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. കഠിനമായി ദേഹാധ്വാനം ചെയ്യുകയും അതേസമയം വളരെക്കുറച്ച് മാത്രം ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയും ചെയ്താൽ മെലിഞ്ഞ് മെലിഞ്ഞ് മരിച്ചുകൊള്ളുമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ഈ ഉദ്ദേശ്യസാധ്യത്തിനായി ഒരു മൂന്നുനില കെട്ടിടത്തിന്റെ മുകളിലേക്ക് വെള്ളം കയറ്റുന്ന പമ്പിൽ കഠിനമായി അധ്വാനം തുടങ്ങി. പക്ഷേ, അതുമൂലം ഉണ്ടായ വലിയ വിശപ്പിനെ അടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അങ്ങനെ ആത്മഹത്യാശ്രമവും വിഫലമായി.

ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്ത് ഒരു ഭയങ്കര രോഗം എന്നെ ബാധിച്ചു. ഇടത്തു ചെവി മുഴുവൻ പഴുപ്പ് നിറഞ്ഞ് അസഹ്യമായ വേദനയുണ്ടാക്കി. മരിക്കുമോ എന്നുപോലും തോന്നിപ്പോയി. പത്തൊൻപതു വയസ്സുവരെ ഈ രോഗം ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ഗുരുതരമായി ബാധിച്ച് വേദനയും ശരീരദാർബ്ബല്യവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഈ രോഗത്തിന്റെ കാലത്താണ് ആയുസ്സ് തിരിച്ചു കിട്ടിയാൽ ഞാൻ തന്നെ മിഷനറിയായി ദൈവത്തിന് സമർപ്പിക്കാമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചത്. വൈദികനായി സഭാസേവനം ചെയ്യുന്ന കാലവും നോക്കിപ്പാർത്തുകൊണ്ട് ഞാൻ കഴിഞ്ഞു കൂടി. സ്കൂളിലേയും കോളജിലേയും അഭ്യസനകാലത്ത് പലവിധമായ പ്രയാസങ്ങളുടെ നടുവിലും ഈ ദൈവവിളിയിൽ ഞാൻ മനസ്സുറപ്പിച്ചിരുന്നു. അവസാനം അതു നിറവേറുകയും ചെയ്തു.

ദൈവഭക്തനായ എന്റെ പിതാവ് വീട്ടിലുള്ള ഞായറാഴ്ചകളിൽ മക്കളെയെല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടി ഒരു മിഷനറി പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി ദീർഘനേരം സംസാരിക്കുമായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലേയും ആഫ്രിക്കയിലേയും ജനങ്ങളെപ്പറ്റിയായിരുന്നു അധികവും സംസാരിച്ചത്. ആഫ്രിക്കയിൽ അക്കാലത്ത് നിലവിലിരുന്ന അടിമവ്യാപാരം മുതലായ തിന്മകളുടെ വിവരണം ചിത്രങ്ങൾ കാണിച്ച് ഞങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുമായിരുന്നു. അതിനുശേഷം ഞങ്ങളോടൊപ്പം ഭക്തിഗാനങ്ങൾ ആലപിക്കും. പിന്നീട് മിഷനുള്ള സംഭാവന സൂക്ഷിക്കുന്നതിനായി ഓരോ വഞ്ചിക തരും. ഞങ്ങൾ തന്നത്താൻ ജോലി ചെയ്ത് സമ്പാദിക്കുന്ന പണമേ അതിൽ ഇടാവൂ എന്നദ്ദേഹം നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽ പോയി യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കുന്നതിനും ലോകത്തിൽ നടമാടുന്ന അനീതികളോടു പടപൊരുതുന്നതിനും അടക്കാനാവാത്ത ആവേശം എന്റെ മനസ്സിൽ വളർന്നു വന്നു. ഈ ദർശനം എന്റെ മനസ്സിൽ വളർന്നു പതലിച്ചപ്പോൾ ആദ്യകാലത്തെ വിഷാദം ക്രമേണ മാറുകയും ജീവിതത്തിൽ ക്രിസ്തു യാഥാർത്ഥ്യമാകുകയും ചെയ്തു. അതു മുതൽ ശരിയായി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ തുടങ്ങി.”

അമ്മയുടെ മരണശേഷം കുട്ടികളെ വളർത്തുന്ന ചുമതല കുറെ ആയകളാണ് കൈയേറ്റത്. അവരിൽ ചിലർക്ക് ചുമതലാബോധമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും കുട്ടികളോടു യഥാർത്ഥമായ സ്നേഹമില്ലായിരുന്നു. ഹെർബർട്ടിന്റെ പിതാവ് രണ്ടാമത് വിവാഹം കഴിച്ചപ്പോൾ ഭവനാന്തരീക്ഷം വ്യത്യാസപ്പെട്ടു. ചിറ്റമ്മയ്ക്ക് എല്ലാ കുട്ടികളോടും പ്രത്യേകിച്ച് ഹെർബർട്ടിനോടും വളരെ വാത്സല്യമായിരുന്നു. അവർ കുട്ടികൾക്ക് നല്ല ശിക്ഷണവും നൽകി. ഹെർബർട്ടിന് ചിറ്റമ്മയോട് വളരെ സ്നേഹവും ബഹുമാനവുമായിരുന്നു. അത് ആജീവനാന്തം നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്തു.

തടാകം ആശ്രമം ചാപ്പൽ

വിദ്യാഭ്യാസം

പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷം ഹെർബർട്ടും അനുജൻ ഏണസ്റ്റും കൂടി ജ്യേഷ്ഠസഹോദരൻ പഠിച്ചിരുന്ന ബെർക്കൻ ഹെഡ് സ്കൂളിൽ ചേർന്നു. അക്കാലത്തെപ്പറ്റി ഏണസ്റ്റ് എഴുതിയ സ്മരണകളിൽ നിന്ന് ചില കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാം. ഹെർബർട്ട് സ്കൂൾ ഗായകസംഘത്തിലെയും റഗ്ബി ടീമിലെയും അംഗമായിരുന്നു. ആദ്യം മുതലേ നിനച്ചിരിയായ്ത കൂഴപ്പങ്ങളിൽച്ചെന്ന് തലയിടുന്ന സ്വഭാവം ഹെർബട്ടിനുണ്ടായിരുന്നു. രാത്രി ഒമ്പതു മണി കഴിഞ്ഞാൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ മുറിയിൽ സ്തു ഉപയോഗിക്കരുതെന്നാണ് നിയമം. ഒരിക്കൽ പഠിത്തം കഴിഞ്ഞ് ക്ഷീണിച്ച ഹെർബർട്ട്, സ്തു ഉപയോഗിച്ച് കുറച്ച് കൊക്കോ തയ്യാറാക്കി കുട്ടുകാരുമൊത്ത് കുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ വാതിലിൽ ഒരു മുട്ടു കേട്ടു. തുറന്നപ്പോൾ പ്രവേശിച്ചത് ഹെഡ്മാസ്റ്റർ. ഹെർബട്ട് ഉടനെ ക്ഷമായാചനം ചെയ്തെങ്കിലും പിറ്റേദിവസം ഒരു പ്രത്യേക സമയത്ത് തന്നെ വന്നു കാണണമെന്നു ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ആജ്ഞാപിച്ചു. അദ്ദേഹം മടങ്ങുമ്പോൾ ഹെർബർട്ട് വിനീതനായി പറഞ്ഞു, “ഇത് എന്തായാലും പാകപ്പെടുത്തിയ സ്ഥിതിക്ക് സാറും ഞങ്ങളോടൊത്ത് ഒരു കപ്പ് കുടിക്കണമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം.” അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ ക്ഷണം നിരസിക്കാൻ ഹെഡ്മാസ്റ്റർക്ക് വിഷമം തോന്നി. കുട്ടികളോടൊപ്പം ഹെഡ്മാസ്റ്ററും കൊക്കോ കുടിച്ചു. പോയപ്പോൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു, “ഹെർബർട്ട് എന്നെ നാളെ മുറിയിൽ വന്നു കാണണമെന്നില്ല. പക്ഷേ, ഇത് ആവർത്തിക്കരുത്.” “ഒരിക്കലുമില്ല” എന്നു ഹെർബട്ട് മറുപടി പറഞ്ഞു. ബിഷപ്പായശേഷം ചെയ്ത പല പ്രസംഗങ്ങളിലും ഈ സംഭവം അദ്ദേഹം വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ബെർക്കൻ ഹെഡ് സ്കൂളിലെ പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം ഹെർബട്ട് ഉപരിപഠനത്തിനായി ജ്യേഷ്ഠൻ വില്ലി പഠിച്ചിരുന്ന ഡബ്ലിനിലെ ട്രിനിറ്റി കോളജിൽ ചേർന്നു. കുറച്ചു നാളുകൾക്കുശേഷം അനുജൻ ഏണസ്റ്റും അവരോടൊത്തു ചേർന്നു. മൂന്നു സഹോദരന്മാരും ഒരുമിച്ചാണ് താമസിച്ചു വന്നത്. അവരുടെ ഭൃത്യൻ, തടിയനായ വില്ലിയെ മുതുപ്പിശാചെന്നും കറുത്ത തലമുടിയുള്ള ഹെർബട്ടിനെ കറമ്പൻ പിശാചെന്നും ബാലനായ ഏണസ്റ്റിനെ കുട്ടിപ്പിശാചെന്നും കളിയാക്കി വിളിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു സന്ദർശകൻ ഈ ഭൃത്യനോട് യജമാനൻ എവിടെപ്പോയെന്ന് അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ കിട്ടിയ ഉത്തരം വിചിത്രമായിരുന്നു. “മുതുപ്പിശാച് ബൈബിൾ ക്ലാസ്സിൽ പോയി; കറമ്പൻ പിശാച് ഫോട്ടോ കഴുകുകയാണ്; കുട്ടിപ്പിശാച് എവിടെപ്പോയെന്ന് നിശ്ചയില്ല.”

ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യമായിരുന്നു ഹെർബർട്ടിന്റെ പ്രധാന പഠനവിഷയം. അതോടൊപ്പം ജർമ്മൻ ഭാഷയും സംസ്കൃതവും പഠിച്ച് രണ്ടിലും നല്ല പാണ്ഡിത്യം നേടി. അന്നത്തെ ട്രിനിറ്റി കോളജ് പ്രതിഭാധനരായ നിരവധി അദ്ധ്യാപക വരേണ്യരുടെ വിഹാരരംഗമായിരുന്നു. വേദശാസ്ത്രജ്ഞരായിരുന്ന ബർനാർഡ്, പ്രസിദ്ധ ഷേക്സ്പീരിയൻ നിരൂപകനായ ഡൗഡൻ, ശാസ്ത്ര പണ്ഡിതനായ ഫിറ്റ്സ് ജെറാൾഡ് ഇവർ അവരിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഡോക്ടർ ഗയിൻ, ഹെർബർട്ടിന്റെ പ്രത്യേക സ്നേഹാദരങ്ങൾക്ക് പാത്രീഭവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഛായാപടം ഇന്നും തടാകം ആശ്രമഭിത്തിയിൽ കാണാവുന്നതാണ്. പഠനത്തിനു പുറമേ ഫോട്ടോഗ്രാഫി, സൈക്കിൾ സവാരി, മാജിക്ക് ഇവയിലും അദ്ദേഹം താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസകാലത്ത് സാധ്യജനസേവനത്തിലും ഹെർബർട്ട് ശ്രദ്ധപതിച്ചു. ഡബ്ലിൻ നഗരത്തിലെ ചേരികളിൽ കടന്നുചെന്ന് അവരുടെ പ്രയാസങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയും അവരോട് അദ്ദേഹം ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ സന്തോഷത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തുമായിരുന്നു. അന്നത്തെ അനുഭവങ്ങൾ ദുർബല വിഭാഗങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന അനീതികളെയും ദുരിതങ്ങളെയുംപറ്റി ബോധവാനാക്കുകയും ഇവയെല്ലാം വെച്ച് പുലർത്തുന്ന ഇന്നത്തെ പരിഷ്കൃത ജീവിതത്തോട് എതിർപ്പ് തോന്നുകയും ചെയ്തു.

കോളജിലെ രണ്ടാം വർഷത്തിൽ ദുസ്സഹമായ വേദനയുളവാക്കിയ ഒരു ശസ്ത്രക്രിയ അദ്ദേഹത്തിന് നേരിടേണ്ടി വന്നു. ഈ അനുഭവത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽ പറയാം. “ഈ വേദന എന്നെ മറ്റുള്ളവരുടെ വേദനയോട് അനുഭാവമുള്ളവനാക്കിത്തീർത്തു. അതുപോലെ ഈ രോഗം മൂലം പരീക്ഷയിൽ ചേരാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട് സ്കോളർഷിപ്പ് നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോഴുണ്ടായ നിരാശയും ചില പാഠങ്ങൾ എന്നെ പഠിപ്പിച്ചു. ഈ വക കാര്യങ്ങൾക്ക് അമിതപ്രാധാന്യം നൽകരുതെന്നും നഷ്ടങ്ങൾ ക്ഷമയോടും വിശ്വാസത്തോടും കൂടി സഹിച്ചാൽ ആനന്ദവും ആത്മീയ പ്രയോജനവും ലഭിക്കുമെന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.”

കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസകാലത്ത് ക്രിസ്തുമതത്തെപ്പറ്റി പല സംശയങ്ങളുണ്ടായതു മൂലം അസ്വസ്ഥനായിരുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് തടാകം ആശ്രമാംഗങ്ങളോട് ഇതേപ്പറ്റി ഇപ്രകാരമാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. “വേദശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നോറും എന്റെ മനസ്സ് കൂടുതൽ കൂടുതൽ സംശയങ്ങൾ കൊണ്ട് നിറഞ്ഞു. വാക്യപുസ്തകങ്ങൾ എന്നെ അരിശം കൊള്ളിച്ചു. കാരണം ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ പ്രതിപാദ്യ സംഭവങ്ങളുടെ ആഴവും നിഗൂഢതയും പരിഗണിക്കാതെ ദുർസാക്ഷികളാണെന്നുള്ള

മട്ടിൽ നിശ്ചയത്തോടെയായിരുന്നു അവ വിവരിച്ചിരുന്നത്. ചിലപ്പോൾ ദേഷ്യപ്പെട്ട് പുസ്തകം മുറിയിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള വൈയക്തിക വിശ്വാസത്തിന് കോട്ടം വന്നില്ലെങ്കിലും വൈദികനായി സഭയുടെ വിശ്വാസം പഠിപ്പിക്കുന്നതിന് എനിക്ക് സാധ്യമല്ലെന്ന് പ്രബലമായ ബോധ്യം വന്നു. ഏറ്റവും കൂടുതൽ എന്നെ വിഷമിപ്പിച്ച പ്രശ്നം ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണമായിരുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തെ സംബന്ധിച്ചും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ചും പ്രാദേശികവും പദാർത്ഥപരവുമായ ധാരണകളാണ് ഇതിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നതെന്നെനിക്ക് തോന്നി.

ഡർഹാമിലെ മഹാനായ ബിഷപ്പ് വെസ്റ്റ് കട്ട് ഏതാനും വൈദികവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് തന്റെ വസതിയായ ഓക്ലാൻഡ് കാസിലിൽ വെച്ച് പ്രത്യേക പരിശീലനം നൽകുന്നതായി ഞാൻ കേട്ടു. ഇവരെ “ഓക്ലാൻഡ് ബ്രദേഴ്സ്” എന്നു വിളിച്ചു വന്നു. അതിൽ, എന്റെ ഭാവി സ്യാലനായ ഏണസ്റ്റ് ഹേസും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നേയും അതിൽ ചേർക്കുന്നതിന് ബിഷപ്പിനോട് ശുപാർശ ചെയ്യാമെന്ന് ഹേസ് പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, സംശയങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നട്ടംതിരിയുന്ന എനിക്കു വൈദികനാകാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ ഒഴിവുകഴിവു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെയുള്ളവരെയാണ് തനിക്കു വേണ്ടതെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഞാനും ബ്രദർ ഹുഡ്സിൽ ചേർന്നു. നിർവചനങ്ങളും വിശദീകരണങ്ങളുമെല്ലാം മനുഷ്യബുദ്ധിക്കതീതമായ കാര്യങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ആദരണീയമായി എനിക്കു തോന്നി. അദ്ദേഹവുമായുള്ള സമ്പർക്കം എല്ലാ സംശയങ്ങളും അകറ്റി. സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള എന്റെ സംശയങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോടു നേരിട്ടു പറഞ്ഞപ്പോൾ പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ മറുപടി ഇതായിരുന്നു. “വാശ്ചേ, നിങ്ങൾക്കെന്തു തോന്നുന്നു? ദൈവത്തിന്റെ ഭൂമിയിലേക്കുള്ള ആഗമനത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം മനുഷ്യരായ നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കുള്ള ഉപാധിയായിത്തീർന്നെങ്കിൽ പ്രത്യാഗമന മാർഗ്ഗവും മനുഷ്യരായ നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കുള്ള ഉപാധിയാകുകയില്ലേ?” ഈ വാക്കുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അർത്ഥത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് ഇറങ്ങി ചെല്ലുന്നതിന് ഇതേവരെയും എനിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.”

ഭാരതത്തിലേക്ക്

ഹെർബർട്ട് 1896 സെപ്റ്റംബറിൽ സ്ഥിതാവായ ബിഷപ്പ് വിലയിൽ നിന്നു ഡീക്കൻ സ്ഥാനം ഏറ്റു. ബിഷപ്പ് സ്ഥാനം പ്രാപിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് വിലയം, ചർച്ച് മിഷൻ സൊസൈറ്റിയുടെ സെക്രട്ടറിയായിരുന്നു. ഒരവസരത്തിൽ ഡബ്ലിനിലുള്ള ട്രിനിറ്റി കോളജിൽ മിഷനറി പ്രവർത്തനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ മുൻനിർത്തി ഒരു പ്രസംഗ പരമ്പര തന്നെ അദ്ദേഹം നടത്തി. ഈ പ്രസംഗങ്ങളുടെ ഫലമായി ട്രിനിറ്റി കോളജ് അധികൃതർ രണ്ടു മിഷൻ കേന്ദ്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ മുൻകൈ എടുത്തു. ഒന്ന് സി.എം.എസ്സിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ചൈനയിൽ പുക്കി യൻ എന്ന സ്ഥലത്തും മറ്റേത് എസ്.പി.ജി. യുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഇന്ത്യയിൽ ഹസാരിബാഗിലുമായിരുന്നു. ബിഷപ്പ് മുത്ത പുത്രനായ വില്ലിയെ ചൈനയിലേയും ഹെർബർട്ടിനെ ഇന്ത്യയിലേയും മിഷനറിവേലയ്ക്കായി വേർതിരിച്ചു.

ഹസാരിബാഗ് മിഷൻ കേന്ദ്രത്തിന്റെ ചുമതല വഹിച്ചിരുന്നത് നല്ല ഒരു വൈദികനും അതേസമയം നല്ലൊരു ഭിഷഗ്വരനുമായിരുന്ന ഡോക്ടർ കെന്നഡിയായിരുന്നു. പിന്നീട് അദ്ദേഹം ചോട്ടാ നാഗ്പൂർ ബിഷപ്പായി. ഹെർബർട്ടിനെ ഇന്ത്യയിലെ പ്രവർത്തനത്തിനു കൊണ്ടുവന്നത് കെന്നഡിയായിരുന്നു. ഹസാരിബാഗിലെ മിഷൻ പ്രവർത്തകരെല്ലാം തന്നെ ട്രിനിറ്റി കോളജിലെ പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികളായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഹെർബർട്ടിന് അവരോട് ഇണങ്ങിച്ചേരാൻ അധികം സമയം വേണ്ടിവന്നില്ല. ഭാരതത്തിലെ ആചാരമര്യാദകളുമായി ഇടപഴകുന്നത് അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ സന്തോഷമായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി ആത്മാക്കളെ നേടുന്നതിൽ അദ്ദേഹം വളരെ തല്പരനുമായിരുന്നു. നേരത്തേ സംസ്കൃതം പഠിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് എളുപ്പത്തിൽ ഹിന്ദി വശമാക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു.

ഇക്കാലത്തായിരുന്നു അദ്ദേഹം ഒരു ധ്യാനയോഗത്തിൽ പങ്കെടുത്തത്. ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവി പ്രവർത്തനത്തിനു വളരെ സഹായകരമായി. ഒരു സ്നേഹിതനുള്ള കത്തിൽ ഈ ധ്യാനത്തെ സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. “കാനൻ ഗോറിന്റെ സന്യാസ സമൂഹത്തിലുള്ള ഫ്രേർ എന്ന വൈദികൻ ഞങ്ങൾക്കൊരു ധ്യാനം നടത്തി. ‘നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ശുശ്രൂഷയിലെ മലകൾ’ എന്നതായിരുന്നു ധ്യാന വിഷയം. മൂന്നു ദിവസം മുഴുവൻ ഞങ്ങൾ നിശബ്ദത പാലിച്ചു. ഭക്ഷ

ണസമയത്തു പോലും ഒരു പുസ്തകം വായിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ധ്യാനഗുരുവിന്റെ പ്രഭാഷണങ്ങൾ വളരെ അത്ഭുതാവഹമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽകൂടി യേശു സംസാരിക്കുന്നതായി ഞങ്ങൾക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥന നയിച്ചപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ സ്വയം സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് ഉയരുന്നതായി തോന്നി. ഓരോ ദിവസവും വിശുദ്ധ സംസർഗ്ഗമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ധ്യാനത്തിലെപ്പോലെ ഒരാത്മീയാനുഭവം മുമ്പുണ്ടായിട്ടില്ല. ഇത്രയും ആത്മീയസഹായം മുമ്പ് ആരിൽ നിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുമില്ല. ക്രിസ്തീയ സഭയിൽ നിലവിലുള്ള വിഭിന്ന ചിന്താഗതികളെ അദ്ദേഹം സമന്വയിപ്പിച്ചു ഞങ്ങൾക്കു വ്യക്തമാക്കിത്തന്നു. ധ്യാനസമയം മുഴുവൻ ലോകത്തിൽ നിന്നു വേർപെട്ട് യേശുവിനോടു ചേർന്നിരുന്ന അനുഭവമായിരുന്നു ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായത്.”

റാഞ്ചിയിൽ വച്ച് 1901-ൽ ഡീക്കൻ ഹെർബർട്ട് വൈദികപദവിയിലേക്കു യർത്തപ്പെട്ടു. സഹോദരൻ ഏണസ്റ്റും സഹപാഠിയായ റോബർട്ട് ആഷെയുടെ സഹോദരി ലില്ലിയും തമ്മിലുള്ള വിവാഹത്തിൽ സംബന്ധിച്ച ശേഷം റവ. ഹെർബർട്ട് ഒരു വർഷത്തെ ഫർലോ അവധിക്ക് വീട്ടിലേക്കു പോയി. അടുത്ത ജൂലൈയിൽ ദുഃഖകരമായ രണ്ടു സംഭവങ്ങളുണ്ടായി. ഒന്ന് പിതാവിന്റെ മരണമായിരുന്നു. അതിനു രണ്ടു ദിവസത്തിനുശേഷം സഹോദരനായ ഏണസ്റ്റിന്റെ ഭാര്യ കേവലം 8 മാസത്തെ വിവാഹജീവിതത്തിനുശേഷം ദാരുണമായ രീതിയിൽ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. പേപ്പട്ടി കടിച്ചതു മൂലമായിരുന്നു മരണം. ലില്ലിയുടെ ഭർത്താവ് അക്കാലത്ത് മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തു രാമനാട് ജില്ലയിലെ കലക്ടറായിരുന്നു. അന്നു ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ പാസ്റ്റർ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഇല്ലായിരുന്നു. കുത്തിവെയ്പ്പിനായി വടക്കേ ഇന്ത്യയിലുള്ള കസൗലിയിലേക്ക് ലില്ലിയെ കൊണ്ടുപോകേണ്ടി വന്നു. അവിടെ ചെന്നപ്പോഴേക്കും രോഗം മൂർച്ഛിക്കുകയും ലില്ലി മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സംഭവം എല്ലാവരിലും ഒരു ഞെട്ടൽ ഉണ്ടാക്കി. തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ പേപ്പട്ടി വിഷചികിത്സയ്ക്കായി ഒരു കേന്ദ്രം സ്ഥാപിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഗവർണ്മെന്റ് സത്വരനടപടിയെടുത്തു. നീലഗിരിയിലെ കുന്നൂരിൽ സ്ഥാപിതമായ പാസ്റ്റർ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ ലില്ലി പാക്കൻ ഹാം വാൾഷിന്റെ ഛായാപടം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ താഴെ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. “പേപ്പട്ടിവിഷം മൂലമുള്ള ലില്ലി പാക്കൻ ഹാമിന്റെ മരണം ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ ഒരു പാസ്റ്റർ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് സ്ഥാപിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത എല്ലാവരെയും ബോധ്യപ്പെടുത്തി.” ലില്ലി, മിസ്സിസ് ക്ലോറാ പാക്കൻ ഹാം വാൾഷിന്റെ ഉറ്റ സുഹൃത്തുമായിരുന്നു.

അവധിക്കുശേഷം ഹസാരിബാഗിലേക്കു തിരിച്ചുവന്ന ഹെർബർട്ടിനെ സമൂഹം അവരുടെ വകയായി റാഞ്ചിയിലുള്ള ഡയോസിസൻ ഹൈസ്കൂ

ളിന്റെ ചുമതല വഹിക്കുന്നതിനായി അയച്ചു. ഹസാരിബാഗിലെ തന്റെ സഹപ്രവർത്തകരെ വിട്ടുപോകുന്നത് ഹെർബട്ടിന് വളരെ സങ്കടമായിരുന്നു. റാഞ്ചിയിലെ അന്തരീക്ഷവും അദ്ദേഹത്തിനു പ്രീതികരമായിരുന്നില്ല. പള്ളിയിലെ ആരാധകരിൽ മൂക്കാൽ ഭാഗവും വിദ്യാർത്ഥികളായിരുന്നു. ആരാധനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്നത് നിർബന്ധിതമായിരുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം വരുന്നവരായിരുന്നു അവർ. സ്ഥലത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അധികവും മിഷനെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുന്നവരായിരുന്നു. ചിലർ ചിലപ്പോൾ കാര്യലാഭത്തിനായി ലൂഥറൻ, റോമാസഭ എന്നിവരുടെ സമൂഹങ്ങളിലേക്കും തരംപോലെ ചേരുമായിരുന്നു. ഭദ്രാസനപ്പള്ളി, സ്കൂളിന്റെ ചാപ്പലായി ഉപയോഗിച്ചു വന്നുവെങ്കിലും അവിടത്തെ ആരാധനയുടെ ക്രമീകരണത്തിൽ ഹെർബട്ടിന് യാതൊരു നിയന്ത്രണാധികാരവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആരാധനാസമയത്ത് പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു പോലും അദ്ദേഹത്തിന് അവസരം ലഭിച്ചില്ല. ഈ മനുഷ്യന്മാർക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരത്തേയും ബാധിച്ചു. അസഹനീയമായ തലവേദനയും പല്ലുവേദനയും കൊണ്ട് ഉറങ്ങാൻപോലും സാധിക്കാതെ വന്നു. അങ്ങനെ വിശ്രമിക്കുന്ന കാലത്താണ് വി. യോഹന്നാന്റെ ലേഖനത്തിന് അദ്ദേഹം ഒരു വ്യാഖ്യാനമെഴുതിയത്. കൽക്കട്ടായിൽ പോയി പല്ലിന്റെ രോഗം ചികിത്സിച്ചു. ഭേദപ്പെടുത്തിയശേഷം ഹസാരിബാഗിൽ ചെന്ന് ഡോക്ടർ കെന്നഡി നേതൃത്വം നൽകിയ ഒരു ധ്യാനത്തിൽ സംബന്ധിച്ചു. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിയായ വ്യാപാരം ഈ ധ്യാനത്തിന്റെ ഫലമായി ഹെർബട്ടിലുണ്ടായി. ചുടുപിടിച്ചിരുന്ന മനസ്സിന് സന്തോഷവും സമാധാനവും കൈവന്നു. “പിറുപിറുക്കുന്നത്” അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. പുറപ്പാട് 15:27 മുതൽ 16:8 വരെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾ പ്രത്യേക ധ്യാനത്തിന് വിഷയമാക്കി. ഇസ്രായേല്യരെ ദിനന്തോറും മന്നാപൊഴിച്ച് തൃപ്തരാക്കിയ ദൈവത്തിന്റെ കരുതലിൽ ഹെർബട്ടിന് വർദ്ധിച്ച വിശ്വാസം ഈ ധ്യാനം മൂലം ഉളവാക്കി.

ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി സ്കൂളിലും ചില രംഗങ്ങളിൽ കാര്യമായ പുരോഗതി കാണാറായി. ആഴ്ചതോറും ഹെർബട്ട് നടത്തിവന്ന മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനയിൽ അദ്ധ്യാപകർ ഹൃദയപൂർവ്വം സഹകരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അദ്ധ്യാപകർക്കായി വേദപഠനത്തിന് പ്രത്യേകം ക്ലാസ്സുകൾ രൂപവൽക്കരിച്ചു. ഹെഡ്മാസ്റ്റർ, ഹെർബട്ടുമായി സഹകരിച്ച് ചില പുതിയ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി. ഞായറാഴ്ച രാത്രിയിലെ പഠിത്തം നിറുത്തി തൽസ്ഥാനത്ത് ഹെർബട്ട് വിദ്യാർത്ഥികളുമൊത്ത് സംഗീതോപകരണങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ ഭക്തിഗാനങ്ങൾ ആലപിക്കാൻ തുടങ്ങി. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഈ പരിപാടി അത്യന്തം ഹൃദ്യമായിരുന്നു. യുവജനങ്ങൾക്കായി പ്രത്യേകം ബൈബിൾ ക്ലാസ്സുകൾ

അദ്ദേഹം ഏർപ്പാടു ചെയ്തു. കുട്ടികളെ ബൈബിൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു ഹെർബറ്റ് തന്നെ യുവനേതാക്കന്മാരെ പരിശീലിപ്പിച്ചു.

ഒരു 'സാധു'വായി ജീവിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം ഇക്കാലത്താണ് ഹെർബറ്റിൽ ആദ്യമായി അങ്കുരിച്ചത്. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലം ആയതുകൊണ്ട് മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരു സർക്കാർ പരിവേഷമുണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ പ്രകടമായിരുന്ന സ്വയശുന്യവൽക്കരണത്തിനു ഇത് യോജിച്ചതല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നി. ദാസരൂപം സ്വീകരിച്ചു യേശുവിനെ അനുഗമിക്കുന്നതിനുള്ള അദ്യമായ ഒരുഗ്രഹം ഹെർബർട്ടിൽ വളർന്നുവന്നു. ദീനബന്ധു സി. എഫ്. ആൻഡ്രൂസിന്റെ ജീവിതമാതൃക ഹെർബർട്ടിനു ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രചോദനം നൽകി.

ഫാ. കെ. സി. വർഗീസ് സ്മാരക വാർഡ് ഉദ്ഘാടനം 1982 ഒക്ടോബർ 18-ന് അന്നത്തെ തമിഴ്നാട് ആരോഗ്യമന്ത്രി ഡോ. എച്ച്. വി. ഹാൻഡേ നിർവഹിക്കുന്നു.

തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിയിൽ

തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിയിൽ എസ്.പി.ജി. സമൂഹത്തിന്റെ വകയായി എസ്.പി.ജി. കോളജ് എന്നൊരു കലാലയമുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് അതിന്റെ പേര് ബിഷപ്പ് ഹീബർ കോളജ് എന്നു മാറ്റുകയുണ്ടായി. കാലാന്തരത്തിൽ ആ കോളജ് താമ്രരത്നമുള്ള മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിൽ ലയിച്ചു. ഹസാരിബാഗിൽനിന്ന് ഹെർബട്ടിനെ 1903-ൽ സമൂഹം എസ്.പി.ജി. കോളജിന്റെ പ്രിൻസിപ്പലായി നിയമിച്ചു. അദ്ദേഹം ആ സ്ഥാനം രണ്ടു വർഷം വഹിച്ചു. അന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന പോൾ നാടാർ (അഡ്വക്കേറ്റ്, തൂത്തുക്കുടി) അക്കാലത്തെപ്പറ്റി താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന വിവരണം നൽകുന്നു:

“റവ. ഹെർബർട്ട് പാക്കൻ ഹാം വാൾഷ് പ്രിൻസിപ്പലായി നിയമിതനായ വർഷം തന്നെയാണ് ഞാൻ അവിടെ വിദ്യാർത്ഥിയായി ചെന്നത്. ഇത് ഞാൻ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചതിന്റെ മൂന്നാം വർഷത്തിലായിരുന്നു. ആദ്യമായി കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകാരസൗഷ്ഠവമായിരുന്നു എന്നെ ഹാദാകർഷിച്ചത്. മറ്റുള്ളവരിലേയ്ക്കു ചൂഴ്ന്നിറങ്ങുന്ന കണ്ണുകളായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. ആദ്യത്തെ കുടിക്കാഴ്ചയുടെ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് വലിയ ജോലിത്തിരക്കായിരുന്നതുകൊണ്ട് ‘നല്ല കുട്ടിയാകുക’ എന്നുമാത്രം ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞു കുടിക്കാഴ്ച അവസാനിപ്പിച്ചു. രണ്ടാമത്തെ കുടിക്കാഴ്ചയിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനസിക ഗുണങ്ങൾ എനിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചത്. സാഹിത്യം, വേദശാസ്ത്രം, കല, ആധുനിക ചിന്താഗതി ഇവയിലെല്ലാം അഗാധ പാണ്ഡിത്യമുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസധരന്യരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വശ്യ വചസ്സായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന് തന്റെ ആശയങ്ങൾ ശ്രോതാക്കളെ നന്നായി മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളുവാൻ പാടവമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ റോമിലുള്ള കന്യകമറിയത്തിന്റെ ഒരു പ്രസിദ്ധ ചിത്രത്തിന്റെ പകർപ്പ് അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ കാണിച്ചു. അതിന്റെ ജർമ്മനിയിലുള്ള അസ്സൽ രൂപം അദ്ദേഹം ദർശിച്ചപ്പോഴുണ്ടായ വികാര വൈവശ്യം രസകരമായി വിവരിച്ചു. 50 വർഷം കഴിഞ്ഞെങ്കിലും ഇപ്പോഴും ആ ചിത്രം എവിടെവെച്ചു കണ്ടാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ എന്റെ ചെവിയിൽ മുഴങ്ങുന്നു. അന്നത്തെ ചിന്തകൾ വീണ്ടും മനസ്സിനെ അധീനമാക്കും. ഷേക്സ്പിയർ നാടകം അദ്ദേഹം പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക്, നാടകം അഭിനയിക്കുകയാണെന്ന ധാരണയാണുണ്ടായിരുന്നത്. അതുപോലെ പരിണാമവാദത്തിനെപ്പറ്റി പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ സൃഷ്ടിയുടെ അത്ഭുതവും മഹത്വവും

എല്ലാവരുടെയും മനസ്സിൽ ഗാഢമായി പതിയുമായിരുന്നു. എപ്പോഴും വൈദിക വേഷത്തിലായിരുന്നു അദ്ദേഹം കോളജിൽ വന്നിരുന്നത്. കാഴ്ചയിൽ മദ്ധ്യയുഗങ്ങളിലെ ഒരു സന്യാസി. സംഭാഷണം ഒരു ആധുനിക ശാസ്ത്രജ്ഞന്റേതുപോലെ. ആത്മീയമായ വ്യക്തിപ്രഭാവമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൽ സർവ്വോപരി വിളങ്ങിയിരുന്നത്.

കോളജിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾതന്നെ അവിടത്തെ അച്ചടക്കസ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഈ മനുഷ്യന് ഇത്രയും കാർക്കശ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയിലും അമിതമായ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തിയിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ആരെങ്കിലും ഉഴപ്പിയാൽ അതു പ്രിൻസിപ്പൽ ഉടനെ മനസ്സിലാക്കുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാന്തപ്രകൃതിയെ പരിതസ്ഥിതികളുടെ സമ്മർദ്ദത്തിനോ മറ്റാളുകളുടെ എതിർപ്പിനോ ചലിപ്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമുള്ളവർക്കെല്ലാം അതു തുറന്നു പറയുവാൻ അദ്ദേഹം പ്രോത്സാഹനം നൽകി. പല ഹിന്ദുക്കളും അദ്ദേഹത്തെ വന്നു കണ്ടു മതപരമായ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി സംഭാഷണം ചെയ്യുമായിരുന്നു. സത്യാന്വേഷികളായി വന്നവരെല്ലാം ആശ്വാസത്തോടെയാണ് മടങ്ങിയത്.

എല്ലാ ഞായറാഴ്ച വൈകുന്നേരവും കൂടെവരാൻ സന്നദ്ധതയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളോടൊപ്പം അദ്ദേഹം ഗ്രാമങ്ങളിൽ പോയി സുവിശേഷ പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തുമായിരുന്നു. ഗ്രാമത്തിലോട്ടുള്ള യാത്രയിൽ അദ്ദേഹം നിശബ്ദനായിരിക്കും. പക്ഷേ മടക്കയാത്ര തമാശ പറഞ്ഞ് ചിരിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കും. എപ്പോഴും പ്രസംഗത്തിന്റെ വിഷയം ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹമായിരിക്കും. മനുഷ്യന്റെ പാപത്തേക്കാൾ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിനായിരുന്നു പ്രസംഗങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്നത്. ആഴമായ വിനയവും പാപബോധവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിലെ പ്രധാന ഘടകമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ കോളജിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി ലൈംഗിക സംബന്ധമായ ഒരു കുറ്റം ചെയ്തു. അയാളുടെ മുറിയിൽ പ്രിൻസിപ്പൽ പോയി വളരുന്നേരം സംസാരിക്കുകയും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. അവസാനം കണ്ണുനീരോടെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “നിങ്ങളുടെ പ്രിൻസിപ്പലായ ഞാനാണ് ഈ കുറ്റത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഏൽക്കേണ്ടത്. ഇതിനുള്ള ശിക്ഷയും ഞാൻ തന്നെ അനുഭവിക്കേണ്ടതാണ്.” പിന്നീട് ആ വിദ്യാർത്ഥിയുടെമേൽ കുറ്റം ചുമത്തിയവരിൽ നിന്ന് പന്ത്രണ്ട് അടി അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു വാങ്ങി. ഈ ശിക്ഷ കുറ്റംചെയ്ത വിദ്യാർത്ഥിയിൽ മനഃപരിവർത്തനം വരുത്തി. പ്രിൻസിപ്പൽ ഒരു പുതിയ ജീവിത ശൈലി തങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചു. അതു ശരിയായ വാക്കുകളിൽ വിശദീകരിക്കുവാൻ എനിക്ക് കഴിയുന്നില്ല.

അക്കാലത്ത് ബ്രിട്ടീഷ് വിരുദ്ധ മനോഭാവം വിദ്യാർത്ഥികളിൽ തിളച്ചു മറിയുകയായിരുന്നു. പക്ഷേ പ്രിൻസിപ്പൽ പൂർണ്ണമായും ഇന്ത്യൻ പക്ഷത്തായിരുന്നു. പൗരസ്ത്യ-പാശ്ചാത്യ വിരുദ്ധചിന്തകൾ അദ്ദേഹത്തെ ഏശിയിട്ടുപോലുമില്ലായിരുന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തോട് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ആദ്യം അനുകൂലഭാവമായിരുന്നു. പക്ഷേ സ്വാമി വിവേകാനന്ദന്റെ അമേരിക്കയിൽ നിന്നുള്ള തിരിച്ചുവരവിനുശേഷം പ്രതികൂല തരം ഗങ്ങൾ ഉയരാൻ തുടങ്ങി. കോളജിനോടും പ്രിൻസിപ്പലിനോടും വ്യക്തിപരമായും ചില എതിർപ്പുകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

ഇതൊന്നും വകവെയ്ക്കാതെ സ്വദേശിപ്രസ്ഥാനം തുടങ്ങി ദേശീയ പ്രവർത്തനങ്ങളോട് പ്രിൻസിപ്പൽ അനുഭാവപൂർവ്വം സഹകരിച്ചു. ഇത് യൂറോപ്യന്മാരുടെ നീരസത്തിനു കാരണമായി. ദേശീയ നേതാക്കന്മാരെ കോളജിൽ ക്ഷണിച്ച് പ്രസംഗിപ്പിക്കുന്ന പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ മഹാമനസ്കത ഹിന്ദുക്കളെത്തന്നെ വിസ്മയഭരിതമാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന് ജന്മനാ സിദ്ധിച്ച ഐറീഷ് പാരമ്പര്യമായിരുന്നു ഇതിനെല്ലാം കാരണം. ക്രിസ്തുവിന്റെ നിസ്തുല്യതയിൽ അടിയുറച്ച വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹം എല്ലാ സാഹചര്യത്തിലും നിർഭയനായിരുന്നു. റഷ്യയും ജപ്പാനും തമ്മിൽ നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ പൗരസ്ത്യ രാജ്യമായ ജപ്പാൻ ഒരു യൂറോപ്യൻ വൻ ശക്തിയെ പരാജയപ്പെടുത്തിയത് വിദ്യാർത്ഥികളെ ഒട്ടാകെ പുളകം കൊള്ളിച്ചു. ഇന്ത്യയിൽ പര്യടനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ജപ്പാൻ പൗരനെ കോളജിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതിന് പ്രിൻസിപ്പൽ ക്ഷണിച്ച് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആഹ്ലാദപ്രകടനങ്ങളോട് അനുകൂല്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഈ വിശാലമനോഭാവത്തിനുള്ള പ്രധാന പ്രേരകശക്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഐറീഷ് പാരമ്പര്യം തന്നെ. ബ്രിട്ടനിലെ ആംഗ്ലേയ സഭയിൽ നിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ച ഐറീഷ് സഭയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം അഭിമാനം കൊണ്ടിരുന്നു.

വിദ്യാർത്ഥികളുമൊത്ത് ധാരാളം വിനോദയാത്രകളിൽ പ്രിൻസിപ്പൽ പങ്കെടുത്തു. അപ്പോഴെല്ലാം അവരിലൊരാളെന്നപോലെ പെരുമാറി. കോളജ് വിട്ടതിനുശേഷവും പല ശിഷ്യന്മാർ ജാതിസമുദായ വ്യത്യാസമന്യേ അദ്ദേഹവുമായി സന്ദർശനം വഴിയായും കത്തുമൂലമായും സമ്പർക്കം പുലർത്തിവന്നു. മദ്രാസ് ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിയായ ശേഷ യുങ്കാർ ഗുരുനാഥനെ പലപ്രാവശ്യം മദ്രാസിലെ സ്വവസതിയിൽ കൊണ്ടുവന്ന് താമസിപ്പിക്കുകയും ക്രിസ്തുമതത്തെപ്പറ്റി ഹൈന്ദവരുടെ ഇടയിൽ നല്ല ധാരണ ജനിപ്പിക്കാൻ ആവതെല്ലാം ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. പഴയ തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തെ പോലീസ് കമ്മീഷണറായിരുന്ന അബ്ദുൾ കരീംും മറ്റൊരു വത്സലശിഷ്യനായിരുന്നു. ഋഷികേശിലെ ആശ്രമസ്ഥാപകനായ ശിവാനന്ദ സ്വാമിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യഗണ

ത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. സ്വാമിജി അദ്ദേഹത്തിന് ദീർഘമായ കത്തുകൾ അയയ്ക്കുകയും രചിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അപ്പോഴപ്പോൾ അയച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

ബാംഗ്ലൂരിൽ

കോളജിന് 1906-ൽ ഭീമമായ സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധിയെ നേരിടേണ്ടി വന്നു. ആർബത്നോട്ട് ബാങ്ക് പൊട്ടിയതായിരുന്നു ഇതിന്റെ കാരണം. കോളജിന്റെ പ്രവർത്തനം തന്നെ നിർത്തിവെക്കേണ്ട സാഹചര്യം വന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ കോളജ് ഭാരവാഹികൾ റവ. ഹെർബട്ടിനോട് ബാംഗ്ലൂർ ബിഷപ്പ് കോട്ടൻ സ്കൂളുകളുടെ ഭരണസാരഥ്യം ഏൽക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അക്കാലത്ത് ബിഷപ്പ് കോട്ടൻ സ്കൂൾ അധഃപതനത്തിലേക്ക് നീങ്ങുകയായിരുന്നു. എങ്കിലും റവ. ഹെർബട്ട് ആ ചുമതല സ്വമനസ്സാലെ ഏറ്റു. എന്നാൽ കുറച്ചുമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അപ്രതീക്ഷിതമായി സാമ്പത്തിക സഹായവും പ്രവർത്തകരെ അയയ്ക്കാമെന്നുള്ള വാഗ്ദാനവും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചു. തൽഫലമായി ബിഷപ്പ് ഹീബർ കോളജും ബിഷപ്പ് കോട്ടൻ ഹൈസ്കൂളും അധഃപതനത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്രാപിച്ച് നല്ല നിലയിൽ എത്തുന്നതിനു ഇടയായി. “വലിയ പ്രഹരത്തിനു ശേഷം വലിയ അനുഗ്രഹം” എന്ന ബിഷപ്പ് വൈറ്റ് ഹെഡ്സിന്റെ ആദർശം നിറവേറി.

നിയുക്ത പ്രിൻസിപ്പൽ തന്റെ ബ്രദർഹുഡിലെ അംഗങ്ങളോടൊത്ത് ബാംഗ്ലൂരിൽപ്പോയി, ബിഷപ്പ് കോട്ടൻ സ്കൂളുകളുടെ ഭരണഭാരം കൈയേറ്റു. അധഃപതനത്തിലേക്കു വഴുതി വീണുകൊണ്ടിരുന്ന ആ വിദ്യാലയങ്ങൾ പുനരുദ്ധരിക്കുന്ന വലിയ ചുമതലയായിരുന്നു അദ്ദേഹം കൈയേറ്റത്. സ്ഥാപനങ്ങൾ വലിയ സാമ്പത്തിക പരാധീനതയിലായിരുന്നു. സ്കൂളുകൾക്ക് സമീപമായി ആൾ സെയിന്റ്സ് എന്നു പേരായി ഒരു ഇടവകപ്പള്ളിയുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ വികാരി അവിവാഹിതനായ ഒരു വയോധികനായിരുന്നു. വികാരിസ്ഥാനം രാജിവെച്ച് തന്റെ ബ്രദർഹുഡിൽ ചേരുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തെ ഹെർബട്ട് ക്ഷണിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജോലി ഹെർബട്ട് ചെയ്യാമെന്ന് സമ്മതിച്ചു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന പക്ഷം അദ്ദേഹത്തിന് പ്രതിഫലമായി ലഭിക്കുന്ന തുകയും ബ്രദർഹുഡിന് ലഭിക്കുമല്ലോ എന്ന ലക്ഷ്യമായിരുന്നു ഹെർബട്ടിനുണ്ടായിരുന്നത്. ഈ നിർദ്ദേശം യാതൊരു എതിർപ്പും പ്രകടിപ്പിക്കാതെ അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കുകയും ആജീവനാന്തം ബ്രദർഹുഡിന്റെ അംഗമായിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ബ്രദർഹുഡ് ഏറ്റെടുത്ത പള്ളിക്കൂടത്തിന്റെ കെട്ടിടം ജീർണ്ണാവസ്ഥയിലായിരുന്നു. തറ കുമ്മായമിട്ടതായിരുന്നു. അതും ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു

കിടന്നിരുന്നു. ആകെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം 49 ആയിരുന്നു. അതിൽ 15 പേർ ബോർഡിംഗ് ഹൗസിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. പുതിയ ഭരണത്തിൽ ഏതാനും വർഷംകൊണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം വളരെ വർദ്ധിച്ചു. പുതിയ സ്കൂൾ കെട്ടിടങ്ങളും മനോഹരമായ ഒരു ചാപ്പലും പണിയിച്ച് ആ സ്ഥാപനത്തെ നല്ലൊരു വിദ്യാനിലയമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന് ഹെർബറ്റിനു സാധിച്ചു. 1909-ൽ പ്രിൻസിപ്പാളിന്റെ സഹോദരനായ ക്യാപ്റ്റൻ വിൻത്രോപ്പ് പാക്കൻ ഹാം വാൾഷ് സ്കൂൾ സന്ദർശിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് വളരെ താല്പര്യമുള്ള “ബോയ്സ് ബ്രിഗി” എന്ന വിദ്യാർത്ഥി സംഘടനയുടെ ഒരു ശാഖ അവിടെ സ്ഥാപിച്ചു. ഈ ശാഖ ഇന്ത്യയിലെ പല ശാഖകൾക്കും മാതൃകയായിരുന്നു.

കല്ലും കുമ്മായവും കൊണ്ടുള്ള കാര്യങ്ങളിലാണ് പ്രിൻസിപ്പാൾ വളരെ ഇടപെടേണ്ടി വന്നതെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നത് ആത്മീയ ലക്ഷ്യങ്ങളിലായിരുന്നു. സ്കൂൾ വിടുന്നതിനു മുമ്പ് അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: “വ്യക്തിപരമായ ഒരു പരാമർശം നടത്തുന്നത് നിങ്ങൾ ക്ഷമിക്കണം. ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹവും ശക്തിയും അളവില്ലാതെ ഇവിടെ കണ്ടെത്താൻ സാധിച്ചു എന്ന് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്താൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ആ സ്നേഹവും ശക്തിയും ആത്മാക്കളെ പാപത്തിൽ നിന്നും മനസ്സിനെ നിരാശയിൽ നിന്നും ദുഃഖത്തിൽ നിന്നും ശരീരത്തെ രോഗത്തിൽ നിന്നും വേദനയിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കുന്നു. എന്റെ എല്ലാ തെറ്റുകളെയും കുറവിയേയും ഓർക്കാതെ ദൈവം ഈ സ്ഥാപനത്തിലുള്ള എന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചു. ഈ സ്കൂളിൽ നിന്ന് മൂന്നു വിദ്യാർത്ഥികൾ വൈദികവൃത്തി സ്വീകരിക്കാൻ മുന്നോട്ടുവന്ന കാര്യം എന്നെ വളരെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നു.”

ബാംഗ്ലൂരിലെ താമസകാലത്താണ് രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനുള്ള ദൈവവിളി അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചത്. ഈ വിളിയുടെ പശ്ചാത്തലവും ആ വിളിയനുസരിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളും പിന്നീടൊരദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതാണ്. 1913-ൽ ബാംഗ്ലൂരിനോട് വിടവാങ്ങിയശേഷം അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അവധിയ്ക്കു പോയി. തിരിച്ച് വന്നപ്പോൾ സി.ഇ.എം.എസ്. സംഘടനയുടെ സഞ്ചാര സെക്രട്ടറിയായി നിയമിതനായി. രണ്ടു വർഷത്തിനിടയിൽ വൈദിക മേലദ്ധ്യക്ഷ പദവിയിലേക്ക് അദ്ദേഹം ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടു.

ആസ്സാം ബിഷപ്പ്

ലാഹോർ ബിഷപ്പായിരുന്ന ലഫ്റോയ് ഇന്ത്യയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി നിയമിതനായി. കൽക്കട്ടാ ബിഷപ്പിന്റെ അധികാരപരിധിയിലുള്ള പ്രദേശത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഒരു പഠനം നടത്തിയപ്പോൾ ആസ്സാമിനെ കൽക്കട്ടാ മഹാഇടവകയിൽ നിന്ന് വേർതിരിച്ച് ഒരു പുതിയ ഭദ്രാസനമായി തിരിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. അതനുസരിച്ച് ബ്രഹ്മപുത്രാ സമതലത്തിന്റെ മിക്കഭാഗങ്ങളും നാഗാ, ലുഷായി, ഖാസി മുതലായ മലമ്പ്രദേശങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ട് ബംഗാൾ ഉൾക്കടൽ വരെ വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന പുതിയ മഹായിടവകയ്ക്ക് രൂപം കൊടുത്തു. ഒരു പ്രധാന തുറമുഖമായ ചിറ്റഗോംഗം സമീപപ്രദേശങ്ങളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു.

പുതിയ ഭദ്രാസനാധിപനായി ബിഷപ്പ് ഉദ്ദേശിച്ചത് പ്രായമധികമില്ലാത്തയാളും ആരോഗ്യവാനും ഊർജ്ജസ്വലനുമായിരുന്നു റവ. ഹെർബട്ട് പാക്കൻ ഹാം വാൾഷിനെയായിരുന്നു. പുതിയ ഭദ്രാസനത്തിന്റെ വിസ്തീർണ്ണവും മറ്റും വിവരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വിവരം എസ്.പി.ജി. യുടെ സെക്രട്ടറി ബിഷപ്പ് മോൺട് ഗോമറിയെ അറിയിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതികരണം ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. “ഇതിൽ തിബറ്റു കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തുക. അപ്പോൾ വാൾഷിന് ഓടിനടക്കാൻ ആവശ്യത്തിനു സ്ഥലമായി.”

1915 ജനുവരിയിൽ കൽക്കട്ടായിലെ ഭദ്രാസന ദേവാലയത്തിൽ വച്ച് റവ. ഹെർബട്ട് പാക്കൻ ഹാം വാൾഷിനെ ആസ്സാം ബിഷപ്പായി അഭിഷേകം ചെയ്തു. പുതിയ ബിഷപ്പ് തന്റെ എപ്പിസ്കോപ്പൽ ശുശ്രൂഷ ആരംഭിച്ചത് ചിറ്റഗോംഗിൽ വച്ചുള്ള ഒരു സ്ഥിരീകരണ ചടങ്ങോടു കൂടി യായിരുന്നു. ദീർഘകാലമായി ആളുകൾ അതിനായി കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. പ്രശ്നങ്ങളുടെയും പ്രതിബന്ധങ്ങളുടെയും ഒരു പരമ്പരയായിരുന്നു പുതിയ ബിഷപ്പിന് നേരിടേണ്ടി വന്നത്. ഭദ്രാസന ദേവാലയവുമില്ല; ആഫീസ് കെട്ടിടവുമില്ല; എന്നുവേണ്ട സ്ഥിരതാമസത്തിന് ഇടം തന്നെ ഇല്ലായിരുന്നു. ഇതിലൊന്നും അദ്ദേഹം ഭഗ്നാശനായില്ല. കുറച്ചുകാലം കൊണ്ടു ഷില്ലോങ്ങിൽ ഒരു താൽക്കാലിക വസതിയും ഭദ്രാസന കേന്ദ്രവും അദ്ദേഹം പണിതു. പിന്നീട് വിശാലമായ തന്റെ ഭദ്രാസനത്തിലാകമാനം പര്യടനമാരംഭിച്ചു.

കാലം ചെല്ലുന്തോറും പുതിയ ബിഷപ്പിന് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം ആത്മീയമായ ഏകാന്തതയായിരുന്നു. ഭദ്രാസന

നത്തിൽ മൊത്തം മൂന്നോ നാലോ വൈദികരേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഒരു വൈദികനെ ഒരിക്കൽ കണ്ടാൽ പിന്നീട് കാണുന്നത് വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമായിരിക്കും. ജീവിതത്തിൽ നല്ല ഭാഗം ബ്രദർഹുഡുകളിൽ കഴിച്ച ബിഷപ്പിന് ഇതിൽ വലിയ പ്രയാസം തോന്നി. പുതുതായി ഒരു ബ്രദർഹുഡ് രൂപവൽക്കരിക്കുക അസാധ്യം. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഏകാന്തതയ്ക്കുള്ള ഏക പ്രതിവിധി വിവാഹം മാത്രമായിരുന്നു. ജീവിതപങ്കാളിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യം ആലോചിച്ചപ്പോൾ, ആദ്യമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലുയർന്നുവന്നത് ഓക്ലൻഡ് ബ്രദർഹുഡിൽ തന്റെ സുഹൃത്തായിരുന്ന ഏണസ്റ്റ് ഹെയ്സിന്റെ സഹോദരിയായ ക്ലാറ ആയിരുന്നു. ക്ലാറയും ബിഷപ്പിന്റെ സഹോദരൻ ഏണസ്റ്റിന്റെ പത്നി ലില്ലിയും വലിയ സുഹൃത്തുക്കളുമായിരുന്നു. ഹെർബട്ടും ക്ലാറയും ചിരകാല സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നെങ്കിലും ഇരുവരും വിവാഹത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. വിവാഹാഭ്യർത്ഥന ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കത്ത് ആസ്സാമിൽ നിന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കയച്ചു. മറുപടി എളുപ്പം കിട്ടുന്നതിനായി കേബിൾമാർഗ്ഗം അയയ്ക്കുന്നതിനും എഴുത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. വിവാഹാഭ്യർത്ഥന സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. പ്രതിശ്രുതവധു ഇന്ത്യയിലേക്ക് കപ്പൽമാർഗ്ഗം യാത്ര തിരിച്ചു. യുദ്ധകാലമായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആഫ്രിക്കയും സിംഗപ്പൂരും ചുറ്റി ദീർഘവും ദുർഘടവുമായ യാത്രയ്ക്കുശേഷമാണ് ക്ലാറ ഇന്ത്യയിലെത്തിയത്. 1917-ലെ നവവത്സരാരംഭത്തോടുകൂടി ബിഷപ്പും പത്നിയും വിശാലമായ തങ്ങളുടെ കർമ്മഭൂമിയിൽ ഓട്ടം ആരംഭിച്ചു.

ആസ്സാമിൽ യാത്ര വളരെ ദുഷ്കരമായിരുന്നു. മിക്ക യാത്രയിലും ബിഷപ്പിനെ ക്ലാറ അനുഗമിച്ചിരുന്നു. തീവണ്ടിയാത്രയിൽ മുഴുവൻ സമയവും തന്നെ ബിഷപ്പ് ഔദ്യോഗികമായ എഴുത്തുകുത്തുകൾക്കും വായനയ്ക്കുമായി വിനിയോഗിച്ചു. തീവണ്ടിസൗകര്യമില്ലാത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ സൈക്കിളിലാണ് യാത്ര. ബ്രഹ്മപുത്രാ തടത്തിലുള്ള റോഡു മുഴുവൻ എക്കൽമണ്ണാണ്. വർഷകാലത്ത് അത് മുഴുവൻ ചെളിയാകുന്നതുകൊണ്ട് അപകടങ്ങൾ ധാരാളം. തേയില കയറ്റിക്കൊണ്ടുവന്ന ഒരു കാള വണ്ടി മുഴുവനായി റോഡിൽ താണ് അപ്രത്യക്ഷമായ കഥയുണ്ട്. ബിഷപ്പ് സൈഡ് കാറുള്ള ഒരു മോട്ടർ സൈക്കിൾ വാങ്ങി അതിൽ പത്നീസമേതനായി സഞ്ചരിച്ചു നോക്കി. പക്ഷേ, റോഡിന്റെ അസൗകര്യം കാരണം അതുപേക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. കൂടാതെ യന്ത്രങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ ബിഷപ്പിന് യാതൊരു പരിചയവും വാസനയുമില്ലായിരുന്നു. യന്ത്രം ചിലപ്പോൾ ചലിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ നിർത്താൻ വിസമ്മതിക്കുന്നതിലും ഭേദമാണല്ലോ എന്നോർത്ത് ക്ലാറ ആശ്വസിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ആണ്ടിൽ പതിനൊന്നു മാസവും ബിഷപ്പ് പര്യടനത്തിലായിരിക്കും.

ഒരിക്കൽ പത്നിയെ ഷില്ലോങ്ങിലെ വസതിയിൽ വിട്ടിട്ട് ബിഷപ്പ് തനിച്ചു വടക്കുകിഴക്കേ അതിർത്തി പ്രദേശത്തേക്ക് ഇടവക സന്ദർശനത്തിനായി പോയി. കുറച്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വരുന്നതിന് സൗകര്യമാണോ എന്നൊരു കമ്പി സന്ദേശം ക്ലാറയ്ക്ക് ലഭിച്ചു. ധൃതഗതിയിൽ ബിഷപ്പിന്റെ അടുത്ത് എത്തിയപ്പോൾ കണ്ടത് ദാരുണമായ കാഴ്ചയായിരുന്നു. ഒരു ജീർണ്ണിച്ച സത്രത്തിൽ ഒരു തലയിണപോലുമില്ലാതെ 106 ഡിഗ്രി പനിയുമായി ബിഷപ്പ് കിടക്കുന്നു. യാതൊരു വൈദ്യസഹായവും ലഭ്യമായില്ല. ഏറ്റവും അടുത്ത തോട്ടത്തിലെ ഡോക്ടർക്ക് സഹായമഭ്യർത്ഥിച്ച് ഒരു കുറിപ്പ് ബിഷപ്പ് കൊടുത്തയച്ചു. “ഒരു കുതിരയെ അയയ്ക്കാമെങ്കിൽ വരാം” എന്നായിരുന്നു മറുപടി. എന്തായാലും കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കകം അവർ യാത്ര തുടർന്നു. പല തോട്ടങ്ങളിൽ ചെന്ന് തൊഴിലാളികളുടേയും ഉടമസ്ഥരുടേയും ആത്മീയാവശ്യങ്ങൾ നടത്തിക്കൊടുത്തു. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾക്കുശേഷം ബിഷപ്പു തന്നെ അതിന്റെ ചുരുക്കം ഹിന്ദിയിൽ പറയുമായിരുന്നു.

ആസ്സാമിലെ പ്രവർത്തനത്തിന് ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിബന്ധം വൈദികരുടെ കുറവായിരുന്നു. ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ആട്ടിൻകൂട്ടം, സഹായികളില്ല, ഇടയൻ തനിയേ എന്തു ചെയ്യും? തോട്ടക്കാരായ യൂറോപ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽതന്നെ പള്ളിയും പട്ടക്കാരുമായുള്ള സമ്പർക്കം നിലച്ചുപോയതുകൊണ്ട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന സ്വഭാവവും ആത്മീയകാര്യത്തിലുള്ള ശ്രദ്ധയും മിക്കവാറും നശിച്ചിരുന്നു.

ആരാധനാസമ്പ്രദായം പരിഷ്ക്കരിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ബിഷപ്പ് ശ്രദ്ധ ചെലുത്തി. പരമ്പരാഗതമായി ഉപയോഗിച്ചുവന്ന പ്രാർത്ഥനാക്രമം ഹ്രസ്വവും കാലോചിതവുമല്ലെന്ന് കണ്ട് കുറച്ചുകൂടി സംക്ഷിപ്തവും സാധാരണ ഗ്രാമീണർക്കും ഉപയോഗിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതുമായ ഒരു പുതിയ പ്രാർത്ഥനാക്രമം അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. സങ്കീർത്തന പുസ്തകത്തോട് വളരെ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹം വാക്യം പ്രതി വാക്യരൂപത്തിൽ സങ്കീർത്തനത്തിന്റെ ഒരു പുതിയ രൂപം പ്രകാശനം ചെയ്തു. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ഇന്ന് ആസ്സാമിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്.

യുദ്ധകാലത്ത് ആസ്സാമിലെ ലുഥറൻ സഭയുടെ നേതാക്കന്മാരായിരുന്ന ജർമ്മൻ മിഷനറിമാരെ ഗവണ്മെന്റ് തടങ്കലിൽ പാർപ്പിച്ചു. അക്കാലത്ത് ആ സഭാംഗങ്ങളുടെ ആത്മീയകാര്യങ്ങളിൽ വേണ്ട സഹായം ചെയ്യുന്നതിന് ബിഷപ്പ് വാൾഷിനെയായിരുന്നു ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. അന്ന് അവരുമായി അനുഭവപ്പെട്ട പരിചയവും സൗഹാർദ്ദവും സഭകളുടെ യോജിപ്പിനായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് പ്രചോദനം നൽകി.

ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന് ശേഷം ഇന്ത്യയുടെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽ

ലെന്നപോലെ കലാപങ്ങൾ ആസ്സാമിലും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. ചന്ദപ്പൂർ എന്ന സ്ഥലത്ത് തീവണ്ടിത്തൊഴിലാളികളും ബോട്ടുതൊഴിലാളികളും പണി മുടക്കി. വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നു നാട്ടിലേക്ക് പോകുന്നതിന് ചന്ദപ്പൂരിൽ എത്തിയിരുന്ന ആയിരക്കണക്കിന് തൊഴിലാളികളുടെ യാത്ര കൂഴപ്പത്തിലായി. മഴയത്തു കയറി നിൽക്കുന്നതിന് ഒരു സ്ഥലവുമില്ലായിരുന്നു. കിടക്കാൻ തീവണ്ടിപ്പാതയായിരുന്നു ശരണം. ഇവരുടെ ഇടയിൽ കോളറയും പടർന്നു പിടിച്ചു. ഒരു ബംഗാളി ഡോക്ടറുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കോൺഗ്രസ് സന്നദ്ധഭടന്മാർ വന്ന് ഒരു ചണം ഫാക്ടറിയിൽ താൽക്കാലികമായി ഒരാശുപത്രി സ്ഥാപിച്ച് കോളറാബാധിതരെ ചികിത്സിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ സമയത്താണ് ബിഷപ്പും പത്നിയും തങ്ങളുടെ യാത്രക്കിടയിൽ അവിടെയെത്തിയത്. ഇരുവരും ദുരിതാശ്വാസപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തു. സ്ത്രീകളുടെ വാർഡിൽ ക്ലാറ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു.

ശാന്തിനികേതനം സന്ദർശിക്കുന്നതിന് 1922-ൽ ഒരവസരം ബിഷപ്പിനും പത്നിക്കും കൈവന്നു. മഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ അപ്പോൾ രോഗിയായി കിടപ്പിലായിരുന്നെങ്കിലും അന്നവരെ സ്വീകരിച്ച് ഹ്രസ്വമായി സംഭാഷിച്ചു. അദ്ദേഹം സുഖം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ സി. എഫ്. ആൻഡ്രൂസ് വശം ഒരു സന്ദേശം ബിഷപ്പിന് കൊടുത്തു. മനോഹരമായ കവിതാരൂപത്തിലുള്ള ഹൃദയഹാരിയായ ആ സന്ദേശത്തിൽ താമസംവിനാ ബിഷപ്പ് ആസ്സാം വിടുമെന്നുള്ള പ്രവചനവുമുണ്ടായിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസപരമായും ചില പരീക്ഷണങ്ങൾ ബിഷപ്പ് നടത്താതിരുന്നില്ല. 'ജീവിക്കാൻ വേണ്ട അഭ്യസന'മായി വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് തൊഴിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചു. ആസ്സാമിൽ ഡിബ്രുഗഡ് ജില്ലയിൽ പരീക്ഷണാർത്ഥം ഒരു വിദ്യാലയം ആരംഭിച്ചു. എന്നാൽ വേണ്ടത്ര പ്രോത്സാഹനം ജനങ്ങളിൽ നിന്നു ലഭിക്കാഞ്ഞതിനാൽ ആ പരീക്ഷണം പരാജയപ്പെടുകയും സ്കൂൾ നിന്നുപോകുകയും ചെയ്തു. സ്കൂൾ പണിതുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ വൈദ്യസഹായം നൽകുന്നതിനായി ഒരു ആശുപത്രി ചെറിയ തോതിൽ ആരംഭിച്ചു. അതിൽനിന്നു വളർന്നതാണ് ഇന്നു ചസുവായിലുള്ള പ്രസിദ്ധമായ സെന്റ് ലൂക്ക്സ് ഹോസ്പിറ്റൽ.

1923-ലെ വേനൽക്കാലത്ത് കൽക്കട്ടായിലെ ബിഷപ്പ്സ് കോളജിൽ പ്രിൻസിപ്പാളിന്റെ സ്ഥാനം ഒഴിവു വന്നു. ബിഷപ്പുമാർ എല്ലാവരും കൂടി ആലോചിച്ച് ബിഷപ്പ് വാൾഷിനെ പ്രിൻസിപ്പൽ സ്ഥാനത്തേക്കു ക്ഷണിക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചു. ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ഈ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു. ആസ്സാം തോട്ടമുടമകൾക്ക് അഭിമതനായ ഒരു ബിഷപ്പല്ല താൻ എന്നുള്ള ബോധം കൂറേനാളായി ബിഷപ്പിനു തോന്നിയിരുന്നു.

ബിഷപ്പ്സ് കോളജിൽ

ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഇന്ത്യയിൽ സ്ഥാപിച്ചു നടത്തി വന്ന പ്രമുഖ ദൈവശാസ്ത്ര പഠനകേന്ദ്രമായിരുന്നു കൽക്കട്ടായിലെ ബിഷപ്പ്സ് കോളജ്. 1819-ൽ ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ ആംഗ്ലിക്കൻ ബിഷപ്പായ മിഡിൽടണാണ് ഇതിന് അടിസ്ഥാനമിട്ടത്. അക്കാലത്ത് യൂറോപ്യൻ ബംഗ്ലാവുകളുടെ മട്ടിലായിരുന്നു ഭീമാകാരമായ ആ കെട്ടിടം പടുത്തുയർത്തിയിരുന്നത്. അടക്കാൻ കഴിയാത്ത സുവിശേഷ പ്രചരണാവേശവും അത്ഭുതകരമായ ജീവിതലാളിത്യവും ഒത്തിണങ്ങിയ പുതിയ പ്രിൻസിപ്പാളിനു കൊട്ടാരസദൃശമായ ഈ കെട്ടിടത്തിലെ വാസം സുഖകരമായിരുന്നില്ല. കെട്ടിടത്തിനു ചുറ്റും വിശാലമായ പുന്തോട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു പരിപാലിക്കുന്നതിന് അഞ്ചു തോട്ടക്കാരുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അത് കാടുപിടിച്ചു കിടന്നിരുന്നു. ഈ പുന്തോട്ടത്തെ ഒരു ഏദൻ തോട്ടമായി മാറ്റണമെന്നുള്ള തന്റെ നിശ്ചയം പുതിയ പ്രിൻസിപ്പൽ നേരത്തെ പ്രഖ്യാപിച്ചു. എല്ലാ വൈകുന്നേരവും കാക്കി കാൽപട്ട ധരിച്ച് ഒരു സാധാരണ തോട്ടക്കാരനെപ്പോലെ പ്രിൻസിപ്പാളും തോട്ടത്തിൽ പണിക്കിറങ്ങി. മറ്റുള്ളവരുടെ താല്പര്യവും അതു മൂലം വർദ്ധിച്ചു. അങ്ങനെ പുന്തോട്ടം വളർന്നുവന്നു.

ചാപ്പലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയെ പിന്നീടു പിടിച്ചുപറ്റിയത്. കോളജ് അങ്കണത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ദൈവതിരുനാമം വിളംബരം ചെയ്തു തലയുയർത്തി നിന്ന ചാപ്പലിനകം മുഴുവൻ ബഞ്ച് അടുപ്പിച്ചിട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ആരാധകർക്കു പോകാൻ തന്നെ പ്രയാസമായിരുന്നു. മുട്ടുകുത്തുന്നതിന് ഒട്ടും ഇടമില്ലായിരുന്നു. ഈ സ്ഥിതി പരിഷ്കരിക്കണമെന്ന് പ്രിൻസിപ്പൽ നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷെ ഈ ബഞ്ചുകൾ എന്തു ചെയ്യാനാണ് എന്ന പ്രശ്നം നേരിട്ടു. അവസാനം പ്രിൻസിപ്പാളിനു തോന്നി അവ ഹോസ്റ്റലിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഉറങ്ങാൻ ഉപയോഗിക്കാമെന്ന്. അങ്ങനെ ബഞ്ചുകൾ ഹോസ്റ്റലിലേക്കു മാറ്റി. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഉറങ്ങാൻ കൂടുതൽ സൗകര്യമുണ്ടാക്കുകയും ചാപ്പലിൽ ഓരോരുത്തർക്ക് ഉപയോഗിക്കാവുന്ന കസേരയും ഡസ്ക്കും പണി തിടുകയും ചെയ്തു.

ഞായറാഴ്ച കൂടാതെ ആഴ്ചയിൽ ഒരു ദിവസം ഏകാന്തധ്യാനത്തിൽ ചിലവിടണമെന്ന് ബിഷപ്പിന് അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ആസ്സാമിലെ കൃത്യാന്തരങ്ങൾക്കിടയിൽ അതിന് അവസരം ലഭിച്ചിരു

ന്നില്ല. എന്നാൽ ബിഷപ്പ്സ് കോളജിൽ അതിന് സൗകര്യം കിട്ടി. യഹൂദ ശബ്ദമായ ശനിയാഴ്ചയായിരുന്നു ധ്യാനത്തിന് തെരഞ്ഞെടുത്ത ദിവസം. എല്ലാ ശനിയാഴ്ചയും ബിഷപ്പ് പ്രഭാത ഭക്ഷണത്തിനുശേഷം ഏതാനും പുസ്തകങ്ങളും ലഘുഭക്ഷണപ്പൊതിയുമായി പ്രകൃതിസുന്ദരമായ ഏതെങ്കിലും ഏകാന്തസ്ഥലത്തേക്ക് പോകും. ആഴ്ച മുഴുവനും ധാരാളം ജോലി ചെയ്യാനുള്ളപ്പോൾ ഒരു ദിവസം ഇങ്ങനെ കളയുന്നതെന്നാണ് ചോദിക്കുന്നവരോട്: “ജോലിയിൽ നിന്നു കുറച്ചു സമയം പിൻവാങ്ങി ധ്യാനത്തിലേർപ്പെട്ടാൽ മാത്രമെ ജോലി ശരിക്ക് ചെയ്യുന്നതിനുള്ള മനശാന്തി ലഭിക്കുകയുള്ളൂ” എന്നായിരിക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി. എന്നും രാത്രി 9.30-നു അദ്ദേഹം ഉറങ്ങുക പതിവായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് രാത്രിയിലുള്ള ഏതു ഡിന്നറിൽ സംബന്ധിച്ചാലും അതു തീരാൻ കാത്തിരിക്കാതെ ഒമ്പതു മണിയാകുമ്പോൾ മടങ്ങിപ്പോകുമായിരുന്നു. രാവിലെ നാലു മണിക്കെഴുന്നേറ്റ് പച്ചവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവായിരുന്നു. തണുപ്പുകാലത്തുപോലും രാവിലെ കൂളി മുടക്കിയിരുന്നില്ല. കുറെ സമയം രഹസ്യപ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ധ്യാനത്തിനുമായി വിനിയോഗിച്ചിരുന്നു. കോളജ് പാപ്പലിലുള്ള വിവിധ ആരാധന കൾക്കും പുറമേയായിരുന്നു ഇതെല്ലാം. പ്രിൻസിപ്പൽ ഭരണകാലത്തു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്നേഹാദരങ്ങൾ ആർജ്ജിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ‘പപ്പാ’ എന്നും മിസ്സിസ് വാൾഷിനെ ‘മ്മി’ എന്നും വിദ്യാർത്ഥികൾ സന്ദർശനം വിളിച്ചുവന്നു.

പാവങ്ങളോട് ബിഷപ്പിന് അമിതമായ സഹാനുഭൂതി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇത് ചിലപ്പോൾ സമയനഷ്ടത്തിലും ധനനഷ്ടത്തിലും ചെന്നുവസാനിച്ചു. ഒരിക്കൽ ഒരാൾ കണ്ണൂരിലേക്കു ബിഷപ്പിനെ സമീപിച്ചു തന്റെ ഭാര്യയുടെ ശവസംസ്കാരത്തിനായി കുറച്ചു പണം യാചിച്ചു. മനസ്സിലിവിടം തോന്നിയ ബിഷപ്പ് 30 രൂപ അയാൾക്ക് കൊടുത്തു. ഏതാനും ദിവസത്തിനുശേഷം ആ മനുഷ്യന്റെ ഭാര്യ ഒരു സഹായാഭ്യർത്ഥനയുമായി ബിഷപ്പിന്റെ അടുത്തു വന്നു. ഭർത്താവ് നേരത്തെ വന്ന കഥ അവൾ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അത്ഭുതപരതന്ത്രനായെങ്കിലും ബിഷപ്പ് തമാശയായി പറഞ്ഞു: “നിങ്ങളെ കുഴിച്ചിടുന്നതിനുള്ള ചെലവുവരെ ഞാൻ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.” ബിഷപ്പും ഭാര്യയും വീട്ടിലില്ലാതിരുന്ന അവസരത്തിൽ ഒരാൾ വന്ന് ബിഷപ്പിന്റെ ലെറ്റർ പേപ്പർ കരസ്ഥമാക്കി കള്ള ഒപ്പിട്ട് ഒരു മരുന്നുകടയിൽ നിന്നു കുറെ മരുന്നു വാങ്ങിച്ചശേഷം കടന്നുകളഞ്ഞു. ബിഷപ്പ് വന്നപ്പോൾ “ഞാൻ മരുന്നു വാങ്ങിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷേ ഒപ്പ് എന്റെ പോലീസിനു” എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞ് ബിൽ തുക അയച്ചുകൊടുത്തു.

ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം കൊടുമ്പിരികൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തായിരുന്നു ബിഷപ്പ് വാൾഷ് കൽക്കട്ടായിൽ പ്രിൻസിപ്പാളായിരുന്നത്. ഭാരത

ജനതയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യോദിലാഷങ്ങളോട് അദ്ദേഹം പരസ്യമായി അനുഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഇത് സി. ആർ. ദാസ് മുതലായ ദേശീയ നേതാക്കന്മാരുടെ പ്രശംസ നേടി. ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തെപ്പറ്റി തന്റെ ദേശത്തുള്ളവർ വേണ്ടവിധത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്നുള്ളത് ബിഷപ്പിനു വളരെ ഖേദകരമായിരുന്നു. 1932 ഫെബ്രുവരിയിൽ ബിഷപ്പ് തന്റെ ഒരു സഹോദരനെഴുതിയ കത്തിൽ പോലീസ് അക്രമങ്ങളെ വളരെ ശക്തമായ ഭാഷയിൽ വിമർശിച്ചിരുന്നു. ദേശീയാദിലാഷങ്ങളോട് കലവറയില്ലാത്ത അനുഭാവമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക രാഷ്ട്രീയ കക്ഷിയെ അദ്ദേഹം പൂർണ്ണമായി അനുകൂലിച്ചിരുന്നില്ല. തന്നോട് വിരോധിക്കുന്നവരുടേയും ആത്മാർത്ഥമായ അഭിപ്രായങ്ങളെ അദ്ദേഹം വിലമതിച്ചിരുന്നു.

ഉറക്കത്തിൽ നിന്ന് വളരെ നേരത്തെ ഉണരുന്നത് ബിഷപ്പിന്റെ പതിവായിരുന്നു. പ്രഭാതസമയം ദീർഘനേരത്തെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ധ്യാനത്തിനുമായി അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചു. പ്രഭാതം പൊട്ടിവിരിയുമ്പോൾ തന്നെ ആരാധന നടത്തുന്ന പതിവ് അദ്ദേഹം ബിഷപ്പ്സ് കോളജിൽ നടപ്പിൽ വരുത്തി. കോളജിലെ പ്രൊഫസർമാരുടെ ആധുനിക രീതിയിലുള്ള വ്യാഖ്യാനം കേട്ട ചില വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് തിരുവെഴുത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ ഉലച്ചിൽ തട്ടുകയുണ്ടായി. അവർ ബിഷപ്പിനെ സമീപിച്ച് തങ്ങളുടെ ധർമ്മസങ്കടം അറിയിച്ചു. തങ്ങളുടെ വേദശാസ്ത്രപഠനത്തെ, ശരീരത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിനായി ശവം കീറിമുറിച്ച് മെഡിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ നടത്തുന്ന പരീക്ഷണങ്ങളോട് അദ്ദേഹം ഉപമിച്ചു. എന്നാൽ പഠനം കഴിഞ്ഞ് യഥാർത്ഥ ചികിത്സ നടത്തുമ്പോൾ തങ്ങൾ മൃതശരീരങ്ങളല്ല ചോരയും നീരുമുള്ള ശരീരങ്ങളെയാണ് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതെന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലാകും. പ്രൊഫസർമാരുടെ എല്ലാ വിമർശനങ്ങളെയും മനസ്സിലാക്കിയശേഷം ചാപ്പലിൽ പോയി മുട്ടുകുത്തി ബൈബിൾ തുറന്ന് അതിന്റെ പഠനത്തിന് ദൈവാനുഗ്രഹം ലഭിക്കുന്നതിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് അദ്ദേഹം ശക്തിയായി ഉൽബോധിപ്പിച്ചു. പ്രിൻസിപ്പാളിന്റെ മാർഗ്ഗദർശനത്തിന്റെ ഫലമായി നിരവധി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ബൈബിളിൽ സജീവമായ വിശ്വാസം തിരിച്ചുകിട്ടി. നാടകാഭിനയത്തിനും കോളജിൽ അദ്ദേഹം പ്രോത്സാഹനം നൽകി. മിക്ക നാടകങ്ങളുടെയും വിഷയം വി. ഫ്രാൻസിസിന്റെ ജീവിതത്തിലെ രംഗങ്ങളായിരുന്നു.

മറ്റുള്ളവരോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹാനുഭൂതി വിശദമാക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ സംഭവം വിവരിക്കാം. ഒരു രാത്രി, ഒരു കോൺഫ്രൻസിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം തീവണ്ടിയിൽ കയറി. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂന്നു വിദ്യാർത്ഥികൾ ആ മുറിയിൽ ബഞ്ചിൽ നിവർന്ന് കിട

ന്നുറങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ ഉണർത്താതെ തന്റെ കിടക്ക തറയിലിട്ട് അതിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് സഞ്ചാരം ആരംഭിച്ചു. കുറേനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ യാദൃച്ഛികമായി ഉണർന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥി പ്രിൻസിപ്പാളിന്റെ ഇരുപ്പു കണ്ട് വിഷണ്ണനായി മറ്റു രണ്ടുപേരെയും വിളിച്ചുണർത്തി വളരെ നിർബ്ബന്ധം ചെലുത്തി അദ്ദേഹത്തെ കിടത്തി.

കൊച്ചുകുട്ടികളോട് ബിഷപ്പിന് അധികമായ വാത്സല്യമുണ്ടായിരുന്നു. മഹാത്മാഗാന്ധി, നെഹ്റു മുതലായ മഹാന്മാർക്കും ഈ ഗുണമുണ്ടായിരുന്നല്ലോ. മലകൾ കയറുന്നതിലും അദ്ദേഹത്തിന് വളരെ താല്പര്യമായിരുന്നു. ഹിമാലയസാനുക്കളിൽ കുറഞ്ഞപക്ഷം ആറു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സഞ്ചാരങ്ങൾ ശാരീരികവും ആത്മീയവുമായ പ്രയോജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന് നൽകി. സാധു സുന്ദർസിംഗിനെയും സഞ്ചാരത്തിനിടയിൽ ബിഷപ്പ് കണ്ടു പരിചയപ്പെട്ടു. സാധു ടിബറ്റിലേക്കുള്ള തന്റെ അന്ത്യയാത്രയ്ക്കിടയിൽ ബിഷപ്പിനെ കാണാൻ കോളജിൽ വരികയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടയുടൻ എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദാന്തികത്തിൽ സ്നാനം ഉറപ്പിച്ചു. ഈ യാത്രയ്ക്കു ശേഷം മടങ്ങിവരികയില്ലെന്ന് സാധു ഈ അവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. 1930-ലെ അവധിക്കാലത്ത് അബ്രഹാമിന്റെ ജന്മദേശമായ കല്ദായരുടെ ഊരിലേക്ക് പേർഷ്യൻ ഉൾക്കടൽമാർഗ്ഗം ബിഷപ്പ് ഒരു പര്യടനം നടത്തി. പിന്നീട് യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങൾ സന്ദർശിച്ച് അവസാനം ഇംഗ്ലണ്ടിലെത്തി. ബിഷപ്പ്സ് കോളജിലെ അദ്ധ്യാപനത്തിന് സഹായകരമാകുന്നതിനായി അദ്ദേഹം ഓക്സ്ഫഡിലെ വൈദിക കോളജിൽ ചേർന്ന് ഒരു ടോ പഠിച്ചു. ഡോ. മേയർ, ഡോ. ഷിറ്റർ എന്നീ ലോകപ്രസിദ്ധരായ വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ കീഴിലുള്ള പഠനം അദ്ദേഹത്തിന് വളരെ പ്രയോജനപ്പെട്ടു.

തടാകത്തിലേക്ക്

ഔന്നത്യത്തിന്റെയും നൈർമ്മല്യത്തിന്റെയും പ്രതീകമായ ഹിമാലയ പർവ്വതത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുന്നതും മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും ഒരു പോലെ കൂർച്ച നൽകുന്നതുമായ ഗംഗാനദി ഉത്തരേന്ത്യയിലെ സമതലങ്ങളെ നനച്ചു ഫലപൂഷ്ടിയുള്ളതാക്കിത്തീർത്തശേഷം ദക്ഷിണേന്ത്യയിലുള്ള വരണ്ട തമിഴ്നാട്ടിലേക്കു ഒഴുകി തടാകം ഗ്രാമത്തെ ഒരു തപോവനമാക്കി മാറ്റി എന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. ഏതാണ്ടിതുപോലെയാണ് അയർലണ്ടിലെ പൗരോഹിത്യ പാരമ്പര്യമുള്ള ഒരു ഉന്നത കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച ബിഷപ്പ് വാൾഷ് താണിറങ്ങി പ്രതികൂല കാലാവസ്ഥയിൽ ആസ്സാമിലും കൽക്കട്ടയിലും മറ്റും തന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രഭയും ചൈതന്യവും ഒഴുക്കിയശേഷം തമിഴ്നാട്ടിലെ തടാകത്തിൽ എത്തി അവിടെ നിത്യജീവന്റെ വറ്റാത്ത നീരുറവകൾ തുറന്നു കൊടുത്തു എന്നു പറഞ്ഞാൽ തെല്ലും അതിശയോക്തിയില്ല.

എല്ലാ വിധത്തിലും ഉന്നതശീർഷനായ ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ മാഹാത്മ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ, സേവനരംഗങ്ങളിലെ മികച്ച സംഭാവനകളെ ശരിക്കു വിലയിരുത്തുന്നതിനോ അദ്ദേഹത്തോടുള്ള വലിയ കടപ്പാടുകൾ നിറവേറ്റുന്നതിനോ പല കാരണങ്ങളാൽ മലങ്കരസഭയ്ക്കു സാധിച്ചില്ല. കാതോലിക പാരമ്പര്യവും പരിപാവനമായ ആരാധനയും മറ്റുമുള്ള പുരാതനമായ മലങ്കരസഭ സുവിശേഷപ്രവർത്തനം എന്ന സുപ്രധാന ചുമതല കഴിഞ്ഞ 20 ശതകങ്ങളായി മറന്നുപോയി. ഇന്ത്യയെ സുവിശേഷവൽക്കരിക്കുക എന്ന മഹത്തായ ദൗത്യം സ്വജീവിതത്തിലൂടെ സഭയേയും സഭാംഗങ്ങളേയും ശരിക്കു അനുസ്മരിപ്പിച്ച മഹാവ്യക്തിയെന്ന നിലയിലാണ് ബിഷപ്പ് വാൾഷ് സഭാചരിത്രത്തിൽ അതുല്യമായ സ്ഥാനം അലങ്കരിക്കുന്നത്.

തടാകത്തിൽ എത്തുന്നതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ ഒരു സഭാചരിത്രകാരനായ ബിഷപ്പ് മലങ്കരസഭയ്ക്കു സുപരിചിതനായിരുന്നു. സിറിയൻ സ്റ്റാഡന്റ്സ് കോൺഫ്രൻസ് എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഇന്നത്തെ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ഓർത്തഡോക്സ് വിദ്യാർത്ഥി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പല സമ്മേളനങ്ങളിലും ബിഷപ്പ് വാൾഷ് മുഖ്യപ്രസംഗകനായിരുന്നു. സഭാനേതാക്കളെ റിക്രൂട്ട് ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രധാന വേദിയാണ് വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനം എന്നും ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്.

തുശിനാപ്പള്ളിയിലെ എസ്.പി.ജി. കോളജിന്റെ പ്രിൻസിപ്പൽ ആയി

രുന്നപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്നുള്ള പല വിദ്യാർത്ഥികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായി അവിടെ പഠിച്ചിരുന്നു. വർഷങ്ങൾ കഴിയുന്നോടും മാർത്തോമ്മാസ്ത്രീഹാ സ്ഥാപിച്ച ഇന്ത്യയിലെ പുരാതനസഭയുമായുള്ള ബന്ധം വളർന്നുകൊണ്ടുവരുന്നു. ആസ്സാമിലെ ബിഷപ്പായിരിക്കുമ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം ആദ്യമായി സിറിയൻ വിദ്യാർത്ഥിസമ്മേളനത്തിൽ പ്രസംഗിക്കാൻ എത്തിയത്. അത് 115 വർഷം മുമ്പായിരുന്നു. കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റിലെ അയ്യംപള്ളിയിലായിരുന്നു അന്നത്തെ കോൺഫ്രൻസ്. അന്ന് ആലുവാ യു.സി. കോളജ് വിദ്യാർത്ഥികളായിരുന്ന കെ. സി. വർഗീസും (പിന്നീട് ആചാര്യ ഫാ. കെ. സി. വർഗീസ്), എൻ. എം. ഏബ്രഹാമും (പിന്നീട് മനോരമയുടെയും ചർച്ചു വീക്കിലിയുടെയും പത്രാധിപർ) ആലപ്പുഴ നിന്നു ബിഷപ്പിനെയും പത്നിയേയും അയ്യംപള്ളി വരെ ബോട്ടിൽ അനുഗമിച്ചിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാൾ ബിഷപ്പിന്റെ അടുത്ത സഹപ്രവർത്തകനായിത്തീരുമെന്ന് അന്നാദ്യം സ്വപ്നേപി വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. എൻ. എം. ഏബ്രഹാം ആജീവനാന്തം ആശ്രമത്തിന്റെ സുഹൃത്തായിരിക്കുമെന്നദ്ദേഹവും കരുതിയിരുന്നില്ല. ഈ രണ്ടു യുവാക്കളിലും ബിഷപ്പ് മായാത്ത സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിരുന്നു. അയ്യംപള്ളി സമ്മേളനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു സ്മരണയിൽ അന്തരിച്ച എൻ. എം. ഏബ്രഹാം ഇങ്ങനെ എഴുതി: “റോമാസഭയിൽ ചേരുന്നതിന് മുമ്പ് ആർച്ചു ബിഷപ്പ് മാർ ഈവാനിയോസ് ബഥനി ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹമായിരുന്നു വിദ്യാർത്ഥി സമ്മേളനത്തിലെ പ്രമുഖ നേതാവ്. ഓക്സ്ഫഡ് മിഷനിലെ ഭക്തനായ ഫാ. ഹോംസായിരുന്നു അയ്യംപള്ളി സമ്മേളനത്തിലെ മറ്റൊരു പ്രസംഗകൻ. അന്ന് ആബോ ഗീവർഗീസ് ആയിരുന്ന മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ മനസ്സിൽ മലങ്കരസഭയിൽ വളർന്നു വരുന്ന കാതലിക് സ്വാധീനത്തെപ്പറ്റിയും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് സ്വാധീനത്തെപ്പറ്റിയും സമ്മിശ്രവികാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. തന്നിമിത്തം ബിഷപ്പ് വാൾഷിനെ പ്രസംഗകനായി വിളിച്ചതിന്റെ ഔചിത്യത്തെ ചില നേതാക്കന്മാരും ജനറൽ സെക്രട്ടറിയും തമ്മിൽ നടന്ന സംഭാഷണത്തിൽ ചോദ്യം ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

ഓക്സ്ഫഡ് മിഷനിലെ വൈദികരെപ്പോലെ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ഹൈചർച്ചുകാരനല്ലെന്നാണ് മാർ ഈവാനിയോസ് കരുതിയിരുന്നത്. മാർ ഈവാനിയോസ് പിന്നീട് റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ചേർന്നു.

മാർ ഈവാനിയോസ് നിരാകരിച്ചതും ദൈവം തെരഞ്ഞെടുത്തതുമായ ബിഷപ്പ് വാൾഷാണ് സുറിയാനി സഭയുടെ പ്രഥമ വിദേശ മിഷനറി പ്രവർത്തനത്തിന്റെ മൂലക്കല്ലായിത്തീർന്നത്. ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിലെ ഒരു ബിഷപ്പായിരുന്നിട്ടും സുറിയാനി സഭയുടെ വിശ്വാസങ്ങളും പാരമ്പര്യങ്ങളും അദ്ദേഹം അങ്ങേയറ്റം മാനിച്ചു. ആശ്രമത്തിലെ സുറിയാനി

ക്കാരായ അംഗങ്ങളോട് അവരുടെ സഭയുടെ ഉത്തമസന്താനങ്ങളായി രുന്ന് അതിനോടു കൂറു പുലർത്താനും കാതോലികവിക്ഷണം സ്വീകരിക്കാനും ബിഷപ്പ് ഉപദേശം നൽകി. ക്രൈസ്തവസഭയെ ഭിന്നിപ്പിച്ച പ്രാദേശിക പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകതകൾക്കും അതീതമായി നിന്നുകൊണ്ട് കാതോലികമനോഭാവം അന്യൂനം പുലർത്തിയ വിശാല മനസ്കനായിരുന്നു ബിഷപ്പ് വാൾഷ്.”

ബാംഗ്ലൂരിലെ ബിഷപ്പ് കോട്ടൻ സ്കൂളിലെ വാർഡനായിരിക്കുമ്പോഴാണ് 1911-ൽ വിദ്യാർത്ഥി കോൺഫ്രൻസിന്റെ മൂന്നാമത്തെ വാർഷിക സമ്മേളനത്തിലേക്കു ബിഷപ്പ് ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടത്. അന്ന് മലങ്കരസഭ ക്രിസ്തീയമല്ലാത്ത സമുദായക്കേസിന്റെ പേരിൽ രണ്ടായി തിരിഞ്ഞിരുന്നില്ല. തന്നിമിത്തം സഭയുടെ മുഴുവൻ ആശാങ്കേന്ദ്രങ്ങളായ യുവജനങ്ങളോടായിരുന്നു ബിഷപ്പിന്റെ ആഹ്വാനം. വിദ്യാർത്ഥി സമ്മേളനത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്ന പ്രഥമ പാശ്ചാത്യ മിഷനറിവീരൻ എന്ന ബഹുമതിയും ബിഷപ്പിനാണ് ലഭിച്ചതെന്നു എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഈ സമ്മേളനത്തിൽ ബിഷപ്പ് ചെയ്ത അത്യുജ്ജ്വലമായ ആഹ്വാനങ്ങളാണു എസ്.പി.ജി., ഓക്സ്ഫഡ് മിഷൻ, കൗളി മിഷൻ തുടങ്ങിയ മികച്ച പാശ്ചാത്യ മിഷനറി സമൂഹങ്ങളിലെ സമുന്നതരായ നേതാക്കളെ പിന്നീട് നടന്ന സമ്മേളനങ്ങളിലേക്കു മുഖ്യ പ്രസംഗകരായി ക്ഷണിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

മിഷനറി പ്രവർത്തനരംഗത്തെ ഒന്നാം കിടക്കാരായ ബിഷപ്പ് വാൾഷ്, കാനൻ ബ്രൗൺ, ഫാദർ ഹോംസ്, ഫാ. ഷോർ തുടങ്ങിയവരുടെ പ്രഭാഷണങ്ങളും മാതൃകകളുമാണ് മലങ്കരസഭയിലെ ഒട്ടധികം യുവാക്കന്മാരെ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മുന്തിരിത്തോപ്പിലെ വേലക്കാരായി മാറ്റിയത്.

സ്ലീബാദാസ സമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥാപകനേതാവും മലങ്കരസഭയിലെ ഏറ്റവും വലിയ മിഷനറിയുമായിരുന്ന കാലംചെയ്ത മൂക്കഞ്ചേരിൽ പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു. “കോട്ടയം എം.ഡി. യിൽ സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞു നടന്ന ഒരു യോഗത്തിൽ യേശുവിന്റെ കുരിശിന്മേലുള്ള കഷ്ടപ്പാട് ഫാ. ഹോംസ് വിവരിച്ചപ്പോൾ എന്റെ കണ്ണിൽ നിന്നു കണ്ണുനീർ ഒഴുകി. ഞാനെന്നു ഭോഷൻ, കരയുന്നതു വല്ലവരും കാണുമല്ലോ എന്നു കരുതി പിന്നോട്ടു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ ചാലക്കുഴി സി. പി. മാത്തൻ മുതൽപേർ വിതുമ്മിക്കരയുന്നതു കണ്ടു. ദൈവവിളിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഫാ. ഹോംസിന്റെ പ്രസംഗം അയോഗ്യനായ എന്നെ മിശിഹായുടെ നിത്യപുരോഹിതനാക്കിത്തീർത്തു.

ഒരു യോഗത്തിലെ പ്രേരണമൂലം സമുദായപ്രേമിയും എന്റെ പ്രിയ

സുഹൃത്തുമായ എൻ. ഐ. പോത്തൻ ശെമ്മാശൻ നാനാഭാഗങ്ങളിലും സണ്ടേസ്കൂൾ സ്ഥാപിക്കാൻ വളരെ ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ചു സഞ്ചാരം നടത്തി.

1953-ൽ പത്തനംതിട്ട വച്ചും 1954-ൽ ആലപ്പുഴ വച്ചും നടത്തപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥി സമ്മേളനങ്ങളിലെ ധ്യാനഗുരുവും മുഖ്യപ്രസംഗകനും ബിഷപ്പ് വാൾഷ് തന്നെയായിരുന്നു. മിഷനറി പ്രവർത്തനത്തിന്റെ വെല്ലുവിളി ഏറ്റെടുക്കാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്ത ബിഷപ്പിന്റെ ശബ്ദം ആ കോൺഫ്രൻസുകളിൽ സംബന്ധിച്ച എന്റെ കാതുകളിലും ഇന്നും മുഴങ്ങുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ കാര്യക്ഷമമായ വിധത്തിൽ സുവിശേഷ പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നപക്ഷം വിദേശ മിഷനറിമാരുടെ ആവശ്യമില്ലെന്നും ശതാബ്ദങ്ങളായി സഭ മിഷനറി പ്രവർത്തനത്തെ അവഗണിച്ചത് നിർഭാഗ്യകരമായിപ്പോയെന്നും മലമേൽ കൊളുത്തിവച്ച വിളക്കുപോലെ മലങ്കരസഭയ്ക്കു ഇന്ത്യയിലെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ പ്രകാശം ചൊരിയാനുള്ള കഴിവുണ്ടെന്നും ബിഷപ്പ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

പിന്നീട് സ്റ്റുഡന്റ്സ് മൂവ്മെന്റിന്റെ കനകജൂബിലി സുവനീറിൽ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ഇങ്ങനെ എഴുതി: “മൂവ്മെന്റ് എന്ന വാക്കിനു രണ്ടർത്ഥമുണ്ട്. ഒന്ന്, അതിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളേയും ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കു അടുപ്പിക്കുക - അതായതു ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടി ജീവിക്കും ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശം ശ്രവിച്ചും ആ സന്ദേശം കൂടുതലായി മനസ്സിലാക്കിയും മുന്നോട്ടുപോകുന്നതിനു സഹായിക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനം തന്നെ.

രണ്ടാമത്, അപ്പോസ്തലന്മാർ, സുവിശേഷകന്മാർ എന്നിവരെപ്പോലെ മറ്റുള്ളവരെ ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്ക് കൊണ്ടുവരുകയും സുവിശേഷം മറ്റുള്ളവരെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനം.

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ വർഷങ്ങളിൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ ദിവാനും റസിഡന്റും ആയിരുന്ന കേണൽ മൺട്രോ മലങ്കരയുടെ ഒരു അമ്മ സുഹൃത്തായിരുന്നു. കുന്നൻകുരിശു സത്യത്തിലൂടെ റോമൻ നുകത്തിൽ നിന്നു മോചനം പ്രാപിച്ച മലങ്കരസഭയെ പലവിധത്തിൽ സഹായിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിച്ചു എന്നതാണ് സത്യം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ “സഹായദാതൃ”ത്തെ സഭയ്ക്കു ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കാനാവില്ല. വിഭിന്നമെങ്കിലും ഏതാണ്ട് അതുപോലെതന്നെയുള്ള ഒരു മഹത്തായ ദാതൃമാണ് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപകുതിയിൽ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് നിശബ്ദനായി നിർവഹിച്ചത്.

കോളജിലും വെളിയിലും വാൾഷ് ദമ്പതികൾ വിനയനിർഭരവും ലളിതസുന്ദരവുമായ ജീവിതമാണ് നയിച്ചിരുന്നത്. പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ ശമ്പളമായ 3000 രൂപയും കാരും സ്വീകരിക്കാൻ അദ്ദേഹം വിസമ്മതിച്ചിരുന്നു.

ആയിരം രൂപ മാത്രമേ ശമ്പളമായി പറ്റിയുള്ളൂ. കാനിനു പകരം സൈക്കിൾ ഉപയോഗിച്ചു.

പൂക്കളെ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന വാൾഷ് ദമ്പതികൾ ചെടികൾ വളർത്തുകയും അവരുടെ പുത്തോട്ടത്തിൽ സൂരഭിലകുസുമ സഞ്ചയങ്ങൾ സദാ വിരിഞ്ഞു വിലസുകയും ചെയ്തുവന്നു. ചില വിശ്രമവേളകളിൽ പുത്തോട്ട സംരക്ഷണത്തിൽ മറ്റു ചില സ്റ്റാഫ്ഗങ്ങളും വിദ്യാർത്ഥികളും ഏർപ്പെട്ടുമായിരുന്നു. വാൾഷ് ദമ്പതികൾക്കു ഔപചാരികമായ സമീപനം വേണമെന്ന ആഗ്രഹമോ ദുരഭിമാനമോ ഇല്ലായിരുന്നു. എല്ലാവരും മായി ഒരുപോലെ അവർ ഇടപെട്ടു.

ഒരു ദിവസം കോളജിന്റെ രണ്ടാം നിലയിൽ നിന്നു ബിഷപ്പ് താഴേക്കു ഇറങ്ങിവരുമ്പോൾ തുപ്പുകാരൻ കോവണിപ്പടിയിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ബിഷപ്പിനെ കണ്ട ഉടൻ അയാൾ എഴുന്നേറ്റ് ഓടാൻ തുടങ്ങി. ബിഷപ്പ് അവനെ അനുധാവനം ചെയ്തു തുപ്പുകാരനെ പിടികൂടിയ ശേഷം, എന്തിനാണ് ഓടിയതെന്നു ചോദിച്ചു. തനിക്കു ബിഷപ്പിനെ (വെള്ളക്കാരനെ) പേടിയാണെന്ന് ആ തുപ്പുകാരൻ തുറന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ ബിഷപ്പ് വളരെ ശാന്തമായി അയാളോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു, “നിങ്ങളും ഞാനും ഈ കോളജിലെ സഹപ്രവർത്തകരാണ്. നിങ്ങളുടെ സഹായം കൂടാതെ ഈ കോളജിൽ എനിക്ക് ജോലി തുടരാൻ സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് ഭയപ്പെടരുത്, നിങ്ങൾ എന്റെ സഹോദരനാണ്.” ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ബിഷപ്പ് അവന്റെ പുറത്തു സ്നേഹപൂർവ്വം ഒന്നു തലോടിയശേഷം പുഞ്ചിരി തൂകി.

ഏതെങ്കിലും ഒരു വിദ്യാർത്ഥി കോളജിലെ നിയമം ലംഘിച്ചാൽ ബിഷപ്പ് ആ വിദ്യാർത്ഥിയെ ശാസിക്കും. പക്ഷെ ആ വിദ്യാർത്ഥി ‘ഖേദിക്കുന്നു’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ബിഷപ്പ് ഒന്ന് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചശേഷം ആ വിദ്യാർത്ഥിയോടു ക്ഷമിക്കുക പതിവാണ്. പിന്നീട് അക്കാര്യം ബിഷപ്പ് ഒരിക്കലും ചിന്തിക്കുന്ന പ്രശ്നമേയില്ല. ഒരു കുറ്റക്കാരനായി ഒരിക്കലേങ്കിലും കണ്ട രീതിയിൽ ആ വിദ്യാർത്ഥിയോടു പെരുമാറുകയുമില്ല. ബിഷപ്പിന്റെ ഈ സൽപ്പെരുമാറ്റത്തിൽ നിന്നു ക്ഷമിക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്ന പാഠം വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠിക്കുന്നു. ക്ലാസ്സിൽ വിശദീകരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഫലപ്രദമായി ക്ഷമയെപ്പറ്റി കുട്ടികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. പ്രതിമാസ ശമ്പളമായ 1000 രൂപയുടെ ഗണ്യമായ ഒരു വിഹിതം പാവപ്പെട്ടവർക്കു അവർ നൽകി വന്നു. എന്നാൽ യാചകർക്കു ധർമ്മം കൊടുക്കുന്നതിൽ ബിഷപ്പിനു താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു. മിസ്സിസ് വാൾഷ് സൈക്കിളിൽ മാർക്കറ്റിൽ പോയി അടുക്കളയിലേക്കു വേണ്ടതെല്ലാം വാങ്ങും. യാതൊന്നും പാഴാക്കിക്കളയുന്ന ആളല്ലായിരുന്നു അവർ. ബിഷപ്പിന്റെയും തന്റെയും വസ്ത്രങ്ങൾ അവർ അലക്കുകയും തയ്ക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. അവ

രുടെ വസ്ത്രത്തിൽ പലയിടത്തും തയിച്ച പാടുകൾ വ്യക്തമായി കാണുമായിരുന്നു. പക്ഷെ അതൊന്നും അവർക്കു നാണക്കേടായി തോന്നിയിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ മിച്ഛവയ്ക്കുന്ന പണവും പാവപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികളെ അധികം ആരും അറിയാതെ സഹായിക്കാൻ വിനിയോഗിച്ചിരുന്നു.

അയർലണ്ട് സ്വദേശിയായിരുന്നതിനാൽ ബിഷപ്പ് ഒരു വലിയ രസി കനും കഥാകഥനക്കാരനുമായിരുന്നു. വ്യാഴാഴ്ചതോറും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡ്രോയിംഗ് റൂമിൽ നടത്തിവന്ന പാർട്ടികളിൽ ഒട്ടധികം അതിഥികളും മറ്റ് കോളജുകളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളും സംബന്ധിക്കുക പതിവായിരുന്നു. അവരെല്ലാം ടീപാർട്ടിയേക്കാൾ ബിഷപ്പിന്റെ കഥാകഥന സാഗരത്തിൽ ആറാടാനാണു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥികൾ എല്ലാം തന്നെ ഹോസ്റ്റൽ നിവാസികളുമായിരുന്നു. കോളജ് യൂണിയൻ 'മിഡിൽടൺ യൂണിയൻ' എന്ന പേരിലാണ് അന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിന്നു വർഷംതോറും പ്രസിഡന്റ് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടും. പ്രിൻസിപ്പലും സ്റ്റാഫും ശിക്ഷണകാര്യത്തിൽ മിഡിൽടൺ യൂണിയൻ പ്രസിഡന്റിന്റെ കീഴിലായിരിക്കും. അങ്ങനെ വിദ്യാർത്ഥികൾ മുകളിൽ നിന്നു യാതൊരു സമ്മർദ്ദവും കൂടാതെ വിനയവും ശിക്ഷണവും പഠിച്ചു. സൂര്യനു കീഴിലുള്ള എല്ലാ വിഷയങ്ങളും ചർച്ച ചെയ്തുവന്ന യൂണിയനിൽ എല്ലാവരും സജീവമായി പങ്കെടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

പ്രിൻസിപ്പൽ ഉൾപ്പെടെയുള്ള സ്റ്റാഫംഗങ്ങൾ ചിലപ്പോഴെല്ലാം കായികാധാനം ചെയ്യും. അഭിമാനത്തിന്റെ പ്രശ്നമൊന്നുമില്ല. ഒരു ദിവസം റോഡു വെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ടി. ഒ. മാത്യുവിന്റെ കൈവെള്ളയിൽ മമ്മട്ടി പിടിച്ചതുമാത്രം തഴമ്പു മുഴച്ചു രക്തം കട്ടകെട്ടി നിന്നു. വലിയ വേദന തോന്നിയ അദ്ദേഹം ബിഷപ്പിനെ തന്റെ കൈ കാണിച്ചു ജോലിയിൽ നിന്നു പിന്തിരിയാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ബിഷപ്പ് ഒന്നു ചിരിച്ചശേഷം മാത്യുവിനെ തലോടി ഒരു പ്രതിവിധി പറഞ്ഞു കൊടുത്തു. “മമ്മട്ടി മാറ്റി പിക്ആക്സ് എടുക്കുക” എന്നായിരുന്നു ബിഷപ്പിന്റെ നിർദ്ദേശം. വിദ്യാർത്ഥികൾ എല്ലാവരും ഒരു കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളെപ്പോലെ സന്തോഷപൂർവ്വം അവിടെ ജീവിച്ചു. മക്കളില്ലാതിരുന്ന വാൾഷ് ദമ്പതികൾ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ “പപ്പയും മമ്മി”യുമായി മാറി.

ഹോസ്റ്റലിൽ ആർക്കെങ്കിലും രോഗം വന്നാൽ ഒരു നല്ല അമ്മയെപ്പോലെയും സ്നേഹനിധിയായ നഴ്സിനെപ്പോലെയും മമ്മി മരുന്നു കൊടുക്കുക പതിവായിരുന്നു. എല്ലാവരോടും കരുണ കാണിക്കുന്ന ആ വനിതാ രത്നത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം തന്നെ രോഗികൾക്കും സുഖദായകമായിരുന്നു. നാരങ്ങാനീരും ബാർലിയും എപ്പോഴും മമ്മിയുടെ അലമാരിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും.

ആശ്രമാരംഭം

തടാകം ക്രിസ്തു ശിഷ്യാശ്രമത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ ആരംഭത്തെ പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഈ ലോകത്തിനു ഭാവന ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത തിനേക്കാൾ വലിയ കാര്യങ്ങൾ പ്രാർത്ഥന കൊണ്ടു സാധിക്കുമെന്നുള്ള ടെനിസൺ പ്രഭുവിന്റെ അനശ്വരമായ പ്രസ്താവനയാണ് ആദ്യം മനസ്സിൽ ഓടി എത്തുന്നത്. ഈ മഹത്തായ ആപ്തവാക്യത്തിലെ ആശയം നൂറ്റാണ്ടുകളായി വിവിധ മേഖലകളിൽ ശരിയെന്നു തെളിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 'ക്രിസ്തു ശിഷ്യ സംഘം' എന്ന ആശയം തന്നെ ഇതിന്റെ മറ്റൊരു തെളിവാണ്. നീണ്ട വർഷങ്ങളിലെ അനുസ്യൂതമായ പ്രാർത്ഥനയുടെയും ചിന്തയുടെയും സന്താനമായിട്ടാണ് ഈ ചെറിയ സമൂഹം 1936-ൽ രൂപംകൊണ്ടത്.

ആശ്രമത്തിന്റെ ആരംഭം എവിടെയാണെന്നു നാം അന്വേഷിക്കുന്ന പക്ഷം അതു ചെന്നു നിൽക്കുന്നത്, പ്രശസ്തമായ ആലുവാ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിൽ ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി ഇരുപതുകളിൽ അദ്ധ്യയനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സംഘം ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി യുവാക്കളിലായിരിക്കും. ഈ ചെറുപ്പക്കാർ തങ്ങളുടെ പ്രിയങ്കരനും ഭക്താഗ്രേസരനുമായിരുന്ന അദ്ധ്യാപകൻ കെ. സി. ചാക്കോയുടെ സഭാസംബന്ധമായ ഉന്നത ദർശനം, പ്രതിബദ്ധത, ശുഭപ്രതീക്ഷ എന്നിവയാൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. മലങ്കര സഭയിലെ ഭിന്നതകൾ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനും സഭയുടെ ദൗത്യമായ മിഷനറി പ്രവർത്തനം നടത്തി. സഭയെ നേർപാതയിൽ നയിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി പ്രാർത്ഥനയോടും പ്രതീക്ഷയോടും സ്വയംപരിത്യാഗത്തോടും ഇവർ ജ്ജ്വലമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിലിരുന്നു മണിക്കുറുകളും ദിവസങ്ങളും ചിന്തിക്കുകയും ശുശ്രൂഷിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു.

ഈ ഗ്രൂപ്പ് ഏറ്റെടുത്ത പ്രവർത്തനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ ഈ സഭയുടെ ചരിത്രത്തിലേക്കും അന്നത്തെ അതിന്റെ ദയനീയ സ്ഥിതിഗതികളിലേക്കും ഒരു വിഹഗവീക്ഷണം നടത്തേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ക്രിസ്തു വർഷത്തിന്റെ ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ അപ്പോസ്തോലനായ മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹാ തെന്നിന്ത്യയുടെ ഈ കോണിൽ ഈ സഭ സ്ഥാപിച്ചു എന്നാണ് പരമ്പരാഗതമായി വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നത്. ദീർഘകാല ചരിത്രത്തിനിടയിൽ സഭ ഒട്ടധികം വേലിയേറ്റങ്ങളിലൂടെയും വേലിയിറക്കങ്ങളിലൂടെയും കടന്നുപോയിട്ടുണ്ട്.

ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ സനാതന സംസ്കാരത്തിനും സർവ്വക്ഷമായ സ്വാധീനത്തിനും വശപ്പെടാതെ സഭയ്ക്ക് അതിന്റെ വ്യക്തിത്വം അന്യൂനം പരിരക്ഷിക്കാനും ചുറ്റുപാടുമുള്ള ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ സുവിശേഷം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും ഒരളവിൽ സാധിച്ചു.

വിവിധ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ ഈ സഭ പാശ്ചാത്യ പൗരസ്ത്യ സഭകളുമായി ബന്ധപ്പെടുകയും തികതമായ അനന്തരഫലങ്ങൾ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ക്നായിത്തോമ്മായുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒട്ടധികം വ്യാപാരികൾ പൗരസ്ത്യ ദേശത്തു നിന്ന് ഇവിടെ കുടിയേറിപ്പാർത്തു. കാലക്രമത്തിൽ ഇവർ നാട്ടുകാരായ ക്രൈസ്തവരുമായി ഇഴുകിച്ചേർന്നു. ആദ്യകാല ക്രൈസ്തവർക്കു ഹൈന്ദവരാജാക്കന്മാരിൽ നിന്നു പല പദവികളും നേടിയെടുക്കുന്നതിനും സാധിച്ചു. തുടർന്നുവന്ന ശതാബ്ദങ്ങളിൽ മിഷനറി വീക്ഷണത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകിയ പേർഷ്യൻ സഭയുമായി മലങ്കരസഭ സജീവ ബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ഇതു സഭയുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെയും വളർച്ചയിൽ വൻ സ്വാധീനം ചെലുത്തി.

പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ കച്ചവടത്തിനായി മലബാർ തീരത്തെത്തിയ പോർട്ടുഗീസുകാർ, ഇവിടെ തഴച്ചു വളരുന്ന ഒരു ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തെ കണ്ടു അസുയാഭരിതരായി. പോർട്ടുഗീസുകാരെ ശക്തരായ ബന്ധുക്കളായി കണ്ട ഇവിടത്തെ ക്രൈസ്തവർ, പോർട്ടുഗീസുകാർ മലങ്കരസഭയെ ആസൂത്രിതമായി റോമാസഭയിൽ ചേർക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവെന്നു വൈകി മനസ്സിലാക്കി നിരാശരായിത്തീർന്നു.

മലബാർ സഭയുടെ വിലതീരാത്ത പുരാതന രേഖകളും നമസ്കാരപുസ്തകങ്ങളും മറ്റും ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മെനസിസ് 1599-ൽ നശിപ്പിച്ചു. സഭയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ അതു സഭകൾ തമ്മിലുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലിൽ എത്തുകയും സഭാചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും ദുഃഖകരമായ സംഭവമായിരിക്കുകയുമാണുണ്ടായത്. അവസാനം മലബാറിലെ ക്രൈസ്തവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും റോമാസഭയിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനത്തെ നഖശിഖാന്തം എതിർക്കുകയും തങ്ങളുടെ പുരാതന വിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുമെന്നുള്ള ദൃഢപ്രതിജ്ഞയെടുക്കുകയുമാണുണ്ടായത്. റോമാസഭയിൽ ഒരു ന്യൂനപക്ഷം മാത്രമേ തുടർന്നു നിലകൊണ്ടിരുന്നുള്ളൂ എങ്കിലും കുറഞ്ഞ കാലയളവിനിടയിൽ മാറിനിന്നവരിൽ പലരെയും റോമൻ കത്തോലിക്കാ വൈദികരുടെ തന്ത്രപരമായ പ്രവർത്തനം മൂലം തങ്ങളുടെ സഭയിലേക്ക് ആകർഷിക്കാനും വിലയ്ക്കു വാങ്ങാനും സാധിച്ചു. റോമാസഭയിൽ ചേരാതെ നിന്നവരുടെ പിന്നത്തെ ചരിത്രം വിവിധ ദൈവദേശിക ശക്തികളോടുള്ള നിരന്തരമായ പോരാട്ടവും നിൽക്കാത്ത ശിഥിലീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങളും നിറഞ്ഞതാണ്.

ചർച്ച് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ടുമായുള്ള സമ്പർക്കമാണ് മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തിലെ മറ്റൊരു സുപ്രധാന നാഴികക്കല്ല്. തിരുവിതാംകൂറിലെ ദിവാനും, ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡന്റുമായിരുന്ന കേണൽ മൺട്രോ ഈ സഭയുടെ കഴിവുകൾ മനസ്സിലാക്കിയതുകൊണ്ടാണ് ചർച്ച് മിഷനറി സൊസൈറ്റിക്ക് 19-ാം ശതകത്തിന്റെ ആദ്യ ദശകങ്ങളിൽ സഹായ ദൗത്യവുമായി ഇവിടെ പ്രവർത്തിക്കാൻ സംഗതിയായത്. ഒരു നവീകരണ സഭയുടെ ഉത്സാഹികളായ അംഗങ്ങളെന്ന നിലയ്ക്ക് സി.എം.എസ്. മിഷനറിമാർക്ക് പുരാതനമായ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ദൈവശാസ്ത്രം, ആചാരങ്ങൾ എന്നിവയുമായി പെട്ടെന്നു പൊരുത്തപ്പെട്ടു പോകാൻ സാഭാവികമായും കഴിഞ്ഞില്ല. അവസാനം സഹായദൗത്യം പിൻവലിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ ഒരു വിഭാഗം ക്രൈസ്തവർ മിഷനറിമാരോട് കുറുത്തുവരായി നിലകൊള്ളുകയും അവർ 1836-ൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ ആംഗ്ലിക്കൻ ഇടവകയായിത്തീരുകയുമാണുണ്ടായത്. ഇപ്പോൾ ഇവർ 1947-ൽ രൂപംകൊണ്ട ചർച്ച് ഓഫ് സൗത്ത് ഇന്ത്യയുടെ മദ്ധ്യകേരള മഹാ ഇടവകയായി അറിയപ്പെടുന്നു. മിഷനറിമാർ സുവിശേഷ പ്രവർത്തനത്തിനു നൽകിയ പ്രാധാന്യത്താൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ട ഒരു വിഭാഗം ഇന്നത്തെ ശക്തമായ മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ ആരംഭത്തിനും വഴിതെളിച്ചു.

ഇക്കാലയളവിൽ സഭാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഉദിച്ചുയർന്ന കേസാകുന്ന വാൽനക്ഷത്രം അതിന്റെ വിഷലിപ്തമായ നിഴൽവെളിച്ചങ്ങൾ ദീർഘനാൾ നിലനിർത്തി. ഈ ഗതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ വട്ടിപ്പണത്തിന്റെ പലിശയ്ക്കു വേണ്ടി വട്ടിപ്പണക്കേസ് ഉണ്ടായി. ഈ കേസിലെ പ്രധാന പ്രശ്നം സഭയുടെ മേൽ സിറിയൻ ഓർത്തഡോക്സ് പാത്രിയർക്കീസിനുള്ള ഭൗതികാധികാരം സംബന്ധിച്ചുള്ളതായിരുന്നു. സഭയിൽ രണ്ടു ഭിന്നകക്ഷികൾ രൂപംകൊണ്ടു. ഒരു വിഭാഗം പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കീഴിലും മറ്റേ വിഭാഗം മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും തുടർന്നു കാതോലിക്കായുടെയും കീഴിലും അണിനിരന്നു. നിർഭാഗ്യകരമായ കേസ് സഭയുടെ ആത്മിക ചൈതന്യ മധുവിനെ എല്ലാവിധത്തിലും ഊറ്റിക്കുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ വൈരുദ്ധ്യമെന്നു പറയട്ടെ, ഇക്കാലയളവായിരുന്നു മലങ്കരസഭാചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും രചനാത്മകമായ സമയം. ഈ അന്ധകാര കാലഘട്ടത്തിൽ സഭയ്ക്കു വെളിച്ചം പകർന്ന ദൂരവ്യാപക പ്രാധാന്യമുള്ള പല ആദ്ധ്യാത്മിക ശരണാഗതലുക്കളും ഉദയം ചെയ്തു. കാലംചെയ്ത ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മാർ ഈവാനിയോസും അലക്സിയോസ് മാർ തേവോദോസ്യോസും ചേർന്ന് ആരംഭിച്ച ബഥനി സന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം മൂലം ഒരാദ്ധ്യാത്മിക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ശക്തമായ കൊടുങ്കാറ്റ് സഭയിലുടനീളം അടിച്ചു.

ഹിന്ദു സന്യാസിമാരെപ്പോലെ കാവിവസ്ത്രം ധരിച്ച ബ്രഹ്മണിയിലെ സേവകർ സുവിശേഷത്തിന്റെ ദേശീയവൽക്കരണ പ്രതീകമായി. ഫാ. എം. പി. പത്രോസ് (പിന്നീട് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ്) പിന്നോക്ക വിഭാഗങ്ങളുടെ സമഗ്രമായ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി സ്ലീബാദാസ സമൂഹം 1924-ൽ ആരംഭിച്ചു പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. ഈ സമൂഹം സഭയുടെ ആലയിലേക്കു ഇരുപതിനായിരത്തിൽപരം ഹരിജനങ്ങളെ കൊണ്ടുവന്നു. പഴയ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അതിന്റെ പ്രാധാന്യം വേണ്ടത്ര മനസ്സിലാക്കിയില്ല. സിറിയൻ സ്റ്റുഡന്റ്സ് കോൺഫ്രൻസ്, സെന്റ് മേരീസ് വനിതാ സമാജം, സണ്ടേസ്കൂൾ പ്രസ്ഥാനം എന്നിവ സഭയുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തെ ധന്യമാക്കുന്നതിൽ ഗണ്യമായ പങ്കുവഹിച്ചു. വിദ്യാർത്ഥി കോൺഫ്രൻസിന്റെ വാർഷികസമ്മേളനങ്ങളിൽ സഭാനേതാക്കളും ഫാ. ഹോംസ്, ഫാ. ഷോർ, ബിഷപ്പ് ഗോർ, ബിഷപ്പ് വാൽഷ് മുതലായ വൈദേശിക പ്രഭാഷണ തിലകന്മാരും ചെയ്ത പ്രചോദനപ്രദമായ പ്രസംഗങ്ങൾ അന്വേഷണ കൃതുകികളായ മുൻപറഞ്ഞ യുവജനങ്ങളുടെ സുവിശേഷദൗത്യ നിർവഹണം സംബന്ധിച്ച അഭിലാഷത്തെ കൂടുതൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുകയും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ യുവജനഗ്രൂപ്പിൻപെട്ട നാലുപേർ സ്വാഭാവികമായും തങ്ങളുടെ ഗുരുവിന്റെ പ്രേരണയും പ്രോത്സാഹനവും കൊണ്ട് കൽക്കട്ടയിലെ പ്രസിദ്ധമായ ബിഷപ്പ്സ് കോളേജിൽ 1932-ൽ ചേർന്നു. പഠനത്തിനുശേഷം ഒരു ഫെലോഷിപ്പ് രൂപവൽക്കരിച്ചു. സഭയുടെ ആഭ്യന്തര നവോത്ഥാനത്തിനും ബാഹ്യ ദേശ മിഷനറി വേലക്കും വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുക എന്ന വൻ പ്രതീക്ഷയോടെയാണ് ഇവർ ദൈവശാസ്ത്ര പഠനത്തിനും വൈദിക പരിശീലനത്തിനുംവേണ്ടി തീവണ്ടി കയറിയത്. ദൈവനിയോഗമെന്നു പറയട്ടെ, മലങ്കരസഭയുടെയും തങ്ങളുടെ ലളിതമായ അഭിലാഷങ്ങളുടെയും ഒരു വലിയ അഭ്യുദയകാക്ഷിയും സുഹൃത്തും മാർഗ്ഗദർശിയുമായിരുന്നു അവരുടെ പ്രിയങ്കരനായ പ്രിൻസിപ്പൽ ബിഷപ്പ് ഹെർബർട്ട് പാക്കൻ ഹാം വാൽഷ് എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ യുവാക്കൾക്കുണ്ടായ സന്തോഷത്തിനു അന്തമില്ലായിരുന്നു. ഒരു എസ്.പി.ജി. മിഷനറിയായി ഇന്ത്യയിൽ വന്നതു മുതൽ ബിഷപ്പ് വാൽഷിനു മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുമായി സുദീർഘവും ആരോഗ്യകരവുമായ ബന്ധമാണുണ്ടായിരുന്നത്. സിറിയൻ സ്റ്റുഡന്റ്സ് കോൺഫ്രൻസുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തിലൂടെയാണ് സഭയുമായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധം ആരംഭിക്കുന്നത് തന്നെ. വിദേശ മിഷനറിമാരുമായുള്ള സഭയുടെ കയ്പേറിയ അനുഭവങ്ങൾക്കുശേഷം വളരെ വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് വിദ്യാർത്ഥി സമ്മേളനങ്ങളിലെ മുഖ്യപ്രസംഗകരായി ആദ്യം ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടവരിൽ ഒരാളാണ് ബിഷപ്പ് വാൽഷ് എന്നും ഓർക്കണം. ഇന്ത്യൻ സഭയോടുള്ള

തന്റെ പ്രതിബദ്ധത, അഭിനിവേശം, അതിന്റെ വളർച്ചയിലുള്ള താല്പര്യം എന്നിവ മൂലം അദ്ദേഹം സഭയുടെ വിശിഷ്ട, യുവജനങ്ങളുടെ ഭാവനയെ ആകർഷിച്ചു പിടിച്ചെടുക്കുകയും അദ്ദേഹം സഭയുടെ ആരാധ്യപുരുഷനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

1911 മുതലുള്ള വിദ്യാർത്ഥി സമ്മേളനങ്ങളിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താർഹവും, അനുസ്യൂതവും അനുപമവുമായ ആത്മീയ ആഹ്വാനങ്ങൾ യുവജനങ്ങളിൽ സഭാസേവനാവേശം കത്തിച്ചുലിപ്പിച്ചു. ഒരു സഭാചരിത്രകാരൻ കൂടിയാകയാൽ ഇന്ത്യൻ മണ്ണിൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയ്ക്കുള്ള വിലയും കർത്തവ്യവും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുകയും സഭയുടെ ഐക്യത്തിനും സ്വാശ്രയത്വത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള യത്നത്തിൽ സഹകരിക്കാൻ വളരെയധികം ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ട ഈ യുവജനങ്ങളെ തുറന്ന കൈകളോടും സ്നേഹനിർഭരമായ ഹൃദയത്തോടും അദ്ദേഹം സ്വാഗതം ചെയ്തതിൽ ഒരു പക്ഷെ അത്ഭുതപ്പെടാനൊന്നുമില്ല. കാലക്രമത്തിൽ പ്രിൻസിപ്പലും ഓർത്തഡോക്സുകാരായ യുവ വിദ്യാർത്ഥികളും തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദവും കൂട്ടായ്മയും വളർന്നു വന്നു. ബിഷപ്പിനെ കണ്ണുമടച്ചു പരിപൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികൾ തങ്ങളുടെ ഹൃദയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ മറയില്ലാതെ തുറന്നുവെക്കുകയും അവരുടെ ഭാവനയിലെ ആശയങ്ങളും ആശങ്കകളും പങ്കുവെക്കുകയും ചെയ്തു.

ബിഷപ്പ് ഈ വിഷയം ദൈവാന്മാവിൽ എടുക്കുകയും അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതായിത്തീരുകയുമാണുണ്ടായത്. ഈ വിദ്യാർത്ഥി സംഘവുമായി സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഭക്താഗ്രേസരനായ ബിഷപ്പും കൂട്ടുവേലക്കാരിയായ പ്രിയപ്പെട്ട പത്നി ക്ലാരയും ചേർന്നു എങ്ങനെയാണു പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം ഉറച്ച തീരുമാനമെടുത്തത് എന്നതിനെപ്പറ്റി ബിഷപ്പു തന്നെ പറയുന്നത് ഇത്തരൂണത്തിൽ വളരെ പ്രസക്തമാണ്. മുൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു അദ്ദേഹം തന്റെ യാത്രാമംഗളകത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതി: “ഫർലോ അവധി കഴിഞ്ഞു കൽക്കട്ടയിൽ തിരിച്ചെത്തുകയോ ഈ പ്രിയപ്പെട്ട ബിഷപ്പ്സ് കോളജിൽ പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ലെന്ന് ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിനു വെളിയിൽ ഒരാശ്രമത്തിൽ ഒന്നിച്ചു താമസിച്ചുകൊണ്ട് മിഷനറി വേലയും ഗ്രാമപുനരുദ്ധാരണ പ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ദീർഘകാലമായി ദൈവവിളി ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സംഘം ഓർത്തഡോക്സ് യുവജനങ്ങൾക്കു വേണ്ട സഹായം നൽകുന്നതാണ് ദൈവഹിതമെന്ന് എന്റെ ഭാര്യയും ഞാനും കുറച്ചു നാളുകളായി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇവരിൽ മിക്കവരും ആലുവാ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ

കോളജിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ സ്നേഹിതരുമായിരുന്നു. അവിടെ വെച്ചാണ് ഇവരുടെ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ മൊട്ടിട്ടു വികസിച്ചു വളർന്നുവന്നത്. ഇതു ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്താൻ കോളജധികൃതരും വളരെ നാളുകളായി പ്രാർത്ഥിച്ചു വരികയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവരിൽ നാലു പേർ ബിഷപ്പ്സ് കോളജിൽ വിദ്യാർത്ഥികളായി എത്തിയിട്ടുണ്ട്. മറ്റുള്ളവരിൽ ഒരാൾ ദീർഘകാലമായി ഇവിടെ വസിക്കുന്ന വ്യക്തിയുമാണ്. തൻനിമിത്തം സമാന ചിന്താഗതിയുള്ള അവരും ഞങ്ങളും തമ്മിൽ വളരെ ഉറ്റ സൗഹൃദവും സഹാനുഭൂതിയും സംജാതമായി. രണ്ടുപേർ ഒഴിച്ചുള്ളവരെല്ലാം ഇവിടത്തെ പരിശീലനം പൂർത്തിയാക്കി മുന്നോട്ടു നീങ്ങാൻ തയ്യാറായി കഴിഞ്ഞു. അവർക്കു നേതൃത്വവും മാർഗ്ഗദർശനവും നൽകാൻ ആരും ഇല്ലെന്നു കാണുകയാൽ അവരുടെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായി അവരെ സഹായിക്കുന്നതിനു ഞങ്ങളെയും ഞങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളെയും അവർക്കു സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ അന്ത്യദിവസങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽ ചെലവഴിക്കുന്നതാവും കൂടുതൽ നല്ലതെന്നുള്ള ചിന്തയാണുണ്ടായത്.

ഈ സമൂഹം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു പ്രേരണ നൽകിയ മറ്റൊരു സംഗതി ഇന്ത്യയിലെ ക്രൈസ്തവ ആശ്രമപ്രസ്ഥാനമാണ്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം ഹൈന്ദവർക്കു അവരുടെ ചിന്താദീപ്തിയിൽ സാക്ഷിച്ചു സമർപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ശ്രമം കൂടിയായിരുന്നു ഇത്. ഈ പ്രക്രിയയിൽ, ഇന്ത്യയിലെ അതിപുരാതന ആശ്രമങ്ങളിൽ താമസിച്ചു വന്ന മഹാത്മാക്കളായ ഹൈന്ദവ ഋഷിവര്യന്മാരുടെ ഗഹനവും മതസംബന്ധവുമായ ഉൾക്കാഴ്ചകളാൽ ക്രൈസ്തവസഭ കൂടുതൽ സമ്പന്നമാകുകയും ചെയ്തു. ഗുരുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സ്വസാക്ഷാൽക്കാരം ലഭിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള ശ്രമത്തിൽ ഈ പുരാതന ആശ്രമങ്ങൾ ധ്യാനാത്മകമായ ജീവിതത്തിനു മുഖ്യമായും ഊന്നൽ നൽകി. വിവേകാനന്ദ, അരവിന്ദ ഘോഷ്, രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ, ഗാന്ധിജി മുതലായ സമൂഹനേതാക്കൾ ആരംഭിച്ച ആധുനിക ആശ്രമങ്ങൾ സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ട് ആശ്രമരീതിയിലുള്ള ജീവിതത്തിനു ഒരു പുതിയ മാനവും നൽകി. ക്രൈസ്തവ ആശ്രമങ്ങൾ, പഴയതും പുതിയതുമായ ഹൈന്ദവ ആശ്രമങ്ങളുടെ നല്ല വശങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടു ക്രൈസ്തവ ആശ്രമങ്ങൾ പ്രധാനമായും ദൈവാരാധനയ്ക്കുള്ള സ്ഥലങ്ങളാണെങ്കിലും സഹജീവികളെ സ്നേഹിച്ചും കഴിവുള്ള ക്രൈസ്തവ സേവനം ചെയ്തും അവരെ അവഗണിക്കാതിരിക്കുന്നു.

ഭാരതീയ തനിമയുള്ള ക്രൈസ്തവ ആശ്രമ പ്രസ്ഥാനത്തോടു ബിഷപ്പ് വാൾഷിന് ആഴമായ അനുഭാവമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യകാല ക്രൈസ്തവ ആശ്രമങ്ങളായ പുനെയിലെ ക്രിസ്തു

സേവാസംഘം, തിരുപ്പത്തൂരിലെ ക്രിസ്തു കുല ആശ്രമം എന്നിവയുടെ സ്ഥാപകരുമായി ബിഷപ്പ് വാൾഷിനു വ്യക്തിപരമായി നല്ല ബന്ധവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ബിഷപ്പ്സ് കോളജിൽ വെച്ചു ബിഷപ്പ് സുറിയാനിക്കാരായ തന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളും ഒരു മിഷൻകേന്ദ്രം ആരംഭിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചപ്പോൾ അത് മുകളിൽ പറഞ്ഞ ആശ്രമങ്ങളുടെ മാതൃകയിൽ ആയിരിക്കണമെന്നാണു മനസ്സിൽ നിരൂപിച്ചത്. അവരുടെ മനസ്സിലുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം എന്താണെന്നു ബിഷപ്പിന്റെ സ്വന്തം വാക്കുകളിൽ വായിക്കുക.

“പദ്ധതി നടപ്പാക്കുന്നപക്ഷം അതിന്റെ അർത്ഥം ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ സ്വകാര്യ സമ്പാദ്യങ്ങൾ ആശ്രമത്തിന്റെ പൊതുഫണ്ടിൽ ഇടം എന്നാണ്. ഈ ആശ്രമം മുഖ്യമായും വിവാഹിതർക്കുള്ളതായിരിക്കും. ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും ഭാരതീയമായ ലാളിത്യത്തിൽ ബിഹലയിലെയോ ബാരിസോളിലെയോ ഓക്സ്ഫോർഡ് മിഷനിൽ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള കുടിലുകളിൽ വസിക്കുകയും പൊതുഭക്ഷണം കഴിക്കുകയും ചെയ്യും. ആശ്രമം നിശ്ചയമായും ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടേതായിരിക്കും, ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയുടേതാവില്ല. എന്റെ പദവി ഒരു ഗുരുവിന്റേതാ (ആത്മിക വഴികാട്ടി) യിരിക്കും. ഞങ്ങളുടെ സഭയ്ക്കു ഇതുവരെ അവരുടെ സഭയുമായി കുർബ്ബാന സംസർഗ്ഗമില്ല. എന്നാൽ ബിഷപ്പ്സ് കോളജിലെ പോലെ അവർ ഞങ്ങളുടെ കുർബ്ബാന അനുഭവിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ഞങ്ങളോടൊപ്പം ആരാധനയിൽ പങ്കെടുക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. അവർ ചിലപ്പോൾ കോളജ് ചാപ്പലിൽ കുർബ്ബാന ചൊല്ലുമ്പോൾ മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ കുർബ്ബാന സ്വീകരിക്കാനായില്ലെങ്കിലും ഞങ്ങളും ആരാധനയിൽ സംബന്ധിക്കും. അതുപോലെ ആശ്രമം ചാപ്പലിലും ഞങ്ങളുടെ ആരാധന ഉണ്ടാവും. എന്നാൽ ആശ്രമത്തിന്റെ വികസന ചുമതല ആശ്രമത്തിലെ ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭാംഗങ്ങളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കും. അവരുടെ കുറു സഭയോടും സഭയിലെ ബിഷപ്പുമാരോടും യിരിക്കും. ദൈവഹിതത്തിനനുസൃതമായി അവിടെ വളരുന്ന ചർച്ച് ആ സഭയുടെ ഭാഗവുമായിരിക്കും.”

സത്രത്തിൽ തന്നെ ജനനം

“യഹോവയെ കാത്തിരിക്കുന്നവർ ശക്തിയെ പുതുക്കും; അവർ കഴു കന്മാരെപ്പോലെ ചിറകടിച്ചു കയറും. അവർ തളർന്നു പോകാതെ ഓടുകയും ക്ഷീണിച്ചു പോകാതെ നടക്കുകയും ചെയ്യും” (യെശയ്യാവ് 40:31).

ബിഷപ്പ് വാൽഷും പത്നിയും ആശ്രമത്തിൽ താമസമാക്കുന്നതിന് മുമ്പ് തങ്ങളുടെ വീട്ടിലുള്ള പ്രിയപ്പെട്ടവരോട് അവസാനമായി യാത്ര പറയുന്നതിന് അല്പകാല അവധിയിൽ അയർലണ്ടിലേക്കു പോകുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. അതനുസരിച്ച് അവർ 1935 മാർച്ച് ഏഴിനു ബോംബെയിൽ നിന്നു കപ്പൽ കയറി. പേർഷ്യയിലും പാലസ്തൈനിലും ഓരോ മാസം താമസിക്കത്തക്കവിധത്തിലാണ് അവർ യാത്ര ക്രമീകരിച്ചത്. അവരുടെ യാത്ര സിറിയൻ ഓർത്തഡോക്സ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അന്നത്തെ ആസ്ഥാനമായ ഹോംസിലൂടെ ആയിരുന്നതിനാൽ മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ ഇരുവിഭാഗങ്ങളുടെയും പ്രതിനിധികൾ ഉൾപ്പെട്ട സമാധാനക്കമ്മിറ്റി തയ്യാറാക്കിയ വ്യവസ്ഥകളും ബിഷപ്പ് കൊണ്ടുപോയിരുന്നു.

മലങ്കരസഭയിലെ ദർശനമില്ലാതെ വഴക്കടിക്കുന്ന ഇരുവിഭാഗങ്ങളെയും യോജിപ്പിലെത്തിക്കുന്നതിനു നേരത്തെ ഇർവിൻ പ്രഭു, ബിഷപ്പ് ഗോർ, ഫോസ് വെസ്റ്റ് കോട്ട് തുടങ്ങിയ പ്രഗത്ഭ വ്യക്തികൾ പല ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു എങ്കിലും വിജയിച്ചില്ല. എങ്കിലും ബിഷപ്പ് വാൽഷ്, പാത്രിയർക്കീസിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരമനയിൽ ചെന്നു കണ്ടു സംസാരിച്ചു. ബിഷപ്പിനു ഹൃദയമായ സ്വീകരണമാണ് നൽകപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ തന്റെ ചില അധികാരങ്ങൾക്കു കടിഞ്ഞാണിടുന്ന സമാധാന വ്യവസ്ഥകളുടെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങളോടു പാത്രിയർക്കീസിനു യോജിക്കാനാവില്ലെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ബിഷപ്പിന്റെ സമാധാന ദൗത്യവും പരാജയപ്പെട്ടു. ഈ വിഹ്വല ശ്രമത്തിൽ ഒട്ടും നിരാശനാകാതെ സഭയിൽ സമാധാനവും ഐക്യവും സംജാതമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തുടർന്നുള്ള ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നത്. അദ്ദേഹം 1959 ജനുവരി 9-നു കാലംചെയ്യുന്നതിന് മുമ്പ് 1958 ഡിസംബറിൽ മലങ്കരസഭയിൽ പരിപൂർണ്ണ സമാധാനം ഉണ്ടായി എന്ന വസ്തുതയും ഇവിടെ പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതേസമയം കേരളത്തിനു വെളിയിൽ ഒരു ക്രൈസ്തവ ആശ്രമം സ്ഥാപിക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച പദ്ധതിയിൽ പാത്രിയർക്കീസ് സന്തുഷ്ടി പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു.

ബിഷപ്പും പത്നിയും 1935 നവംബർ ഒടുവിൽ തിരിച്ചെത്തി. മലങ്കര സഭാംഗങ്ങളായ യുവാക്കളുടെ ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ട കെ. സി. വറുഗീസ് (പിന്നീട് ആചാര്യ ഫാ. കെ. സി. വറുഗീസ്) ആലുവായിൽ വച്ച് അവരോടൊപ്പം ചേർന്നു. ഈ ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ട മറ്റൊരു അംഗമായ കല്ലുപ്പാറ കെ. എം. ഏബ്രഹാമിന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം ബിഷപ്പും പത്നിയും കെ. സി. വറുഗീസും ആശ്രമത്തിനു പറ്റിയ ഒരു ഗ്രാമപ്രദേശം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വ്യവസായ നഗരമായി വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കോയമ്പത്തൂരിലേക്കു പോയി. ബിഷപ്പ് ദമ്പതികൾ ഓൾ സോൾസ് ചർച്ച് പാഴ്സനേജിലും കെ. സി. വറുഗീസ് ഓർത്തഡോക്സ് സിറിയൻ ചർച്ചിന്റെ പാഴ്സനേജിലും താമസിച്ചു. തുടർന്ന് ബിഷപ്പും കെ. സി. വറുഗീസും ആബോ അലക്സിയോസും (പിന്നീട് അലക്സിയോസ് മാർ തേവോദോസിയോസ്) ആശ്രമത്തിനു പറ്റിയ ഒരു സ്ഥലം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നഗരപ്രാന്തത്തിലുള്ള പല പ്രദേശങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു. ബന്ധനിയുടെ മാർ ഈവാനിയോസ് റോമാസഭയിൽ ചേർന്നശേഷം, ഓർത്തഡോക്സ് വിദ്യാർത്ഥി സംഘത്തിന്റെ ആത്മിക ഉപദേഷ്ടാവ് ആബോ അലക്സിയോസായിരുന്നു. കോയമ്പത്തൂരിലും ചുറ്റും പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിവിധ മിഷൻ പ്രവർത്തകരുമായും നാഷണൽ ക്രിസ്ത്യൻ കൗൺസിൽ ഭാരവാഹികളുമായും ചർച്ച ചെയ്തശേഷം കോയമ്പത്തൂരിന് 9 മൈൽ (15 കി. മീറ്റർ) വടക്കുപടിഞ്ഞാറായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന തടാകം തെരഞ്ഞെടുക്കുകയാണുണ്ടായത്. മൂന്നുവശവും ആരെയും ആകർഷിക്കത്തക്കവിധം തലയുയർത്തി മലകളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട ഒരു രമ്യഭൂഭാഗമാണ് സാഗര നിരപ്പിൽ നിന്നു 1700 അടി ഉയരമുള്ള തടാകം ഗ്രാമം. ആദിവാസികളായ ഇരുളരും മുഡുകരും മറ്റും തങ്ങളുടെ പുരാതനമായ ജീവിതാചാരങ്ങളുമായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന അട്ടപ്പാടി മലകളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനകവാടം കൂടിയാണ് തടാകം. സമീപസ്ഥങ്ങളായ 13 ഗ്രാമങ്ങളാൽ പരിസേവിതവും പാതവക്കത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുമായ അഞ്ചേക്കർ സ്ഥലം ഫാ. തോമസ് മാറേട്ട്, കോയമ്പത്തൂരിലെ ഒരഭിഭാഷകനായിരുന്ന ഈപ്പൻ എന്നിവരുടെ സഹകരണം കൊണ്ടാണ് വാങ്ങിയത്. ബിഷപ്പ്സ് കോളജിൽ നിന്നു പ്രിൻസിപ്പലായ ബിഷപ്പ് വാൽഷിനു യാത്രയയപ്പുവേളയിൽ സസന്തോഷം നൽകപ്പെട്ട ഉദാരമായ സമ്മാനമാണ് സ്ഥലവിലയായി കൊടുത്തത്. ഇതിനിടയിൽ ഈ ഗ്രൂപ്പിന്റെ മറ്റൊരംഗമായ ടി. ഒ. മാത്യു ബിഷപ്പ്സ് കോളജിലെ പഠനം ഇടയ്ക്കുവെച്ച് നിറുത്തിയശേഷം തിരിച്ചെത്തുകയും മാർത്താണ്ഡം വൈ.എം.സി.എ. നടത്തിവന്ന ആരുമാസ ഗ്രാമോദ്ധാരണ കോഴ്സിൽ ചേരുകയുമുണ്ടായി. എന്നാൽ ആശ്രമനിർമ്മാണത്തിനു മാത്യുവിന്റെ സാന്നിധ്യം അത്യാവശ്യമാണെന്നു തോന്നുകയാൽ മൂന്നു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ തിരിച്ചു വിളിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

1936 പിറന്നതോടു കൂടി ബിഷപ്പ് വാൽഷ്, മിസ്സിസ് വാൽഷ്, കെ. സി. വറുഗീസ് എന്നിവരുൾപ്പെട്ട തടാകം ഗ്രൂപ്പ്, ആശ്രമത്തിനു വേണ്ടി വാങ്ങിയ സ്ഥലത്തുനിന്നു ഒരു ഫർലോംഗ് അകലെ റോഡരികിലുള്ള തണ്ണീർ പന്തലിൽ (സത്രം) തങ്ങളുടെ തീർത്ഥാടനത്തിലെ ആദ്യ കൂടാരമടിച്ചു. അത് പാർക്കാൻ സ്ഥലമില്ലാത്ത ഒരു വഴിയമ്പലമായിരുന്നു. അത് ആർക്കും പാർക്കാനുദ്ദേശിച്ചിരുന്നതുമല്ല. തന്നിമിത്തം വേണ്ടത്ര താമസസൗകര്യം ഇല്ലായിരുന്നു. വഴിപോക്കർക്ക് വിശ്രമിക്കാനും ദാഹജലം കുടിക്കാനുമുള്ള ഒരു സത്രം മാത്രം. സത്രത്തിന്റെ മുൻവശം സദാ തുറന്നു കിടന്നിരുന്നതിനാൽ തടാകം ഗ്രൂപ്പിനെ വഴിപോക്കർക്ക് എപ്പോഴും കാണാമായിരുന്നു. സുതാര്യമായ സത്രത്തിൽ താമസിച്ച കാലത്ത് അവർക്കു തങ്ങളുടെ സ്വകാര്യത സംരക്ഷിക്കാൻപോലും സാധിച്ചില്ല. എന്നിരിക്കിലും അവർ കൊട്ടാരത്തിൽ കഴിയുന്നവരെപ്പോലെ വളരെ സംതൃപ്തരും സന്തുഷ്ടരുമായിരുന്നു. ദീർഘകാലമായി ഗ്രാമീണരാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു കിടന്ന സത്രം, തടാകം ഗ്രൂപ്പിന്റെ താമസത്തോടെ വീണ്ടും ആളുകളുടെ വിഹാരരംഗമായി മാറി. സത്രത്തിന്റെ ഉയരം കുറഞ്ഞ വരാനയുടെ ഭിത്തിയിൽ എപ്പോഴും നൂറോളം പേരെങ്കിലും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടാവും. അങ്ങനെ ജീവിത സൗകര്യങ്ങൾ ഒന്നുമില്ലാതിരുന്ന സത്രം എല്ലാം നന്മയ്ക്ക് എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ ഒട്ടധികം ഗ്രാമീണരുമായി സമ്പർക്കത്തിൽ വരുന്നതിനുള്ള സുവർണ്ണാവസരങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ ആശ്രമത്തിനുവേണ്ടി വാങ്ങിയ സ്ഥലത്തു പറ്റിയ കെട്ടിടങ്ങൾ വയ്ക്കുന്നതിനുള്ള തടിയും മറ്റും ശേഖരിക്കുകയും വേണ്ട ക്രമീകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു കിണർ കുഴിക്കുന്നതിനു സ്ഥലത്തെ ഒരു കല്പണിക്കാരന് കോൺട്രാക്ട് നൽകി. കിണർ നിർമ്മാണജോലി പ്രതീക്ഷാനുസരണം വേഗം തീരാതിരുന്നതിനാൽ മേലിൽ ആർക്കും കോൺട്രാക്ട് നൽകേണ്ടതില്ലെന്നും തീരുമാനിച്ചു. ഒരു മാസം കാത്തിരുന്നശേഷം അകലെയുള്ള സത്രകിണറ്റിൽ നിന്നു തന്നെ പണിക്കുള്ള വെള്ളം കൊണ്ടുവരേണ്ടി വന്നു. ആശ്രമത്തിൽ ഒരു കെട്ടിടത്തിന്റെ പണി ആരംഭിച്ചു. തുടർച്ചയായി വെയിലുകൊള്ളേണ്ടി വന്നതിനാൽ ബിഷപ്പിനു കർണ്ണരോഗം കൂടുകയും അദ്ദേഹം തിരുപ്പത്തൂർ ആശുപത്രിയിൽ ഒരു മേജർ ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കു വിധേയനാകുകയും ചെയ്തു.

ഒരു ചെറിയ അടുക്കളയും സ്നോറും ഒരു വലിയ മുറിയും ഭക്ഷണമേശയായി ഉപയോഗിക്കാൻ തറയിൽ നിന്ന് അധികം ഉയരമില്ലാത്ത ഒരു വരാനയും ഉള്ള ആദ്യത്തെ കെട്ടിടം ഫെബ്രുവരി അവസാനം പൂർത്തിയാക്കുകയും ആ മാസം 27-നു തടാകം ഗ്രൂപ്പ് പുതിയ കെട്ടിടത്തിലേക്കു താമസം മാറ്റുകയുമാണുണ്ടായത്.

കിണർ കുഴിക്കുന്ന ജോലി തുടരുകയും ഒടുവിൽ 58 അടി താഴ്ന്ന പ്ലോൾ വേണ്ടത്ര ശുദ്ധജലം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ കാലയളവിൽ തിരുപ്പത്തൂർ നിന്ന് ബ്രൗൺ എന്ന ആൾ ആശ്രമം സന്ദർശിക്കുകയും ആഴമുള്ള കിണറ്റിൽ നിന്നു വെള്ളം വലിച്ചെടുക്കുന്ന പ്രയാസമപ്പെട്ട ജോലി ഒഴിവാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു കാറ്റാടി യന്ത്രം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ചർച്ച നടത്തുകയും ചെയ്തു. മദ്രാസിലെ മാസ്റ്റേ ആൻഡ് കമ്പനിയുടെ സഹായത്തോടെ ജൂൺ മാസത്തിൽ വിൻഡ്മിൽ വാങ്ങുകയും ഓഗസ്റ്റ് രണ്ടിനു അതു തടാകത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുകയുമാണുണ്ടായത്. വിൻഡ്മിൽ അഥവാ നാട്ടുകാരുടെ ഭാഷയിൽ മിഷ്യൻ യന്ത്രം തുപ്തികരമായി പ്രവർത്തിച്ചു. താഴ്വരയിലെ ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ കാറ്റാടിയാന്ത്രം ഒരത്ഭുത വസ്തുവായിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രവർത്തനം കാണാൻ ഗ്രാമീണർ എന്നും തടിച്ചുകൂടിക്കൊണ്ടുവരികയും തന്നിമിത്തം ഈ മിഷ്യൻ, തടാകത്തിന്റെ 'മിഷനെ' പരോക്ഷമായി സഹായിച്ചു എന്നു പറയാം.

ആദ്യത്തെ കെട്ടിടത്തിലേക്കു താമസം മാറ്റിയശേഷം മറ്റു കെട്ടിടങ്ങളും ചാപ്പലും നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള സാധനസാമഗ്രികൾ ശേഖരിക്കുന്നതിലായിരുന്നു ആശ്രമം ഗ്രൂപ്പ് ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചത്. തടാകത്തിൽ നിന്നു 30 മൈൽ അകലെ അട്ടപ്പാടിയിലുള്ള സ്വന്ത സ്ഥലത്തു നിന്ന് ആവശ്യമായ തടി നൽകാമെന്ന് കെ. എം. ഏബ്രഹാം ഏറ്റു. എന്നാൽ ഗതാഗത സൗകര്യക്കുറവുകൊണ്ട് അവിടെ നിന്നു തടി കൊണ്ടുവരാൻ സാധിച്ചില്ല. പകരം പൊള്ളാച്ചി ഗവർണ്മെന്റ് ഡിപ്പോയിൽ നിന്നും കോയമ്പത്തൂരിലെ വ്യാപാരികളിൽ നിന്നും തടി വാങ്ങുകയുണ്ടായത്. കൂടുതൽ ജോലിക്കാരെ ഏർപ്പെടുത്തിയതിനാൽ നിർമ്മാണപ്രവർത്തനം ജൂൺ മദ്ധ്യത്തോടെ പൂർത്തിയായി. ഒരു ചെറിയ ഫാക്ടറിയെപ്പോലെ ഒരേ സമയം 40 മുതൽ 60 വരെ ജോലിക്കാർ തുടർച്ചയായി പണി ചെയ്തിരുന്നു.

കല്ലും, ചുട്ടുകട്ടയും, തടിയും, മണലും മറ്റും കാളവണ്ടികളിലാണു കൊണ്ടുവന്നത്. ബിഷപ്പാണെങ്കിൽ ചുറ്റിനടന്നു കാളകളുടെ ചാണകം വാരിക്കൂട്ടുമായിരുന്നു. പണിതീർന്നപ്പോൾ പുത്തോട്ടത്തിനും കൃഷിക്കും വേണ്ടത്ര ചാണകം ലഭ്യമായി. ചാണകം ശേഖരിക്കാൻ ബിഷപ്പുപയോഗിച്ച കാളവണ്ടിയുടെ ചക്രം ഇന്നും ആശ്രമത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്.

കെട്ടിടങ്ങളിൽ ഏറ്റവും മനോഹരം ആശ്രമ മധ്യത്തിൽ ഏദന്തോട്ടത്തിലെ ജീവവൃക്ഷംപോലെ നിലകൊള്ളുന്ന, മാർത്തോമ്മായുടെ നാമത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ചാപ്പലാണ്. അടവിലൊതെ ലളിതമായ രീതിയിൽ വേണ്ടത്ര സ്ഥലസൗകര്യത്തോടെയാണ് ചെറുതെങ്കിലും മനോഹരമായ

ചാപ്പൽ നിർമ്മിച്ചത്. ആശ്രമത്തിന്റെ എല്ലാ ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും കേന്ദ്രബിന്ദുവാണ് ചാപ്പൽ. ഈ തുറന്ന ചാപ്പലിന്റെ അനാർഭാടമായ ഘടന അതിനടുത്തു കൂടി കടന്നുപോകുന്ന ആരുടെയും ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റുകയും അവരെ അങ്ങോട്ട് ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്യാതിരുന്നില്ല.

ചെലവു കുറഞ്ഞ രീതിയിൽ പണിത ആശ്രമത്തിലെ ആറു കെട്ടിടങ്ങളുടെയും മൂന്നു വശവും ചുടുകട്ട കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചതാണ്. തുറന്ന ഒരു വശവും വാതിലുകളും മൂള കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ പനമ്പുതട്ടികളാൽ മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. മുറികളെ വേർതിരിച്ചതും പനമ്പു തട്ടികളായിരുന്നു. തടികളും ഓടുമാണുപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ഒരു ചെറിയ ഡിസ്പെൻസറി കെട്ടിടം, കുടുംബങ്ങൾക്കു വേണ്ടി രണ്ടു മുറിയുള്ള ഒരു കെട്ടിടം, അവിവാഹിതർക്കു വേണ്ടി രണ്ടു മുറിയുള്ള ഒരു കെട്ടിടം, സ്വീകരണമുറിയും ലൈബ്രറിയുമുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കെട്ടിടം, അവിവാഹിതരായ പുരുഷന്മാർക്ക് താമസിക്കാനുള്ള മുറികൾ, ഓഫീസ്, സ്റ്റോറും, ഗസ്റ്റ് റൂം, അടുക്കള, ദമ്പതികൾക്കുള്ള ഒരു മുറി, ഇങ്ങനെയായിരുന്നു ആശ്രമത്തിലെ കെട്ടിടങ്ങളുടെ അന്നത്തെ വിഭജനം. ഇതിനു പുറമേ ഒരു കാലിത്തൊഴുത്തും കോഴിക്കുടും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. ചാപ്പലിനു ചുറ്റും രൂപംകൊണ്ട ചെറുതെങ്കിലും അതിസുന്ദരമായ പൂന്തോട്ടം ബിഷപ്പിന്റെ പ്രത്യേക പരിചരണത്തിലായിരുന്നു.

ജൂൺ മാസത്തോടെ കോലഞ്ചേരിയിൽ നിന്നു ഫാ. സി. വി. യോനാ വന്നുചേരുകയും മൂന്നു ദിവസം ബഥനി ആശ്രമത്തിലെ ആബോ അലക്സിയോസ് നടത്തിയ ധ്യാനയോഗത്തെ തുടർന്ന് 1936 ജൂലൈ 15-നു വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനമദ്ധ്യേ ക്രിസ്തുശിഷ്യസംഘം ഔപചാരികമായി രൂപംകൊള്ളുകയും ചെയ്തു. ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയിൽ നിന്നു ഫാ. സി. വി. യോന, കെ. സി. വറുഗീസ്, റ്റി. ഒ. മാത്യു എന്നിവരും ബിഷപ്പ് പാക്കൻഹാം വാൽഷും പത്നി ക്ലാറാ വാൽഷും ഒരു വർഷത്തേക്കു ആശ്രമ അംഗങ്ങളായിത്തീർന്നു. അന്നു വൈകിട്ട് തന്നെ അംഗങ്ങൾ യോഗം ചേർന്ന് കെ. സി. വറുഗീസിനെ ഒരു വർഷത്തേക്ക് ആചാര്യ (തലവൻ) ആയി തെരഞ്ഞെടുക്കുകയുമുണ്ടായി. തുടർന്ന് അംഗങ്ങൾ ചേർന്ന് ഒന്നര വർഷമായി ചർച്ച ചെയ്തുവന്ന ചില ആശ്രമനിയമങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചു. സംഘടനയുടെ ഭരണസമിതി സംബന്ധിച്ച ഭരണഘടനയൊന്നും ഉണ്ടാക്കിയില്ല. കൂടുതൽ അംഗങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതിന്റെ വിവിധ വശങ്ങളെപ്പറ്റി ആബോ അലക്സിയോസുമായി ചർച്ച ചെയ്തും കൂടിയാലോചിച്ചും പിന്നീട് ഭരണഘടന ഉണ്ടാക്കാനായി അക്കാര്യം മാറ്റിവയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ആശ്രമാംഗങ്ങൾ യേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ ശിഷ്യന്മാരാകുക, ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ തത്വ

ങ്ങൾ എല്ലാവിധത്തിലും അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുകൊണ്ടു മറ്റുള്ളവരെ ശിഷ്യരാക്കുക, ചുറ്റുമുള്ള ജനങ്ങളെല്ലാം തന്നെ അവരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികവും മാനസികവും ശാരീരികവും സാമൂഹികവുമായ ജീവിതത്തിൽ ഈ തത്വങ്ങൾ അംഗീകരിക്കത്തക്കവിധം അവരെ നേടിയെടുക്കുക എന്നിവയായിരിക്കണം ആശ്രമത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്ന് ബിഷപ്പ് വാൽഷ് തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഉള്ളതെല്ലാം ആശ്രമാംഗങ്ങളുടെ പൊതുവകയായിരിക്കണം. ആശ്രമത്തിലായിരിക്കുമ്പോൾ ആർക്കും സ്വന്തമായി പണം ഉണ്ടായിരിക്കരുത്. തങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ലഭിച്ചാൽ അതു പൊതുഫണ്ടിൽ ചേർക്കുകയും അതിൽനിന്നു തങ്ങളുടെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും നിറവേറ്റുകയും വേണം. പല കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ ഉപരി ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിനാണ് ആശ്രമം പരമപ്രാധാന്യം നൽകിയത്. അംഗങ്ങളുടെ സമയവും ശക്തിയും പലപ്പോഴും ഹനിക്കുന്നതാകയാൽ ബാഹ്യമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ മനഃപൂർവ്വം വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിനെ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും മാർഗ്ഗദർശനത്തിനു വരുന്നവരെ സാവകാശത്തിലുള്ള ആശയവിനിമയത്തിലൂടെയും ശാന്തമായ വിധത്തിൽ സാക്ഷിക്കുക എന്നതിനാണ് ആശ്രമം ശക്തീകരണം നൽകിയത്. പുറത്ത് തിരക്കു പിടിച്ച ലോകത്തിൽ അലയുന്നതിനുപകരം ഒന്നിലും വ്യാപൃതരാകാതെ സ്വതന്ത്രരായിരിക്കാനും മതപരമായ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി വിശ്രമവേളകളിൽ ചർച്ച നടത്താനും അവർക്കു കുറെ സമയം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. തന്നിമിത്തം ആശ്രമത്തോടനുബന്ധിച്ചു വിവിധ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കാൻ ആശ്രമാംഗങ്ങൾ ശ്രമിച്ചു. സുവിശേഷം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു അംഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു വ്യതിചലിച്ചു പോയിട്ടുമില്ല. അതേസമയം ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി കേൾക്കാൻ ആഗ്രഹമുള്ളവരോട് അതുപറയാൻ ആശ്രമാംഗങ്ങൾ സദാ ഒരുക്കവുമായിരുന്നു.

അംഗങ്ങളുടെ ആരാധനയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചായിരുന്നു ആശ്രമത്തിലെ ജീവിതം. പ്രവർത്തനത്തിൽ ആരാധന, പഠനം, സേവനം എന്നിവയ്ക്ക് മുഖ്യ പ്രാധാന്യം നൽകി. ജീവിതം വളരെ ലളിതവും സന്തുഷ്ടവും ആയിരുന്നു. ആശ്രമത്തിലെ ജീവിതം, പ്രഭാതത്തിന്റെ പ്രഭ ആകാശവിതാനത്തിലും ചുറ്റുമുള്ള കുന്നുകളിലും താഴ്വരകളിലും വ്യാപിക്കുന്നതോടുകൂടി 5.40-നു ആരംഭിക്കുന്നു. അംഗങ്ങൾ കാറ്റിന്റെ ശല്യമില്ലാതിരിക്കാൻ ചാപ്പലിന്റെ കിഴക്കെ ഭിത്തിക്കടുത്തു കൂടിനിന്നു ധ്യാനപ്രാർത്ഥന നടത്തിവന്നു. പിന്നീട് ആറിനു മണി അടിക്കുന്നതിന് അല്പം മുമ്പ് എല്ലാവരും മൗനത്തിലായിരിക്കും. തുടർന്ന് “അയഥാർത്ഥ്യത്തിൽ നിന്നും യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്കും ഇരുട്ടിൽ നിന്നും പ്രകാശത്തിലേക്കും മരണത്തിൽ നിന്നും നിത്യതയിലേക്കും, ശാന്തി, ശാന്തി, ശാന്തി” എന്ന

പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലി ധ്യാനത്തിനു വിരാമമിടുന്നു. ഈ ധ്യാനത്തിനു ശേഷം മലയാളത്തിലോ തമിഴിലോ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ രീതിയിലുള്ള പ്രഭാത പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നു. സങ്കീർത്തനങ്ങളും പാഠങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിലായിരിക്കും. ചില ദിവസങ്ങളിൽ (ഞായറാഴ്ചകളിലും പെരുന്നാൾ ദിനങ്ങളിലും) വിശുദ്ധ കുർബാനയും അനുഷ്ഠിച്ചു വരുന്നു. മറ്റു ദിവസങ്ങളിൽ ആംഗ്ലിക്കൻ രീതിയിലുള്ള വി. കുർബാനയും നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും ഭക്ഷണം പാകംചെയ്യുന്ന ജോലി ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത പപ്പാ (ബിഷപ്പ്) പകൽ സമയം സ്വകാര്യ പഠനത്തിനും ധ്യാനത്തിനും വേണ്ടി വിനിയോഗിച്ചു വന്നു. പന്ത്രണ്ടു മണിക്കു വീണ്ടും ചാപ്പലിൽ മധ്യാഹ്നപ്രാർത്ഥനയ്ക്കും മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനയ്ക്കും വേണ്ടി എത്തുന്നതുവരെയായിരിക്കും പഠനവും ധ്യാനവും തുടരുക. ഊണിനു ശേഷം ചായസമയം വരെ ജോലിയും വിശ്രമവും ഉണ്ടാവും. തുടർന്ന് ഏഴര വരെ ജോലിയും സാമൂഹ്യസമ്പർക്ക പരിപാടിയും നടത്തിവന്നു. അതിനുശേഷം സന്ധ്യാരാധന നടത്തുന്നു. പ്രഭാത പ്രാർത്ഥനയിലെ നവണ്ണം വൈകിട്ടും സൂറിയാനി രീതിയിലും ആംഗ്ലിക്കൻ രീതിയിലുമുള്ള പ്രാർത്ഥന ഉണ്ടാവും. സൂത്താറാ 9.30-ന് ആണ്. സിറിയൻ രീതിയിലുള്ള സൂത്താറായുടെ ഒടുവിൽ ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള ഒരു സമാപന പ്രാർത്ഥനയും കാണും. സൂത്താറാ മുതൽ പ്രഭാത ഭക്ഷണസമയം വരെ അംഗങ്ങൾ മൗനം പാലിക്കണം. ആ സമയം അംഗങ്ങൾക്കു പഠിക്കുന്നതിനും സ്വകാര്യമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനും അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നു. ആഴ്ചയിൽ മൂന്നു ദിവസം അംഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പപ്പാ ക്ലാസ്സെടുത്തു വന്നു. ചായയ്ക്കു ശേഷം എല്ലാ അംഗങ്ങളും ആശ്രമവളപ്പിലും പുത്തോട്ടത്തിലും മറ്റും നിർബന്ധമായും കായികാധ്വാനം ചെയ്തുവന്നു. ഭക്ഷണം തികച്ചും ലളിതമായിരുന്നു. ഭക്ഷണസമയത്ത് ബിഷപ്പ് പറയുന്ന രസകരമായ കഥകൾ എല്ലാവരെയും പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഭക്ഷണം തികയാത്തവർക്കുപോലും കഥകളുടെ രസം കൊണ്ടു വയർ നിറഞ്ഞിരിക്കും.

കിട്ടുന്നതൊക്കെ പാകംചെയ്യുക എന്നതായിരുന്നു അംഗീകൃത രീതി. പാകംചെയ്യുന്ന ഭക്ഷണം യൂറോപ്യൻ രീതിയിലോ ഇന്ത്യൻ രീതിയിലോ രണ്ടും കൂടി കലർത്തിയുള്ള രീതിയിലോ ആയിരുന്നില്ല. ഉത്തരേന്ത്യൻ രീതിയിലൂടെയും ദക്ഷിണേന്ത്യൻ രീതിയിലൂടെയും മലയാളികളുടെയും യൂറോപ്യന്മാരുടെയും എല്ലാം ഭക്ഷണച്ചുവ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭക്ഷണത്തിനു അതിന്റേതായ ഒരു പ്രത്യേക സ്വഭാവവിശേഷവും. എന്നാൽ എല്ലാവരും ഈ ഭക്ഷണം വളരെ ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഭക്ഷണത്തിനു വല്ല പോരായ്മയും ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ ബിഷപ്പിന്റെ ലോഭമില്ലാത്ത കഥകളും ഹൃദ്യമായ തമാശകളും ആ കുറവു നികത്തുമായി

രുന്നു. പ്രഭാത ഭക്ഷണവും ചായയും മമ്മി (മിസ്സിസ് വാൾഷ്) ആണ് തയ്യാറാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. മമ്മിയുടെ റൊട്ടി പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു. ഉച്ച ഭക്ഷണവും അത്താഴവും മറ്റ് അംഗങ്ങൾ മാറി മാറി തയ്യാറാക്കി വന്നു. അടുക്കളയ്ക്കു പുറമേയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കാൻ രങ്കൻ എന്ന തമിഴൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 1965-ൽ മരിക്കുന്നതുവരെ രങ്കൻ വളരെ വിശ്വസ്തതയോടും കൂറോടും ആശ്രമത്തിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു.

ആശ്രമത്തിന്റെ ബാഹ്യമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിന് മുമ്പ് ചുറ്റുമുള്ള ഗ്രാമീണരുടെ സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവും മതപരവുമായ പശ്ചാത്തലത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സൂക്ഷ്മമായ ഒരു പഠനം ആവശ്യമാണെന്ന് ആശ്രമത്തിനു തോന്നി. ഒരു വലിയ വ്യവസായ നഗരമായ കോയമ്പത്തൂരിൽ നിന്ന് തടാകത്തിലേക്കു 9 മൈൽ മാത്രമേയുള്ളൂ എങ്കിലും ജീവിത സൗകര്യങ്ങളിൽപെടുന്ന ഗതാഗതം, വാർത്താവിനിമയം, വിദ്യാഭ്യാസം, ആരോഗ്യസേവനം തുടങ്ങിയ മേഖലകളിൽ കാര്യമായ വികസനം ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു മെറ്റൽ റോഡുപോലുമില്ലാത്ത ഗ്രാമം. കാൽനടക്കാർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു നാടൻ റോഡു മാത്രം. കൂടെക്കൂടെ കാളവണ്ടികൾ മാത്രം സഞ്ചരിക്കുന്ന വഴി. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ആശ്രമാംഗങ്ങളും കോയമ്പത്തൂർ നിന്ന് തടാകം വരെ നടക്കുമായിരുന്നു. സൈക്കിൾ ആയിരുന്നു മറ്റൊരു പ്രധാന യാത്രാവാഹനം. തടാകം താഴ്വരയിൽ തപാൽ സൗകര്യങ്ങൾ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ പപ്പായും മമ്മിയും സൈക്കിളിൽ കോയമ്പത്തൂരിൽ എത്തി എഴുത്തുകൾ എടുക്കുകയും പോസ്റ്റു ചെയ്യുകയും സ്റ്റാമ്പും കവറും മറ്റും വാങ്ങുകയും പതിവായിരുന്നു. 13 ഗ്രാമങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ഒറ്റ എലിമന്ററി സ്കൂൾ മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. വൈദ്യുതിയും ആധുനിക ജീവിതത്തിലെ മറ്റു സൗകര്യങ്ങളും അന്ന് ഗ്രാമക്കാരുടെ വിദൂരസ്വപ്നങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു. ജനങ്ങൾ പൊതുവേ പാവപ്പെട്ടവരും നിരക്ഷരരും. ജനങ്ങളുടെ മുഖ്യതൊഴിൽ കൃഷിയായിരുന്നു. കൃഷിപ്പണികൾ മഴ കിട്ടുന്ന മുറയ്ക്കായിരുന്നു നടത്തിവന്നത്. ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളിൽപെട്ട ജനങ്ങൾ പല ഭാഷകളും സംസാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ എല്ലാവരുടെയും പൊതുവായ സംസാരഭാഷ തമിഴ് തന്നെ. വിഭിന്ന ഭാഷാ - മത സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലം സൃഷ്ടിച്ച ഒരു സങ്കീർണ്ണ സ്ഥിതിവിശേഷത്തെയാണ് ആദ്യമേ ആശ്രമാംഗങ്ങൾക്കു നേരിടേണ്ടി വന്നത് (അക്ഷരാഭ്യാസമില്ലാത്ത ആളുകൾ തടിച്ചുകൂടി അപരിചിതരായ അംഗങ്ങളേയും ധാരയേയും ഭാര്യയേയും അത്ഭുതസ്തബ്ധരായി നോക്കി നിന്നു എങ്കിൽ അതു തികച്ചും സ്വാഭാവികം തന്നെ).

നാട്ടുകാരുടെ സാമൂഹികസ്ഥിതി മെച്ചപ്പെടുത്തുക എന്നത് ആശ്രമം ഗ്രൂപ്പിന്റെ മുഖ്യ കർത്തവ്യമായിത്തീർന്നു. സത്രത്തിൽ താമസം ആരം

ഭിക്ഷുക്കൾ തന്നെ അവിടെ ഒരു ഡിസ്പെൻസറി സ്ഥാപിച്ചു ജനങ്ങൾക്കു സൗജന്യ ചികിത്സ നൽകാൻ തീരുമാനിക്കുകയാണുണ്ടായത്. വൈദ്യ സഹായം നൽകാൻ ആശ്രമംഗ്രൂപ്പ് വേണ്ടത്ര തയ്യാറെടുപ്പോടെയല്ല വന്നതെങ്കിലും ചെറിയ രോഗങ്ങൾക്കുള്ള ചികിത്സയ്ക്കായും പ്രഥമ ശുശ്രൂഷയ്ക്കുവേണ്ടിയും ജനങ്ങൾ ആശ്രമത്തിൽ എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മമ്മിയായിരുന്നു പ്രധാനമായും രോഗികളെ ചികിത്സിച്ചു വന്നത്. ഈ വിധത്തിലുള്ള ജോലിയാണ് കൂടുതൽ അംഗങ്ങൾ എത്തിയതോടെ തടാകം ഡിസ്പെൻസറിയുടെ ആരംഭം കുറിച്ചതെന്നു പറയാം.

ബിഷപ്പിന്റെ ആദ്യത്തെ ജോലി ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡിന്റെ പ്രസിഡന്റിനെ കണ്ട് റോഡു നന്നാക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുക എന്നതായിരുന്നു. ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡിനു ചലിക്കുന്നതിനു കുറെ വർഷങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നു എങ്കിലും ഒന്നര വർഷത്തിനകം റോഡു മെറ്റലിട്ടു കിട്ടി. കാലക്രമത്തിൽ കോയമ്പത്തൂരിൽ നിന്ന് തടാകത്തിലേക്കു ഒരു ബസ് സർവീസും ലഭിച്ചു. ഈ പഴഞ്ചൻ ബസ് ഓടാതിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയും ഓടുമ്പോഴുള്ള സ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയും ബിഷപ്പ് ഒരു കവിത തന്നെ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

രണ്ടാമതായി തടാകത്തിൽ ഒരു തപാൽ ഓഫീസ് സ്ഥാപിക്കുക എന്ന കാര്യത്തിനാണ് ബിഷപ്പ് അടിയന്തര ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചത്. കോയമ്പത്തൂർ നിന്ന് ആഴ്ചയിലൊരിക്കലേ തടാകത്തിൽ കത്തുകൾ വിതരണം ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. തന്നിമിത്തം പലപ്പോഴും കോയമ്പത്തൂരിൽ സൈക്കിൾ ചവിട്ടിച്ചെന്നാണ് ബിഷപ്പ് കത്തുകൾ വാങ്ങിയിരുന്നത്.

ഒരിക്കൽ കത്തുകൾ വാങ്ങാൻ പോസ്റ്റ് ഓഫീസിൽ ചെന്നപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണനായ പോസ്റ്റ് മാസ്റ്റർ ഓഫീസിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഓഫീസിനു പിമ്പിലുള്ള ക്വാർട്ടേഴ്സിൽ രോഗിയായി കിടന്ന കൊച്ചു മകനെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയായിരുന്നു. വൈകാതെ എത്തിയ അദ്ദേഹം ബിഷപ്പിനോടു ക്ഷമ ചോദിച്ചു. പോസ്റ്റ് മാസ്റ്റർ കൊച്ചുമകന്റെ കാര്യം പറഞ്ഞു. സഹാനുഭൂതി പ്രകടിപ്പിച്ച ബിഷപ്പ്, തനിക്ക് കുട്ടിയെ കണ്ട് ഒന്നു പ്രാർത്ഥിക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു. ഈശ്വരവിശ്വാസിയായ പോസ്റ്റ് മാസ്റ്റർക്കു വളരെ സന്തോഷം തോന്നുകയും ബിഷപ്പ് അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം കുട്ടിയുടെ കിടക്കയ്ക്കടുത്തു ചെല്ലുകയും ചെയ്തു. കുട്ടിയുടെ കിടക്കയ്ക്കു സമീപം മുട്ടുകുത്തി അവന്റെ നെറ്റിയിൽ കൈവെച്ചു ബിഷപ്പ് പ്രാർത്ഥിച്ചു. മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞു ബിഷപ്പ് വീണ്ടും പോസ്റ്റ് ഓഫീസിൽ ചെന്നപ്പോൾ സന്തുഷ്ടനായ പോസ്റ്റ് മാസ്റ്റർ കുട്ടി സുഖം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി നന്ദിപൂർവ്വം അറിയിച്ചു. എന്തിനധികം പറയുന്നു. അധികം വൈകാതെ ബിഷപ്പിന്റെ പരിശ്രമം

മൂലം തടാകത്തിൽ ഒരു തപാൽ ഓഫീസ് അനുവദിച്ചു കിട്ടി. ദിനംപ്രതി കത്തുകൾ കിട്ടുകയും അവയ്ക്കു മറുപടി അയയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു സാധിച്ചതിൽ ബിഷപ്പിന് വളരെ സംതൃപ്തി ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്തുകൾ തുടർച്ചയായി കൂടിവരുകയും ചെയ്തു. ജീവിത സൗകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചതു നാട്ടുകാർക്കും അനുഗ്രഹമായിത്തീർന്നു.

തുടർന്ന് തടാകം ഗ്രൂപ്പിന്റെ ശ്രദ്ധ ഗ്രാമീണരുടെ ജീവിതം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിൽ പതിഞ്ഞു. 1937-ൽ സമീപത്തുള്ള സോമയന്നൂർ ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു പൊതുയോഗം ചേർന്ന് അവിടത്തെ ശുചീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനുള്ള സാധ്യതകളെപ്പറ്റി ആലോചന നടത്തി. ആശയ വിനിമയത്തിനു ഭാഷ തടസ്സമായി എങ്കിലും ശുചീകരണ വേലകളിൽ സ്വയം മുഴുകിയതിനാൽ അവിടെ രൂപവൽക്കരിച്ച ആരോഗ്യസമിതിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായി പപ്പാ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ഗ്രാമീണരുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടി സ്ലാബടക്കമുള്ള കക്കുസുകൾ നിർമ്മിക്കുകയും മലിനജലം ഒഴുകിയെത്തുന്നതിനുള്ള കുഴികൾ കുഴിക്കുകയും ചാണകക്കുമ്പാരങ്ങൾ ഗ്രാമത്തിനു വെളിയിലേക്കു മാറ്റുകയും മഴക്കാലത്തു വെള്ളം ഗ്രാമങ്ങളിലേക്കു ഒഴുകാതെ ബണ്ടു കെട്ടിത്തിരിച്ചു വിടുകയും ഉണ്ടായി. കൂടാതെ ഗ്രാമത്തിന്റെ നടുവിൽ ഉപയോഗശൂന്യമായി കിടന്നിരുന്ന വെള്ളത്തിന്റെ നാറ്റംകൊണ്ട് മനുഷ്യർക്ക് അടുക്കാനാവാത്തതുമായ ഒരു വലിയ കിണർ നികത്തുകയും ചെയ്തു. മറ്റു ഗ്രാമങ്ങളിലും ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തി വന്നു. ഇക്കാര്യങ്ങളിൽ ഗവർണ്മെന്റും പിന്നീട് സഹകരിക്കാനെത്തിച്ചേർന്നു.

സുഹൃത്തുക്കളും സമൂഹത്തിലെ ഒട്ടധികം അഭ്യുദയകാംക്ഷികളും ആശ്രമത്തിൽ കൂടെക്കൂടെ സൗഹൃദസന്ദർശനം നടത്തി. ഇത്തരം സന്ദർശനങ്ങൾ ആശ്രമവുമായുള്ള അവരുടെ ബന്ധത്തെ ദൃഢപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഒന്നുരണ്ടു സന്ദർശനങ്ങൾ കൊണ്ടുതന്നെ ചിലർ ആശ്രമസമൂഹത്തിലെ പൂർണ്ണ അംഗങ്ങളായിത്തീരുകയും ഉണ്ടായി. ആദ്യകാല സന്ദർശകരിൽപ്പെട്ട ആലുവാ യു. സി. കോളജ് പ്രിൻസിപ്പൽ എ. എം. വർക്കി, ബിഷപ്പ് പത്രോസ് മാർ സെന്താത്തിയോസ്, പ്രൊഫ. കെ. സി. ചാക്കോ എന്നിവർ മരണംവരെ ആശ്രമത്തിന്റെ ഉത്തമ സുഹൃത്തുക്കളായി വർത്തിച്ചിരുന്നു. മാങ്ങാനം ആശ്രമത്തിലെ സാധു കെ. ഐ. മത്തായി, എം. തൊമ്മൻ, എൻ. എം. ഏബ്രഹാം, ഡോ. പി. കോശി, റ്റി. റ്റി. താരു മുതലായവർ ദീർഘകാലം ആശ്രമത്തിന്റെ വലിയ സ്നേഹിതരായിരുന്നു പ്രവർത്തിച്ചു. ആശ്രമത്തിന്റെ ആദ്യകാല സന്ദർശകരും ദീർഘകാലം അവിടെ തുടർന്ന് സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചവരുമായ വ്യക്തികളിൽ ഡോ. (മിസ്സ്) അന്നമ്മ മാത്യു, ഡോ. (മിസ്) സാരാമ്മ വറുഗീസ് ആരോഗ്യരക്ഷാ സന്ദർശനം സംബന്ധിച്ചു നല്ല പരിശീലനം ലഭിച്ച മിസ് ഏലി

യാമ്മ ഫിലിപ്പോസ് എന്നിവരും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഈ രണ്ടു വനിതാ ഡോക്ടർമാർ ആശ്രമം വക ഡിസ്പെൻസറിയുടെ ചുമതല വഹിക്കുകയും ഗ്രാമീണർക്കു മികച്ച സേവനം നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ അത് ആശ്രമത്തിന് ഒരു വലിയ സഹായവുമായിരുന്നു. ഡോ. പി. വി. ഫിലിപ്പ് രണ്ടു മാസം ഡിസ്പെൻസറിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. ഒന്നു രണ്ടു സന്ദർശനങ്ങൾക്കുശേഷം 1937-ൽ മിസ് ഫിലിപ്പോസ് ആശ്രമസമൂഹത്തിൽ അംഗമായി ചേർന്നു. അവർ ഡിസ്പെൻസറിയുടെ ചുമതല കാര്യക്ഷമായി വഹിക്കുകയും പ്രസവശുശ്രൂഷ നടത്തുകയും ചെയ്തുവന്നു.

1938 മധ്യത്തോടെ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ രണ്ടു ശെമ്മാശനരായ ഡീക്കൻ കെ. സി. കുറിയാക്കോസും (1994-ൽ നിര്യാതനായ ബഥനിയുടെ ഫാ. കുര്യാക്കോസ് ഒ.ഐ.സി.) ഡീക്കൻ കെ. ബി. മാത്യുസും (പരമല സെമിനാരി മുൻ മാനേജർ ഫാ. കെ. ബി. മാത്യുസ്) ആശ്രമത്തിലേക്കു പ. കാതോലിക്കാ ബാവായാൽ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. രണ്ടു പേരും ആറാറു മാസത്തിനുശേഷം തിരിച്ചുപോയി. ഇതിനിടയിൽ കുട്ടികളുടെ ഇടയിലെ പ്രവർത്തനം സംബന്ധിച്ച നാലു മാസത്തെ പരിശീലനത്തിനായി റ്റി. ഒ. മാത്യു തിരുപ്പത്തൂർ വൈ.എം.സി.എ. യിലേക്കു നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. പരിശീലനം കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചെത്തിയ മാത്യു ഗ്രാമങ്ങളിലെ കുട്ടികളെ സ്കൗട്ട് മാതൃകയിൽ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഉത്സുകനായി. യുവസഹജമായ ഉത്സാഹം മൂലം ചുറ്റുമുള്ള യുവാക്കളെ ആകർഷിക്കുന്നതിനും ഒരു വോളിബോൾ ക്ലബ്ബുണ്ടാക്കുന്നതിനും മാത്യു വിനു കഴിഞ്ഞു. അഞ്ചാറു ദശാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പു തങ്ങൾ പങ്കെടുത്ത വോളിബോൾ മത്സരത്തെപ്പറ്റിയും മാത്യുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നേടിയെടുത്ത വിജയത്തെപ്പറ്റിയും അന്നു ടീമിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രായമുള്ള ചിലർ ഇന്നും അനുസ്മരിക്കാറുണ്ട്. ഈ കളിയിലൂടെ ജനങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധവും കൂട്ടായ്മയും ക്രമേണ വളരുകയും ഗ്രാമീണരുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തിനു ഇതു മുഖ്യ ഘടകമായിത്തീരുകയുമാണുണ്ടായത്. ഗ്രാമീണ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ചുമതല മാത്യുവിനു നൽകി. നഴ്സറി സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപക പരിശീലനം ലഭിച്ച മിസ് തങ്കമ്മ മാത്യു (ഒളശ്ശ) ഒരു വർഷത്തേക്കും മിസ് ഏലിയാമ്മ ജോസഫ് (കോട്ടയം) ആറു മാസത്തേക്കും ആശ്രമസേവനത്തിന് എത്തിച്ചേർന്നു. തുടർച്ചയായ അനാരോഗ്യ സ്ഥിതിമൂലം ഫാ. യോനായ്ക്ക് ചികിത്സാർത്ഥം ആശ്രമത്തിൽ നിന്നു പലതവണ മാറിത്താമസിക്കേണ്ടി വന്നു. രോഗനിലയിൽ മാറ്റം കാണാതിരുന്നതിനാൽ 1938-ൽ അദ്ദേഹം സംഘത്തിൽ നിന്നു രാജിവച്ചു. 1941 ജൂലൈയിൽ നിര്യാതനായി. ഫാ. യോനായുടെ അഭാവത്തിൽ, കോയമ്പത്തൂർ പള്ളി വികാരിയായിരുന്ന ഫാ. തോമസ് മാറേട്ട് ആശ്രമസമൂഹത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക ആവശ്യങ്ങൾ അന്യൂനം നിറവേറ്റി വന്നു.

അദ്ദേഹം കോയമ്പത്തൂർ വിടുന്നതുവരെയും ആശ്രമത്തിന്റെ ഒരു ആത്മ സുഹൃത്തും അഭ്യുദയകാംക്ഷിയും പ്രചോദനകേന്ദ്രവും ആയിരുന്നു എന്നു പഴയ ആശ്രമാംഗങ്ങൾ ഇന്നും സ്നേഹപൂർവ്വം അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഗ്രാമസന്ദർശനവും ആശ്രമത്തിനു വെളിയിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളും ഇതിനകം സ്ഥിരസ്ഥാവം ആർജ്ജിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മിസ്സിസ് വാൽഷും മിസ് ഫിലിപ്പോസും ദിവസവും നാലു മണിക്കൂ ശേഷം രോഗികളെയും ശിശുക്കളെയും പ്രയാസത്തിലിരിക്കുന്നവരെയും സന്ദർശിക്കുകയും അവർക്കുപദേശങ്ങൾ നൽകുകയും അവരുമൊന്നിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. വീടുകളുടെ മുറ്റത്തു വച്ചു ഗ്രാമീണ സ്ത്രീകൾക്കു ആരോഗ്യം, ശുചിത്വം, ശിശു സംരക്ഷണം എന്നിവകളെപ്പറ്റി ക്ലാസ്സുകളും എടുത്തിരുന്നു. തങ്കമ്മ മാതൃവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സമീപത്തുള്ള ഉച്ചിയന്നൂർ ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു നഴ്സറി സ്കൂളും ആരംഭിച്ചു. വിദ്യാലയത്തിൽ ഉത്സാഹത്തോടെ എത്തിച്ചേർന്ന കുട്ടികൾ കളികളിലും പഠനത്തിലും ആനന്ദം അനുഭവിച്ചു. നിർഭാഗ്യകരമെന്നു പറയട്ടെ, ജാതിപ്രശ്നം തല പൊക്കി. സ്കൂളിൽ ഹരിജൻ കുട്ടികളെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിൽ സവർണ്ണ വിഭാഗം പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിച്ചു. പോഷകാഹാരക്കുറവുള്ള കുട്ടികൾക്കു കാത്സ്യം ഗുളിക നൽകിയത് പ്രശ്നം സൃഷ്ടിച്ചു. ഹിന്ദു കുട്ടികളെ ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കു ചേർക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ക്രിസ്തീയ മാജിക്കാണ് ഈ ഗുളിക വിതരണം എന്നുവരെ ചില ഹൈന്ദവ സഹോദരങ്ങൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. സ്കൂൾ സന്ദർശിച്ചു നിജസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കാൻ രക്ഷാകർത്താക്കളോടടുർത്തിച്ചു എങ്കിലും പലരും അങ്ങനെ ചെയ്തില്ല. എന്നാൽ അദ്ധ്യാപകർ ഗ്രാമങ്ങളിൽ മുറയ്ക്കു സന്ദർശനം നടത്തി കുട്ടികളെ തങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതെന്താണെന്നു പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. തങ്കമ്മ മാതൃ ആശ്രമം വിട്ടുകൊണ്ടും ഗ്രാമീണരിൽ വളർന്നു വന്ന താല്പര്യരാഹിത്യം കൊണ്ടും സ്കൂൾ പുട്ടേണ്ടി വന്നു. റ്റി. ഒ. മാതൃ സോമയന്നൂരിലും കലയന്നൂരിലും സംഘടിപ്പിച്ചു നടത്തിവന്ന ഡ്രിൽ-ഗെയിംസ് ക്ലാസ്സുകളിൽ പങ്കെടുത്ത കുട്ടികളെയെല്ലാം ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കാൻ പോകുകയാണെന്ന എതിർ പ്രചാരണം മൂലം സ്കൂൾ നിലച്ചു. പിന്നീട് ആരംഭിച്ച ചെറിയ ലൈബ്രറിയിൽ നിന്ന് ഒട്ടധികം ബാലികാ ബാലന്മാർ പുസ്തകമെടുത്തു വായിക്കുകയും അതവർക്കു പ്രയോജനപ്പെടുകയും ഉണ്ടായി. കൂടാതെ സ്റ്റാമ്പു ശേഖരണം, തീപ്പെട്ടി ലേബൽ ശേഖരണം മുതലായ ശീലങ്ങൾ കുട്ടികളിൽ വളർത്താനും സാധിച്ചു. പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ ഗ്രാമീണരുടെ പ്രതികരണം രചനാത്മകവും പ്രോത്സാഹനകവുമായിരുന്നു.

വികസന പ്രവർത്തനം

“നിന്റെ കൂടാരത്തിന്റെ സ്ഥലത്തെ വിശാലമാക്കുക; നിന്റെ നിവാസങ്ങളുടെ തിരശ്ശീലകളെ അവർ നിർമ്മിക്കട്ടെ; തടുത്തുകളയരുത്; നിന്റെ കയറുകളെ നീട്ടുക; നിന്റെ കുറ്റികളെ ഉറപ്പിക്കുക” (യെശ. 54:2).

തടാകം ഗ്രാമത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറായി 30 മൈൽ അകലെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന പ്രകൃതിസുന്ദരമായ അട്ടപ്പാടി പ്രദേശത്തേക്കുള്ള ആശ്രമത്തിന്റെ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധയാണു വികസനത്തിനു നാനി കുറിച്ചത്. നീലഗിരി മലനിരകളുടെ പൊക്കം കുറഞ്ഞ കുന്നുകളും തടങ്ങളും കൊണ്ടുനിറഞ്ഞ അട്ടപ്പാടി, മലേറിയായുടെ നഴ്സറികളായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. അതി രമ്യ ഭൂവിഭാഗമായ കുന്നിൻപ്രദേശങ്ങളുടെ ഭൂരിഭാഗവും മണ്ണാർകാട്ടുള്ള ഒരു നായർ ഇടപ്രഭുവിന്റെ ഭൂസ്വത്തായിരുന്നു. ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ 25 കുടുംബം എന്ന തോതിൽ നൂറിൽപരം ആദിവാസി ഗ്രാമങ്ങളാണ് അട്ടപ്പാടിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഇടംകൈയും, വലംകൈയും തിരിച്ചറിയാനാവാത്ത ഈ ആദിവാസികൾ തികച്ചും പ്രാകൃതമായ രീതിയിൽ ജീവിച്ചുവന്നവരാണ്. ഇവർക്ക് സർക്കാരിൽ നിന്ന് അന്ന് ഒരാനു കൂല്യവും ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. ഫലപൂഷ്ടിയുള്ള ഭൂമി. വേണ്ടത്ര മഴ. തന്മൂലം ആദിവാസികൾ ആവശ്യമായ ധാന്യങ്ങൾ കൃഷിചെയ്തു ഉപജീവനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഗവണ്മെന്റിനും സെമിനാരികൾക്കും ഹുണ്ടികക്കാർക്കും കൊടുത്തു കഴിഞ്ഞാൽ ആദിവാസികൾക്കു ഭക്ഷിപ്പാൻ കാര്യമായി ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സമതലപ്രദേശങ്ങളിൽ പാർത്തുവന്നവരും ആദിവാസികളെ പലവിധത്തിൽ ചൂഷണം ചെയ്തിരുന്നു. തന്നിമിത്തം അവരിൽ ഭൂരിഭാഗവും നിത്യദാരിദ്ര്യത്തിലാണ് നിപതിച്ചിരുന്നത്. അവരുടെ ശോചനീയമായ സ്ഥിതികണ്ട് മനമുരുകിയ ആശ്രമാംഗങ്ങൾ അവരെ സഹായിക്കാൻ ഓടിയെത്തുകയായിരുന്നു. ഈ പ്രദേശത്തു കെ. എം. ഏബ്രഹാം എന്ന ആൾ സെമിനാരിൽ നിന്നു ഒരു വലിയ ഭൂവിഭാഗം പാട്ടത്തിനെടുത്തിരുന്നു. ഇതിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗം ആശ്രമത്തിന്റെ മറ്റൊരു സുഹൃത്തായിരുന്ന ഒളഗ്ഗ ഡീക്കൻ എൻ. ഐ. പീലിപ്പോസിനു കൈമാറുകയുണ്ടായി. മലേറിയ ബാധിച്ചു പീലിപ്പോസ് ശെമ്മാശൻ അപ്രതീക്ഷിതമായി മരണമടഞ്ഞു. തുടർന്ന് തന്റെ സ്ഥലങ്ങൾ നോക്കുന്നതിന് സാധിക്കാതെ വന്നപ്പോൾ സ്ഥലം മുഴുവൻ ഏബ്രഹാം ആശ്രമത്തിന് നൽകി. ഏബ്രഹാമിൽ നിന്നു സ്ഥലത്തിന്റെ അവകാശം ഏറ്റുവാങ്ങിയ ആശ്രമം സ്ഥലവാസികളുടെ സഹകരണത്തോടെ അവിടെ ഒരു കൃഷിത്തോട്ടം സ്ഥാപിച്ചു. ഏതാനും ഇരുളരെ

ഈ ഫാമിൽ പാർപ്പിക്കുകയും പിന്നീട്, അവരുടെ ഇടയിൽ ആശ്രമാംഗങ്ങൾ സാക്ഷരതാ ക്ലാസ്സുകൾ നടത്തുകയും അവരുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പണം ലോണായി നൽകി സഹായിക്കുകയും ഉണ്ടായി.

1939 ആദ്യം എൻ. എം. ഏബ്രഹാമും (ഒളശ്ശ) രാമമംഗലത്തു നിന്നു കെ. ജെ. ജോണും ഭാര്യയും ഒരു വർഷത്തേക്കു ആശ്രമത്തിൽ എത്തി താമസിച്ചു. കെ. ജെ. ജോണിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ആശ്രമത്തിൽ ആരംഭിച്ച കൈത്തറി നെയ്ത്ത് ഒട്ടധികം ഗ്രാമീണർക്കു പ്രയോജനം ചെയ്തു. അട്ടപ്പാടിയിൽ നിന്ന് ഏതാനും ഇരുളക്കുടികളെ ആശ്രമത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു കുറച്ചുനാൾ പരിശീലനം നൽകണമെന്ന നിർദ്ദേശം സൗകര്യങ്ങളുടെ അപര്യാപ്തത മൂലം നടപ്പാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. ആശ്രമത്തിലെ പതിവുപരിപാടികൾ നിർവ്വഹണം തുടർന്നു. അട്ടപ്പാടിയിലെ കൃഷികാര്യങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിന് ആചാര്യ കെ. സി. വറുഗീസ് നിയോഗിക്കപ്പെട്ടതിനെ തുടർന്ന് ടി. ഒ. മാത്യു ഏതാനും മാസം ആചാര്യയായി സേവനം ചെയ്തു. ആ വർഷാവസാനം മാത്യുവും മിസ്. ഫിലിപ്പോസും തമ്മിലുള്ള വിവാഹം ആശ്രമം പാപ്പലിൽ വെച്ചു നടത്തപ്പെട്ടു.

1940-ൽ പി. പി. വർക്കിയും ഭാര്യയും ഒന്നരവയസ്സുള്ള പുത്രൻ പോളും ആശ്രമത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ ആശ്രമസമൂഹം കൂടുതൽ ശക്തമായി. സ്ത്രീബാദാസ സമൂഹത്തിൽ ദീർഘകാലം പ്രവർത്തിച്ച് അനുഭവസമ്പത്തു നേടിയ ഉത്സാഹിയായ പി. പി. വർക്കി സമൂഹസ്ഥാപകനായ പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസിന്റെ പ്രത്യേക നിർദ്ദേശപ്രകാരമാണ് ആശ്രമത്തിൽ വരുന്നത്. മലങ്കരസഭയിലെ ഒരു വലിയ സുവിശേഷകനായിരുന്ന വർക്കി പൊട്ടന്നു ആശ്രമജീവിതത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽ പൂർണ്ണമായി മുഴുകി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരവോടെ ഗ്രാമീണ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ഒരു നവോന്മേഷം ലഭിച്ചു. മമ്മിയുടെയും വർക്കിയുടെയും മേൽനോട്ടത്തിൽ നഴ്സറി പ്രായം കഴിഞ്ഞ ബാലികാബാലന്മാർക്കുവേണ്ടി വാർധാ മാതൃകയിലുള്ള ഒരു പ്രത്യേക സ്കൂളും ആരംഭിച്ചു. ഗ്രാമീണരുടെ പ്രതികരണം പ്രോത്സാഹനജനകമായിരുന്നതിനാൽ സ്കൂൾ കുറെ വർഷം നടത്തി. ആ വർഷം മധ്യത്തോടെ മാവേലിക്കര സ്വദേശിനിയായ പി. കെ. മേരി ആശ്രമത്തിൽ ചേരുകയും കുറച്ചുനാളുകൾ കഴിഞ്ഞ് ഹ്രസ്വകാല കിന്റർഗാട്ടൻ പരിശീലനത്തിനുവേണ്ടി തിരുമൂലപുരം ബാലികാമന്ത്രിലേക്കു അവരെ അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. കൗമ്പൗണ്ടിംഗ്, ഡ്രസിംഗ് എന്നിവയിൽ പരിശീലനം നേടുന്നതിനുവേണ്ടി പി. പി. വർക്കിയെ തിരുപ്പത്തൂർ ആശ്രമം ആശുപത്രിയിലേക്കു വിട്ടു. പരിശീലനം കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചെത്തിയ വർക്കിക്കു ഡിസ്പെൻസറിയുടെ ചുമതലയും നൽകി. ഇക്കാലഘട്ടത്തിൽ മാത്യു - ഏലിയാമ്മ ദമ്പതികളുടെ മുത്തപുത്രി സുസി ജനിച്ചു.

അക്കാലം ഇമ്മാനുവൽ മിഷനറി സംഘത്തിലെ ഫാ. വി. സി. ഗീവറുഗീസ് പല ആഴ്ചകൾ ആശ്രമത്തിൽ താമസിക്കുകയും സുവിശേഷ പ്രവർത്തനത്തിൽ സഹകരിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. ആശ്രമത്തിൽ അന്നു സ്ഥിരമായി വൈദികർ ആരും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം ചാപ്പലിൽ ക്രമമായി വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ആശ്രമ സമൂഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഫാ. വി. സി. ഗീവറുഗീസ് വഹിച്ച പങ്ക് അവിസ്മരണീയമാണ്. ദക്ഷിണേന്ത്യയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു ആശ്രമാംഗങ്ങൾ ടീച്ചിംഗ് മിഷനുകളിലും സുവിശേഷപര്യടനങ്ങളിലും ധ്യാനയോഗങ്ങളിലും ബൈബിൾ ക്ലാസ്സുകളിലും പങ്കെടുത്തു വന്നു.

രാജ്യമെങ്ങുമുള്ള ക്രൈസ്തവ ഡോക്ടർമാരുടെ ഇടയിൽ പ്രാർത്ഥന മൂലമുള്ള രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷ സംബന്ധിച്ചു വലിയ താല്പര്യം വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി പല സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു പപ്പാ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയ്ക്കു വ്യാപകമായ അംഗീകാരം രാജ്യത്തിനകത്തും പുറത്തും ലഭിച്ചതിനാൽ മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടുള്ള രോഗികളുടെ കത്തുകൾ തടാകത്തിലേക്കു ട്രഷുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോസ്തോലന്മാരുടെ കാലത്തു സഭ തൈലം പൂർത്തിയാക്കി പ്രാർത്ഥിച്ചു രോഗികളെ സുഖപ്പെടുത്തി വന്ന അസാധാരണ രീതി ഇന്ത്യയിൽ പുനരാരംഭിച്ച ആദ്യത്തെ ആംഗ്ലിക്കൻ വൈദികനാണ് ബിഷപ്പ് വാൽഷ്. ബാംഗ്ലൂരിലെ പ്രസിദ്ധമായ ബിഷപ്പ് കോട്ടൻ ഹൈസ്കൂളിൽ പ്രിൻസിപ്പലും വാർഡനുമായിരിക്കുമ്പോഴാണ് 1912-ൽ ബിഷപ്പ് വാൽഷ് വിക്ടോറിയ ആശുപത്രിയിൽ വച്ചു ഇരംപ്രഥമമായി തൈലം പൂശിക്കൊണ്ടുള്ള രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷ നടത്തിയത്. പിന്നീട് കൊളംബോയിലും മറ്റും രോഗശാന്തിശുശ്രൂഷ നടത്തി. ആവശ്യമുള്ള മറ്റു ഘട്ടങ്ങളിലും പ്രാർത്ഥനയോടെ തൈലം പൂശിയുള്ള രോഗശാന്തി പ്രവർത്തനം നടത്തിവന്നു. കൂടുതൽ കൂടുതൽ ആളുകൾ വിശ്രമത്തിനും ആത്മീകമായ ശക്തിസംഭരണത്തിനും വേണ്ടി ആശ്രമത്തിൽ എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ചിലർ ആഴ്ചകളും മാസങ്ങളും തങ്ങി. അങ്ങനെ ആശ്രമത്തിന്റെ അനുദിന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സുഹൃത്തുക്കളിൽ നിന്നും വേണ്ടത്ര സഹായസഹകരണങ്ങൾ നിർലോപം ലഭിച്ചുവന്നു.

1941-ൽ യുവാക്കളായ മാത്യു പി. ജോൺ (പുതുപ്പള്ളി, 1996 ജൂലൈ മാസത്തിൽ നിര്യാതനായി), ഇ. സാമുവേൽ (ചേപ്പാട്), റ്റി. വറുഗീസ് (കണ്ടനാട്) എന്നിവർ ആശ്രമത്തിൽ പ്രബോധനത്തിൽ എത്തി. ഇവരുടെ ആഗമനത്തോടെ ഗ്രാമീണ പ്രവർത്തനം വളരെയധികം മെച്ചപ്പെട്ടു. ബാലികാമാന്ദ്യത്തിലെ കിന്റർഗാർട്ടൻ പരിശീലനം കഴിഞ്ഞ് മിസ്. മേരി

തിരിച്ചെത്തിയതിനെ തുടർന്ന് നഴ്സറി സ്കൂൾ പുനരാരംഭിക്കുകയും അതിന്റെ ചുമതല വർക്കിയേയും മേരിയേയും സംയുക്തമായി ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഒരു ബാലനായ അയ്യനും എം. കെ. സ്റ്റീഫൻ (അന്തരിച്ച ഡോ. എം. കെ. സ്റ്റീഫൻ, ബോംബെ) ആശ്രമത്തിൽ എത്തി രണ്ടു വർഷം താമസിച്ചു. ആശ്രമസംഘം 1941 ഫെബ്രുവരിയിൽ സൊസൈറ്റീസ് രജിസ്ട്രേഷൻ ആക്ടനുസരിച്ചു ഒരു സൊസൈറ്റിയായി രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു. ഇതിനകം ആശ്രമത്തിന്റെ ഭരണഘടനയ്ക്കും ജീവിതനിയമങ്ങൾക്കും അന്തിമരൂപം നൽകി. ഭരണഘടനയനുസരിച്ചു ഗവർണ്ണിംഗ് ബോഡി ഒരുപദേശക സമിതിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി രൂപവൽക്കരിച്ചു. അലക്സിയോസ് മാർ തേവോദോസിയോസിനെ വിസിറ്റർ ബിഷപ്പായി സ്വീകരിക്കുകയും അദ്ദേഹം സ്ഥാനന്യായന ഗവർണ്ണിംഗ് ബോഡിയിൽ ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം മലങ്കരസഭയുടെ ബാഹ്യകേരള ഭദ്രാസനത്തിലെ ആദ്യത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്നതിനാൽ കോയമ്പത്തൂർ ഇടവക വികാരിയുടെ സേവനം ആശ്രമത്തിനു ലഭിക്കത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള ക്രമീകരണം ചെയ്തുകൊടുത്തു. 1964-ൽ അദ്ദേഹം കാലംചെയ്യുന്നതുവരെ വിസിറ്റർ ബിഷപ്പായി തുടരുകയും ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മികച്ച ഉപദേശങ്ങളും നിരന്തരമായ പ്രോത്സാഹനങ്ങളും സൽപ്രേരണകളും ആശ്രമത്തിനു വിലപ്പെട്ടതായിരുന്നു. ആശ്രമത്തിന് അദ്ദേഹത്തോടുള്ള കടപ്പാട് നിസീമവുമാണ്.

ആചാര്യ കെ. സി. വർഗീസ്, അട്ടപ്പാടിയിലെ ആദിവാസികളുടെ ഇടയിൽ പ്രവർത്തനം തുടർന്നു. ആശ്രമം വക സ്ഥലത്തു കൃഷി ചെയ്യുന്നതിനു 50 കുടുംബങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അവർക്ക് വിത്തും പണവും നൽകി. അദ്ദേഹം നിഷ്പ്രയാസം ആദിവാസികളുടെ ഹൃദയം കവർന്നു. കുടുംബവഴക്കുകൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള എല്ലാവിധ തർക്കങ്ങളും അവർ ആചാര്യയുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവരുകയും സമാധാനപരമായ പരിഹാരം കണ്ടെത്തുകയും ആയിരുന്നു. ആചാര്യ അവരുടെ അനുദിന ജീവിതത്തിലെ സുഹൃത്തും വഴികാട്ടിയും ഉപദേശകനും എല്ലാം ആയിത്തീർന്നു. ദീർഘനാൾ അവിടെ താമസിച്ചതുമൂലം അദ്ദേഹത്തിനും മലമ്പനി പിടിച്ചു. മരുന്നുകൾ കഴിച്ചിട്ടും വളരെനാൾ അദ്ദേഹം മലേറിയയുടെ പിടിയിൽ തന്നെ അമർന്നിരുന്നു.

അട്ടപ്പാടിയിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ചുമതല കെ. സി. വറുഗീസിനു നൽകിയതുകൊണ്ടാണ് 1942-ൽ ടി. ഒ. മാത്യു ആചാര്യയായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടത്. വറുഗീസിനെ സഹായിക്കാൻ മാത്യു പി. ജോണും, റ്റി. വറുഗീസും നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. അവർ അട്ടപ്പാടിയിൽ ഇരുള-മുധുക സമുദായങ്ങളിൽപ്പെട്ട ആൺകുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി വാർധാ മാതൃകയിൽ കൃഷി

വികസനത്തിന് പ്രത്യേക ഊന്നൽ നൽകിക്കൊണ്ട് സ്കൂൾ നടത്തി വന്നു. നാലു ഗ്രാമങ്ങളിലെ 15 കുട്ടികളുമായി സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു. ബോർഡിംഗിൽ താമസിച്ചു പഠിച്ച കുട്ടികൾ വാരാന്ത്യത്തിൽ സ്വഭവനങ്ങളിൽ പോയി വന്നു. ഫീസൊന്നും ഈടാക്കിയിരുന്നില്ല. കുട്ടികൾ കൃഷി പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. രാവിലെ 9.30 മുതൽ 12 വരെയായിരുന്നു ക്ലാസ്സ്. മത-ധാർമ്മിക കാര്യങ്ങളിലും ഉപദേശങ്ങൾ നൽകി വന്നു. ഉച്ചകഴിഞ്ഞുള്ള സമയം ഗൃഹപാഠത്തിനും കളികൾക്കും വേണ്ടി ചെലവഴിച്ചു. ആ കൊല്ലം ഒക്ടോബറിൽ ബിഷപ്പും പത്നിയും കുട്ടികളെ സന്ദർശിക്കുകയും പഠനത്തിലും കളികളിലും ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന കുട്ടികളുടെ സന്തോഷപ്രകടനം നേരിട്ടു കാണുകയും അവരുടെ ക്രിസ്തീയ ഗാനാലാപവും ആക്ഷൻ പാട്ടുകളും കേട്ടു സന്തുഷ്ടി പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ഉണ്ടായി. സ്കൂൾ ജോലിക്കു പുറമേ അദ്ധ്യാപകർ ഗ്രാമങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയും ചിത്രപ്രദർശനം മുഖേന പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. 1943-ൽ മണ്ണാർകാട്ട് - അട്ടപ്പാടി റോഡ് നിർമ്മാണം തീർന്നതോടെ അനഭിഗമ്യവും മലേറിയ തേർവാഴ്ച നടത്തിവന്നിരുന്നതുമായ അട്ടപ്പാടി മേഖല പുറംലോകത്തിനു പ്രാപ്യമായി.

തടാകം, നഞ്ചുനാഥപുരം, ഉച്ചിയന്നൂർ എന്നിവിടങ്ങളിൽ സുവിശേഷ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. കോയമ്പത്തൂർ വൈ.എം.സി.എ. ഈ സംരംഭത്തിനു ഹൃദയമായ സഹകരണവും നൽകി. വൈ.എം.സി.എ. സെക്രട്ടറി റ്റി. സാൻഡിയാഗോ, ഡോ. പിച്ച് റോബർട്ട്സ്, ഡോ. ഗുരു പാദം, സി. ദേവനേശൻ, പാണ്ഡ്യൻ, രാജരത്നം മുതലായവർ ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു വേണ്ട നേതൃത്വം നൽകി. ബൈബിൾ ക്ലാസ്സുകൾ, ദൈവരാജ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രഭാഷണങ്ങൾ, ഫിലിംപ്രദർശനങ്ങൾ, ആൺകുട്ടികൾക്കും പെൺകുട്ടികൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള കളികളും മത്സരങ്ങളും, തെരുവുകളും ചുറ്റുപാടുകളും വൃത്തിയാക്കുക മുതലായവയായിരുന്നു പ്രവർത്തനങ്ങൾ. ഗ്രാമീണർ ഇവയോടു സഹകരിച്ചു വന്നു.

മെയ് മാസത്തിൽ മിസ്. മേരി ആശ്രമം വിടുകയും വിവാഹജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്തു. മേരിയും ഭർത്താവായ എം. കെ. വറുഗീസും ആശ്രമത്തിന്റെ നല്ല സുഹൃത്തുക്കളും അഭ്യുദയകാംക്ഷികളുമായി തുടർന്നു. അവർ കോയമ്പത്തൂരിൽ തന്നെ സ്ഥിരതാമസമാക്കുകയും കുട്ടികളുമൊന്നിച്ചു കൂടെയുടെ ആശ്രമം സന്ദർശിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു (എം. കെ. വറുഗീസ് 1995-ൽ നിര്യാതനായി).

തെങ്കര ശാഖ

ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഫാ. വി. സി. ഗീവറുഗീസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ തെങ്കരയിൽ ആശ്രമത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ ആരംഭിക്കണമെന്ന

ആശയം ഉദയം ചെയ്തത്. മണ്ണാർകാട്ടു നിന്നു രണ്ടു മൈൽ കിഴക്കും അട്ടപ്പാടിയിൽ നിന്നു 10 മൈൽ പടിഞ്ഞാറുമാണ് സൂര്യന്റെ തങ്കക്കതിരുകൾ സദാ ഏൽക്കുന്ന തെക്കര സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. ജനസംഖ്യയിൽ കൂടുതലുള്ള മുസ്ലീങ്ങൾക്കു പുറമേ വളരെയധികം താണജാതിക്കാരും തെക്കരയിലും പരിസരങ്ങളിലും താമസിച്ചിരുന്നു. ഇമ്മാനുവൽ മിഷനറി സൊസൈറ്റിയുടെ ഡയറക്ടറായ ഫാ. വി. സി. ഗീവറുഗീസ് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ ശക്തനായ ഒരു സുവിശേഷ പ്രഭാഷകനും സഭയിൽ ധ്യാനചിന്തയേയും മിഷനറി മനോഭാവത്തേയും പരിപോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സമുന്നത വൈദികനുമായിരുന്നു. പത്തുപേരുള്ള ഒരു സംഘത്തോടൊപ്പം മിഷനറി പ്രവർത്തനത്തിനുള്ള ദൈവവിളിയെപ്പറ്റി കാര്യമായി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അച്ചൻ ക്രിസ്തുശിഷ്യസംഘത്തിൽ ചേരുന്നതിനും ആഗ്രഹിച്ചു. 1942-ൽ ആലുവായിൽ നടത്തപ്പെട്ട ഒരു ധ്യാനയോഗം, സമ്മേളനം എന്നിവയിൽ പങ്കെടുത്ത ഫാ. വി. സി. ഗീവറുഗീസും കൂട്ടരും തങ്ങളുടെ ഭാവിപരിപാടികളെപ്പറ്റിയുള്ള വ്യക്തമായ ഒരു തീരുമാനം കൈക്കൊണ്ടു. ഈ കോൺഫ്രൻസിൽ ബിഷപ്പ് വാൾഷും, കെ. സി. വറുഗീസും സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. സുദീർഘമായ കൂടിയാലോചനകൾക്കുശേഷം ഫാ. ഗീവറുഗീസിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ തെക്കരയിൽ ആശ്രമത്തിന്റെ ശാഖ ആരംഭിക്കുന്നതിനു സംഘം അനുവാദം നൽകി. ഭൂമി വാങ്ങുന്നതിനും അവിടെ കിണർ കുഴിക്കുന്നതിനുമുള്ള ചുമതല കെ. സി. വറുഗീസിനു നൽകിയതിനെ തുടർന്ന് അദ്ദേഹം 1942-ന്റെ അവസാനം തെക്കരയിൽ പത്തേക്കർ സ്ഥലം വാങ്ങി. ഫാ. വി. സി. ഗീവറുഗീസും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ട സി. സി. കോര, കെ. എം. ചെറിയാൻ, എം. ജേക്കബ് എന്നിവർ 1943 മെയ് 16-നു തെക്കരയിൽ എത്തിയെങ്കിലും 1944 ആരംഭം വരെ തെക്കരയിൽ അവർക്കു സുവിശേഷവേല ആരംഭിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചില്ല. 1944 ജനുവരി 11 മുതൽ 15 വരെ തെക്കരയിൽ വച്ചു നടത്തിയ വാർഷിക ധ്യാനം, സംഘായുടെയും ഗവർണിംഗ് ബോഡിയുടെയും യോഗം എന്നിവയോടനുബന്ധിച്ചാണ് തെക്കര ശാഖ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. ജനുവരി 10-ന് രാവിലെ പപ്പായും മമ്മിയും തങ്ങളുടെ സൈക്കിളിൽ തെക്കരയ്ക്കു തിരിച്ചു. കൊടും വളവുകളും കയറ്റിറക്കങ്ങളും നിറഞ്ഞ ചുരം റോഡിലൂടെ 57 മൈൽ താണ്ടിയ ആ സാഹസിക യാത്രികരായ ദമ്പതികൾ ഒറ്റക്കമ്പയിലൂടെ നടക്കുന്ന സർക്കസുകാരെപ്പോലെ വൈകിട്ട് തെക്കരയിൽ എത്തി. അപകടം വരാവുന്ന മലകളുടെയും അഗാധമായ കൊക്കുകളുടെയും ഇടയിലൂടെയും അന്നു നടത്തിയ യാത്രയെപ്പറ്റി ഇന്നാർക്കും ഭാവന ചെയ്യാൻ പോലും സാധ്യമല്ല. പപ്പാ നടത്തിയ ധ്യാനയോഗത്തിനുശേഷം മാർ തേവോദോസിയോസ് അർപ്പിച്ച കുർബാനമദ്ധ്യേ ആശ്രമത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും പ്രതിഷ്ഠയോടുകൂടി പ്രതിജ്ഞയെടുത്തു. പെന്തക്കോ

സ്തിന്റെ ആത്മാവിനെപ്പറ്റി പ്രസംഗിച്ച മെത്രാപ്പോലീത്താ ആശ്രമത്തെ അതേ ആത്മാവ് ചലിപ്പിക്കണമെന്നുൽബോധിപ്പിച്ചു. കുർബാനയ്ക്കു ശേഷം ചേർന്ന പൊതുയോഗത്തിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിക്കുകയും മാർത്തോമ്മാ, ബാസൽ, വെസിലിയൻ, റോമൻ കത്തലിക്, സ്വീഡിഷ്, ലുതറൻ എന്നീ മിഷനുകളിലെ പ്രമുഖ വ്യക്തികൾ പ്രസംഗിക്കുകയും ഉണ്ടായി.

ബാസൽ മിഷനോടു ചേർന്നു സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചു വന്ന തെങ്കര ആശ്രമത്തിനു ഏറ്റ ഒരു വലിയ ആഘാതമായിരുന്നു വി. സി. ഗീവറു ഗീസ് അച്ചന്റെ അനാരോഗ്യം. തന്മൂലം അച്ചനു 1945-ൽ ആശ്രമം വിടേണ്ടി വന്നു. എങ്കിലും അച്ചൻ ഏതാനും വർഷങ്ങൾ കൂടി ആശ്രമത്തിന്റെ ഗവർണിംഗ് ബോഡി മെമ്പർ എന്ന നിലയിൽ സേവനം തുടർന്നു. ഫാ. വി. സി. ഗീവറുഗീസ് പോയപ്പോൾ സഹപ്രവർത്തകരായ സി. സി. കോര, കെ. എം. ചെറിയാൻ, റ്റി. വറുഗീസ് എന്നിവർ അച്ചന്റെ കുറവു നികത്താൻ കൂടുതൽ ഉത്സാഹത്തോടും ഊർജ്ജസ്വലതയോടും പ്രവർത്തനം തുടർന്നു. ബ്രാഞ്ച് ആശ്രമത്തിന്റെ ഉപാചാര്യയായി റ്റി. വറുഗീസ് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ഈ കാലയളവിൽ മൂന്നംഗങ്ങളുള്ള ഒരു അക്രൈസ്തവ കുടുംബത്തെ മാമോദീസാ മൂക്കി സഭയിൽ ചേർത്തു. കുറെ കഴിഞ്ഞ് മറ്റൊരു സ്ത്രീയും മാമോദീസാ സ്വീകരിച്ചു സഭാംഗമായി. പി. പി. വർക്കിയും കുടുംബവും 1945-ൽ തെങ്കരയിലേക്കും സി. സി. കോരയും കെ. എം. ചെറിയാനും അട്ടപ്പാടിയിലേക്കും നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. താമസംവിനാ എ. കെ. ഏബ്രഹാമും കുടുംബവും എം. ജെ. ജോണും എത്തിയതോടെ തെങ്കര ഗ്രൂപ്പ് വളരെ ശക്തിപ്പെട്ടു. ഏബ്രഹാമിന്റെ പുത്രൻ എ. കുറിയാക്കോസ് ഡിസ്പെൻസറിയുടെ ചുമതല ഏറ്റെടുത്തതും വളരെ പ്രയോജനപ്പെട്ടു. 1946 മാർച്ചിൽ റ്റി. വറുഗീസ് ദൈവശാസ്ത്ര പഠനത്തിനുവേണ്ടി ആശ്രമം വിട്ടു. പി. പി. വർക്കി 1944 ജനുവരിയിൽ ആശ്രമത്തിൽ നിന്നു പോകുന്നതുവരെ വിശ്വസ്തതയോടും പരിപൂർണ്ണമായ പ്രതിജ്ഞയോടും ആശ്രമത്തെ സേവിച്ചു. 1948 ഏപ്രിലിൽ ഏബ്രഹാമും കുടുംബവും തെങ്കരയുള്ള അവരുടെ വീട്ടിലേക്കു മാറി. ഇങ്ങനെ പി. പി. വർക്കിയുടെയും ഏബ്രഹാമിന്റെയും കുടുംബങ്ങൾ പോയതോടെ തെങ്കര ആശ്രമത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം കുറച്ചു നാളത്തേക്കു നിറുത്തിവയ്ക്കേണ്ടി വന്നു.

1943 ജനുവരിയിൽ ചേർന്ന സംഘായിൽ ആചാര്യപദം രാജിവെച്ച് ഒരു വർഷത്തെ അവധിയിൽ കുടുംബസമേതം പോകാനാഗ്രഹിക്കുന്നതായി റ്റി. ഒ. മാത്യു അറിയിച്ചു. സംഘാ അതനുവദിക്കുകയും കെ. സി. വറുഗീസിനെ ആചാര്യയായി വീണ്ടും നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു വർഷത്തെ അവധിക്കു ജനുവരി 16-നു പോയ മാത്യു പിന്നീട് ആശ്രമ

ത്തിൽ നിന്നു രാജിവെച്ചു. അങ്ങനെ ഏഴു വർഷത്തെ ഉജ്ജ്വലത്തായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുശേഷം ആദ്യ ഗ്രൂപ്പിലെ ഒരാൾക്ക് ആശ്രമ സമൂഹത്തോടു വിടപറയേണ്ടി വന്നു. മാർച്ച് മാസത്തിൽ, ബിരുദധാരിണിയായ മിസ് എ. എം. ശോശാമ്മ (തലവടി) ആശ്രമത്തിൽ ഹ്രസ്വകാല സന്ദർശനത്തിനായി വന്നുചേർന്നു. പൊൻകുന്നത്തുകാരനായ പി. സി. ജോർജ്ജും ഭാര്യയും ദീർഘകാല സന്ദർശനത്തിനായും എത്തി. ആറു മാസത്തിനുശേഷം പി. സി. ജോർജും ഭാര്യയും പ്രൊബേഷൻ കാലത്തിൽ കടക്കുകയും പിന്നീട് പൂർണ്ണ അംഗങ്ങളാകുകയും ചെയ്തു. 1947-ൽ അവർ ആശ്രമം വിട്ടുപോകുന്നതുവരെ ആശ്രമസമൂഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ നല്ല പങ്കാണു വഹിച്ചത്.

1944 ജൂണിൽ തടാകം താഴ്വരയിലെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ വലിയ പകർച്ച വ്യാധിയായ കോളറ പടർന്നു പിടിച്ചു. ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുമായി സഹകരിച്ച് ആശ്രമം കോളറാ രോഗികളെ പരിചരിച്ചു. പിന്നീട് ഓഗസ്റ്റിൽ പ്ലേഗുപോലുള്ള മാരകരോഗങ്ങൾ ബാധിച്ചപ്പോൾ കുത്തിവെപ്പിനുള്ള ക്രമീകരണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി. രോഗനിവാരണ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ആശ്രമത്തിനു മുഖ്യപങ്കു വഹിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചു. പകർച്ച വ്യാധി ഒടുങ്ങിയതിനുശേഷം രണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളിൽ വീടുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനു പണം നൽകിക്കൊണ്ട്, ആശ്രമം അയൽവാസികളുടെ കഷ്ടതകളിലും സഹാനുഭൂതിയും താല്പര്യവും പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഗ്രാമപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ചുമതല അന്ന് പി. പി. വർക്കിക്കായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ ചെലുത്തി.

തടാകത്തിലെ ഒരു സംഘം പ്രവർത്തകരുടെ വർദ്ധിച്ച ഉത്സാഹം മൂലം താഴ്വരയിലെ അക്രൈസ്തവരിൽ നിന്നുള്ള ആദ്യത്തെ മാമോദീസാ 1944 ജൂണിൽ ചാപ്പലിൽ നടന്നു. കോയമ്പത്തൂർ പള്ളി വികാരിയായിരുന്ന ഫാ. തോമസ് മാറേട്ട് രണ്ടു ചെറുപ്പക്കാരെ തോമസെന്നും, ജോസഫെന്നും പേരു നൽകി മാമോദീസാ മൂക്കി സഭയിൽ ചേർത്തു. തോമസിനു ബ്രൂക്കുബോണ്ട് കമ്പനിയിൽ ജോലി ലഭിക്കുകയും കോയമ്പത്തൂരിൽ താമസമാക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം കോയമ്പത്തൂർ ഇടവകാംഗമായി കുടുംബസഹിതം നഗരത്തിൽ സന്തുഷ്ടനായി ജീവിച്ചു വന്നു. സഭയിൽ ചേർന്ന് അധികം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് ജോസഫിനു ക്ഷയരോഗം പിടിച്ചു. പിന്നീട് പെരുന്തുറ സാനറ്റോറിയത്തിലും തുടർന്ന് ആശ്രമത്തിലും മെച്ചപ്പെട്ട ചികിത്സയും സംരക്ഷണവും ലഭിച്ചു എങ്കിലും 1945-ൽ ജോസഫ് നിര്യാതനായി. ഇവർ ഇരുവരും താഴ്വരയിലെ ആദിദ്രവിഡ ഗ്രാമത്തിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. ആശ്രമത്തിലെ വിശ്വസ്ത പണിക്കാരനായിരുന്ന രങ്കനും ഈ ഗ്രാമത്തിൽ നിന്നുള്ള ആളായിരുന്നതിനാൽ രങ്കന്റെ ഗ്രാമക്കാരെന്നും ഇരുവരും വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ആചാര്യ വറുഗീസും എ. എം. ശോശാമ്മയും തമ്മിലുള്ള വിവാഹം 1944 നവംബർ 27-നു വറുഗീസിന്റെ ഇടവകപ്പള്ളിയായ ഒളശ്ശയിൽ നടന്നു. പപ്പായും മമ്മിയും ഇതിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. ആശ്രമത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ശോശാമ്മ ചെയ്തിട്ടുള്ള നിസ്തുല സേവനങ്ങളും മറക്കാ നാവില്ല. ക്ഷയരോഗിയായ ജോസഫിനെ കരുണയോടെ ശുശ്രൂഷിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ശോശാമ്മയും ക്ഷയരോഗ ബാധിതയായി വിശ്രമ ജീവിതം നയിക്കുന്നതുവരെ മികച്ച സേവനം തുടർന്നു. രോഗിണിയാകുന്നതിന് മുമ്പ് 1946 ഏപ്രിലിൽ അവർക്ക് ഒരു പുത്രി (ലീല) ജനിച്ചു. ലീലയ്ക്ക് ഒന്നര വയസ്സായപ്പോഴേക്കും അമ്മ രോഗക്കിടക്കയെ അഭയം പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1948 സെപ്തംബർ 12-നു ശോശാമ്മ നിര്യാതയായി.

പി. സി. ജോർജിന്റെ ഒരു ബന്ധു കൂടിയായ മിസ് മറിയമ്മ 1945 ഒക്ടോബറിൽ ആശ്രമത്തിൽ ചേർന്നു. മറിയമ്മ ഇന്നും ആശ്രമത്തിൽ പ്രായത്തിന്റെ പ്രയാസങ്ങൾ മറന്നു ഓടിനടന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. 1950-ൽ പാലക്കാട്ടെ ക്രിസ്തുദാസ ആശ്രമം ആശുപത്രിയിൽ 15 മാസത്തെ മിഡ്വൈഫറിയിൽ പരിശീലനത്തിന് അയയ്ക്കപ്പെട്ട മറിയമ്മ കോഴ്സ് കഴിഞ്ഞ് ആശ്രമം ഡിസ്പെൻസറിയുടെ ചുമതല ഭരമേറ്റു.

സഭയോടും അതിന്റെ ദൗത്യത്തോടും സഭാംഗങ്ങൾക്കുള്ള താല്പര്യം വളർത്തുന്നതിനു വേണ്ട പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ആവശ്യമാണെന്ന ചിന്ത ആശ്രമത്തിന്റെ സ്ഥാപക നേതാക്കൾക്ക് ആദിമുതലേ ഉണ്ടായിരുന്നു. 1946-ൽ ആശ്രമത്തിന്റെ ബാലൻസ് ഷീറ്റിൽ 2000 രൂപ അധികം കാണപ്പെട്ടു. പ്രസിദ്ധീകരണ പരിപാടി ആരംഭിക്കുന്നതിനു പറ്റിയ സമയമാണെന്ന് ആശ്രമസമൂഹം ചിന്തിച്ചു. ഈ അഭിപ്രായത്തോട് പ്രൊഫ. കെ. സി. ചാക്കോയും യോജിച്ചു. തുടർന്ന് 'ദി ചർച്ച് വീക്കിലി' എന്ന വാരിക 1946 ഡിസംബറിൽ കോട്ടയത്തു നിന്ന് ആരംഭിച്ചു. വീക്കിലി ആരംഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള അനുവാദത്തിന് എൻ. എം. ഏബ്രഹാം ആണ് അപേക്ഷ നൽകിയത്. മലയാള മനോരമയുമായുള്ള ബന്ധത്തെ മുൻനിറുത്തി ദിവാൻ സർ സി. പി. രാമസ്വാമി അയ്യർ അനുവാദം നിഷേധിച്ചു. പിന്നീട് ദിവാനെയും പോലീസ് കമ്മീഷണർ കരിമിനെയും ബിഷപ്പ് കണ്ടു. ബിഷപ്പിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനായിരുന്നു കരിം. അപേക്ഷ സമർപ്പിക്കാൻ ഏബ്രഹാമിനോടാവശ്യപ്പെടുകയും അദ്ദേഹത്തിന് അനുവാദം കൊടുക്കുകയുമാണുണ്ടായത്. 'ചർച്ച് വീക്കിലി' ഒരു രാഷ്ട്രീയ വാരിക ആയിരിക്കുമെന്ന ധാരണയാവാം അനുവാദ നിഷേധത്തിനു കാരണം എന്നു കരുതപ്പെടുന്നു.

ആശ്രമത്തിന്റെയും പ്രൊഫ. കെ. സി. ചാക്കോ, ആചാര്യ കെ. സി. വറുഗീസ്, ആശ്രമത്തിന്റെ മുൻ അംഗമായ എൻ. എം. ഏബ്രഹാം എന്നിവരുടെയും ചുമതലയിൽ ആണ് ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം വെളിച്ചം കണ്ടതും കാര്യക്ഷമമായി നടത്തിവന്നതും. സഭാജീവിതത്തിൽ ഒരു തിരുത്തൽ ശക്തിയായി നിന്നുകൊണ്ടു രചനാത്മകമായി പ്രവർത്തിച്ചതിനാൽ ചർച്ച് വീക്കിലിക്ക് ചിന്താശീലരായ സഭാംഗങ്ങളുടെ ആശയാഭിലാഷങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചു. വളരെ വർഷങ്ങളായി പലരും ആഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാര്യമാണ് ചർച്ച് വീക്കിലിലൂടെ നിറവേറ്റപ്പെട്ടതെന്നു പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതാണ്. സുവിശേഷ വയലിലെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തു നിറവേറ്റാൻ പ്രബുദ്ധരായ സഭാംഗങ്ങളെ ചർച്ച് വീക്കിലിയുടെ കോളങ്ങളിലൂടെ ആശ്രമം വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രഥമ ലക്കത്തിൽ തന്നെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ബിഷപ്പ് വാൻഷിന്റെ “A Weekly Paper for a Weakly Church” എന്ന ലേഖനം തികച്ചും ചിന്താബന്ധുരവും അതേസമയം അതീവ രസകരവുമായിരുന്നു എന്നു എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ട്.

കൂടാതെ സഭയുടെ വൈരുധ്യാധിഷ്ഠിതമായ ചുറ്റുപാടിൽ അത് അതിന്റെ ദൗത്യനിർവഹണത്തിൽ പരാജയപ്പെടുന്ന കാര്യം ബിഷപ്പ് ഒരു അയർലണ്ടുകാരന്റെ രസകരമായ പ്രത്യേക വീക്ഷണത്തിൽ സഭാംഗങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രൊഫസർ കെ. സി. ചാക്കോ 1947 സെപ്റ്റംബർ 15-നു നിര്യാതനായതു ചർച്ച് വീക്കിലിക്ക് ഏറ്റവും വലിയ ആഘാതമായിരുന്നു. അതോടൊപ്പം ആ പുണ്യാത്മാവിന്റെ തിരോധനം സഭയ്ക്കു നികത്താനാകാത്ത വൻ നഷ്ടവും. ചാക്കോയുടെ നിര്യാണത്തെ തുടർന്ന് ചർച്ച് വീക്കിലി 1947 മുതൽ ആശ്രമം ഗവർണിംഗ് ബോർഡ് അംഗമായ എൻ. എം. ഏബ്രഹാമിന്റെ സമർത്ഥമായ പ്രത്യാധിപത്യത്തിൽ അദ്ദേഹം മരണമടയുന്ന 1980 ഫെബ്രുവരി എട്ടു വരെയും പ്രതിസന്ധികൾ ഉണ്ടായിട്ടും അതിന്റെ ദൗത്യം നിറവേറ്റി വന്നു. നേരത്തെ പരേതനായ ഫാ. സി. ഇ. ജോർജ്ജ് (കൊല്ലാട്) ദീർഘനാൾ ചർച്ച വീക്കിലി ഓഫീസ് മാനേജരായിരുന്നു. കെ. സി. ചാക്കോയും മറ്റും ചേർന്നാരംഭിച്ച ആലുവാ ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസ് ചർച്ച് വീക്കിലിയുടെ ചുമതല പിന്നീട് ഏറ്റെടുക്കുകയും ചർച്ച് വീക്കിലിയുമായി ആരംഭം മുതലേ ബന്ധപ്പെട്ട എം. കുര്യൻ ചീഫ് എഡിറ്ററായും 1950 മുതൽ കെ. വി. മാമ്മൻ സഹപ്രത്യാധിപരായും 1996 ഡിസംബർ വരെ തുടർന്നു. 1997-ൽ ചർച്ച് വീക്കിലിയുടെ കനകജൂബിലി കൊണ്ടാടി. മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു സഭാവാരിക 50 വർഷം തുടർച്ചയായി നടത്തി കനകജൂബിലി ആഘോഷിക്കുന്നതും ഇദംപ്രഥമമാണ്.

ആചാര്യ കെ. സി. വറുഗീസിനെ തടാകത്തിലേക്കു തിരിച്ചു വിളിച്ചു തിനെ തുടർന്ന് അട്ടപ്പാടിയിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ചുമതല സി. സി. കോരയ്ക്കു നൽകുകയും അദ്ദേഹം ഏകാഗ്രതയോടെ അതുല്യ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു. പി. പി. പൗലസ് (കുറുപ്പംപടി), കെ. കെ. ഏബ്രഹാം (പാമ്പാടി), സി. റ്റി. മർക്കോസ് (വാകത്താനം), എം. ജെ. ജോൺ എന്നിവർ സി. സി. കോരയെ സഹായിക്കാനും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ വിവിധ ഗ്രാമങ്ങളിൽ നിശാകാല സ്കൂളുകളും നടത്തി വന്നു. കോരയുടെ സഹായ അഭ്യർത്ഥനയനുസരിച്ച് സ്വന്തം ഇടവകയായ പുതുപ്പള്ളിയിലെ സണ്ടേസ്കൂൾ കുട്ടികളിൽ നിന്നും മറ്റും ലഭിച്ച സമ്മാനങ്ങളും പഴയ വസ്ത്രങ്ങളും ആദിവാസിക്കുട്ടികളുടെ ഇടയിൽ വിതരണം ചെയ്തു. ആശ്രമത്തിൽ പിന്നീട് ചേർന്ന എം. കെ. ജേക്കബ്, സണ്ടേസ്കൂൾ കുട്ടികളുടെ ഇടയിൽ നിന്ന് ആശ്രമത്തിനു വസ്ത്രങ്ങളും മറ്റും ശേഖരിച്ചതും അതിൽ അദ്ദേഹം പങ്കെടുത്തതും ആശ്രമത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടതും മറ്റും വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

1947 അവസാനം മേൽപാടത്തു നിന്നു തങ്കമ്മ, ഏലിയാമ്മ ചാക്കോ എന്നിവരും നിരണം പുരയ്ക്കൽ തങ്കമ്മയും ആശ്രമത്തിൽ ചേർന്നു. മിഡ്വൈഫറി പരിശീലനം ലഭിച്ച പുരയ്ക്കൽ തങ്കമ്മ നാലു വർഷത്തോളം ആശ്രമത്തെ വിശ്വസ്തതയോടെ സേവിച്ചശേഷം വിവാഹിതയാകുന്നതിനുവേണ്ടി 1951-ൽ ആശ്രമം വിട്ടു. മേൽപാടം തങ്കമ്മയും അതേ വർഷം ആശ്രമത്തിൽ നിന്നുപോയി. ഏലിയാമ്മ പ്രതിഷ്ഠാപൂർവ്വം ആശ്രമത്തിൽ ഒരു കുലീന കുടുംബിനിയെപ്പോലെ നിലകൊണ്ടു എന്നു പറയുന്നതിൽ ഒട്ടും ഭ്രാന്തിയോടുകൂടിയില്ല. ആശ്രമം ഡിസ്പെൻസറി പ്രവർത്തനത്തിൽ മാത്രമായെ സഹായിച്ചു വന്നതും ഏലിയാമ്മയാണ്. കൂടാതെ ഇവർ ഇരുവരുമാണ് തികഞ്ഞ സഹകരണത്തോടെ ആശ്രമത്തിലെ അടുക്കളയും കലവറയും നിയന്ത്രിച്ച് അനുസ്യൂതം കാത്തു സൂക്ഷിച്ചത്. ഗ്രാമീണ സ്ത്രീകളുടെ പ്രസവശുശ്രൂഷ സംബന്ധിച്ച് ഇവർ പിന്നീട് ഉറങ്ങാത്ത രാവുകളും കുടുങ്ങിക്കുടുങ്ങിയുള്ള ചക്കടാവണ്ടിയാത്രയും കഷ്ടപ്പാടുകളും കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ജീവിതത്തിൽ പ്രസവവേദന എന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത രണ്ടുപേരും തടാകം താഴ്വരയിലെ ജനങ്ങളുടെ സ്നേഹാദരങ്ങൾ ആർജ്ജിച്ചവരും ഒട്ടധികം അമ്മമാരുടെ ഇന്നത്തെ തലമുറയിൽപ്പെട്ട ധാരാളം പേരുടെ തലത്തൊട്ടമ്മമാരുമാണ്. രങ്കൻസ് ഗ്രാമത്തിലെ കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി ഇവർ സണ്ടേസ്കൂളും നടത്തി വന്നിരുന്നു.

1948 ഫെബ്രുവരിയിൽ നടന്ന വാർഷികയോഗത്തെ തുടർന്ന് പപ്പായും മമ്മിയും ജീവിതാന്ത്യം വരെയുള്ള വ്രതനിഷ്ഠാ പ്രതിജ്ഞയെടുത്തു. സാധാരണ നടപടി മൂന്നു വർഷത്തിൽ ഒരിക്കൽ പ്രതിജ്ഞ പുതുക്കുക

എന്നതായിരുന്നു. ആദ്യം പ്രബേഷനും പിന്നീട് ഒരു വർഷത്തെ പ്രിലിമിനറി അംഗത്വവും കഴിഞ്ഞെ ആശ്രമാംഗമാകുകയുള്ളൂ. ആശ്രമം ചാപ്പലിൽ വെച്ചു 1948 ഫെബ്രുവരി 23-ന് ആചാര്യ കെ. സി. വറുഗീസിനു മാർ തേവോദോസിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ശെമ്മാശുപട്ടം നൽകി. രോഗക്കിടക്കയിൽ നിന്നു വന്ന ശോശാമ്മ വറുഗീസ് അത്യധികം സന്തോഷത്തോടെ ഈ പട്ടംകൊടുത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. മദനപ്പള്ളിലെ ആരോഗ്യ വാരത്തും ആശ്രമത്തിലും ഒരു വർഷത്തിലധികം ചികിത്സയ്ക്കു വിധേയയായ ശോശാമ്മ 1948 സെപ്റ്റംബർ 12-ന് ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞപ്പോൾ ആ മരണം ആശ്രമ സമൂഹത്തെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ പിടിച്ചുലച്ചു. പിറ്റേദിവസം കോയമ്പത്തൂർ പള്ളി വികാരി ഫാ. യൂഹാനോൻ (ചെന്നിത്തല) ആശ്രമം ചാപ്പലിൽ കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ച ശേഷം നടത്തിയ ശവസംസ്കാര ശുശ്രൂഷയിൽ കോയമ്പത്തൂരിൽ നിന്നും തടാകം താഴ്വരയിൽ നിന്നും വന്നവരും ആശ്രമത്തിന്റെ ഒട്ടധികം ഹൈന്ദവസ്നേഹിതരും ഉൾപ്പെടെ ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടം നിശ്ശബ്ദരായി നിലകൊണ്ടു ശോശാമ്മയ്ക്കു അന്തിമാഭിവാദനം അർപ്പിച്ചു. ആശ്രമത്തിന്റെ പ്രഥമ ആത്മിക പുത്രനായ തോമസ് വേദപുസ്തകം വായിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പരിശീലനം നടത്തിവന്ന ഇരുള കുട്ടികൾ വിലാപഗാനങ്ങൾ ആലപിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ആശ്രമാന്തരീക്ഷം പൂർണ്ണമായും കണ്ണുനീർ തടാകമായി.

ബാല്യത്തിൽ തന്നെ അമ്മ നഷ്ടപ്പെട്ട ലീല പിന്നീട് ആശ്രമം സഹോദരിമാരുടെ ലാളനയിൽ അമ്മയുടെ തിരോധാനം സൃഷ്ടിച്ച നഷ്ടബോധം അറിയാതെ ഒരു പുമ്പാറ്റയെപ്പോലെ ആശ്രമത്തിൽ പറന്നു നടന്നും, ഓടിക്കളിച്ചും വളർന്നു. പിന്നീട് ആലുവായിൽ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തി. കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു വിവാഹിതയായ ലീല ഭർത്താവായ സുപ്രഭാടീം എൻജിനീയർ ഏബ്രഹാം തോമസുമൊന്നിച്ച് (ബോബി) കോയമ്പത്തൂരിൽ താമസിച്ചുവന്നു. ആശ്രമം ഗവർണിംഗ് ബോഡിമെമ്പറും ആശ്രമത്തിന്റെ പ്രതിഫലം സ്വീകരിക്കാത്ത മികച്ച എൻജിനീയറുമായ ബോബി-ലീല ദമ്പതികൾക്കു രണ്ടു പുത്രന്മാരും ഒരു പുത്രിയുമാണുള്ളത്.

ഇരുളക്കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി 1948-ൽ തടാകത്തിൽ ഒരു ഹോസ്റ്റൽ ആരംഭിച്ചു. മലകളിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ അനന്തരഫലമായി താഴ്വാരത്തിൽ രൂപംകൊണ്ടതാണ് ഈ ഹോസ്റ്റൽ. അഞ്ചു കുട്ടികളെ ആശ്രമത്തിൽ പാർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവർക്കു ഭക്ഷണവും നൽകിവന്നു. അവർ അടുത്തുള്ള ഹൈസ്കൂളിൽ പഠനവും നടത്തി. ആശ്രമത്തിൽ താമസിച്ചു പഠിച്ചവരാണ് ഇരുള സമുദായത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യാപകരെന്ന് ആശ്രമം അഭിമാനപൂർവ്വം അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇരുളക്കു

ട്ടികൾക്കു പഠിക്കാൻവേണ്ടി ഒരു ഹോസ്റ്റലും സ്കൂളും അദ്ധ്യാപക പരിശീലനകേന്ദ്രവും 1948-ൽ തടാകത്തിൽ ആരംഭിച്ചു. പിന്നീട് ഈ ഹോസ്റ്റൽ ഉച്ചയന്നൂരിലേക്കു മാറ്റി. അട്ടപ്പാടിയിലെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ആദ്യഫലമായി 1949 ജനുവരി 16-ന് ആണ്ടിയും ചാറ്റിയും മാമോദീസാ മുഴുകി തോമസും മേരിയുമായി മാറി. അന്നുതന്നെ അവരുടെ വിവാഹവും ഫാ. യൂഹാനോൻ (ചെന്നിത്തല) നടത്തി. കൂടാതെ 1951-ൽ മരുതകനും തായമ്മയും മാമോദീസാ മുഴുകി. അന്നുതന്നെ അവരുടെ വിവാഹം ആചാര്യ നടത്തിക്കൊടുത്തു.

സുറിയാനി സഭയിലെ കോളജ് വിദ്യാർത്ഥികളിൽ സുവിശേഷ പ്രവർത്തന താല്പര്യം ജനിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി 1949 മാർച്ച് 29 മുതൽ ഏപ്രിൽ 11 വരെ തെങ്കരയിൽ ഒരു സുവിശേഷ പരിശീലന ക്യാമ്പ് നടത്തപ്പെട്ടു. മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിൽ നിന്ന് എം. എ. പാസ്സായ ശേഷമാണ് ഫാ. വി. സി. സാമുവലും സി. ഐ. ഇട്ടിയും ഈ ക്യാമ്പ് സംഘടിപ്പിച്ചത്. ഇവർക്കു പുറമേ ബിഷപ്പ് വാൽഷ്, എം. തൊമ്മൻ, മനുശാസ്ത്രജ്ഞനായ വി. കെ. അലക്സാണ്ടർ, പ്രൊഫ. സി. റ്റി. ബഞ്ചമിൻ എന്നിവരും ക്യാമ്പിനു നേതൃത്വം നൽകി. ക്യാമ്പിൽ പങ്കെടുത്ത 20 വിദ്യാർത്ഥികൾ അട്ടപ്പാടി സന്ദർശിക്കുകയും തടാകം ആശ്രമവും അവിടെ ആരംഭിച്ച സുവിശേഷ പ്രവർത്തനങ്ങളും നേരിട്ടുകണ്ടു മനസ്സിലാക്കുകയും പ്രചോദനം ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. ആ വർഷം തന്നെ റാന്നിയിൽ നിന്നു കെ. എം. ജോസഫും കോന്നിയിൽ നിന്നു കെ. പി. വറുഗീസും ആശ്രമ സമൂഹത്തിൽ ചേർന്നു. സ്ത്രീബാദാസ സമൂഹത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഉത്സാഹിയായ കെ. പി. വറുഗീസിനെ സമൂഹാദ്ധ്യക്ഷനായ പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസാണ് (അന്നു റമ്പാൻ) ആശ്രമത്തിലേക്കു പറഞ്ഞുവിട്ടത്.

കെ. സി. വറുഗീസ് ശെമ്മാശനെ 1950 ഫെബ്രുവരി 12-ന് ആശ്രമം ചാപ്പലിൽ വച്ചു മാർ തേവോദോസിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ കശ്ശിശയാക്കി. വൈദികരായ വി. സി. സാമുവൽ, വി. സി. ഗീവറുഗീസ്, എ. ജി. ബഹനാൻ എന്നിവർ ശുശ്രൂഷയിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ സഹായിച്ചു. ഈ പട്ടം കൊടയോടെ ആശ്രമം സമൂഹത്തിനു അവരിൽ നിന്നുള്ള ഒരു പട്ടക്കാരനെ വീണ്ടും ലഭിച്ചു. കോയമ്പത്തൂർ ഇടവക ഫാ. വറുഗീസിന്റെ സേവനം പലപ്പോഴും ആവശ്യപ്പെടുകയും ആശ്രമം അതു നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

നഞ്ചുണ്ടപുരം ഗ്രാമത്തിലെ ചെറുപ്പക്കാരനായ ദൊരെ എന്ന ജന്മി മാമോദീസാ മുങ്ങി എന്നത് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു സംഗതി ആയിരുന്നു. സവർണ്ണ ഹിന്ദുക്കളിൽ നിന്ന് ആദ്യം മാമോദീസാ സ്വീകരിച്ചു

ആളാണ് ദൊരെ. ആശ്രമം ചാപ്പലിൽ വച്ചു സ്നാനശുശ്രൂഷ നിർവഹിച്ചത് ഫാ. വി. സി. സാമുവൽ ആയിരുന്നു. ഒക്ടീയോ സമുദായത്തിൽ നിന്നു ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കു ചേർന്ന ഇദ്ദേഹം ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം വിശ്വസ്തതയോടെ പരിരക്ഷിച്ചു എങ്കിലും എല്ലാവരെയും വിസ്മയിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് രണ്ടാം വിവാഹത്തെ തുടർന്ന് ക്രൈസ്തവ മതവിശ്വാസി അല്ലാതായിത്തീർന്നു. എന്നിരുന്നാലും അദ്ദേഹം ആശ്രമത്തിന്റെ ഒരു നല്ല സുഹൃത്തായി തുടർന്നു.

ആ വർഷം തന്നെ ഇരുളക്കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി ആശ്രമം നടത്തിവന്ന ഹോസ്റ്റൽ, അതു നിന്ന സ്ഥലവും കെട്ടിടങ്ങളും ഫർണിച്ചറും ഉൾപ്പെടെ ഗവണ്മെന്റിനു നൽകി. അന്നുമുതൽ ഗവണ്മെന്റു നിയമിച്ചുവന്ന വാർഡന്റെ കീഴിലാണ് ഹോസ്റ്റൽ നടന്നു വന്നതും. പന്ത്രണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികൾ മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്ന ഹോസ്റ്റലിൽ താമസംവിനാ 60 കുട്ടികൾ വരെ താമസിച്ചുവന്നു.

ആശ്രമത്തിൽ ചേരുന്നവർക്കു ശരിയായ റീതിയിൽ പരിശീലനം നൽകുന്നതിനായി ഒരു ഗുരുകുലം ആരംഭിക്കുന്നതിനു 1951-ൽ സംഘാ തീരുമാനിച്ചു. ഇങ്ങനെയിരിക്കേ കെ. വി. തോമസ് (വാകത്താനം), എം. എ. കോര (പുതുപ്പള്ളി), ജേക്കബ് ജോൺ (തൃക്കോതമംഗലം), കെ. സി. മാത്യു (റാന്നി), എം. കെ. ചെറിയാൻ (വാകത്താനം) എന്നിവർ ആശ്രമ സമൂഹത്തിൽ ചേർന്നു. സെറാസൂരിൽ മികച്ച രീതിയിൽ ദൈവശാസ്ത്ര പഠനം കഴിഞ്ഞു മാത്യു പി. ജോണും ആശ്രമത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി. നിലവിലുള്ളവരുടെയും ലൈബ്രറിയുടെയും സഹായത്തോടെ ഗുരുകുലപരിപാടി ആരംഭിക്കാൻ പറ്റിയ സ്ഥിതി സംജാതമായി. പപ്പായുടെ പുസ്തക ശേഖരത്തിനു പുറമേ സിലോണിൽ നിന്നു മിസ്സിസ് ഇ. പെരേര, 1944-ൽ സമ്മാനിച്ച പുസ്തകങ്ങളും കൂടി വന്നപ്പോൾ ലക്ഷ്യസാധ്യത്തിനു വേണ്ടത്ര പുസ്തകങ്ങളുമായി. പഴയനിയമത്തിൽ നിന്നും പുതിയ നിയമത്തിൽ നിന്നുമുള്ള പാഠങ്ങൾ, ദൈവശാസ്ത്രം, സഭാചരിത്രം, മതങ്ങളും ഇടയപാലന മനുശാസ്ത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങൾ ബിഷപ്പും പത്നിയും ആചാര്യയും, മാത്യു പി. ജോണും, ഫാ. റ്റി. ഐ. ജോസഫും പഠിപ്പിച്ചു. ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉപരിപഠനാർത്ഥം മാത്യു പി. ജോൺ ന്യൂയോർക്കിലേക്കു പോയി. ഫാ. റ്റി. ഐ. ജോസഫ് ദിവംഗതനാകുകയും ചെയ്തു. തന്മൂലം ഈ പ്രവർത്തനം ആശ്രമത്തിൽ തുടരാൻ സാധിച്ചില്ല. അട്ടപ്പാടിയിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സി. സി. കോര നേരത്തെ ആശ്രമത്തിൽ തിരിച്ചെത്തുകയും തുടർന്ന് കോളജുകളും സ്കൂളുകളും മാത്യു പി. ജോണും ഒന്നിച്ചു സന്ദർശിച്ച് ആശ്രമത്തെപ്പറ്റിയും സുവിശേഷ പ്രവർത്തനത്തെപ്പറ്റിയും വിദ്യാർത്ഥികളോടു പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ പ്രവർത്തനം വളരെ ഫല

പ്രദമായിരുന്നു. പ്രസംഗങ്ങൾ ശ്രവിച്ച ഒട്ടധികം ചെറുപ്പക്കാർക്കു തങ്ങളുടെ ക്രൈസ്തവ ദൗത്യത്തെപ്പറ്റിയും ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയും ഉണർന്നു ചിന്തിക്കാനുള്ള അവസരം ലഭിച്ചു. ആധുനിക ഇന്ത്യയിൽ സഭയുടെ ദൗത്യം എന്തായിരിക്കണം എന്നതിനെപ്പറ്റി കാര്യമായി ചിന്തിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രൂപ്പ് രൂപവൽക്കരിക്കാനും ഇതു മൂലം സാധിച്ചു.

ഈ ഗ്രൂപ്പ് ഇദംപ്രഥമായി 1952-ൽ മാങ്ങാനം ക്രൈസ്തവാശ്രമത്തിൽ സമ്മേളിക്കുകയും പിന്നീട് വർഷംതോറും വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ ചേർന്നു തങ്ങളുടെ ദൗത്യത്തെപ്പറ്റി ഉറക്കെ ചിന്തിച്ചു വിവിധ കർമ്മരംഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്തു. ഫാ. സി. സി. കോര, എം. പി. ജോൺ എന്നിവർക്കു പുറമേ ഫാ. എം. വി. ജോർജ്ജ്, ഫാ. പോൾ വറുഗീസ്, എം. തൊമ്മൻ, സി. ഐ. ഇട്ടി, സാധു കെ. ഐ. മത്തായി മുതലായവരുടെ മികച്ച സേവനം ഈ ഗ്രൂപ്പിനു ലഭിച്ചത് ഒരു വലിയ ഭാഗ്യമായി. ഈ ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ട പലരും സഭയുടെ പ്രബുദ്ധമായ വൈദിക നിരയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു എന്നത് സന്തോഷപ്രദമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. മറ്റു ചിലർ തങ്ങളുടെ ജീവിതവ്യാപാര രംഗങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുവിനെ വിശ്വസ്തതയോടെ സാക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ആശ്രമത്തിലെത്തിയ ചിലർ ഈ ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ടവരുമായിരുന്നു. ഈ പ്രവർത്തനമാണ് മധ്യവേനൽ അവധിക്കാലത്ത് കോളജ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവേണ്ടി ക്രമമായി ആശ്രമത്തിൽ വച്ച് 1963 മുതൽ ക്യാമ്പുകൾ നടത്താൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

ഫാ. വി. സി. സാമുവലും പുതുപ്പള്ളി സ്വദേശിനിയായ കുഞ്ഞന്നാമ്മയും തമ്മിലുള്ള വിവാഹം ആശ്രമം ചാപ്പലിൽ വച്ചു ആചാര്യ കെ. സി. ഗീവറുഗീസ് നടത്തിക്കൊടുത്തു. തുടർന്ന് ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഉന്നതപഠനം നടത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ഫാ. സാമുവൽ അമേരിക്കയിലേക്കു പോയപ്പോൾ മിസ്സിസ് കുഞ്ഞന്നാമ്മ സാമുവൽ ആശ്രമ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ആത്മാർത്ഥമായി സഹകരിക്കുകയും നാലു വർഷം സേവനം തുടരുകയും ചെയ്തു. ഫാദർ സാമുവൽ ദമ്പതികൾക്കു 1954 ജനുവരി 30-ന് ഒരു മകൻ (ചെറി) ജനിച്ചു.

എം. കെ. ജേക്കബ് (പുതുപ്പള്ളി) 1953 മെയ് മാസത്തിൽ ആശ്രമത്തിൽ ചേർന്നു. മൂന്നു വർഷം മികച്ച സേവനം അനുഷ്ഠിച്ച ജേക്കബ് ജോൺ 1954-ൽ ആശ്രമം വിടുകയും വിവാഹിതനാകുകയും ചെയ്തു. ആ വർഷം ആശ്രമം അഗളിക്കടുത്തുള്ള പുതിയവഴി എന്ന സ്ഥലത്താണ് അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കേന്ദ്രീകരിച്ചത്. അവിടെ ആശ്രമത്തിന് കുറെ സ്ഥലവും ഉണ്ടായിരുന്നു. സി. സി. കോരയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ മൂന്നു പേർ അവിടെ താമസിച്ചു ഗ്രാമത്തിലും ചുറ്റുമുള്ള കുട്ടികൾക്കു വേണ്ടിയും യുവാക്കൾക്കുവേണ്ടിയും രാത്രികാല സ്കൂളുകൾ നടത്തി.

കൂടാതെ അവർ വൈദ്യസഹായവും നൽകിയിരുന്നു. ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ട വി. റ്റി. ചെറിയാൻ (വാകത്താനം) രണ്ടു വർഷത്തെ സേവനത്തിനുശേഷം 1954-ൽ ആശ്രമം വിട്ടപ്പോൾ പുതിയവഴിയിലെ പ്രവർത്തനം നിറുത്തി വയ്ക്കേണ്ടി വന്നു.

ബിഷപ്പ് വാൽഷിനു സഭാഭാരതങ്ങളിൽ വമ്പിച്ച മതിപ്പും സ്വാധീനവും സൽപ്പേരുമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആശ്രമം, ധ്യാനയോഗങ്ങളുടെയും കോൺഫ്രൻസുകളുടെയും ഒരു സിരാകേന്ദ്രമായി മാറി. അന്നത്തെ തിരുനൽവേലി സി.എസ്.ഐ. ബിഷപ്പായിരുന്ന എ. ജി. ജബരാജ് തന്റെ മെത്രാനഭിഷേകത്തിനു മുമ്പു പത്തു ദിവസം ധ്യാനനിരതനായി ആശ്രമത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. താൻ പഠിച്ച ബിഷപ്പ്സ് കോളജിലെ മുൻ പ്രിൻസിപ്പൽ ബിഷപ്പ് വാൽഷിന്റെ മാർഗ്ഗദർശിത്വം അദ്ദേഹത്തിനു ആശ്രമത്തിൽ വച്ച് അന്നും ലഭിച്ചിരുന്നു.

1954-ൽ വൈദിക പരിശീലനാർത്ഥം സി. സി. കോരയെ മുവാറ്റുപുഴയിൽ ഔഗേൻ മാർ തീമോത്തിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അടുത്തേക്കു അയച്ചു. ആശ്രമാംഗങ്ങളുടെ ആത്മീകാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാൻ ഒരു വൈദികൻ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നു ആശ്രമത്തിന് ബോധ്യവുമുണ്ടായി. വൈദികപരിശീലനം സംബന്ധിച്ച ഹ്രസ്വകാല കോഴ്സ് വിജയകരമായി പൂർത്തിയാക്കിയ സി. സി. കോരയ്ക്ക് 1955 ജനുവരിയിൽ കോയമ്പത്തൂർ പള്ളിയിൽ വച്ചു തന്റെ ശുരുവായ മെത്രാപ്പോലീത്താ തന്നെ കശ്ശീശാപട്ടവും നൽകി. ഈ കാലയളവിൽ സി. ജെ. ജോർജ്ജ് (പ്രക്കാനം) ആശ്രമത്തിലെത്തി ഒരു വർഷം താമസിച്ചു. ക്രിസ്തുമതപഠനത്തിനും മാമോദീസാ മുങ്ങുന്നതിനു മുമ്പുള്ള പരിശീലനത്തിനും വേണ്ടി ആഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാവരെയും ആശ്രമം സ്വാഗതം ചെയ്തിരുന്നു. വെള്ളക്കിണർ സ്വദേശിയായ നടരാജൻ എന്ന ഹൈന്ദവ യുവാവ് ആശ്രമത്തിൽ കുറച്ചുനാൾ താമസിക്കുകയും കോയമ്പത്തൂർ പള്ളിയിൽ വച്ചു മാമോദീസാ മുഴുകി തോമസ് എന്ന പേരു സ്വീകരിക്കുകയും ഉണ്ടായി.

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ആശ്രമത്തിലെ സഹോദരന്മാർ വാരപ്പാളയം, പാപ്പനായിക്കം പാളയം തുടങ്ങിയ സമീപ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ബൈബിൾ പഠന ഗ്രൂപ്പുകൾ ആരംഭിച്ചു. വാരപ്പാളയം ഗ്രാമത്തിലെ വേദപഠനം നാലു വർഷം മുടങ്ങാതെ നടന്നു. ഗ്രാമീണർ വളരെയധികം സഹകരിച്ചു. തങ്ങളുടെ അമ്പലങ്ങളുടെ അങ്കണത്തിൽ വച്ചുപോലും ക്ലാസ്സു നടത്താൻ അവർ അനുവദിച്ചു. ഈ ക്ലാസ്സുകൾ ഗ്രാമീണരിൽ വിശിഷ്ട, ചെറുപ്പക്കാരിൽ ആഴമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തി. ചിലർ പിന്നീട് ബൈബിൾ പഠനം തുടരുകയും അവരിൽ ഒരാൾ മാമോദീസാ മുങ്ങി സഭയിൽ അംഗമാകുകയും ചെയ്തു. 1955-ൽ ദൈവശാസ്ത്ര പഠനത്തിനായി എം. കെ. ജേക്കബിനെ സെറാമ്പൂരിനയച്ചു.

അദ്ധ്യാപകർക്കും ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും വേണ്ടി 1957-ൽ പെരിയനായിക്കും പാളയത്തിനടുത്തുള്ള നായിക്കൻപാളയത്ത് ഒരു ക്യാമ്പ് ആരംഭിച്ചു. ഈ ക്യാമ്പിന്റെ സൂത്രധാരൻ കെ. വി. തോമസായിരുന്നു. അദ്ദേഹവും 1956-ൽ എത്തിയ കെ. ഐ. ഏബ്രഹാമും ചേർന്നു ചെറുപ്പക്കാർക്കുവേണ്ടി ഒട്ടധികം ക്യാമ്പുകൾ തടാകം താഴ്വരയിലും സമീപ സ്ഥലങ്ങളിലും സംഘടിപ്പിച്ചു. തുടർ നടപടിക്കായി ഒരു വില്ലേജ് സോഷ്യൽ സർവ്വീസ് ലീഗും രൂപവൽക്കരിക്കുകയുണ്ടായി. മറ്റു കാര്യങ്ങൾക്കു പുറമേ ഹരിജന വിഭാഗം കുട്ടികൾക്കായുള്ള ഗ്രാമശുചീകരണം, സാക്ഷരതാ ക്ലാസ്സുകൾ എന്നിവയും ലീഗിന്റെ പ്രവർത്തന പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. അന്നു പെരിയനായിക്കുംപാളയത്തെ രാമകൃഷ്ണ വിദ്യാലയത്തിലെ കോളജ് പ്രിൻസിപ്പലായിരുന്ന ഡോ. അരം ആശ്രമം കേന്ദ്രമാക്കി ഒരു ലൈബ്രറിയും വായനശാലയും സ്ഥാപിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വിലയേറിയ സഹായങ്ങൾ ചെയ്തു.

ഗാന്ധിസ്മാരകനിധി പല പുസ്തകങ്ങൾ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു നൽകി. ഗ്രാമീണരെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു അംബർ ചർക്കാ പരിശീലന കേന്ദ്രവും ആശ്രമത്തിൽ ആരംഭിച്ചു. വിവിധ ഗ്രാമങ്ങളിൽ നിന്നായി 20 പെൺകുട്ടികൾ പരിശീലനം നേടുകയും തദ്ദാതാ സ്വന്തമായി നൂൽ പിരിച്ച് ആദായം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. സംഘടിതമായ സാമൂഹ്യ സേവന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പുറമേ ഒട്ടധികം പേരുമായി വിശിഷ്ട, യുവജനങ്ങളുമായി ഉറ്റ സമ്പർക്കം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും ആശ്രമപ്രവർത്തകർക്ക് അവസരം ലഭിച്ചു. തമ്പുലം ദിനംപ്രതി രാപകലെന്നേ ധാരാളം ബാലന്മാർ തോമസ് അണ്ണനെ (മുത്ത സഹോദരൻ തോമസ്) കാണാൻ ആശ്രമത്തിൽ എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ ആശ്രമം അംഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ തോമസിന്റെ മുറിക്കു ഒരു സത്രമെന്ന മറുപേരും ലഭിച്ചു.

ഫെബ്രുവരിയിൽ തടാകത്തിൽ നടന്ന ഇന്റർ ആശ്രമം കോൺഫ്രൻസിൽ പത്ത് ആശ്രമങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പ്രതിനിധികൾ സംബന്ധിച്ചു. ആശ്രമാംഗങ്ങൾക്കു സ്വയംപരിശോധന നടത്തുന്നതിനും ആശ്രമത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുമെന്ന പ്രതിജ്ഞ പുതുക്കുന്നതിനുമുള്ള ഒരവസരമായിരുന്നു ഇത്. ആശ്രമത്തിൽ ഏതാനും മാസം നല്ല സേവനം ചെയ്തശേഷം ജോൺ സഖരിയായും (കാർത്തികപ്പള്ളി) വി. ഐ. ജോർജും (വാക്ത്താനം) ജൂണിൽ തിരിച്ചുപോയി. അമേരിക്കയിൽ നിന്നു ഡോക്ടറേറ്റും നേടി ഓഗസ്റ്റിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ഫാ. വി. സി. സാമുവൽ, ഭാര്യ കുഞ്ഞന്നമ്മയും പുത്രൻ ചെറിയും ഒന്നിച്ച് ബാംഗ്ലൂരിൽ താമസമാക്കുകയും ഫാ. സാമുവൽ മതത്തെയും സമൂഹത്തെയും പറ്റി പഠിക്കുന്നതിനുള്ള ക്രിസ്ത്യൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ ജോലി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. കുഞ്ഞന്നമ്മയുടെ സേവനവും പുത്രനോടൊത്തു നാലു വർ

ഷത്തെ സാന്നിദ്ധ്യവും ആശ്രമാന്തരീക്ഷത്തെ സന്തോഷഭരിതമാക്കിയിരുന്നു.

ഈ കാലയളവിലാണ് തെങ്കരയിലെ പ്രവർത്തനം പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ചത്. ദീർഘനാളുകളായി ആശ്രമത്തിന്റെ ഒരു സുഹൃത്തായ സ്കറിയാ വസ്തുവകകൾ നോക്കിക്കൊണ്ട് അവിടെ താമസിച്ചു വന്നു. ഫാ. സി. സി. കോര അവിടത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം വഹിക്കാമെന്നേറ്റു. ഈ നിർദ്ദേശത്തോടു സംഘാ യോജിക്കുകയും ഫാ. സി. സി. കോര, എം. എ. കോര എന്നിവരെ 1957 ജൂണിൽ തെങ്കരയ്ക്കു അയയ്ക്കുകയും ഉണ്ടായി. അവിടത്തെ ചെറിയ ചാപ്പൽ അറ്റകുറ്റപ്പണി ചെയ്തു ആരാധനായോഗ്യമാക്കി. കൃഷിസ്ഥലം മെച്ചപ്പെടുത്തുകയും ഒരു ചെറിയ ഡിസ്പെൻസറി ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. കൂടാതെ തെങ്കരയിലും അട്ടപ്പാടിയിലും ചുറ്റുമുള്ള ഓർത്തഡോക്സ് ഇടവകകളുടെ ചുമതലയും ഫാ. സി. സി. കോരയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. കോട്ടോപ്പാടം, മുണ്ടൻപാറ ഇടവകകൾ രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിൽ മുഖ്യപങ്കു വഹിച്ചത് ഫാ. കോരയാണ്. ഇതോടൊപ്പം വർഷംതോറും കേരളത്തിൽ കോളജുകളും ഹൈസ്കൂളുകളും സന്ദർശിച്ച് അച്ചൻ പ്രസംഗങ്ങളും ചെയ്തു വന്നു. തന്നിമിത്തം തെങ്കര ശാഖ ക്രമേണ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും അവിടെയുള്ള ജനങ്ങൾക്കു ഭൗതികവും ആത്മികവുമായ സഹായങ്ങൾ ലഭ്യമാക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഡിസംബറിൽ കോയമ്പത്തൂർ ഗവണ്മെന്റ് ആശുപത്രിയിൽ വച്ച് ഉദരശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കു വിധേയനായ ഫാ. സി. സി. കോരയ്ക്കു ദീർഘനാളുകളായുണ്ടായിരുന്ന വയറുവേദന മാറുകയും കൂടുതൽ ഊർജ്ജസ്വലതയോടെ തന്റെ ജോലി തുടരുകയും ആരോഗ്യം വീണ്ടു ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

1958-ൽ തടാകം ആശ്രമത്തിൽ വൈദ്യുതി വിളക്കുകൾ പ്രഭാപുരം പരത്തിയതോടെ ദീർഘകാലം സേവനം ചെയ്ത ചിമ്മിനി വിളക്കുകൾ വഴിമാറുകയോ റിട്ടയർ ചെയ്യുകയോ ഉണ്ടായി. കറന്റു കൊണ്ട് പമ്പു സെറ്റു പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചതിനാൽ ആഴമുള്ള കിണറ്റിലെ വെള്ളം, വരണ്ട ആശ്രമത്തെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ തന്നെ ഒരു തടാക തടമാക്കി മാറ്റി. ചാപ്പലിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള പുനോട്ടത്തിലെ വാടിത്തളർന്നു നിന്ന ചെടികൾ പുതുജലസ്പർശനമേറ്റു പൂത്തുലഞ്ഞു എങ്ങും പരിമളം പരത്തി. കാർഷികവിളകൾ സുലഭമായി. ആത്മിക നീരുറവകളിൽ മാത്രം മുങ്ങിക്കുളിച്ചിരുന്ന ആശ്രമാംഗങ്ങൾക്കു ഭൂമിക്കടിയിൽ നിന്നു ഉപരിതലത്തിലെത്തിയ ജലധാരകൾ ആത്മമാരിക്കു തുല്യമായിരുന്നു. സസ്യലതാദികൾ നിറഞ്ഞ സാക്ഷാൽ കണ്വാശ്രമത്തിന്റെ ഒരു പരിവേഷം.

ആശ്രമത്തിലെ സഹോദരന്മാരുടെ പ്രവർത്തനം താഴ്വരയിലെ ചെറുപ്പക്കാരുടെ ഇടയിൽ ശക്തിയായി തുടർന്നതിനാൽ പല വ്യക്തികളും

വേദപഠനത്തിൽ വർദ്ധിച്ച താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു. വ്യക്തികളെന്ന നില കളിലും സംഘാ എന്ന നിലയിലും ചർച്ചകളിലൂടെ അവർക്കു വേണ്ട സഹായവും നൽകി വന്നു. അവരിൽ പലരും വെല്ലുരിൽ നിന്നുള്ള കുറ സ് പോണ്ടന്റ് കോഴ്സ് വിജയകരമായി പൂർത്തിയാക്കി. ആ കൊല്ലം മെയ് മാസത്തിൽ പോത്തന്നൂർ കണ്ണാശുപത്രിയിൽ വച്ചു കോളജ് - ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവേണ്ടി ഒരു ത്രിദിന ക്യാമ്പു നടത്തി. ആലുവായിൽ നിന്നെത്തിയ ടി. ഒ. മാത്യുവും, കോയമ്പത്തൂരിൽ നിന്നുള്ള റവ. സേനാനുഹസും വേദശാസ്ത്രപരവും അല്ലാത്തതുമായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ഉജ്ജ്വലമായ പ്രഭാഷണങ്ങൾ നടത്തിയപ്പോൾ കുട്ടികളുടെ ഉൾക്കണ്ണുകളും തുറന്നു. കൗമാരപ്രായത്തിലുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അനുദിന ജീവിതത്തിൽ സ്വഭാവരൂപവൽക്കരണത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും ക്യാമ്പിലെ വേദപഠനവും ചർച്ചകളും വളരെയധികം സഹായിച്ചു. തടാകത്തിലെ ഹരിജന ഗ്രാമത്തിൽ ആഴ്ചയിൽ ഒരു രാത്രി എന്ന തോതിൽ കെ. ഐ. ഏബ്രഹാം നടത്തിവന്ന സാക്ഷരതാക്ലാസ്സ് സംബന്ധിച്ചു റ്റി. സി. ചാക്കോ (വാകത്താനം) ആവശ്യമായ സഹകരണം നൽകി. ആശ്രമത്തിൽ അഞ്ചു മാസം താമസിച്ച ശേഷം ചാക്കോയ്ക്കു ആ കൊല്ലം ഫെബ്രുവരിയിലാണു പ്രൊബേഷൻ പദവി ലഭിച്ചത്.

വേദപണ്ഡിതനായ ചാക്കോ പിന്നീട് ആശ്രമത്തിലെ ഒരു സീനിയർ അംഗമായി. എം. കെ. ജേക്കബ് 1959-ൽ സെറാമ്പൂരിൽ നിന്നു ബി.ഡി. ബിരുദം നേടിയശേഷം തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ കെ. ഐ. ഏബ്രഹാമിനെ ദൈവശാസ്ത്ര പഠനാർത്ഥം ആ കൊല്ലം ജൂലൈ മാസത്തിൽ സെറാമ്പൂരിലേക്കു വിട്ടു. 1959 മെയ് മാസത്തിൽ കെ. വി. തോമസ്സുമൊന്നിച്ചു, മമ്മി, കൊഡൈക്കനാലിൽ നടത്തിയ ആശ്രമം ഫെലോഷിപ്പ് യോഗത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. ഈ ഫെലോഷിപ്പ് 1934-ൽ റവ. ആർ. ആർ. കൈത്താൻ ആരംഭിച്ചതാണ്. ആരംഭം മുതൽ ദീർഘകാലം കൈത്താൻ തന്നെ ആയിരുന്നു ഇതിന്റെ സെക്രട്ടറി. ഈ വേനൽക്കാല ആശ്രമത്തിൽ എല്ലാ സഭാവിഭാഗങ്ങൾക്കും മതവിശ്വാസികൾക്കും സമ്മേളിക്കാവുന്നതാണ്. പപ്പായായിരുന്നു മരണംവരെ അതിന്റെ പ്രസിഡന്റും. ആദ്യത്തെ പ്രസിഡന്റ് ഏബ്രഹാം മാർത്തോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്നു.

തടാകം ആശ്രമം ആചാര്യ 1960-ൽ അവധിയെടുത്തപ്പോൾ ബിഷപ്പ്സ് കോളജിൽ നിന്ന് വൈദികപഠനം പൂർത്തിയാക്കിയ റ്റി. സി. മത്തായി (അദ്ദേഹം അടുത്ത കാലത്തു നിര്യാതനായി) ആശ്രമം സമൂഹത്തിൽ ചേരുകയും ഒക്ടോബറിൽ മുവാറ്റുപുഴ പോയി ഔഗേൻ മാർ തിമോത്തിയോസിന്റെ കീഴിൽ തക്സാ, ആരാധന എന്നിവ പഠിക്കുകയും ചെയ്തു. റ്റി. സി. മത്തായിയും ജസ്റ്റിയും തമ്മിലുള്ള വിവാഹം ആശ്രമം

ചാപ്പലിൽ വച്ചാണ് നടത്തപ്പെട്ടത്. തുടർന്ന് ഒരു വർഷത്തേക്ക് അദ്ദേഹം ഉപാചാര്യയായി. ഇക്കാലഘട്ടത്തിൽ കോട്ടയത്ത് വൈദിക സെമിനാരിയിലും പഠിച്ച അദ്ദേഹം കശ്ശീശയാകുകയും 1961 അവസാനം ആശ്രമം വിടുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹ്രസ്വകാല സേവനം ആശ്രമത്തിനു വളരെ പ്രയോജനകരമായിരുന്നു.

1960 അവസാനം പി. ടി. ഫിലിപ്പ് (മാരാമൻ) ആശ്രമത്തിൽ പ്രൊബേഷനിൽ ചേർന്നു. 1960-ലെ ക്രിസ്തുമസ് ആഘോഷം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു വലിയ സംഭവമായിരുന്നു. സമീപത്തുള്ള 700-ൽപരം കുട്ടികൾ അവരുടെ 50 അദ്ധ്യാപകരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ദിവസം മുഴുവൻ ആശ്രമത്തിൽ ചെലവഴിച്ചു. അന്നു ചിത്രങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ കുട്ടികൾക്കു വേണ്ടി ക്ലാസ്സുകൾ നടത്തി. ഉച്ചകഴിഞ്ഞു നടത്തിയ പൊതുയോഗത്തിൽ താഴ്വരയിലെ ഒരു പ്രമുഖ വ്യക്തിയായ വീരഭദ്ര ഗൗഡർ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിക്കുകയും തുടർന്ന് തടാകം ഗ്രാമത്തിലേക്ക് ഒരു ഘോഷയാത്ര നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഗ്രാമീണർക്കുവേണ്ടി വൈകിട്ട് ഒരു ഫിലിം ഷോയും ഉണ്ടായിരുന്നു. കെ. വി. തോമസ് സംഘടിപ്പിച്ച ഈ പരിപാടികൾ താഴ്വരയിലെങ്ങും തന്നെ വലിയ ചലനം സൃഷ്ടിച്ചു.

1961 ജൂലൈയിൽ വൈദിക പരിശീലനാർത്ഥം കെ. വി. തോമസിനെ കോട്ടയത്തെ സെമിനാരിയിലേക്കയച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന് 1962 മെയ് മാസത്തിൽ മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് (പിന്നീട് കാതോലിക്കാ ബാവാ) ശെമ്മാശുപട്ടം നൽകി. സെമിനാരിയിലെ രണ്ടു വർഷത്തെ പരിശീലനം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കോളജിൽ പഠിക്കാൻ വേണ്ടി അവധി ആവശ്യപ്പെട്ട അദ്ദേഹം ബി.എ. യ്ക്കു പഠിക്കുമ്പോൾ 1965-ൽ വൈദികപട്ടം സ്വീകരിച്ചു. പിന്നീടും അവധിയിൽ തുടർന്നു എം.എ. യ്ക്കു പഠിച്ചു. അതിനുശേഷം ഇടുക്കി ഭദ്രാസനത്തിലെ ഹൈറേഞ്ചിൽ അദ്ദേഹം പട്ടാശുശ്രൂഷ നടത്തി.

ജീവിത സായാഹ്നം

ബിഷപ്പ് പാക്കൻ ഹാം വാൽഷിന് ആദ്യമായി നേത്രരോഗം അനുഭവപ്പെട്ടത് 1949-ലാണ്. കൂടെക്കൂടെ വേദന തോന്നിയതിനാൽ കോയമ്പത്തൂർ കണ്ണാശുപത്രിയിലെ ഡോ. റോബർട്ട് പ്രത്യേക താല്പര്യത്തോടെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. 1952 ഒക്ടോബറിൽ പോത്തന്നൂർ കണ്ണാശുപത്രിയിൽ വെച്ചു തിമിരരോഗ ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തി. പിന്നീട് മൂത്രാശയ രോഗം പിടിപെട്ട ബിഷപ്പിനെ കോയമ്പത്തൂർ ഡിസ്ട്രിക്ട് ആശുപത്രിയിൽ വെച്ചും തുടർന്ന് വെല്ലൂരാശുപത്രിയിൽ വെച്ചും ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കു വിധേയനാക്കി. 1954-ലും ഒരു ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തേണ്ടി വന്നു. ഇതിനുശേഷവും കാഴ്ച തീരെ കുറഞ്ഞുകൊണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ക്രമമായ പ്രവർത്തന പരിപാടി തുടരാൻ ഇതു വലിയ തടസ്സം സൃഷ്ടിച്ചു എങ്കിലും ധൈര്യം വിടാതെ തമാശയോടെ പ്രശ്നങ്ങളെ അദ്ദേഹം നേരിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, “ഇതു സഹവർത്തിത്വത്തിന്റെ കാലമാണല്ലോ. എന്റെ കണ്ണുകൾ സഹവസിക്കുന്നു. പക്ഷെ സഹകരിക്കുന്നില്ല.” അദ്ദേഹത്തിനു മൂന്നു കണ്ണടകളുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നു വലത്തു കണ്ണുകൊണ്ടു വായിക്കാനും മറ്റൊന്ന് ഇടത്തു കണ്ണുകൊണ്ടു വായിക്കാനും മറ്റൊന്നു ദൂരക്കാഴ്ചയ്ക്കുള്ളത്. ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് എല്ലാത്തരം പ്രയാസങ്ങളെയും തൂണവൽഗണിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ *Lights and Shades of Christendom* എന്ന സുപ്രസിദ്ധ സഭാചരിത്രത്തിന്റെ അവസാന വാല്യം (മൂന്നാം വാല്യം) പൂർത്തിയാക്കിയത്. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിൽ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചതു മുതൽ തന്നെ ധാരാളം എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആദ്യം *The International Review of Missions*, *The Harvest Field* എന്നിവയിലും പിന്നീട് ഇന്ത്യയിലെ നാഷണൽ ക്രിസ്ത്യൻ കൗൺസിൽ റിവ്യൂവിലും സഭാ ഐക്യം, സഭയുടെ സ്വദേശീയവൽക്കരണം, ദൈവികമായ രോഗശാന്തി മുതലായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ബിഷപ്പ് എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. *With Christ in the upper room*, *Ninefold fruit of the Spirit*, *Commentary in 1st John*, *Devotional Studies on the Holy Qurbana* മുതലായവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രപരവും ഇടയ പരിപാലനപരവും, ഭക്തിനിർഭരവുമായ പ്രമുഖ കൃതികൾ.

മൂത്രാശയ സംബന്ധമായ ചികിത്സാർത്ഥം വീണ്ടും ബിഷപ്പ് വെല്ലൂർക്കു പോയി. അത് 1955 ജൂലൈ മാസത്തിലായിരുന്നു. ആശുപത്രിയ്ക്കു വെളിയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു പരിശോധനയും ചികിത്സയും. പ്രത്യേക രോഗകാരണങ്ങളൊന്നും 1956 മാർച്ചിൽ നടത്തിയ പരിശോധ

നയിൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ശാരീരികമായ അസ്വാസ്ഥ്യം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും പപ്പാ ക്ലാസുകളിലും ധ്യാനയോഗങ്ങളിലും സംബന്ധിക്കാൻ ദുരസ്ഥലങ്ങളിൽ പോകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ 1956 ജൂൺ ആയപ്പോഴേക്കും ആരോഗ്യപരമായ കാരണങ്ങളാൽ ബാഹ്യമായ എല്ലാ പരിപാടികളും നിർത്തിവയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹം നിർബന്ധിതനായി. പിന്നീട് ആശ്രമത്തിലിരുന്ന് കൂടുതൽ സമയം, കഷ്ടപ്പെടുന്നവർക്കും രോഗികൾക്കും വേണ്ടി മുട്ടിപ്പായി പ്രാർത്ഥിച്ചു വന്നു.

രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലും വിദേശങ്ങളിലും പ്രസംഗ പര്യടനം നടത്തുകയും രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷ നിർവഹിക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന് എല്ലായിടത്തും ഒട്ടധികം പരിചയക്കാരും സുഹൃത്തുക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ പലരും ബിഷപ്പിനോട് തങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ദിനംപ്രതി പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നും മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന നടത്തണമെന്നും കത്തുകളിലൂടെ ആവശ്യപ്പെട്ടുവന്നു. ബിഷപ്പ് എഴുതി: “എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യാൻ തീരെ കുറച്ചേയുള്ളൂ. രോഗികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയും വളരെയധികം വർദ്ധിച്ചു. രോഗികളുടെ എണ്ണം 1000 കവിഞ്ഞു. ദിവസവും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും എഴുത്തിനും വേണ്ടി കൂടുതൽ സമയം ചെലവഴിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.” ബിഷപ്പ് ചെയ്ത ഈ സേവനത്തിന്റെ വലിപ്പം നിർണ്ണയിക്കാനാവില്ല. നാലു വലിയ രജിസ്റ്റർ ബുക്കുകളിൽ താൻ എണ്ണപ്പുശി പ്രാർത്ഥിച്ചവരുടെ എണ്ണം 2710 എന്നു പരസഹായം കൂടാതെ രേഖപ്പെടുത്തി. കൂടാതെ മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് എഴുതിയവരുടെ പേരുകൾ 9 ഫയൽ തികച്ചുണ്ട്. എണ്ണപ്പുശി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരുടെ ലിസ്റ്റ് 1949-ൽ തന്നെ എഴുതോണ്ടുന്നു ബിഷപ്പ് തീരുമാനിച്ചു. അദ്ദേഹം 1949 ഒക്ടോബർ 12-ന് ഇങ്ങനെ കുറിച്ചിട്ടു. “എണ്ണപ്പുശി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം പെരുകുമ്പോൾ (എനിക്കു ക്ലാർക്കില്ലാത്തതിനാൽ) ഒരു റെക്കോർഡ് എഴുതി സൂക്ഷിക്കുക സാധ്യമല്ല.” രോഗികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനാശുശ്രൂഷ ഇന്നും ആശ്രമാംഗങ്ങൾ നടത്തിവരുന്നുണ്ട്.

1958 അവസാനമായപ്പോഴേക്കും പപ്പയുടെ രോഗനില വഷളായി. കൂടെക്കൂടെ മൂത്രവിസർജനം നടത്തേണ്ടി വന്നതിനാൽ നിദ്രാഹിതമായ രാവുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യനില മോശമാക്കി. രാത്രി ഒരു മണിക്കൂർ എങ്കിലും ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞാൽ രാവിലെ അദ്ദേഹം വളരെ സന്തുഷ്ടനും ദൈവത്തോടു അങ്ങേയറ്റം കൃതജ്ഞനും ആയിരിക്കും. വേദന കൂടി വന്നതിനാൽ ഒക്ടോബറിൽ ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കു വിധേയനായി. മൂത്രസഞ്ചിയിലെ പഴുപ്പുമൂലം വേദന പിന്നെയും കൂടുമെന്നു ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തിയ ഡോക്ടർ കരുതിയതിനാൽ വേദന വരുമ്പോൾ മോർഫിയനൽകാൻ നിർദ്ദേശിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഒരാഴ്ച ഇടയ്ക്കിടക്കു

മാത്രമേ വേദന ഉണ്ടായുള്ളൂ. പിന്നീട് വേദന മാറി. ദൈവഗത്യാ വേദന ഒരിക്കലും ഉണ്ടായില്ല. അന്ത്യദിവസങ്ങളിൽ ആ അതുല്യ പ്രകൃതി സ്നേഹിക്കു ആശ്രമത്തിലെ പുന്തോട്ടത്തിലിരിക്കുന്നതും അദ്ദേഹം അതിരറ്റ സ്നേഹിച്ച സന്ധ്യാകാശത്തേക്കും മനോഹരമായ മലനിരകളിലേക്കും പോകുന്നതും അത്യാഹ്ലാദകരവും അഭൂതികവുമായ ഒരനുഭവമായിരുന്നു. കൂടാതെ ചെറുപ്പകാലത്തെ അവിസ്മരണീയമായ കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം അടുത്തിരിക്കുന്നവരോടു പറഞ്ഞു രസിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽ കുടികൊണ്ടിരുന്ന പുണ്യാത്മാവ് ശരീരമാകുന്ന തടവിൽ നിന്നു വേഗം വിമോചനം നേടാൻ ശാന്തമായി കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം അവസാനം ഉച്ചരിച്ച വാക്കുകളും അർത്ഥവത്തായിരുന്നു. “പുറത്തേക്കു പോകാൻ ഞാൻ വളരെയധികം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എനിക്കു പൂർണ്ണ സുഖമാണ്.” 1959 ജനുവരി 9-നു തടാകത്തിലെ തപോധനനായ ഈ ഋഷിവര്യൻ സമാധിയടഞ്ഞു. ബിഷപ്പ്സ് കോളജിൽ പപ്പായുടെ സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്ന ബിഷപ്പ് എ. ജെ. അപ്പാസാമി പിറ്റേ ദിവസം നടന്ന ശവസംസ്കാര ശുശ്രൂഷയ്ക്കു നേതൃത്വം നൽകി. വിവിധ മതവിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട ശതക്കണക്കിനാളുകൾ അന്ത്യോപചാരം അർപ്പിക്കാൻ തടാകത്തിൽ ഒഴുകിപ്പുറപ്പെട്ടു. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ മിഷനറി ബിഷപ്പായിരുന്ന പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസും കണ്ണൂരിനോടെ ‘മണ്ണോടുമണ്ണ്’ എന്ന അന്ത്യപ്രാർത്ഥന ചൊല്ലി. ബിഷപ്പ് അപ്പാസാമി ചെയ്ത ചരമപ്രസംഗത്തിൽ പപ്പാ പ്രാർത്ഥനയുടെയും ക്രിസ്തീയ സന്തോഷത്തിന്റെയും മഹാമേരുവായിരുന്നു എന്ന് എടുത്തു പറഞ്ഞു. ആശ്രമത്തിന്റെ ഗവർണിംഗ് ബോഡി മെമ്പറും സുപ്രസിദ്ധ സുവിശേഷ പ്രസംഗകനുമായിരുന്ന മാവേലിക്കര സി. ഐ. നൈനാൻ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽ സുറിയാനി സഭയ്ക്കു പപ്പായോടുള്ള കടപ്പാട് വാചാമശോചരമാണെന്നു നടക്കുന്ന ശബ്ദത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. തങ്ങളുടെ ഭക്തി ബഹുമാനങ്ങൾ പാവപ്പെട്ട ഗ്രാമീണർ അവസാനമായി പ്രകടിപ്പിച്ചപ്പോൾ ആ രംഗം തികച്ചും ശോകമൂകമായി. പപ്പായുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം മൃതദേഹം ആശ്രമം ചാപ്പലിന്റെ വലത്തുവശം ചേർന്നു വെട്ടിയ കൂഴിയിൽ നല്ല ശവപ്പെട്ടി പോലുമില്ലാതെ മറവു ചെയ്യുകയായിരുന്നു. കാരണം ആ ശവപ്പെട്ടിക്കും കല്ലറയ്ക്കും ആ പുണ്യാത്മാവിനെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ അർഹതയില്ല എന്നതു തന്നെ. ആശ്രമത്തിന്റെ ഏറ്റവും അടുത്ത സുഹൃത്തുക്കളിൽ ഒരാളായ ചിന്നക്കുട്ടി ഗൗഡർ ശവസംസ്കാരത്തിനുശേഷം പറഞ്ഞത് “ആശ്രമത്തിന്റെ ദീപം പൊലിഞ്ഞു” എന്നാണ്. പ്രിയപ്പെട്ട പപ്പായുടെ ശരീരം നമ്മുടെ നഗ്നനേത്രങ്ങൾക്കൊണ്ട് മേലിൽ കാണാനാവുകയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുസ്മൃതമായ മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന നമ്മെ വരുംകാലങ്ങളിലും സംരക്ഷിക്കും എന്നതു നമുക്കുറപ്പാണ്.

തന്റെ പ്രിയ ഭർത്താവ് വളരെ കാര്യമായി ഏറ്റെടുത്തു നിറവേറ്റി വന്ന ആശ്രമത്തിന്റെ സെക്രട്ടറിപദം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തെ തുടർന്ന് ക്ലാരാ വാൽഷ് ഭരമേറ്റു. ആ ജോലി മമ്മി 1960 വരെ ഭംഗിയായി തുടരുകയും ചെയ്തു.

ആശ്രമത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ 1961 വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വർഷമാണ്. ആ വർഷമാണ് ആശ്രമത്തിന്റെ സ്ഥാപകനേതാക്കളിൽ ഒരാളും ത്യാഗത്തിന്റെ പ്രതിരൂപവുമായിരുന്ന മിസ്സിസ് ക്ലാര പാക്കൻ ഹാം വാൽഷ് ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞത്. അക്കാലം ജനുവരി 9-നു പപ്പായുടെ അനുസ്മരണ സർവീസിൽ പങ്കെടുക്കവേ ചാപ്പലിൽ മമ്മി ഒന്നു വീണു. ഇടത്തെ എല്ലിനുണ്ടായ ഒടിവു മൂലം മൂന്നു മാസം ആശുപത്രിയിൽ കിടക്കേണ്ടി വന്നു. പിന്നീട് സ്വയം നടക്കാൻ കഴിയാതെ വന്ന മമ്മി ഒരു വീൽചെയറിൽ സഞ്ചരിച്ചാണ് ചാപ്പൽ സർവീസിലും ഭക്ഷണമേശയിലും പങ്കെടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നത്. മമ്മിയുടെ ആരോഗ്യനില മെച്ചപ്പെട്ടു വരുന്നതായി തോന്നി എങ്കിലും ജൂൺ അഞ്ചാം തീയതി അർദ്ധരാത്രിയ്ക്കു ശേഷം മമ്മിയുടെ രോഗനില മൂർച്ഛിക്കുകയും രണ്ടു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ സമാധാനപൂർവ്വം അന്തരിച്ചുകൊണ്ടു പോയത്. മരിക്കുന്നതിന്റെ തലേദിവസം രാവിലെയും മമ്മി പതിവുപോലെ ചാപ്പലിൽ പ്രർത്ഥനയ്ക്കു എത്തുകയും വിശുദ്ധ കുർബാന സ്വീകരിക്കുകയും ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയും വൈകിട്ട് വീൽചെയറിൽ സമീപത്തുള്ള ഗ്രാമത്തിൽ സന്ദർശനം നടത്തുകയും ചെയ്തതാണ്.

ശവസംസ്കാരം പിറ്റേദിവസമായിരുന്നതിനാൽ വളരെയധികം പേർക്കു വന്നു അന്ത്യാഭിവാദ്യം അർപ്പിക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ചു. സ്റ്റേയിൻസ് സ്കൂളിലെ റവ. സി. ഇ. ഫൗളർ നടത്തിയ ശവസംസ്കാരശുശ്രൂഷയിൽ റവ. ജെ. ജെ. യേശുദാസൻ, റവ. ജെ. എസ്. വിലുപ്, റവ. ഡബ്ബിയു സി. ഡേവിഡ്, കോയമ്പത്തൂരിലെ ഓർത്തഡോക്സ്, മാർത്തോമ്മാ പള്ളികളിലെ വികാരിമാർ എന്നിവരും പങ്കെടുത്തു. റവ. സെനാ റൂഫസ് ചരമപ്രസംഗം ചെയ്തു. ചാപ്പലിൽ പൊതുദർശനത്തിനു വച്ചിരുന്ന മൃതദേഹത്തിൽ ഒട്ടധികം വൃക്കികളും സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളും റീത്തു സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു അനുശോചനം അറിയിച്ചു. ചടങ്ങുകൾക്ക് ശേഷം മൃതദേഹം ചാപ്പലിനോടു ചേർന്നുള്ള പ്രിയപ്പെട്ട ഭർത്താവിന്റെ ശവകുടീരത്തോടു തൊട്ടുള്ള കുഴിയിൽ സംസ്കരിച്ചു. തുടർന്ന് പാവപ്പെട്ടവർക്കു നൽകിയ ഭക്ഷണത്തിന്റെ ചുമതല സസനോഷം വഹിച്ചത് ആശ്രമത്തിന്റെ ഒരാത്മസുഹൃത്തായ വീരയ്യാ ഗൗഡരായിരുന്നു.

ആ മെലിഞ്ഞ ശരീരത്തിൽ വലിയ കഴിവും അസാമാന്യ ബുദ്ധിയും അതിശ്രേഷ്ഠ സ്വഭാവവും ഇച്ഛാശക്തിയും ഭരണപരമായ സാമർത്ഥ്യവും ഒളിച്ചു വച്ചിരുന്ന അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട ഒരു ധന്യ വനിതാത്മനുമായിരുന്നു

മമ്മി. ഉന്നതമായ സന്യാസ ജീവിതാദർശത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചിരുന്ന മമ്മി ലളിതജീവിതത്തിന്റെയും സ്വയത്യാഗ സേവനത്തിന്റെയും മുർത്തികരണവുമായിരുന്നു. ആശ്രമത്തിലെ ജീവിതപ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി കൃശഗാത്രിയായിരുന്ന മമ്മിക്കു വ്യക്തവും സൂക്ഷ്മവുമായ ആശയങ്ങളും ആദർശങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവരവരുടെ ചുമതല നിറവേറ്റുന്നതിൽ ഉത്സാഹിപ്പാനും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം നൽകി തിരിച്ചുവിടാനും ആജ്ഞാശക്തിയേക്കാൾ ശക്തമായ പുഞ്ചിരിയും നോട്ടവും കൊണ്ടു സാധിച്ചുവന്നു.

മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയ്ക്കു വേണ്ടി തന്റെ ഭർത്താവിനെപ്പോലെ സ്വയം പ്രതിഷ്ഠിച്ച മമ്മി ഒരു ബ്രിട്ടീഷുകാരി ആയിരുന്നല്ലോ. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയ്ക്കു മാത്രമല്ല മറ്റു സഭകൾക്കും അവരുടെ പാവനസ്മരണ ഒരു വെല്ലുവിളിയായി തുടരുകയാണ്. കണ്ടിട്ടുള്ള ആർക്കുംതന്നെ മമ്മിയുടെ വിലോഭനീയമായ ലാളിത്യത്തിന്റെ സമ്പന്നമായ സൗന്ദര്യവും പ്രതിഷ്ഠാ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രോജലിക്കുന്ന തീനാളവും വിശുദ്ധിയുടെ കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന തിളക്കവും ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കാനാവില്ല. ബനഡിക്ടിന്റെ അദമ്യമായ സാമൂഹ്യ സേവനാസക്തിയും ഫ്രാൻസിസിന്റെ അനുപമമായ സ്നേഹസ്വഭാവവും ജന്മുട്ടുകളുടെ കാരിരുവിനു സമാനമായ കരുത്തും കൂടി ചേർന്നിട്ടുള്ള ഒരു ജീവിതക്രമമാണ് നമുക്കു വേണ്ടതെന്നും അതോടൊപ്പം പ്രയാസങ്ങളെ ഒട്ടും പേടിക്കാത്ത വിശ്വാസവും കൂറുരുട്ടിനെ തെല്ലും ഭയപ്പെടാതെ പ്രതീക്ഷാനിർഭരമായ പ്രത്യാശയും വെളിച്ചത്തെ പേടിയില്ലാത്ത സത്യവും നമുക്കുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും മമ്മി തന്റെ ഡയറിയിൽ കുറിച്ചിരുന്നു. ആശ്രമത്തിൽ വച്ച് ഈ ആത്മിക ദീപനാളമാണ് അവരിൽ കത്തിജ്വലിച്ചു നിന്നിരുന്നത്. മമ്മിയുള്ളപ്പോൾ ആശ്രമം സന്ദർശിച്ച ഒരുത്തരും അവരെ കാണാതെയും മനസ്സിൽ ഉൾക്കൊള്ളാതെയും കടന്നുപോയിട്ടില്ല. നിത്യതയിലേക്കു പ്രവേശിച്ച ഇരുവരുടെയും ആത്മാക്കൾ അവരുടെ എല്ലാ മായിരുന്ന തടാകത്തിന്റെ മീതെ സസന്തോഷം മാലാഖമാരെപ്പോലെ പറന്നു പരിവർത്തിക്കുന്നത് നഗ്നനേത്രങ്ങൾകൊണ്ട് നമുക്കു കാണാനാവില്ലെങ്കിലും അതൊരു യാഥാർത്ഥ്യമാണെന്ന് അംഗീകരിക്കണം.

പപ്പായെ (ബിഷപ്പ് ഹെർബർട്ട് പാക്കൻ ഫാം വാൽഷ്) പ്ലറിയുള്ള ഒരു ചെറിയ സ്മാരകഗ്രന്ഥം മമ്മിയും ആചാര്യയും ചേർന്ന് തയ്യാറാക്കുകയും 1961-ൽ അതു ഡൽഹിയിലെ ഐ.എസ്.പി.സി.കെ. പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ഉണ്ടായി. ഇതു സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട രേഖകൾ ശേഖരിച്ചതും എഴുതിയതും മിസ്സിസ് വാൽഷാണെങ്കിലും പുസ്തകം കാണാൻ അവർക്കു അവസരം ലഭിച്ചില്ല. ഈ പുസ്തകം 1963-ൽ ഫാ. കെ. സി. തോമസ് (പിന്നീട് തോമസ് മാർ മക്കാറിയോസ്) മലയാളത്തിലും മിസ്സിസ് വിതവള്ളി മെഗിഹാദോസ് തമിഴിലും തർജ്ജമ ചെയ്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

നവയുഗത്തിലേക്ക്

ചെറിയ ആതിർക്കൂട്ടമേ ഭയപ്പെടരുത്. നിങ്ങളുടെ പിതാവ് രാജ്യം നിങ്ങൾക്കു നൽകുവാൻ പ്രസാദിച്ചിരിക്കുന്നു (ലൂക്കോസ് 12:32).

പപ്പായുടെയും മമ്മിയുടെയും നിര്യാണത്തിനുശേഷമുള്ള കാലഘട്ടം ആശ്രമത്തിനു പല കാരണങ്ങളാൽ അത്ര ശോഭനമായിരുന്നില്ല. വ്യക്തി പരമായ കാരണങ്ങളാൽ ആചാര്യ ഫാ. കെ. സി. വറുഗീസ് അവധിയിൽ തുടർന്നു. ആശ്രമത്തിന്റെ അനുദിന കാര്യങ്ങൾ നോക്കാൻ രണ്ടു പേർ മാത്രമേ അന്നുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അംഗസംഖ്യ വർദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിലും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു വന്നു താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഏതാനും പേരുടെ സാന്നിധ്യം ആശ്രമജീവിതത്തെ ഒരളവിൽ ചൈന്യം ധന്യമാക്കിയിരുന്നു.

അയിരൂർ സ്വദേശിയായ ഡീക്കൻ പി. എം. പീലിപ്പോസ് 1962 ജനുവരിയിൽ വന്നു. കോട്ടയത്തെ വൈദിക സെമിനാരിയിൽ പരിശീലനം നേടിയ അദ്ദേഹം കുറച്ചുനാൾ ബഥനിയിലും താമസിച്ചിരുന്നു. 1962 മെയ് മാസത്തിൽ വൈദികപട്ടം സ്വീകരിച്ച അദ്ദേഹം കോയമ്പത്തൂരിന്റെ പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ഇടവകകളുടെ ചുമതലയും വഹിച്ചിരുന്നു. ബാഹ്യകേരള ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അഭ്യർത്ഥനയനുസരിച്ച് ഫാ. പീലിപ്പോസിനു ആശ്രമത്തിൽ താമസിക്കുന്നതിനുള്ള അനുവാദം സംഘാ നൽകി. 1966 ജൂണിൽ ഉത്തരേന്ത്യയിലേക്കു പോകുന്നതുവരെ ഫാ. പീലിപ്പോസ്, ആശ്രമത്തിന്റെ വലിയ സഹായിയായിരുന്നു. ഇന്നും അദ്ദേഹം ആശ്രമസുഹൃത്താണ്.

ദക്ഷിണ റെയിൽവേയിലുണ്ടായിരുന്ന ജോലി രാജിവച്ചശേഷം 1962 മാർച്ച് 10-ന് പീലിപ്പോസ് തോമസ് (നാരങ്ങാനം) ആശ്രമത്തിൽ എത്തി. 1955 മുതൽ ആശ്രമസുഹൃത്തായിരുന്ന അദ്ദേഹം പല തവണ ആശ്രമത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. 1962-ൽ ദൈവശാസ്ത്ര പഠനത്തിനായി സെറാമ്പുരിൽ പോയി. 1963-ൽ ആശ്രമാംഗമായ അദ്ദേഹം സെറാമ്പുരിലും ബാംഗ്ലൂരിലും ദൈവശാസ്ത്രപഠനം തുടർന്നു. ബിഷപ്പ് വാൽഷിന്റെ ഒരു വലിയ ആരാധനയായ പീലിപ്പോസ് തോമസ് ബി.ഡി. ക്കു സമർപ്പിച്ച പ്രബന്ധം ഇന്ത്യൻ സഭയ്ക്കു ബിഷപ്പു നൽകിയ സംഭാവനകളെ അധികരിച്ചു തയ്യാറാക്കിയതായിരുന്നു. ബി.ഡി. പാസ്സായ ശേഷം ഒരു വർഷം കോട്ടയത്തെ ഓർത്തഡോക്സ് വൈദിക സെമിനാരിയിൽ താമസിച്ചു സുറിയാനിയിലുള്ള ഒരു പ്രത്യേക കോഴ്സ് പഠിച്ചു. 1967-ൽ ഓർത്തഡോക്സ്

വിദ്യാർത്ഥി പ്രസ്ഥാനം ജനറൽ സെക്രട്ടറിയായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അദ്ദേഹം ഒരു കൊല്ലം ആ നിലയിൽ സഭയെ സേവിച്ചു. ജനീവയിലെ എക്യുമെനിക്കൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ പഠിക്കുകയും ബ്രിട്ടനിലും പശ്ചിമ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്തശേഷം തിരിച്ചെത്തി ആശ്രമത്തെ സേവിച്ചു. ബിഷപ്പ് വാൽഷ് 1959-ൽ നിര്യാതനായ ശേഷം ആ കൊല്ലം വിദ്യാർത്ഥി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ആരംഭിച്ച പാക്കൻ ഹാം വാൽഷ് മെമ്മോറിയൽ ടീച്ചിംഗ് മിഷന്റെ കൺവീനറായും അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചു.

സെറാമ്പൂർ കോളജിലെ അദ്ധ്യാപക ജോലി രാജി വെച്ചശേഷം റവ. ഡോ. വി. സി. സാമുവൽ 1963 ഏപ്രിലിൽ ഭാര്യ കുഞ്ഞനാമ്മ, പുത്രൻ ചെറി എന്നിവരോടൊപ്പം ആശ്രമത്തിൽ വീണ്ടും വന്നു. അവർ വന്നതു ആശ്രമത്തിനു വളരെ സന്തോഷപ്രദമായിരുന്നു. എന്നാൽ താമസംവിനാ ഡോ. സാമുവലിന് ആഡിസ് ആബാബയിലെ ഹെയ്ലി സെലാസി യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ അദ്ധ്യാപകജോലി സ്വീകരിക്കേണ്ടി വന്നതിനാൽ ആശ്രമത്തിനുണ്ടായ സന്തോഷം നീണ്ടുനിന്നില്ല. ഡോ. സാമുവലിന്റെ ആശ്രമവാസക്കാലത്തു അംഗങ്ങൾക്കു പല വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പഠിക്കുന്നതിനും ചർച്ച നടത്തുന്നതിനും സാധിച്ചതിനാൽ അതു തികച്ചും പ്രചോദനകരവുമായിരുന്നു. 1966-ൽ ബാംഗ്ലൂരിലെ യു.റ്റി. കോളജിൽ അദ്ധ്യാപക ജോലി സ്വീകരിച്ച ശേഷം ഡോ. സാമുവലും കുടുംബവും പലപ്പോഴും ആശ്രമത്തിൽ എത്തി താമസിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുഞ്ഞനാമ്മ സാമുവൽ 1968 ഓഗസ്റ്റിൽ ഒരു കാരപകടത്തിൽ ദാരുണമായി മരിച്ചതിനാൽ ആശ്രമത്തിന്റെ ഒരു വലിയ സ്നേഹിതയും അഭ്യുദയകാംക്ഷിയുമാണ് നഷ്ടപ്പെട്ടത്. ഡോ. സാമുവൽ വീണ്ടും എത്യോപ്യയിലേക്കു പോയി. ആശ്രമത്തിന്റെ ഗവർണിംഗ് ബോഡി മെമ്പർ എന്ന നിലയിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദീർഘകാലത്തെ വിലയേറിയ സേവനം ആശ്രമം ഇന്നും വിലമതിക്കുന്നുണ്ട്.

ആശ്രമം ഡിസ്പെൻസറിക്കു 1964 മുതൽ ഡോ. (മിസ്സിസ്) റ്റി. ഐ. ജോസഫിന്റെ സേവനങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം കിട്ടി. കോയമ്പത്തൂരിൽ വന്നശേഷം ഫാ. റ്റി. ഐ. ജോസഫും പത്നിയും ആശ്രമത്തിന്റെ ഉറ്റ സുഹൃത്തുക്കളായി വർത്തിച്ചു. ആശ്രമത്തിന്റെ ഗവർണിംഗ് ബോഡി അംഗമായിരുന്ന അച്ചന്റെ സേവനം 1966-ൽ അച്ചന്റെ ആകസ്മിക നിര്യാതംമൂലം ആശ്രമത്തിനു നഷ്ടമായി.

1964-ൽ വൈദിക പഠനത്തിനായി ജബൽപൂർ ലിയനാർഡ് തിയോളജിക്കൽ കോളജിലേക്ക് അയയ്ക്കപ്പെട്ട കെ. ഐ. ഏബ്രഹാം അവിടെ നിന്നു വിജയിച്ചതിനെ തുടർന്നു തക്സാ പഠനം കുദാശാനുഷ്ഠാനം

എന്നിവ സംബന്ധിച്ച പ്രത്യേക പരിശീലനത്തിനായി 1967-ൽ കോട്ടയം ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരിയിലേക്കു പോയി. ഇതിനിടയിൽ ശെമ്മാശനായ അദ്ദേഹം 1968-ൽ വിവാഹിതനായതിനെ തുടർന്നു ആശ്രമം വിട്ടു. ആശ്രമത്തിലായിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം വിവിധ നിലകളിൽ ആശ്രമത്തെ ആത്മാർത്ഥമായി സേവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം 1963-ൽ ഉപാചാര്യയും പല വർഷം ബർസാർ ആയിരുന്നു. വാൽഷ് ദമ്പതികളുടെ നിര്യാണത്തെ തുടർന്നുള്ള ക്ലേശകരമായ വർഷങ്ങളിൽ ഏബ്രഹാമിന്റെ കഠിനാധ്വാനവും ഭാരമേറിയ ചുമതലകളുടെ നിർവഹണവും പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. ആശ്രമത്തിനുള്ള കടപ്പാടും അവാച്യം തന്നെ.

ഏബ്രഹാം ജബൽപ്പുരിനു പോയപ്പോൾ തെക്കര നിന്നു ഫാ. സി. സി. കോരയെ ആശ്രമത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവിളിക്കുകയും എം. എ. കോരയെ തെക്കരയിലെ ചുമതല ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. തിരുപ്പത്തൂർ ക്രിസ്തു കുല ആശ്രമത്തിൽ 1960-61-ൽ എം. എ. കോര കമ്പൗണ്ടിംഗ്, മരുന്നു നൽകൽ എന്നിവയിൽ ഒരു വർഷത്തെ പരിശീലനം കഴിഞ്ഞതായിരുന്നതിനാൽ തെക്കരയിലെ ഡിസ്പെൻസറി പ്രവർത്തനം കാര്യക്ഷമതയോടെ അന്യൂനം തുടരാൻ കോരയ്ക്കു സാധിച്ചു. ഇടവക സുവിശേഷ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ 1960-ൽ ചേർന്ന കുത്താട്ടുകളും സ്വദേശി എ. എസ്. സ്ക്കരിയായുടെയും 1965-ൽ ചേർന്ന മുതുകുറശ്ശിക്കാരനായ പി. സി. ചാക്കോയുടെയും സഹകരണം ലഭിച്ചിരുന്നു. തെക്കരയിലെ പ്രവർത്തനം സംബന്ധിച്ച അനുദിന പ്രശ്നങ്ങൾ ഉത്സാഹികളായ ഈ രണ്ടു പേരാണു നേരിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഫാ. സി. സി. കോര, എം. എ. കോര എന്നിവരുടെ പ്രവർത്തനഫലമായി തെക്കരയിലെ റബർ തോട്ടത്തിൽ നിന്ന് ആദ്യം ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ തെക്കര കേന്ദ്രം ഏതാണ്ടു സ്വയംപര്യാപ്തത നേടി. ഫാ. കോര തടാകത്തിൽ വന്നതിനെ തുടർന്ന് ഉപാചാര്യ, ബർസാർ എന്നീ ചുമതലകൾ ഭംഗിയായി നിറവേറ്റിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മാസത്തിൽ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം അട്ടപ്പാടി, തെക്കര എന്നിവിടങ്ങളിൽ എത്തി അവിടത്തെ ഇടവകക്കാരുടെ ആത്മിക ആവശ്യങ്ങളും നിർവഹിക്കുമായിരുന്നു.

1964 ജൂലൈ മുതൽ കോയമ്പത്തൂർ ഗവ. ടെക്നോളജി വൈസ്പ്രിൻസിപ്പലും കുന്നംകുളം സ്വദേശിയുമായ പ്രൊഫ. പി. ഇ. ജോൺ കുടുംബസമേതം ഞായറാഴ്ചതോറും ആശ്രമത്തിലെ ആരാധനയ്ക്കു വന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. ക്രമേണ ആശ്രമ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അടുത്തിടപെട്ട അദ്ദേഹം ഗവർണിംഗ് ബോഡിയിലും അംഗമായി. ആശ്രമത്തിന്റെ ഭാവി പ്രവർത്തനങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച ചില പ്രോജക്ടുകൾ തയ്യാറാക്കുന്നതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വവും അദ്ദേഹം ഏറ്റെടുത്തു സഹായിച്ചു.

ആചാര്യ ഫാ. കെ. സി. വറുഗീസ് ശിശുവായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ പിതാവ് മരിച്ചുപോയതിനാൽ മാതാവാണ് അദ്ദേഹത്തെ വളർത്തി കൊണ്ടു വന്നത്. ഏകപുത്രനായിരുന്നതിനാൽ കുടുംബത്തെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതലയും അദ്ദേഹത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരേ സമയം കുടുംബഭാരവും ആശ്രമത്തിന്റെ ചുമതലയും അദ്ദേഹത്തിനു വഹിക്കേണ്ടി വന്നു. പ്രായാധിക്യത്തിലെത്തിയ മാതാവിനെയും രോഗിണിയായ സഹോദരിയേയും പക്ഷവാതരോഗ ബാധിതയായ സഹോദരിപുത്രി കുഞ്ഞുഞ്ഞമ്മയേയും ഒളശ്ശയിൽ ആരും നോക്കാനില്ലാതെ ഒറ്റയ്ക്കു താമസിപ്പിക്കുവാൻ പ്രയാസമായ ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷം സംജാതമായി. കുഞ്ഞുഞ്ഞമ്മ 1947-53 കാലഘട്ടത്തിൽ ആശ്രമത്തിൽ സേവനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആചാര്യയുടെ ബദ്ധപ്പാടു കുറയ്ക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അമ്മയേയും മറ്റും ആശ്രമത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു പാർപ്പിക്കുന്നതിനു സംഘം 1965-ൽ അനുവദിച്ചു. കുഞ്ഞുഞ്ഞമ്മ 1968 മെയ് മാസത്തിലും ആചാര്യയുടെ മാതാവ് മറിയാമ്മ 1972 മാർച്ചിലും നിര്യാതരായി. ഇരുവരെയും ആശ്രമം ചാപ്പൽ സെമിത്തേരിയിൽ സംസ്കരിച്ചു.

ഒരു സമ്മർ ക്യാമ്പിൽ പങ്കെടുത്തതിനെ തുടർന്ന് 1965-ൽ പനയമ്പാല സ്വദേശി റ്റി. ഇ. ഐസക് ആശ്രമത്തിൽ ചേർന്നു എങ്കിലും 1967-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവ് പെട്ടെന്നു മരണമടഞ്ഞതിനാൽ നല്ല ഒരു പ്രവർത്തകനായിരുന്ന ഐസക്കിനു തിരിച്ചുപോകേണ്ടി വന്നു. 1965 ഡിസംബർ 12-നു ആശ്രമത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ ആശ്രമത്തിലെ കൃഷി പണികളുടെയും മറ്റും ചുമതല വിശ്വസ്തതയോടെ സഹിച്ചിരുന്ന രങ്കൻ പ്രായാധിക്യം മൂലം നിര്യാതനായി.

ജംഷഡ്പുരികല ടാറ്റാ അയൺ ആൻഡ് സ്റ്റീൽ കമ്പനിയിൽ എഡ്യൂക്കേഷൻ ഓഫീസറായിരുന്ന റിട്ടയർ ചെയ്ത കെ. എം. ഏബ്രഹാം 1965 ഡിസംബറിൽ ആശ്രമത്തിൽ മൂന്നു വർഷം അസോസിയേറ്റു മെമ്പറായി സേവനം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം രോഗിയായിരുന്നു എങ്കിലും ബൈബിൾ ക്ലാസ്, ചർച്ചകൾ എന്നിവ സംബന്ധിച്ചു നേതൃത്വം നൽകി. ആശ്രമം സെക്രട്ടറിയായും ഗവേണിംഗ് ബോഡി മെമ്പറായും ഇരുന്നിട്ടുള്ള അദ്ദേഹം 1969 ജനുവരിയിൽ നിര്യാതനായി. ആശ്രമം സെമിത്തേരിയിലാണ് ഏബ്രഹാം അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്നത്.

തൃക്കോതമംഗലം സ്വദേശിയായ പി. എൻ. സണ്ണിക്കുട്ടി 1963-ലെ സമ്മർ ക്യാമ്പിൽ പങ്കെടുക്കാനെത്തുകയും ആശ്രമം പ്രവർത്തനങ്ങളാൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ട് 1967 ജനുവരി ഒന്നിനു ആശ്രമാംഗമായി (പ്രൊബേഷനിൽ) ചേരുകയും ചെയ്തു. ബിരുദധാരിയായ അദ്ദേഹം ശാന്തമായും തിടുക്കമില്ലാതെയും ആശ്രമത്തിന്റെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും

പങ്കെടുത്തു. സൽപെരുമാറ്റം മൂലം സണ്ണിക്കൂട്ടി പല ചെറുപ്പക്കാരെയും ആശ്രമത്തിലേക്കു ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംഘായിലെ അംഗമായും പിന്നീട് 1969 മുതൽ സെക്രട്ടറിയായും സേവനം ചെയ്ത ശേഷമാണു ആശ്രമം വിട്ടത്.

ആശ്രമംവക ഡിസ്പെൻസറിയിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ ഒരു സ്ഥിരം ഡോക്ടറെ ലഭിച്ചിരുന്നില്ല എങ്കിലും അതതു കാലങ്ങളിൽ പരിശീലനം ലഭിച്ച പലരെയും കിട്ടിയിരുന്നു. അവരിൽ ഡോക്ടർമാരായ അന്നമ്മ മാത്യു, സാരാമ്മ വറുഗീസ്, ഡോ. പി. വി. ഫിലിപ്പ്, സുബ്രഹ്മണ്യ, ഗുരു പാദം, മിസ്സിസ് ടി. ഐ. ജോസഫ് എന്നിവരുടെ പേരുകൾ പ്രത്യേകം സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഡോ. മിസ്സിസ് ടി. ഐ. ജോസഫിന്റെ നിര്യാണത്തെ തുടർന്ന് കെ. എം. ഏബ്രഹാമിന്റെ അനന്തരത്തിലായ ഡോ. മിസ്. എം. കെ. മാമ്മൻ ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ ഡിസ്പെൻസറിയിൽ എത്തി ചികിത്സ നടത്തിയിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഓർത്തഡോക്സ് വിദ്യാർത്ഥി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മെഡിക്കൽ ഓക്സിലിയിറി വിഭാഗം ബിഷപ്പ് വാൽഷ് മെമ്മോറിയൽ ടീച്ചിംഗ് മിഷന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ മൂന്നു ഡോക്ടർമാർ - എം. വി. ഗീവറുഗീസ് (കീഴില്ലം), സാരാമ്മ തോമസ് (ആലപ്പുഴ), കെ. വി. ശോശാമ്മ (കിഴക്കമ്പലം) - 1967-ലെ ക്രിസ്തസ് കാലത്ത് ആശ്രമത്തിൽ താമസിക്കുകയും ഗ്രാമങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു വൈദ്യസഹായം ചെയ്യുകയും ഉണ്ടായി. അവർ 1968-ലും ഇതുപോലെയുള്ള സേവനം ചെയ്യുകയും ആശ്രമത്തിന്റെ ഇതരത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ തുടർന്നും താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്ഥിരം ഡോക്ടറുടെ അഭാവം കാര്യമായി അനുഭവപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു എങ്കിലും ഗ്രാമങ്ങളിലെ വർദ്ധിച്ചുവന്ന പ്രസവക്കേസുകൾ ആശ്രമത്തിലെ സഹോദരിമാർ കാര്യക്ഷമമായി കൈകാര്യം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ട്.

ആശ്രമത്തിൽ എട്ടു വർഷം ചെലവഴിച്ചശേഷം എം. കെ. ജേക്കബിനെ 1967-ൽ ദൈവശാസ്ത്ര ബിരുദാനന്തര ബിരുദപഠനത്തിനു വേണ്ടി ബാംഗ്ലൂർ യു. റ്റി. കോളജിലേക്ക് അയച്ചു. അദ്ദേഹം 1960-ൽ ഉപാചാര്യയായും 1961-67 കാലഘട്ടത്തിൽ സെക്രട്ടറിയായും ചുമതലകൾ നിർവഹിച്ചു. സ്നേഹപൂർവ്വമായ പെരുമാറ്റം മൂലം ജേക്കബ് ഗ്രാമീണരുടെയെല്ലാം സൗഹൃദം ആർജ്ജിച്ചിരുന്നു. ഉന്നതപഠനവും കഴിഞ്ഞ് 1969-ൽ തിരിച്ചെത്തിയ അദ്ദേഹം കൂടുതൽ ഉത്സാഹത്തോടെ ആശ്രമം പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനായി.

കോട്ടയത്തെ ഓർത്തഡോക്സ് വൈദിക സെമിനാരിയിൽ നിന്നു 1967-ൽ അവരുടെ വാർഷിക പാരിഷ് സന്ദർശന പരിപാടിയുമായി ഒരു

സംഘം വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികൾ ഫാ. എം. വി. ജോർജ്ജ്, ഫാ. കെ. കെ. മാത്യൂസ് എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ആശ്രമത്തിൽ ക്യാമ്പു ചെയ്തു. സമീപത്തെ പന്നിമട ഗ്രാമത്തിൽ തദ്ദേശവാസികളുടെ സഹകരണത്തോടെ ഒരു ക്യാമ്പു നടത്തി. ഗ്രാമവിദ്യാലയത്തിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് ക്യാമ്പംഗങ്ങൾ ഗ്രാമങ്ങളും വീടുകളും സന്ദർശിക്കുകയും ബൈബിൾ ക്ലാസ്സുകളും ഗ്രൂപ്പു ചർച്ചകളും നടത്തുകയും വൈകിട്ട് ചിത്രച്ചുരുളുകളുടെ സഹായത്തോടെ പരസ്യയോഗം സംഘടിപ്പിക്കുകയും ഉണ്ടായി. സ്കൂൾ പരിസരങ്ങളും കക്കൂസുകളും വൃത്തിയാക്കുന്നതുകൾ പ്ലെയുള്ള ശുചീകരണ ജോലികളിൽ നാട്ടുകാരും പങ്കെടുത്തു. ഒട്ടധികം ഗ്രാമീണർ എല്ലാ പരിപാടികളിലും താല്പര്യപൂർവ്വം സംബന്ധിച്ചു.

ആശ്രമം മതപരിവർത്തനം ചെയ്ത ആദ്യത്തെ വ്യക്തിയായ തോമസ് 1968 ജൂണിൽ ക്രിസ്ത്യാനിയാകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സുന്ദരം എന്ന യുവാവിനെ പരിചയപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹത്തെ ഓഗസ്റ്റ് 15-നു കോയമ്പത്തൂർ സുറിയാനി പള്ളിയിൽവെച്ചു പീലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസ് മാമോദീസാ മുക്കി വറുഗീസ് എന്ന പേരും ഇട്ടു. തുടർന്ന് അദ്ദേഹം തോമസിന്റെ മുത്തപുത്രി എലിസബത്ത് സുഗന്ധിയെ വിവാഹം ചെയ്തു.

1957-58-ൽ ആശ്രമത്തിലുണ്ടായിരുന്ന റ്റി. സി. ചാക്കോ 1969 ജൂണിൽ വീണ്ടും വന്നുചേർന്നു. കേരള വിദ്യാഭ്യാസ വകുപ്പിൽ നാലു വർഷം സേവനം ചെയ്തശേഷം ജോലി രാജിവെയ്ക്കുകയും തുടർന്ന് ജബൽപ്പൂരിലെ ലിയനാഡു തിയോളജിക്കൽ കോളജിൽ നിന്നു ബി.ഡി. കരസ്ഥമാക്കുകയും പിന്നീട് ബാംഗ്ലൂരിലെ സി.ഐ.എസ്.ആർ. എസിലും ഓർത്തഡോക്സ് വൈദിക സെമിനാരിയിലും ഓരോ വർഷവും സേവനം ചെയ്യുകയും അതിനുശേഷം ആശ്രമത്തിൽ വീണ്ടും എത്തുകയുമാണുണ്ടായത്.

അനന്തരം പശ്ചിമ ജർമ്മനിയിലെ ഹാംബർഗ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ ചേർന്ന് തിയോളജിയിൽ ഉന്നതപഠനം നടത്തുകയും രണ്ടു വർഷം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങി എത്തുകയും ചെയ്തു. ബൈബിൾ ക്ലാസ്സുകൾ, ചർച്ചകൾ എന്നിവയ്ക്കു അദ്ദേഹം സമർത്ഥമായ നേതൃത്വം നൽകുകയും കാര്യങ്ങളെ ശാന്തമായും ആഴത്തിലും സമീപിക്കുകയും പ്രതിബദ്ധതയോടെ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു.

ആശ്രമത്തിന്റെ ആരംഭം മുതലേ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു നടത്തിവരുന്ന ധ്യാന യോഗങ്ങൾ സ്വയംപരിശോധനയ്ക്കും പുനപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കും അംഗങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നു. കോയമ്പത്തൂരുള്ള ചില ഉത്സാഹികളായ സഭാംഗങ്ങളും ധ്യാനയോഗത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു. മാർ തേവോദോസി യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, ഡബ്ലിയു. എച്ച്. സാറ്റിഫെൽ (പുനെ), മുറെ

റോഗേഴ്സ്, ഫാ. എ. ലൂസാറസ് (റഷ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ), ഫാ. ബീഡ് ഗ്രിഫിത്സ്, ഫാ. ക്ലാറസ്, റവ. ആർ. ആർ. കൈത്താൻ, ഈ നാർഡ് ഷിഫ്, റവ. ഡോ. വി. സി. സാമുവൽ, ഫാ. എം. വി. ജോർജ്ജ്, എം. തൊമ്മൻ മുതലായവർ ധ്യാനയോഗങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ധ്യാനയോഗങ്ങൾ ആത്മിക വളർച്ചയ്ക്കും പ്രചോദനത്തിനും ഇടയാക്കി.

ആശ്രമത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചുള്ള ന്യൂസ് ലറ്ററുകൾ സുഹൃത്തുക്കൾക്കു ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു അയയ്ക്കുകയും അവരിൽ പലരും മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ആശ്രമത്തിൽ പ്രത്യേക മദ്ധ്യാഹ്ന മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന നടത്തുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. സൗത്ത് ഇന്ത്യ റൂറൽ കോൺഫ്രൻസിൽ അതിന്റെ ആരംഭം മുതൽ ആശ്രമം പങ്കെടുക്കുകയും ഒരിക്കൽ അതിന്റെ വാർഷിക ക്ലാസിന് ആശ്രമം ആതിഥ്യം നൽകുകയും ഉണ്ടായി. ഇതിൽ പങ്കെടുത്തതുമൂലം ആശ്രമത്തിനു ഗ്രാമീണ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായി പ്രവർത്തിക്കുവാനും സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വളരെ നേരത്തെ മുതൽ തന്നെ സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന രാജ്യാന്തര സംഘടനയായ ഫെലോഷിപ്പ് ഓഫ് റിക്കൺസിലിയേഷനുമായി ആശ്രമം സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയും ആശ്രമം ആ സംഘടനയുടെ കമ്മിറ്റി യോഗങ്ങളുടെ വേദിയാകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെയും സിലോണിലെയും (ഇന്നു ശ്രീലങ്ക) മുപ്പതോളം റോമേതര ആശ്രമങ്ങളുടെ ഫെലോഷിപ്പിലും സംഘടനയുടെ ആരംഭം മുതൽ തടാകം ആശ്രമം അംഗമായിരുന്നു. ഈ സംഘടന രണ്ടു വർഷത്തിലൊരിക്കൽ ഏറെങ്കിലും ഒരാശ്രമത്തിൽ ചേർന്നു വന്നു. സംഘടനയുടെ മുഖപത്രമായ ക്രിസ്ത്യൻ ആശ്രമം റിവ്യൂ എന്ന കാർട്ടേർലിയുടെ ആദ്യ കാല എഡിറ്റർ തിരുപ്പത്തൂർ ആശ്രമത്തിലെ ഡോ. ഇ. എഫ്. പേറ്റനായിരുന്നു. സംഘടനയുടെ പ്രയർ സർക്കുലർ ആശ്രമങ്ങളുടെ പരസ്പര മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥന കൃത്യമായും വ്യവസ്ഥാപിതമായും നടത്താൻ പ്രചോദനം നൽകി വന്നു. ഇതിന്റെ എഡിറ്റർ 1941 മുതൽ മരണം വരെ ബിഷപ്പ് വാൽഷായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ തിരുപ്പത്തൂർ ആശ്രമത്തിനാണ് ഇതിന്റെ ചുമതല. ഈ ഫെലോഷിപ്പിൽ തടാകം സജീവമായി പങ്കെടുക്കുകയും മൂന്നു തവണ ഫെലോഷിപ്പ് തടാകത്തിൽ സമ്മേളിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

വെല്ലുവിളികളും അവസരങ്ങളും

ഞാൻ എന്റെ കണ്ണു പർവ്വതങ്ങളിലേക്കു ഉയർത്തുന്നു; എനിക്കു സഹായം എവിടെ നിന്നു വരും. എന്റെ സഹായം ആകാശത്തെയും ഭൂമിയേയും സൃഷ്ടിച്ച യഹോവയിങ്കൽ നിന്നു വരുന്നു (സങ്കീ. 121:1-2).

ലോകലോചനങ്ങൾക്ക് അഗോചരമായ ഭാവിയിലേക്കു നോക്കുമ്പോൾ വില്ലും കേറിയുടെ താഴെപ്പറയുന്ന പ്രസിദ്ധമായ വാക്കുകളാണു സ്മരണയിൽ ഓടിഎത്തുന്നത്. “ദൈവത്തിൽ നിന്നു വൻ കാര്യങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുക; ദൈവത്തിനുവേണ്ടി വൻ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുക.” ആശ്രമത്തിന്റെ ജീവിതവും പ്രവർത്തനവും സഭയുടെയും രാജ്യത്തിന്റെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ മാത്രമേ കാണാനാവൂ.

ഒരു എക്യുമെനിക്കൽ പരീക്ഷണം

ക്രൈസ്തവ ലോകത്തിലെ വിരലിൽ എണ്ണാവുന്ന ഏതാനും പേരുടെ അധരങ്ങളിൽ മാത്രം എക്യുമെനിസം ഒരുങ്ങിനിന്നപ്പോൾ ക്രിസ്തു ശിഷ്യ സംഘാ പരിമിതമായ തോതിലാണെങ്കിലും ചരിത്രപ്രധാനമായ എക്യുമെനിക്കൽ പരീക്ഷണം ആരംഭിച്ചിരുന്നു. സംഘായിലെ അംഗങ്ങൾ, ചരിത്രപരമായും സാാസകാരികമായും വൈദികമായും വലിയ ഭിന്നതകളുള്ള രണ്ടു സഭകളിൽ പെട്ടവരായിരുന്നു. രണ്ടു സഭകളും തമ്മിൽ കുർബാന സംസർഗ്ഗം ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അവർക്കു ഒരുമിച്ചു വന്നു ഒരേ മേശയിൽ നിന്ന് അപ്പവീഞ്ഞുകൾ സ്വീകരിക്കാനും സാധിച്ചില്ല. ആശ്രമ സമൂഹത്തിന്റെ കടയ്ക്കലെ ഈ അകൽച്ച വിവിധ സഭകൾ തമ്മിലുള്ള ആഴമേറിയതും വേദന നിറഞ്ഞതുമായ ഭിന്നിപ്പിന്റെ പ്രതീകമായിരുന്നു. ‘അവർ എല്ലാവരും ഒന്നാകണം’ എന്ന് ആഗ്രഹിച്ച ക്രിസ്തുവിന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറ്റുന്നതിനു നാം പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരാണെന്നും ഐക്യത്തിനുവേണ്ടി ക്രിസ്തുവിനോടു സഹകരിക്കുക എന്ന് നമ്മുടെ ചുമതലയാണെന്നും ഈ ഭിന്നത ഓർപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാകുന്ന സഭയിലെ മുറിവുകൾ സുഖപ്പെടുത്തുന്നതിനു സ്നേഹത്തിലൂടെയും ആത്മാർത്ഥമായ മധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും തക്കസമയത്തെ പ്രയത്നങ്ങളിലൂടെയും ആശ്രമം ഒച്ചപ്പാടില്ലാതെ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. സഭാഐക്യപ്രസ്ഥാനത്തിലെ മുന്നോടിയായ തെന്നിന്ത്യാ സഭ ജനിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങളെ തന്റെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഉപദേശങ്ങൾകൊണ്ടും വിശുദ്ധജീവിതം കൊണ്ടും ബിഷപ്പ് വാൽഷ് ശക്തിപ്പെടുത്തി. ‘ചരിത്രപരമായ എപ്പിസ്കോപ്പസി’യായ പാറയിൽ തട്ടി

ഈ ചർച്ച് യൂണിയൻ നൗക തകരാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള മുഖ്യ തുഴക്കാ
രനും ബിഷപ്പ് വാൽഷായിരുന്നു. സഭയിലെ ബിഷപ്പിനെ 'ദൈവത്തി
ലുള്ള പിതാവായി'ട്ടാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതെന്നും വാൽഷ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.
സി.എസ്.ഐ. രൂപവൽക്കരിച്ചശേഷം ആദ്യകാലത്തുണ്ടായ പ്രശ്നങ്ങൾ
അനുരഞ്ജനത്തിലൂടെ പരിഹരിക്കുന്നതിനും ബിഷപ്പ് തുടർന്ന് പ്രവർ
ത്തിച്ചു. ഭദ്രാസനമില്ലാത്ത ബിഷപ്പായി അദ്ദേഹം സി.എസ്.ഐ. സിന
ഡിലിരുന്നു സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. ഏതെങ്കിലും ഭദ്രാസനത്തിൽ ഗുരു
തരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടായാൽ പരിഹാരത്തിനു ബന്ധപ്പെട്ടവർ സമീ
പിച്ചതും ബിഷപ്പ് വാൽഷിനെ ആയിരുന്നു.

വിവിധ സഭാവിഭാഗങ്ങളിൽപെട്ട ക്രൈസ്തവരുടെ ഒരു സംഗമസ്ഥാന
മായും ആശ്രമം നിലകൊണ്ടുവരുന്നു. ചരിത്രപ്രധാനമായ രണ്ടാം വത്തി
ക്കാൻ കൗൺസിലിനുശേഷം, ആശ്രമത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള റോമൻ കത്തോ
ലിക്കാ സഭാഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ മധ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആശ്രമ
ത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ അവബോധമുള്ളവരായി. നമ്മുടെ സഭ, കത്തോലി
ക്കരുടെയും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാരുടെയും ഇടയിൽ മധ്യനില സ്വീകരിച്ചു
നീങ്ങുന്നതിനാൽ ഈ പ്രദേശത്തു നടക്കുന്ന എക്യുമെനിക്കൽ സംഭാ
ഷണങ്ങളിൽ രചനാത്മകമായ പങ്കുവഹിക്കാനുണ്ടെന്നാണ് ആശ്രമ
ത്തിന്റെ ബോധ്യം. ഇതര മതങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരുമായി നടത്തുന്ന സംഭാ
ഷണം വഴി ഒരു വിശാലാർത്ഥത്തിലുള്ള എക്യുമെനിസം കൈവരു
ത്താൻ ആശ്രമം ആരംഭം മുതലേ ആത്മാർത്ഥമായ ശ്രമം ചെയ്തുവരി
കയാണ്. തടാകത്തിനു ചുറ്റുമുള്ളവർ പ്രധാനമായും ഹൈന്ദവരാണ്.
തെങ്കരയുടെ ചുറ്റും, സാധീനശക്തിയുള്ള മുസ്ലീങ്ങൾക്കാണ് ഭൂരിപക്ഷം.
ഒരു മതേതര രാജ്യമായ ഇന്ത്യയിൽ നമ്മുടെ ഭാഗധേയം മറ്റുള്ളവരുടേ
തുമായി കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുകയാണെന്നും എന്നും ആശ്രമത്തിന
റിയാം. ദൈവശാസ്ത്രപരമായ വളരെ ഭിന്നതകൾ ഉണ്ടെന്നിരിക്കിലും
സാധാരണക്കാരുടെ സർവതോമുഖമായ ഉന്നമനത്തിനുവേണ്ടി രാജ്യ
ത്തിന്റെയും മറ്റ് ഏജൻസികളുടെയും രചനാത്മകമായ സഹകരണ
ത്തോടെ പൊതുലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായി പ്രവർത്തിക്കാൻ സാധിക്കും.

രണ്ടാം സഹായ മിഷൻ

സുറിയാനി സഭയെ സഹായിക്കുക എന്ന ദൗത്യത്തോടെ 19-ാം നൂറ്റാ
ണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങളിൽ വന്ന സി.എം.എസ്. മിഷനറിമാരെപ്പറ്റി
നേരത്തെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. യഥാർത്ഥത്തിൽ സുറിയാനി സഭയെ
ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിലേക്കു ചേർക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ സുറിയാനി സഭ
യുടെ കഴിവുകൾ ശരിപ്പെടുത്താനുള്ള സഹായ മിഷനായിരുന്നു
സി.എം.എസിന്റേത്. നിർഭാഗ്യവശാൽ മിഷനറിമാർ ഭിന്നവീക്ഷണമുള്ള

സഭാനേതാക്കളുമായി ഏറ്റുമുട്ടുകയും തന്നിമിത്തം അവർക്ക് യഥാർത്ഥ ലക്ഷ്യം നേടാൻ കഴിയാതെ വരികയുമാണുണ്ടായത്. എന്നാൽ ദൈവ ശാസ്ത്ര പഠനത്തിലും പൊതു വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും വലിയ തോതിലല്ലെങ്കിലും മിഷനറിമാർ തങ്ങളുടെ സേവനം തുടർന്നു നടത്തി വന്നു. വേദപുസ്തക പഠനവും അനുദിന ജീവിതത്തിൽ അതിന്റെ പ്രയോഗവും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതെല്ലാംതന്നെ ഇന്ത്യയെ ക്രിസ്തുവിന്റെ പാദത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരേണ്ടതു സംബന്ധിച്ച സഭയുടെ ഉത്തരവാദിത്വത്തെപ്പറ്റി ക്രൈസ്തവരിൽ ആഴമായ അവബോധമുണ്ടാക്കാൻ സഹായിച്ചു. ഈ വലിയ ദർശനം കൊണ്ടു നിറഞ്ഞ വ്യക്തികളും ഗ്രൂപ്പുകളും പല സ്ഥലങ്ങളിൽ തലയുയർത്തി. ബിഷപ്പ് പാക്കൻ ഹാം വാൽഷും പത്നിയും അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ഗ്രൂപ്പുമായി ചേർന്നതുകൊണ്ടാണ് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ബാഹ്യ കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ മിഷൻ കേന്ദ്രം ആരംഭിച്ചത്. പുണ്യാത്മാക്കളായ ഈ ദമ്പതികൾ തങ്ങളുടെ സകല സമ്പത്തും ബുദ്ധിശക്തിയും ആദ്ധ്യാത്മിക നൽവരങ്ങളും ഈ സഭയുടെ സേവനത്തിനുവേണ്ടി സസന്തോഷം സമർപ്പിച്ചു. സുറിയാനി സഭയുടെ പുനരുജ്ജീവനത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ഈ സ്വയസമർപ്പണത്തിലൂടെയും യഥാർത്ഥത്തിൽ അവർ രണ്ടാം സഹായ ദൗത്യവാഹകരായി. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ശക്തിയും ദൗർബല്യവും ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുകയും ആ സഭയോടു പൂർണ്ണമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തതാണ്, ആദ്യത്തെ സി.എം.എസ്. സഹായ ദൗത്യവുമായുള്ള വലിയ വ്യത്യാസം. തങ്ങളുദ്ദേശിക്കുന്ന രീതിയിൽ സുറിയാനി സഭയെ പരിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിനും നവീകരിക്കുന്നതിനുമുള്ള ആദ്യകാല മിഷനറിമാരുടെ വലിയ താല്പര്യവും ഉത്സാഹവും തിടുക്കവുമാണ് പ്രാദേശിക സഭാനേതാക്കളുമായി ഇടയാനുണ്ടായ കാരണമായത്. നേരെമറിച്ച് സഭയുടെ എല്ലാ ബലഹീനതകളോടും കൂടി അതിനെ സ്വീകരിച്ചതു വഴി വാൽഷ് ദമ്പതികൾ ക്ഷമാപൂർവ്വം സഭയെ സ്നേഹിക്കുകയായിരുന്നു.

തടാകത്തിലിരുന്നു തടാകം ആശ്രമം വഴിയും വാൽഷ് ദമ്പതികൾ ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയ്ക്കു ചെയ്ത സംഭാവനകൾ ദിമുഖങ്ങളാണ്. തങ്ങളുടെ ത്യാഗാത്മകമായ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിലൂടെയും കേരളത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലെ കോൺഫ്രൻസുകളിലും യോഗങ്ങളിലും ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളിലൂടെയും മാതൃക കാട്ടിയ വാൽഷ് ദമ്പതികൾ സഭയുടെ നവീകരണത്തിനും കെട്ടുറപ്പിനും സഹായിച്ചു. ഉണർവ് യോഗങ്ങളിലും നിലയ്ക്കൽ, മാവേലിക്കര, മാരാമൺ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെ വലിയ കൺവൻഷനുകളിലും സംബന്ധിച്ചു. ക്രിസ്തീയ ഭവനം, ക്രൈസ്തവ സേവനം മുതലായ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചു

പണ്ഡിതോചിതവും പ്രചോദനപ്രദവുമായ പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തുവന്നു. വട്ടിപ്പണക്കേസ് അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ബിഷപ്പ് നടത്തിയ പരിശ്രമം വളരെ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. തന്റെ ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടു എങ്കിലും അദ്ദേഹം ആശ വെടിയാതെ ദൈവത്തിന്റെ സമയവും പ്ലാനുമനുസരിച്ചുള്ള സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി അനുസ്യൂതം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവസാനം 1958 ഡിസംബർ 16-നു പരസ്പര സ്വീകരണം വഴി മലങ്കര സഭയിൽ സമാധാനം ഉണ്ടായപ്പോൾ രോഗശയ്യയിലായിരുന്ന ബിഷപ്പിനുണ്ടായ സന്തോഷത്തിന് അതിരുകൾ ഇല്ലായിരുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ സംഗതി ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ബാഹ്യകേരള മിഷനറി പ്രവർത്തന മുന്നേറ്റത്തിന്റെ പ്രതീകമായി തടാകം നിലകൊള്ളുന്നു എന്നതാണ്. ഭാഷാപരവും സാമൂഹ്യവും സാംസ്കാരികവും ഭൂമിശാസ്ത്രപരവും സാമ്പത്തികവും മറ്റുമായ കാര്യങ്ങളാൽ മലങ്കരസഭയുടെ പ്രവർത്തനം നൂറ്റാണ്ടുകളായി ഒറ്റപ്പെട്ട മലബാർ തീരത്ത് ഒതുങ്ങിക്കിടന്നു. ഗതാഗത സൗകര്യക്കുറവും താരതമ്യേന ഈ പ്രദേശത്തെ വേർതിരിച്ചു.

രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സും മഹാത്മാഗാന്ധിയും ചലനാരമകമായ നേതൃത്വം നൽകിയപ്പോൾ ഇന്ത്യയിലുണ്ടാക്കിവന്ന എല്ലാ സാധനങ്ങളോടും ആളുകൾക്കു താല്പര്യം ജനിച്ചു. ക്രൈസ്തവസഭകൾ അവയുടെ ആരാധന, ദൈവശാസ്ത്രം, സാംസ്കാരിക പ്രകടനം എന്നിവയിൽ ശരിക്കും ദേശീയത സ്വീകരിക്കേണ്ട സ്ഥിതിഗതി സംജാതമായി. ദേശീയ സ്വയംപര്യാപ്തതയ്ക്കുവേണ്ടി നമരംചെയ്ത ഇന്ത്യാക്കാരോടൊപ്പം നിലകൊണ്ട ബിഷപ്പ് വാൽഷിനും പത്നിക്കും ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ പൗരസ്ത്യ തക്സാ, പുരാതനമായ ആചാരങ്ങൾ എന്നിവയിലൂടെ ഒരു ദേശീയ സഭയായി വളർന്നു വികസിക്കുന്നതിനുള്ള ഉൾക്കരുത്തുണ്ടെന്നു ബോധ്യപ്പെടാൻ കഴിഞ്ഞു. മറ്റു സഭകളുമായുള്ള സഹകരണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ഈ ദേശീയ ചുമതല വ്യക്തമായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടാൻ തടാകം ആശ്രമത്തിനു സാധിച്ചു. ബിഷപ്പിന്റെ വെല്ലുവിളിക്കുന്ന ജീവിതത്തിലൂടെയുള്ള തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ സാക്ഷ്യം ഒട്ടധികം പേരെ ഈ വലിയ ദർശനത്തിലൂടെ പ്രചോദിപ്പിച്ചു.

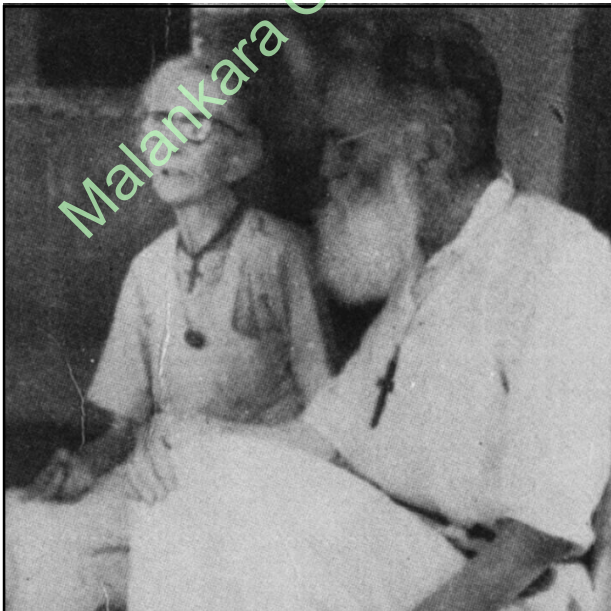
ഒരു ഓർത്തഡോക്സ് ആശ്രമം എന്ന നിലയ്ക്കുള്ള ഭാവി പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഇതേ രീതിയിലുള്ള സഭയുടെ ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യവുമായ വളർച്ചയും കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആശ്രമങ്ങളിലൂടെയുള്ള വമ്പിച്ച വളർച്ചയ്ക്കും വികസനത്തിനും വേണ്ടി സഭയ്ക്കു കാര്യങ്ങൾ സഞ്ചരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആശ്രമ പ്രസ്ഥാനത്തോടുള്ള

സഭാനേതാക്കളുടെ സമീപനവും അസ്വീകാര്യമാണ്. മതേതരത്വം അതിവേഗത്തിൽ ശക്തിപ്രാപിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിലും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സ്വദേശീയ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ച വളരെ പ്രസക്തമായ വിഷയമാണ്. ലോകത്തിലെ എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളിലേയും വചനമായിട്ടുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ സാന്നിധ്യവും വചനത്തിന്റെ ക്രിസ്തുവില്പനയുടെയുള്ള ആധുനിക പൂർത്തീകരണവും ആണ് സ്വദേശീയ സ്വഭാവത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. സകല ലോകത്തിന്റെയും നാഥനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം അത് എവിടെ എത്തിയിരുന്നാലും എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും ജീവിതത്തിലും ചിന്താരീതിയിലും പ്രതിബിംബിക്കുന്നുണ്ട്.

ക്രിസ്തീയ സത്യങ്ങൾ വിശദീകരിക്കാൻ ആദിമസഭയിലെ അംഗങ്ങൾ ഗ്രീക്ക് തത്വജ്ഞാന ബിംബങ്ങളും സമ്പ്രദായങ്ങളും സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ തന്നെ ഈ പ്രക്രിയ ആരംഭിച്ചു. ക്രൈസ്തവ സഭയ്ക്കു ഹൈന്ദവ മതത്തോടുള്ള പേടികൊണ്ടാണ് സ്വാഭാവികമായും ഇന്ത്യയിൽ സഭയുടെ വിദേശീയ സ്വഭാവ വളർച്ച തളർന്നു പോയതെന്നു കരുതാം. ഹിന്ദു മതത്തെ കാര്യമായി പരിഗണിക്കുകയും ഹൈന്ദവരൂപകല്പനകളിൽ ക്രിസ്തുമതത്തെ മനസ്സിലാക്കി കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന് ഇദം പ്രഥമമായി ശ്രമിച്ചത് മധുരയിലെ ജസ്യൂട്ട് മിഷനറിയായ റോബർട്ട് ഡി. നോബിലിയാണ്. അദ്ദേഹം ഹിന്ദു സന്യാസിയുടെ കാവിവസ്ത്രം സ്വീകരിക്കുകയും ഹിന്ദുമതഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിക്കുകയും ചെയ്ത് തന്റെ ആശ്രമത്തിൽ ഗുരുവായി കഴിയുകയും ഒട്ടധികം ശിഷ്യരെ ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒരു ഹൈന്ദവ സാധുവിനെപ്പോലെ ജീവിച്ച മറ്റൊരു വലിയ സുവിശേഷപ്രസംഗകനായിരുന്നു സാധു സുന്ദരസിംഗ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്തയ മാതൃക ആദ്യത്തെ ക്രൈസ്തവ ആശ്രമമായ (1922) പുനെയിലെ ക്രിസ്തുസേവാസംഘ സ്ഥാപകരെ വളരെയധികം പ്രചോദിപ്പിച്ചു. ആ കാലത്തിനുശേഷം ചെഞ്ചയ്യ, ചക്കര, അപ്പാ സ്വാമി, നെഹമ്യ ഗോറെ തുടങ്ങിയവർ ഒരു ഭാരതീയ ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്രം വികസിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഇന്ത്യയുടെ സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിൽ ആശ്രമപ്രസ്ഥാനത്തിനു അതുല്യമായ സ്ഥാനമുണ്ടെന്നായിരുന്നു ചെഞ്ചയ്യയുടെ ചിന്താഗതി എന്നു പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ കോണുകളിലും മൂലകളിലും ഒട്ടധികം റോമേതര ആശ്രമങ്ങൾ രൂപംകൊണ്ടത്. ഇവയിൽ ചിലത് രാജ്യാന്തര സ്വഭാവമുള്ളതും മറ്റു ചിലത് വിഭാഗീയാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതും ആയിരുന്നു. ഈ ആശ്രമങ്ങൾ സഭയുടെ സംഗീതം, വാസ്തുവിദ്യാ, തക്സാ, ദൈവശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ വിഭാഗങ്ങളിൽ ഹൈന്ദവരീതികൾ സ്വീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ കോട്ടകളായ ചിന്താധാര, രീതി എന്നിവയെ കാര്യമായി സ്പർശിക്കാനായില്ല.

ഹൈന്ദവ തത്വജ്ഞാന സംവിധാനത്തിൽ വേദാന്തമാണ് ഏറ്റവും സമഗ്രവും ആഴമേറിയതും. ഇതേപ്പറ്റി താരതമ്യപഠനം നടത്തുകയും ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്രം കൂടുതൽ വ്യക്തതയോടെ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ആധുനിക ദൈവശാസ്ത്ര ഉപജ്ഞാതാക്കളായ റെയ്മണ്ട് പണിക്കരും ക്ലാൻസ് കോസ്റ്റർ മിതറും ഈ മേഖലയിൽ ചില ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. “ഹിന്ദുമതത്തിലെ അജ്ഞാതനായ ക്രിസ്തു” എന്ന പണിക്കരുടെ പുസ്തകം പണ്ഡിതോചിതമാണ്. ഉപനിഷത് വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന ഈശ്വരനോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി ക്രിസ്തുവിനെ വരച്ചുകാട്ടിയിരിക്കുകയാണ് പണിക്കർ. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെയുള്ള ചിന്തകരെ പിന്തുടർന്ന് ക്രൈസ്തവ വേദാന്തം വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതിനു വളരെ ശ്രമം ആവശ്യമാണ്. ക്രൈസ്തവ ആശ്രമ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അത് ഇന്ത്യയിൽ ക്രൈസ്തവ മതം ദേശീയമാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുപാധിയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി നാം നമ്മുടെ ഉത്തരവാദിത്വത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ ബോധവാന്മാരാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആശ്രമം നൽകുന്ന ആദ്യ പാഠങ്ങളിൽ ഒന്നാണിത്.

പപ്പായും മമ്മിയും

വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം

ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ ലളിതജീവിതം, വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം മുതലായവ വെളിവാക്കുന്ന ഒട്ടധികം സംഭവങ്ങൾ അനുഭവസ്ഥർക്കു പറയാനുണ്ട്. പരേതനായ ഒ. വി. തോപ്പിൽ, കോയമ്പത്തൂർ ഇപ്രകാരം എഴുതി: “ഞാൻ 1941-ൽ ആണ് കോയമ്പത്തൂരിൽ എത്തി താമസം ആരംഭിച്ചത്. അന്നു അവിവാഹിതനായിരുന്ന എനിക്ക് 1934 മോഡലിൽ ഒരു ചെറിയ ഓസ്റ്റിൻ കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്ന് തടാകത്തിലേക്കു റോഡ് ഇല്ലായിരുന്നു. കുണ്ടും കുഴിയും നിറഞ്ഞ ഒരു ഗ്രാമീണ നടപ്പാത മാത്രം. കാള വണ്ടികൾ മാത്രം സഞ്ചരിക്കുന്ന വീതികുറഞ്ഞ ഒരു റോഡ്. സാധാരണഗതിയിൽ ഒരു കാറും പോകാത്ത വഴി. അന്നു ബസ്സ് സർവ്വീസ് ഇല്ലായിരുന്നു താനും. ഒന്നുകിൽ കാളവണ്ടിയിൽ, അല്ലെങ്കിൽ നടന്നുവേണം തടാകത്തിൽ എത്തിച്ചേരാൻ.

പപ്പയ്ക്കും മമ്മിക്കും രണ്ടു സൈക്കിൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ സഹോദരൻ ടി. ഒ. മാത്യു തടാകം ആശ്രമത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഞാൻ കൂടെക്കൂടെ അവിടെ പോകുമായിരുന്നു. പപ്പയുടെയും മറ്റും സാന്നിധ്യത്തിൽ പകൽസമയം സന്തോഷപൂർവ്വം അവിടെ ചെലവഴിച്ചശേഷം മടങ്ങും.

അന്നു കോയമ്പത്തൂരിൽ വളരെ കുറച്ചു സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കുന്നംകുളത്തുനിന്നു വന്ന കുറെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ പപ്പടം ഉണ്ടാക്കുന്നതിലും എണ്ണക്കച്ചവടത്തിലും വ്യാപൃതരായിരുന്നു. പപ്പയും മമ്മിയും പത്തുമൈൽ അകലെ കോയമ്പത്തൂരിൽ വരുമ്പോൾ എന്നെ സന്ദർശിക്കുകയും പതിവായിരുന്നു.

നല്ല ചൂടുള്ള വേനൽക്കാല മദ്ധ്യാഹ്നത്തിൽ പപ്പയും മമ്മിയും നിനച്ചിരിക്കാതെ എന്റെ വസതിയിൽ എത്തി. കാലിൽ ചെരിപ്പില്ലായിരുന്നു. ബിഷപ്പ് കീറിത്തയിച്ച കാക്കി നിക്കറും ഷർട്ടുമാണു ധരിച്ചിരുന്നത്. മമ്മി വെളുത്ത നൂലുകൊണ്ട് അതു തയിച്ചതായിരുന്നു എന്നു പെട്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. മമ്മിയുടെ വേഷവും ഒട്ടും മെച്ചമല്ലായിരുന്നു. പപ്പയുടെ കക്ഷത്തിൽ അകത്ത് ഒന്നുമില്ലാത്ത മടക്കിത്തൊറുത്ത ഒരു ഹോൾഡ് ഓൾ (വിരിച്ചു കിടക്കുന്നതിനും സാധനങ്ങൾ വയ്ക്കുന്നതിനുമുള്ള ഒരുതരം കിടക്ക) ഉണ്ടായിരുന്നു. മമ്മി പഴയ ഒരു ലതർ ബാഗ് കൈയിൽ തൂക്കിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. പെട്ടിക്കകത്തെ സാധനങ്ങൾ ഒന്നും പൊഴിഞ്ഞു പോകാതിരിക്കാൻ ചരടുകൊണ്ടു പെട്ടി നല്ലതുപോലെ ചുറ്റി

ക്കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. വെയിലത്തു നടന്നുവരുന്ന അവരെ കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ ഗേറ്റിൽ ചെന്നു സ്വീകരിച്ചു. അവരെ വല്ലാതെ വിയർക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

പപ്പ: ഹലോ, തോപ്പിൽ, ഞങ്ങൾ കൊഡെക്കനാലിനു പോകയാണ്.

ഞാൻ: പപ്പ, ആ ട്രെയിൻ വൈകിട്ടു നാലരയ്ക്കേയുള്ളല്ലോ.

പപ്പ: (ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു) ഞങ്ങൾ ഇവിടെനിന്നു മൂന്നരയ്ക്കേ പോകുന്നുള്ളൂ. അതുവരെ ഇവിടെ വിശ്രമിക്കാം.

തുടർന്ന് ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞു പപ്പയും മമ്മിയും വിശ്രമിക്കാൻ മുറിയിലേക്കു പോയി. കുതും മൂന്നരയ്ക്ക് അവർ എഴുന്നേറ്റു ചായ കുടിച്ചു.

പെട്ടി, ഹോൾഡ് ഓൾ എന്നിവയുമായി മമ്മി എന്റെ കാറിന്റെ പിൻ സീറ്റിൽ കയറി. പപ്പ വളരെ വിഷമിച്ച് മുൻസീറ്റിലും, വളരെ ഉയരമുള്ള ആളാകയാൽ കാലുമടക്കി വയ്ക്കാനും മറ്റും ആ ചെറിയ കാറിൽ വളരെ പ്രയാസമായിരുന്നു. കാറിൽ കയറുന്ന സാഹസരതിനിടയിൽ അദ്ദേഹം നന്നേ ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

പപ്പ: “രസകരമായ യാത്ര.”

പിന്നെയും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ഞങ്ങൾ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തിയശേഷം അവർ രണ്ടുപേരും ബുക്കിംഗ് ഓഫീസിലേക്കു നടന്നു. ഞാനും അവരെ അനുഗമിച്ചു.

മമ്മി: ഹെർബട്ട് (എന്റെ ഓർമ്മ ശരിയെങ്കിൽ ബിഷപ്പിനെ ഹെർബട്ട് എന്നായിരുന്നു മമ്മി വിളിച്ചിരുന്നത്) നിങ്ങൾക്ക് ഒരു രണ്ടാം ക്ലാസ്സ് ടിക്കറ്റും എനിക്ക് ഒരു മൂന്നാം ക്ലാസ്സ് ടിക്കറ്റും വാങ്ങുക (രണ്ടാം ലോക മഹായുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കാലമാകയാൽ അന്നു തീവണ്ടിയിൽ വലിയ തിരക്കായിരുന്നു.)

പപ്പ: ശരി (പപ്പയ്ക്കു രണ്ടാം ക്ലാസ്സ് ടിക്കറ്റും മമ്മിക്ക് മൂന്നാം ക്ലാസ്സ് ടിക്കറ്റും വാങ്ങി).

പപ്പ: (ബുക്കിംഗ് ക്ലർക്കിനോട്) എനിക്ക് റിസർവേഷൻ കിട്ടാൻ സാധ്യതയുണ്ടോ?

ബുക്കിംഗ് ക്ലർക്ക്: അപ്സ്റ്റെയറിൽ സ്റ്റേഷൻ സൂപ്രണ്ടിനെ സമീപിക്കുക (അവർ രണ്ടുപേരും അപ്സ്റ്റെയറിലേക്കുള്ള പടികൾ ചവിട്ടി. പപ്പയുടെ ഹോൾഡ്ഓളും മമ്മിയുടെ കൈയിൽ തോൽപ്പെട്ടിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ യാത്രയയക്കുന്ന ഒരു വാലുക്കാരനെപ്പോലെ അവരെ പിന്തുടർന്നു. അപ്സ്റ്റെയറിലെ പ്ലാറ്റ്ഫോമിൽ ചെന്നു സൂപ്രണ്ടിന്റെ ബോർഡു കാണിച്ചുകൊടുത്തു).

പപ്പാ: ഓ കണ്ടു, ഇവിടെത്തന്നെ (അദ്ദേഹം സൂപ്രണ്ടിന്റെ മുറിയിൽ കടന്നു. മുറിയുടെ പ്രവേശനകവാടത്തിൽ 25 വയസ്സു തോന്നിക്കുന്ന ഒരു യുവാവ് ഒരു കസേരയിൽ ഇരുന്നു സിഗരറ്റു വലിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ രണ്ടു കാലും മേശപ്പുറത്ത് ഉയർത്തിവച്ചിരുന്നു. സൂപ്രണ്ടിന്റെ ക്ലാർക്കായിരുന്നു അയാൾ.).

ചെറുപ്പക്കാരൻ അങ്ങേയറ്റത്തെ ധിക്കാരഭാവത്തോടെ ചോദിച്ചു, 'നിങ്ങൾക്ക് എന്താണ് വേണ്ടത്?'

പപ്പ: സ്റ്റേഷൻ സൂപ്രണ്ടിനെ എനിക്കു കണ്ടാൽ കൊള്ളാം.

ക്ലാർക്ക്: (വീണ്ടും നിന്ദാഭാവത്തോടെ) അദ്ദേഹത്തെ എന്തിനാണ് നിങ്ങൾ കാണുന്നത്?

പപ്പ: കൊഡൈക്കനാലിലേക്ക് എനിക്ക് ഒരു രണ്ടാം ക്ലാസ്സ് ടിക്കറ്റുണ്ട്. റിസർവേഷൻ കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാം.

ക്ലാർക്ക്: റിസർവേഷൻ ഒന്നുമില്ല. കിട്ടുമോ ഇല്ലയോ എന്ന് പരീക്ഷിച്ചു നോക്കൂ.

പപ്പ: ശരി, ഞാൻ ഒന്നു ശ്രമിച്ചുനോക്കട്ടെ.

ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ സംസാരരീതി കണ്ടപ്പോൾ അവനെ കസേരയിൽ നിന്നു വലിച്ചു താഴെയിട്ട് ഒരു തട്ടുകൊടുക്കാൻ എനിക്കു തോന്നി. പപ്പ അവിടെ എന്റെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ സാധിച്ചില്ല. പക്ഷേ, പപ്പയ്ക്കു അതുകൊണ്ടൊന്നും ഒട്ടും പ്രയാസം തോന്നിയില്ല. പപ്പ വെളിയിൽ വന്നപ്പോൾ ഫലം എന്തായി എന്നറിയാൻ മമ്മി ആകാംക്ഷാപൂർവ്വം കാത്തുനിൽക്കുകയായിരുന്നു.

മമ്മി: അയാൾ എന്തു പറഞ്ഞു?

പപ്പാ: ഓ! 'ഞാൻ ഒന്നു ശ്രമിച്ചുനോക്കണമെന്ന്.'

എന്നിട്ടൊരു ചിരി, മമ്മിയും ചിരിയിൽ പങ്കുകൊണ്ടു. ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും തീവണ്ടി വരാറായി. രണ്ടാം ക്ലാസ്സ് കമ്പാർട്ട്മെന്റ് എത്തുന്നതിനടുത്ത സ്ഥലത്തു ഞങ്ങൾ നിലയുറപ്പിച്ചു. ഏതാനും മിനിറ്റിനുള്ളിൽ തീവണ്ടി എത്തി. മമ്മി തള്ളിനൂഴഞ്ഞ് മൂന്നാം ക്ലാസ് കമ്പാർട്ട്മെന്റിന്റെ അകത്തു കയറി. പപ്പയും ഞാനും രണ്ടാം ക്ലാസ് കമ്പാർട്ട്മെന്റിലും. അതു പത്തു ബർത്തുള്ള ഒരു കമ്പാർട്ട്മെന്റായിരുന്നു. എല്ലാ ബർത്തിലും യാത്രക്കാർ ഷീറ്റും മറ്റും വിരിച്ചു കിടന്നിരുന്നു. തറയിൽ മുഴുവൻ ലഗേജ്. തറയുടെ ഒരു മൂലയിൽ അല്പം സ്ഥലം ഒഴിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നു. പപ്പ അതു കണ്ടു.

പപ്പ: കൊള്ളാം നല്ല സൗകര്യം.

അദ്ദേഹം ഹോൾഡ് ഓൾ അവിടെ ഇട്ടശേഷം അതിന്റെ മുകളിൽ ഇരുന്നു. മുട്ടിനിടയിൽ തലകുനിച്ചു വച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നത്. ആരോടും ഒന്നും മിണ്ടാതെ. ബാത്ത്റൂമിന്റെ പ്രവേശനകവാടത്തോടടുത്തായിരുന്നു പപ്പാ കണ്ട ഒഴിഞ്ഞുകിടന്ന സ്ഥലം. പപ്പ അതു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. ഞാനതു പറഞ്ഞുമില്ല.

തീവണ്ടി അര മണിക്കൂർ അവിടെ തങ്ങാറുണ്ട്. എനിക്ക് വല്ലാത്ത വിഷമം തോന്നി. നിസ്സഹായനായ ഞാൻ തീവണ്ടി, സ്റ്റേഷൻ വിടുന്നതു വരെ അവിടെ നിന്നു.

പപ്പ തീവണ്ടിയിൽ കയറി കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ യാത്രക്കാരിൽ ഒരാൾക്കു പപ്പയോടു കരുണ തോന്നി. തന്റെ കിടക്കയുടെ പകുതി ഉപയോഗിച്ചു കൊള്ളുക എന്നു ബിഷപ്പിനോടു പറഞ്ഞു.

പപ്പ: വേണ്ട, വേണ്ട. നിങ്ങളുടെ സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള റിസർവേഡ് സീറ്റാണല്ലോ അത്.

യാത്രക്കാരൻ: ഉടൻ കിടക്കയുടെ പകുതി ചുരുട്ടിയശേഷം വീണ്ടും അവിടെ വന്നിരിക്കാൻ ബിഷപ്പിനോടഭ്യർത്ഥിച്ചു.

പപ്പ: ഞാൻ വന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു കാലുനിവർത്ത് സുഖമായിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലല്ലോ.

തന്റെ അഭ്യർത്ഥന വിഷപ്പ് സ്വീകരിക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ട ആ യാത്രക്കാരൻ കിടക്ക മുഴുവൻ മടക്കി അയാളുടെ സുഹൃത്തിന്റെ ബർത്തിൽ വച്ചു. തലകുനിച്ചിരുന്ന പപ്പ ഇതൊന്നും കണ്ടില്ല.

യാത്രക്കാരൻ: ഇതാ ഇവിടെ ഒരു ബർത്ത് ഒഴിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. നിങ്ങൾ അവിടെ വന്നിരിക്കുക.

അപ്പോൾ തലപൊക്കി നോക്കിയ പപ്പ ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ബർത്ത് കണ്ടു.

പപ്പ: നല്ല അവസരം തന്നെ കിട്ടി.

അദ്ദേഹം ഹോൾഡ് ഓൾ എടുത്തു ബർത്തിൽ വിരിച്ചു. ചാരിയിരുന്നുകൊണ്ടു കാൽനീട്ടിവച്ചു. ആരോടും ഒരക്ഷരം പറഞ്ഞുമില്ല. തുടർന്ന് അദ്ദേഹം ബൈബിൾ എടുത്തു വായന തുടങ്ങി. തന്റെ ബർത്ത് വിട്ടു കൊടുത്ത ആ യാത്രക്കാരൻ അതാരാണെന്നു എന്നോടു സ്വകാര്യമായി ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു: 'ബിഷപ്പ് പാക്കൻഹാം വാൾഷ്.' അയാൾ വൈദ്യുതാഘാതമേറ്റതുപോലെ അത്ഭുതസ്തബ്ധനായി.

യാത്രക്കാരൻ: എന്ത്! ബിഷപ്പ് വാൾഷ്! ദൈവമേ! ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടേയുള്ളൂ, കണ്ടിട്ടില്ല. ഇന്ന് എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം യാത്ര ചെയ്യാനുള്ള നല്ല അവസരം ലഭിച്ചല്ലോ.

തന്റെ ബർത്ത് ബിഷപ്പിനു കൊടുക്കാൻ ഒരവസരം ലഭിച്ചതിൽ അദ്ദേഹം അഭിമാനം കൊണ്ടു. ബിഷപ്പിനു കേൾവിക്ക് അല്പം തകരാറുണ്ടായിരുന്നു. ബിഷപ്പ് വാൾഷ് എന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടപ്പോൾ യാത്രക്കാരെല്ലാം അവരുടെ കിടക്കകളിൽ നിന്നു ചാടിയെഴുന്നേറ്റു കൂപ്പുകൈകളുമായി ബിഷപ്പിനു ചുറ്റും നിന്നു. ചിലർ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ബിഷപ്പ് അവരോടു സംസാരിക്കുകയും തമാശകൾ പറഞ്ഞു ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിനകം തീവണ്ടി നീങ്ങിത്തുടങ്ങി. ഞാൻ കമ്പാർട്ടുമെന്റിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങി ബിഷപ്പിനോടു യാത്ര പറഞ്ഞു. യാതൊരാൾക്കും ബറവും സ്റ്റേലും പരിഭവവും ഇല്ലാത്ത ആ പാവപ്പെട്ട വയോവൃദ്ധന്റെ അതുല്യമായ മഹത്വത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും എന്റെ മനസ്സിൽ പച്ചപിടിച്ചു നിൽക്കുകയാണ്.

മറ്റൊരു സംഭവം: ഒരു ദിവസം മണി പതിനൊന്നായി. ഞാൻ തടാകം ആശ്രമത്തിലെ അടുക്കള വരാന്തയിൽ നിൽക്കുകയായിരുന്നു. മമ്മി ഒരു ചെറിയ ചുലുകൊണ്ട് അടുക്കള അടിച്ചുവാറുകയും വെള്ളമൊഴിച്ചു കഴുകുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് ഒരു കാർ ഗേറ്റുകടന്ന് അടുക്കള വരാന്തയ്ക്കടുത്തു വന്നുനിന്നു. അന്നു ആശ്രമത്തിൽ ഈ കെട്ടിടമാണ് പ്രധാനമായും ഉണ്ടായിരുന്നത്. കാർ നിന്നപ്പോൾ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്യൂണ്ണും ഇറങ്ങി. നെയിംപ്ലേറ്റിൽ നിന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ ഡിസ്ട്രിക്ട് കളക്ടറാണെന്നു എനിക്ക് മനസ്സിലായി. റോഡിലൂടെ ഈ വഴിയിലൂടെ അദ്ദേഹം എങ്ങനെ കാറിൽ വന്നു എന്നു ചിന്തിച്ചു ഞാൻ വിസ്മയിച്ചു. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം നടക്കുന്ന കാലഘട്ടം. ഞാൻ അടുക്കളയിലേക്കു ഓടി വിവരം മമ്മിയെ അറിയിച്ചു. കലക്ടർ കുന്നിഞ്ഞു വരാന്തയിൽ കയറി. മമ്മി വെളിയിൽ വന്നു കൗതുകപൂർവ്വം അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നു നോക്കി. വലതുകൈയിൽ ഇരുന്ന ചുലു ഇടതു കൈയിലേക്കു മാറ്റിക്കൊണ്ടു കലക്ടർക്കു മമ്മി ഹസ്തദാനം ചെയ്തു. കലക്ടർ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി, പുഞ്ചിരിയടിക്കുകൊണ്ടു മമ്മി ചോദിച്ചു “താങ്കൾക്കു ഹെർബട്ടിനെ കാണണം അല്ലേ?”

‘കാണണം’ എന്നു കലക്ടർ മറുപടി നൽകി.

‘ഞാൻ കാണിച്ചുതരാം, വരൂ.’ അപ്പോൾ അടുക്കളയുടെ മറ്റേവശത്ത് ഏതാനും പച്ചക്കറിച്ചെടികൾ നടുന്നതിനു വേണ്ടി പപ്പ നിലം കിളച്ച് ഒരുക്കുകയായിരുന്നു. കലക്ടറെ പപ്പയുടെ സമീപത്തേക്ക് ആനയിച്ചുകൊണ്ടു മമ്മി പറഞ്ഞു “ഹെർബട്ട്, ഇദ്ദേഹം ജില്ലാ കലക്ടറാണ്.” പപ്പാ

യുടെ രണ്ടു കൈവെള്ളയിലും ചെമ്മണ്ണായിരുന്നു. നിക്കറിന്റെ ഇരുവശത്തും കൈകൾ തട്ടി മണ്ണു കളഞ്ഞുകൊണ്ട് കലക്ടർക്കു ഹസ്തദാനം ചെയ്തു. തുടർന്ന് നല്ലതുപോലെ ഒരു ചിരിയും. ഇതിനകം മമ്മി അടുക്കളയിൽ പോയി ബാക്കിയുള്ള ജോലി പൂർത്തിയാക്കുകയും ഉച്ചഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

കലക്ടർ വന്നത് എന്തിനാണെന്നു എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. വെയിലത്തു നിന്ന് അഞ്ചു മിനിറ്റോളം ബിഷപ്പുമായി കലക്ടർ സംസാരിച്ചു. തുടർന്ന് അദ്ദേഹം കാനിൽ തിരിച്ചുപോയി.

ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ കോയമ്പത്തൂരിൽ നിന്നു തടാകത്തിലേക്കു ടാറിട്ട റോഡുണ്ടായി. ഗ്രാമീണരെല്ലാം വിസ്മയഭരിതരായി. അക്കാലത്ത്, പ്രശസ്തനായ ജി. ഡി. നായിഡു മാത്രമായിരുന്നു ബസ് സർവീസ് നടത്തിയിരുന്നത്. കോയമ്പത്തൂരിൽ നിന്നു തടാകത്തിലേക്ക് ഒരു ബസ് സർവീസ് ആരംഭിക്കാൻ നായിഡുവിനോടു കലക്ടർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഗ്രാമീണരെല്ലാം കട്ടവണ്ടിയിൽ മാത്രം സഞ്ചരിക്കുന്നവരാകയാൽ ബസ്സിൽ കയറുകയില്ലെന്നും ബസ് സർവീസ് നഷ്ടമാകുമെന്നും ജി. ഡി. നായിഡു കലക്ടറെ അറിയിച്ചു. രാവിലെയും വൈകിട്ടും മാത്രം ഒരു ബസ്സിടാൻ കലക്ടർ വീണ്ടും നിഷ്കർഷിച്ചു. ഡിസ്ക്രിക്ട് കലക്ടറുടെ നിർദ്ദേശത്തെ നിരാകരിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. ബസ് സർവീസ് ആരംഭിച്ചു. ഇപ്പോൾ 15 മിനിറ്റിടവിട്ടു കോയമ്പത്തൂർ - തടാകം ബസ് ഓവർലോഡുമായി ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഗ്രാമവും അതോടൊപ്പം എല്ലാവിധത്തിലും പുരോഗമിച്ചു.

ബിഷപ്പ് വന്നപ്പോൾ തെരഞ്ഞെടുത്ത ഏറ്റവും അവികസിതമായ ഗ്രാമത്തെ ഇന്നു കുഴൽകിണറുകളും പമ്പുസെറ്റുകളും നിത്യഹരിതപ്രദേശമാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു.

ബിഷപ്പ് വാൾഷിനെ നാലു ദശാബ്ദത്തിലധികം അടുത്തു പരിചയമുള്ള തികഞ്ഞ സഭാസന്നേഹിയും സഭാകവി സി. പി. ചാണ്ടിയുടെ മുത്തസഹോദരനും കോയമ്പത്തൂരിലെ അസോസിയേറ്റഡ് ഓട്ടോമോബൈൽസ് പ്രൊഫൈറ്ററുമായിരുന്ന സി. പി. തോമസ് ഇപ്രകാരം എഴുതി: “ബിഷപ്പ് വാൾഷിനെപ്പോലെ യഥാർത്ഥ ത്യാഗിവര്യനെ ഞാൻ ഒരു മതത്തിലും ഒരു സ്ഥലത്തും കണ്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തോട് അടുത്തിടപെടുന്നവർക്കു മാത്രമേ അതു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. മറ്റു ചില ത്യാഗിവര്യന്മാരെപ്പോലെ പ്രതികൂല സാഹചര്യംകൊണ്ട് ത്യാഗിയായതല്ല ഇദ്ദേഹം. ഇദ്ദേഹത്തിനു എല്ലാ അനുകൂലസാഹചര്യങ്ങളും സുലഭമായിരുന്നു. ഒരു ബിഷപ്പിന്റെ പുത്രനായ ബിഷപ്പ്, പ്രിൻസിപ്പൽ

ഉദ്യോഗം, പാണ്ഡിത്യം, സ്വത്ത്, ഉയർന്ന കുടുംബങ്ങളുമായുള്ള ചാർച്ച തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ഉള്ള ആൾ ഇവയെല്ലാം വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇന്ത്യ ഭരിക്കുന്ന കാലം. രാജാവിനെപ്പോലെ ഇവിടെ വാഴാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, എല്ലാ അത്യാധുനിക ജീവിതസൗകര്യങ്ങളെയും ചവരെന്ന് എണ്ണി ആരും അറിയാത്ത ഒരു കുഗ്രാമത്തിൽ താമസമാക്കി. കാലിൽ ചെരിപ്പുപോലും ധരിക്കാതെ ഗ്രാമത്തിൽ സെക്കിളിലും നടന്നും ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ചു. നന്മ ചെയ്തുകൊണ്ടു ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ച നസ്രായന്റെ പിന്നടികളിൽ തന്നെ. ആ ലളിതസുന്ദരമായ ജീവിതത്തെ ഉപമിക്കാൻ എനിക്കു വാക്കുകളില്ല.”

അന്നു കോയമ്പത്തൂർ നിന്നു തടാകത്തിലേക്കു മോട്ടോർ വാഹനങ്ങൾ ഓടിയിരുന്നില്ല. കട്ടവണ്ടികൾ മാത്രം സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരു ഇടവഴി മാത്രം. കീറിതയിച്ച വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കുന്ന ആൾ, കിടപ്പാണെങ്കിൽ ഒരു പുൽപായിൽ. ആർക്കും എപ്പോഴും സ്വതന്ത്രമായി ഇടപെടാം. ആളിന്റെ വേഷവും പ്രായവും പാണ്ഡിത്യവും ഒന്നും കണക്കാക്കാതെ ഇടപെടുന്ന സ്വഭാവം. ലോകത്തിലെ അഴിമതികൾക്കും തിന്മകൾക്കും അതീതനായിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ ബിഷപ്പിന്റെ ഒരു ശിഷ്യൻ എന്നോടിപ്രകാരം പറഞ്ഞു. “പപ്പായെ ആർക്കും കളിയാക്കാൻ സാധ്യമല്ല. അദ്ദേഹം ലോകത്തിലേക്കും വലിയ ആൾ ആണെന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചാലും മരമെന്തെന്തെന്നു പറഞ്ഞാലും ഒരു ഭാവവ്യത്യാസവുമില്ല. ഒന്നു ചിരിക്കും അത്ര തന്നെ.”

രോഗികൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അവർക്കു കത്തെഴുതുകയും ചെയ്യുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു ചില ചില്ലറ ചികിത്സാവിധികളും അറിയാമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ എനിക്കു ഗ്യാസ്‌ട്രൈറ്റിസ് ഉണ്ടായപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു ചികിത്സാവിധി നിശ്ചയിച്ചു. “ദിവസവും ആറു ഗ്ലാസ്സ് വെള്ളം കുടിക്കണം ഞാൻ അതു ചെയ്തുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. രോഗത്തിനു ശമനവും ഉണ്ട്.” രസകരമായ കഥകൾ പറഞ്ഞു ചിരിപ്പിക്കാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവിനെപ്പറ്റി എടുത്തുപറയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ ഇരുവരും കുടി എവിടെയോ ഒരു യാത്ര പോയി. ആരോ ഒരാൾ ഹൃദ്രോഗം മൂലം മരിച്ച വിവരം യാത്രാവേളയിൽ അറിഞ്ഞു. അപ്പോൾ ബിഷപ്പ് എന്നോടിപ്രകാരം പറഞ്ഞു. “I doubt very much whether I have a heart or not.” നല്ല ആരോഗ്യമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലയെപ്പറ്റി ഇതിൽ നിന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ.

പേരോ പെരുമയോ ആഗ്രഹിക്കാതെ ലളിതമായ ധന്യജീവിതം നയിച്ച പപ്പാ നമുക്കെല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യമായ ഒരു വലിയ മാതൃക

വച്ചിട്ടാണു ഇമ്പങ്ങളുടെ പറുദീസയിലേക്കു പറന്നുപോയിരിക്കുന്നതെന്നാണ് എന്റെ ഉത്തമ വിശ്വാസം.

മദ്രാസിൽ നിന്ന് അഡ്വക്കേറ്റ് പി. സി. കുര്യൻ പടിഞ്ഞാറേക്കര ഇങ്ങനെ എഴുതി:

ആലുവാ ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസിൽ ഒരു ധ്യാനയോഗത്തിനു നേതൃത്വം നൽകാൻ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് വന്നത് ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. ക്രിസ്തീയ തത്വങ്ങൾ വ്യക്തതയോടെ അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചു. അത് എന്നിൽ വലിയ മതിപ്പുളവാക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. അതീവ ലളിതമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷ. ഏതു കുട്ടിക്കുപോലും കാര്യം മനസ്സിലാക്കാൻ ഉതകുന്ന ശൈലി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിനയവും അടിപതറാത്ത ക്രിസ്തുവിശ്വാസവും ആദ്യയോഗത്തിൽ തന്നെ എന്റെ ശ്രദ്ധയെ പിടിച്ചുപറ്റി. അദ്ധ്യാപനശേഷി ജന്മനാ അദ്ദേഹത്തിൽ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠമാണെന്നു തോന്നി. സംസാരിക്കുന്ന വിഷയത്തിലുള്ള അവഗാഹം പ്രകടമായിരുന്നു. രസകരമായ പ്രതിപാദനരീതി. സംസാരിക്കുന്ന വിഷയത്തിന്റെ സുപ്രധാന വശങ്ങൾ ശ്രോതാക്കളുടെ മനസ്സിൽ ആണ്മുപതിക്കത്തക്കവിധമാണ് അദ്ദേഹം അത് കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നത്. ചെറിയ സമൂഹങ്ങൾക്കു ധ്യാനം നയിക്കാൻ കഴിവുള്ള വ്യക്തിയാണദ്ദേഹമെന്നു വ്യക്തമായിരുന്നു.

പാമരന്മാരോടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ പോലും ബിഷപ്പ് പണ്ഡിതോചിതമായ ഭാവമോ രൂപമോ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതായി കണ്ടിട്ടില്ല. ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടി പറയുമ്പോഴോ സംശയങ്ങൾക്കു നിവാരണം നിർദ്ദേശിക്കുമ്പോഴോ പണ്ഡിതന്റെ ഭാവലേശം പോലും അദ്ദേഹത്തിൽ സ്പർശിച്ചിരുന്നില്ല.

അദ്ദേഹം നയിച്ച മറ്റേതാനും ധ്യാനയോഗങ്ങളിൽ കൂടി സംബന്ധിക്കാൻ എനിക്ക് അവസരം ലഭിച്ചു. അതിൽ ഒരേണ്ണം വിദ്യാർത്ഥി പ്രസ്ഥാന വാർഷികത്തിലാണ്. മറ്റൊന്ന് താംബരത്ത് (മദ്രാസ്) കോർട്ടി ഹൈസ്കൂളിൽ വച്ചും. തനിക്ക് ഏർപ്പെടുത്തുന്ന താമസസൗകര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ബിഷപ്പ് ഒരിക്കലും ചെപ്പാടോ അതുപ്തിയോ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. അതു വേണം, ഇതു പോരാ, മറ്റതു വേണ്ട രീതിയിൽ വേണ്ടിയിരുന്നു തുടങ്ങിയ പരിവേഷങ്ങളോ പരാതികളോ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു ഒരിക്കലും ഉണ്ടാവില്ല. നിങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നതെന്തും അദ്ദേഹം കഴിക്കും. നിങ്ങൾ ഏർപ്പാടു ചെയ്യുന്ന സ്ഥലത്തു പാർത്തുകൊള്ളും. ഒരു കാര്യത്തിൽ മാത്രം അദ്ദേഹം നിഷ്ഠ വച്ചു - അതിരാവിലെ എഴുന്നേൽക്കുന്നതിൽ.

ബിഷപ്പ് പ്രഭാതത്തിൽ വളരെയേറെ വെള്ളം കുടിക്കുമെന്ന് ആരോ എന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഞാൻ ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം പ്രതി

വചിച്ചു: “എത്ര ഗ്ലാസ്സ് ടംബർ വെള്ളം കുടിച്ചുവെന്നല്ല, എത്ര കുടം വെള്ളം കുടിച്ചുവെന്നു ചോദിച്ചു. എത്ര ഗ്ലാസ്സ് വെള്ളം കുടിക്കുമെന്ന്.”

തമാശ രൂപേണ അദ്ദേഹം പ്രതിവചിച്ചു: “എത്ര ഗ്ലാസ്സ് ടംബർ വെള്ളം കുടിച്ചുവെന്നല്ല, എത്ര കുടം വെള്ളം കുടിച്ചുവെന്നു ചോദിക്കൂ.”

പ്രഭാതത്തിൽ അദ്ദേഹം ധാരാളം വെള്ളം കുടിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ വെള്ളം കുടിക്കുന്നതു ശരീരത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുമെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. അങ്ങനെ കുടിക്കുന്ന വെള്ളത്തിൽ അധികഭാഗവും വൃക്ക തുടങ്ങിയ അവയവങ്ങളെ ശുചീകരിച്ചശേഷം മൂത്രരൂപേണ വെളിയിൽ പോകുന്നു.

അപരിചിതരോടു പോലും ബിഷപ്പിന്റെ പെരുമാറ്റവും വർത്തമാന രീതിയും മാതൃകാപരമായിരുന്നു. പോളിയോ രോഗബാധിതയായ രണ്ടാമത്തെ മകളുടെ ചികിത്സാർത്ഥം ഞാൻ വെല്ലുരിലെ ക്രിസ്ത്യൻ മെഡിക്കൽ കോളജ് ആശുപത്രിയിൽ ഒരു മുറിയിൽ താമസിക്കുകയാണ്. അതേ ബ്ലോക്കിൽ ഒന്നു രണ്ടു മുറിക്കപ്പറം മറ്റൊരു മുറിയിൽ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് താമസിക്കുന്നതായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഞങ്ങൾ ഇരുവരുടെയും മുറികൾക്കിടയിൽ ശ്വാസതടസ്സത്തിനു ചികിത്സ തേടിവന്ന മറ്റൊരു രോഗിയുണ്ട്. അടുത്തൊരു മുറിയിൽ എനിക്കു പരിചയമുള്ള മറ്റൊരാളുമുണ്ട്.

ശരീരം അരോഗമായി കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഏതാനും യോഗാഭ്യാസങ്ങൾ ബിഷപ്പ് വാൾഷിനറിയാമെന്ന് എന്റെ സുഹൃത്തായ സാമുവൽ വർഗീസ് സംഭാഷണമദ്ധ്യേ പറഞ്ഞു. ബിഷപ്പിനെപ്പറ്റി ഞാൻ ധാരാളം കേട്ടിരുന്നു. പക്ഷേ പരിചയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. തീർത്തും അപരിചിതൻ. ഏതായാലും അദ്ദേഹം ഒരു ഭക്തനാണെന്നു പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ ഒന്നു പോയി കാണുക തന്നെ. ഞാൻ രണ്ടും കല്പിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറിയിലേക്ക് ചെന്നു.

ബിഷപ്പ് എന്തോ വായിക്കുകയാണ്. എന്നെ കണ്ടപാടേ അദ്ദേഹം വായന നിർത്തി, പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഉറച്ചുതന്നെ പറയാൻ ശ്രമിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം എനിക്കു മുന്നറിയിപ്പു നൽകി. അക്കാലത്തുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു ശ്രവണശക്തി കുറവാണ്.

പ്രാരംഭ കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു, അദ്ദേഹം ദിവസേന ചെയ്യാറുള്ള യോഗാഭ്യാസങ്ങൾ എനിക്കും പഠിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന്. ബിഷപ്പ് സന്തുഷ്ടനായി.

“നാളെ വെളുപ്പിന് അഞ്ചു മണിക്ക് വരു, യോഗാഭ്യാസങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാം. പെജാമ ധരിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്ത് നന്ന്.”

ഞാൻ അത്ഭുതസ്തബ്ധനായി. ഒരപരിചിതനെ യോഗാഭ്യാസം പഠിപ്പിക്കാൻ എത്ര സന്മനസ്സോടെ അദ്ദേഹം ആദ്യ അഭ്യർത്ഥനയിൽ തന്നെ സമ്മതം മുളി!

പിറ്റേദിവസം വെളുപ്പിന് അഞ്ചു മണിക്കു തന്നെ ഞാൻ ബിഷപ്പിന്റെ മുറിയിലെത്തി. അദ്ദേഹം എന്നെ കാത്തിരിക്കുകയാണ്. ദീർഘഗാഢമായ ശ്വാസോച്ഛാസം, ശരീരത്തിന്റെ തിരിച്ചിലും മറിച്ചിലും, ചാട്ടം എന്നിവ ഉൾപ്പെട്ട ഏതാണ്ട് ആറിനം യോഗാസനങ്ങളാണ് ബിഷപ്പ് കാണിച്ചു തരുന്നത്. മൂന്നു തവണത്തെ ദീർഘഗാഢമായ ശ്വാസോച്ഛാസത്തോടെയാണ് ആരംഭം. ഓരോ യോഗാസനം അവസാനിക്കുമ്പോഴും ഇതാവർത്തിക്കണം. ശ്വാസോച്ഛാസം കഴിവുള്ളത്ര ശബ്ദമുണ്ടാക്കി നടത്തണമെന്ന് അദ്ദേഹം നിഷ്കർഷിച്ചു.

ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ബിഷപ്പ് പറഞ്ഞു. “ഞാൻ മിക്കവാറും ബധിരനാണെന്നറിയാമല്ലോ. താങ്കളുടെ ശ്വാസോച്ഛാസം എനിക്കുപോലും കേൾക്കത്തക്കവിധത്തിലായിരിക്കണം.”

ബിഷപ്പ് എന്നെക്കൊണ്ട് യോഗാഭ്യാസങ്ങൾ അഞ്ചാറു പ്രാവശ്യം ചെയ്യിച്ചു. ഞാൻ ഓർത്തിരിക്കാൻവേണ്ടി ഓരോന്നിനും ഓരോ പേരും അദ്ദേഹം നൽകി. അവ എല്ലാം തന്നെ ഞാൻ ശരിയായി പഠിച്ചുവെന്നു ബോധ്യമായശേഷമേ എനിക്കു പോകാൻ അദ്ദേഹം അനുമതി നൽകിയുള്ളൂ. എല്ലാംകൂടി ഏതാണ്ട് അര മണിക്കൂർ സമയമെടുത്തു.

യോഗാഭ്യാസപാഠങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ അടുത്ത മുറിയിലെ സുഹൃത്തിനെ കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “ശ്വാസതടസ്സത്തോടു കൂടി അടുത്ത മുറിയിൽ കിടക്കുന്ന രോഗിക്ക് ഇന്നു വെളുപ്പിന് രോഗം വളരെ കൂടുതലായിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. അര മണിക്കൂർ ഉച്ചത്തിൽ ശ്വാസോച്ഛാസം കേട്ടു. അയാൾക്ക് എങ്ങനെയിരിക്കുന്നുവെന്നറിയാമോ?”

ചിരിയമർത്താൻ ഞാൻ പാടുപെട്ടു. ശബ്ദം രോഗിയുടെ മുറിയിൽ നിന്നല്ല. ബിഷപ്പിന്റെ മുറിയിൽ നിന്നായിരുന്നുവെന്നും, അദ്ദേഹം എന്നെ യോഗാഭ്യാസം പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നും ഞാൻ വിശദീകരിച്ചു. ഏതായാലും ശ്വാസോച്ഛാസ സമയത്ത് എങ്ങനെ ഇത്രയധികം ശബ്ദമുണ്ടാക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായില്ല.

എന്നെപ്പോലെ ഒരു അപരിചിതനോടുപോലും ബിഷപ്പ് എത്ര സഹാനുഭൂതിയോടെ പെരുമാറിയെന്നു വ്യക്തമാക്കാനാണ് ഞാനിത് ഇവിടെ പറയുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിലയേറിയ സമയവും ശക്തിയും ആത്മാർത്ഥമായ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി ചെലവഴിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു വൈമനസ്യമില്ലായിരുന്നു.

ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ഒരു നിശ്ചിത ദിവസം രാത്രി തീവണ്ടിക്ക് വെല്ലുർ വിടുമെന്നു ഞാനറിഞ്ഞു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറിയിൽ ചെന്നു. മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളും മറ്റും എന്റെ പെട്ടിയിൽ വാരിക്കൂട്ടിയിടുകയാണ് എന്റെ പതിവ്. എന്നാൽ ബിഷപ്പാകട്ടെ ഓരോ തുണിയുമെടുത്തു മടക്കി ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പെട്ടിയിൽ അടുക്കി വെയ്ക്കുന്നതു കണ്ടു ഞാൻ വിസ്മയിച്ചു. ആരും സഹായത്തില്ല.

എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “എന്റെ മകനേ, സാധനങ്ങൾ പെട്ടിയിൽ അടുക്കിവെയ്ക്കാൻ പഠിക്കണം. ഞാൻ ഇവ ഓരോന്നായി അടുക്കി വെച്ചില്ലെങ്കിൽ, ഇതിന്റെ പകുതിപോലും പെട്ടിക്കകത്തു കൊള്ളുമായിരുന്നില്ല.”

തീവണ്ടി പുറപ്പെടാൻ ഒരു മണിക്കൂർ നേരമേയുള്ളൂ. ബിഷപ്പ് എങ്ങനെ നിശ്ചിതസമയത്തു സ്റ്റേഷനിലെത്തും? അദ്ദേഹം ആരെങ്കിലും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടാവുമോ? സ്റ്റേഷനിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കാമെന്ന് ഏറ്റിരുന്ന വ്യക്തി വരാൻ വൈകിയതാവുമോ? സമയം വൈകുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു. എന്റെ കാറിൽ അദ്ദേഹത്തെ സ്റ്റേഷനിലെത്തിക്കാമെന്ന്.

ബിഷപ്പു സമ്മതിച്ചു. “നന്ദി എന്റെ മകനേ.” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

എനിക്കിപ്പോൾ ഡ്രൈവിംഗിലല്ല. പെട്ടിക്കു നല്ല ഭാരം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. ബിഷപ്പ് പെട്ടി പൊക്കി കാറിന്റെ അടുത്തേക്കു കൊണ്ടു പോകാൻ ഒരുങ്ങുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ തടഞ്ഞു. ഇത്ര വലിയ ഭാരം അദ്ദേഹത്തെ തീർത്തും പരീക്ഷിപ്പണമെന്നും. ഞാൻ പെട്ടി കാറിലെത്തിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു. അതിനും അദ്ദേഹം ഉടൻ സമ്മതം മുളി. “നന്ദി, എന്റെ മകനേ.”

പെട്ടി പൊക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ മാത്രമേ അതിന്റെ ഭാരം വാസ്തവത്തിൽ മനസ്സിലായുള്ളൂ. യുവാവായ എനിക്കു വഹിക്കാവുന്നതിലും കവിഞ്ഞതായിരുന്നു അതിന്റെ ഭാരം. ഞാൻ അതു ചുമക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ബിഷപ്പ് എന്തു ചെയ്യുമായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ ചിന്തിച്ചു പോയി. പുറത്തു കാണിച്ചില്ലെങ്കിലും അസാമാന്യമായ ബുദ്ധി മുട്ടോടുകൂടിയാണ് പെട്ടി ഞാൻ കാറിലെത്തിച്ചത്.

ഞങ്ങൾ തീവണ്ടിസ്റ്റേഷനിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും തീവണ്ടി വന്നു നിന്നു. ബിഷപ്പിന്റെ കമ്പാർട്ടുമെന്റു കണ്ടുപിടിക്കാൻ കുറെ സമയമെടുത്തു. ബർത്ത് കണ്ടുപിടിച്ച് ബിഷപ്പ് ഉപവിഷ്ടനായി.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതു പ്രവർത്തനത്തിലും ലാളിത്യവും അനാർഭാടവും തെളിഞ്ഞു കാണാം. സ്വന്തം സാധനങ്ങൾ ആരുടെയും സഹായ

മില്ലാതെ പെട്ടിയിൽ ഭംഗിയായി അടുക്കിവെച്ചത്, ഭാരമേറിയ പെട്ടി സ്വയം ചുമന്നുകൊണ്ടു പോകാനുള്ള ഉദ്യമം, മറ്റാരും പിന്തുണയില്ലാതെ തനിയെ തീവണ്ടിയാത്ര നടത്തുന്നത് - ഇതെല്ലാം ആ വസ്തുതയ്ക്ക് തെളിവാണ്.

നേരത്തെ ചെയ്തിരുന്ന ഏർപ്പാടു പരാജയപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായി തീവണ്ടി കിട്ടാതെ വന്നേക്കുമെന്ന സാധ്യത മുഖത്തു തുറിച്ചുനോക്കു വോൾപോലും, അദ്ദേഹം പ്രശാന്തനും അക്ഷോഭ്യനുമായിരുന്നു. സ്റ്റേഷനിൽ എത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും തീവണ്ടി പോയിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും എന്ന നില വന്നിട്ടും ദൈവത്തിലുള്ള അടിയുറച്ച വിശ്വാസവും ദൈവഹിതമെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലുംവിധത്തിൽ നിശ്ചിതസ്ഥാനത്ത് എത്താൻ കഴിയുമെന്ന ആത്മവിശ്വാസവും അദ്ദേഹത്തെ താങ്ങിനടത്തി. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ എനിക്കായിരുന്നു ബിഷപ്പിനേക്കാൾ ആകുലചിന്ത. അദ്ദേഹം അതെല്ലാം കേവലം സാധാരണമായി പരിഗണിച്ചതേയുള്ളൂ. തീവണ്ടി സ്റ്റേഷൻ വിടാൻ ഏതാനും നിമിഷം മാത്രം ബാക്കിനിൽക്കേ രണ്ടുമൂന്നു കഥകൾ പറഞ്ഞു പൊട്ടിച്ചിരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞത് അതുകൊണ്ടാണ്.

വ്യക്തിപരവും അല്ലാത്തതുമായ ചില പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ ഉപദേശം ഒന്നുരണ്ടു തവണ ഞാൻ തേടുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കാര്യമാത്ര പ്രസക്തവും സാമാന്യബുദ്ധിക്കു നിരക്കുന്നതുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം.

മോറൽ റി ആർമെന്റിയെപ്പറ്റി (എം.ആർ.എ.) യായിരുന്നു ഒരിക്കൽ എന്റെ ചോദ്യം. പരിപൂർണ്ണ സത്യസന്ധത, പരിപൂർണ്ണ നിസ്വാർത്ഥത, പരിപൂർണ്ണ സ്നേഹം, വിശുദ്ധി എന്നീ നാലു പരിപൂർണ്ണ തത്വങ്ങളിലാണല്ലോ എം.ആർ.എ. വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഒരു മനുഷ്യന് പരിപൂർണ്ണ സത്യസന്ധനായിരിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്നതായിരുന്നു എന്റെ സംശയം.

ബിഷപ്പിന്റെ മറുപടി ഏതാണ്ടിപ്രകാരമാണ്. നാല് പരിപൂർണ്ണതകളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം പരിപൂർണ്ണ സ്നേഹമാണ്. മറ്റുള്ളവ ഈ ഒരേണ്ണത്തിനു വിധേയമാണ്, ഇതിനു കീഴ്പെട്ടതുമാണ്. അതിനാൽ ആദ്യമായി പരിപൂർണ്ണ സ്നേഹം പ്രായോഗികമാക്കാനായിരിക്കണം നമ്മുടെ ഉദ്യമം. അതിനുശേഷമേ പരിപൂർണ്ണ സത്യസന്ധതയ്ക്കുവേണ്ടി യത്നിക്കേണ്ടൂ.

ആലോചിച്ചു നോക്കുന്നോറും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം വളരെ ശരിയാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള ലൈംഗികബന്ധത്തെപ്പറ്റിയും ബിഷ

പ്പിനു ചില ഉറച്ച അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി തർക്കമുണ്ടാവാം. ഇന്നത്തെ മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക് ഇതിനോട് ആനുകൂല്യമില്ലെന്നും വരാം. ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള ലൈംഗികബന്ധം സാധാരണഗതിയിലുള്ളതാണെന്നു വരികിലും, അക്കാര്യത്തിലുള്ള അന്തിമ തീരുമാനം ഭാര്യയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നാണു ബിഷപ്പിന്റെ നിലപാട്. ഏതെങ്കിലും ദിവസം ലൈംഗികബന്ധം വേണ്ടെന്നു ഭാര്യ ശരിക്കുന്നപക്ഷം, ഭർത്താവ് അവളെ നിർബന്ധിക്കാൻ പാടില്ല. പല ഭർത്താക്കന്മാരും ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ നെറ്റി ചുളിച്ചേക്കുമെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഭർത്താവിന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾ നിറവേറ്റുകയാണ് ഭാര്യയുടെ ധർമ്മമെന്നാവാം അവരുടെ ഉറച്ച അഭിപ്രായം.

ഇങ്ങനെ ഭാര്യ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുന്ന ദിവസം, ആ ഭർത്താവ് ആ ദിവസം തന്റെ ജീവിതത്തിലെ അവസാനദിവസമാണെന്നു സങ്കല്പിക്കണമെന്നുള്ള ബിഷപ്പിന്റെ അഭിപ്രായം പലർക്കും വിചിത്രമായി തോന്നുമായിരിക്കും. ഇന്നേ ദിവസം അന്ത്യദിനമാണെന്നറിഞ്ഞാൽ അപ്പോൾ ലൈംഗികബന്ധത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുക സാഭാവികമല്ലല്ലോ.

ഇക്കാര്യത്തിലും പലർക്കും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാവാം. സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ സഹായകമായി കണ്ടതും സന്തുഷ്ടമായ വിവാഹജീവിതത്തിന് ഉതകിയതുമായ ബിഷപ്പിന്റെ അഭിപ്രായം ഞാനിവിടെ കുറിച്ചുവെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ.

ഒരു സമുന്നത വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തകനായിരുന്ന ബിഷപ്പ് വാൾഷ് കോട്ടയം സി.എം.എസ്. കോളജിന്റെ വികസനത്തിലും നിർണ്ണായക പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1942-ൽ ഫിലിപ്പ് ലീയെത്തുടർന്ന് സി.എം.എസ്. കോളജിന്റെ പ്രിൻസിപ്പൽ സ്ഥാനം ഏറ്റെടുത്ത പി. സി. ജോസഫ് കോളജ് വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും ഒന്നാം ഗ്രേഡായി ഉയർത്തുന്നതിനും അത്യുത്സാഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ അലുവാ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിലെ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ പലരും മധ്യതിരുവിതാംകൂറുകാരായിരുന്നതിനാൽ സി.എം.എസ്. കോളജിന്റെ വികസനം യു.സി. കോളജിനു ദോഷം ചെയ്യുമെന്നു അതിന്റെ ഭാരവാഹികൾ വിശ്വസിച്ചു. അവരിൽ ചിലർ അക്കാര്യം തുറന്നു പറയുന്നതിനു മടിച്ചിരുന്നില്ല. അന്നത്തെ ബിഷപ്പായിരുന്ന സി. കെ. ജേക്കബ് തിരുമേനിയുടെ ശ്രദ്ധ ഇക്കാര്യത്തിൽ പതിയണമെന്നും അഭ്യർത്ഥന ഉണ്ടായി. തുടർന്ന് കോട്ടയം കോളജിന്റെ വികസനം സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങൾ 1945-ൽ ആലുവാ ടി. ബി. യിൽ ചേർന്ന നേതാക്കന്മാരുടെ സമ്മേളനം ചർച്ച ചെയ്തു. സമ്മേളനത്തിലെ ചർച്ചകളുടെ ഫലമായി രണ്ടു കോളജുകളും സന്ദർശിച്ചു അവ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം സമഗ്രമായി പഠിച്ചു റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിക്കുന്നതിനു ബിഷപ്പ് വാൾഷ്, മാങ്ങാനം ക്രൈസ്തവാശ്രമത്തിലെ സാധു മത്തായിച്ചൻ, പാള

യംകോട്ട സെന്റ് ജോൺസ് കോളജ് പ്രിൻസിപ്പൽ കാനൻ ജി. ടി. സെൽവിൻ (പിന്നീട് തിരുനൽവേലി ബിഷപ്പ്) എന്നിവർ ഉൾപ്പെട്ട മൂന്നംഗ കമ്മിറ്റി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു.

സി.എം.എസ്. കോളജ് ഫസ്റ്റ് ഗ്രേഡ് കോളജായി ഉയർത്തണമെന്നും തന്മൂലം യു.സി. കോളജിനു ദോഷം സംഭവിക്കയില്ലെന്നും മൂന്നംഗ കമ്മിറ്റി റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിച്ചു.

കോളജ് ഒന്നാം ഗ്രേഡാക്കുന്നതിനു ഓർത്തഡോക്സ്, മാർത്തോമ്മാ സഭകളുടെ സഹകരണവും ലഭിച്ചു. കോളജിന്റെ നടത്തിപ്പിലൂടെയുള്ള ഈ മൂന്നു സഭകളുടെ സഹകരണം ക്രിസ്തീയ സാക്ഷ്യത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുമെന്നും മൂന്നംഗ കമ്മിറ്റി കരുതി.

അന്നു സി.എം.എസ്. കോളജും ഹൈസ്കൂളും ഒരേ കോമ്പൗണ്ടിലായിരുന്നതിനാലും പ്രിൻസിപ്പൽ തന്നെ ഹൈസ്കൂൾ മാനേജർ ജോലിയും നിർവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനാലും എത്രയുംവേഗം ഹൈസ്കൂൾ മാറ്റി പ്രത്യേകം സ്ഥാപിക്കണമെന്നും കമ്മിറ്റി ശുപാർശ ചെയ്തു. പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ സമയം മുഴുവൻ കോളജിന്റെ വികസനത്തിനാവശ്യമാണെന്നും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടു.

എന്നാൽ ഹൈസ്കൂൾ മാറ്റുന്നതിനോടു സി.എസ്.ഐ. യിലെ പല പ്രമുഖ വ്യക്തികളും എതിർപ്പു പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഹൈസ്കൂൾ സി.എൻ.ഐ. ബിൽഡിംഗിലേക്കു മാറ്റണമെന്നാണ് പ്രിൻസിപ്പൽ നിർദ്ദേശിച്ചത്. അതേസമയം കോളജിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ നിന്നു വിടുമ്പോൾ സ്കൂൾ മെച്ചപ്പെടുമെന്നു പ്രിൻസിപ്പലും വാദിച്ചു. ഇതിനെ തുടർന്നുണ്ടായ പ്രക്ഷുബ്ധമായ ചുറ്റുപാടിൽ പ്രിൻസിപ്പൽ പി. സി. ജോസഫിനെ തൽസ്ഥാനത്തു നിന്നു മാറ്റണമെന്നും ശക്തമായ വാദം ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു.

എന്നാൽ പി. സി. ജോസഫിന്റെ നിലപാടിനോടു ബിഷപ്പ് വാൾഷ് പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുകയും വേണ്ടത്ര ധാർമ്മിക പിന്തുണ നൽകുകയും ചെയ്തു. പി. സി. ജോസഫിനെ പ്രിൻസിപ്പലായി സ്ഥിരപ്പെടുത്തണമെന്ന നിർദ്ദേശവും ബിഷപ്പ് വാൾഷാണ് ഉന്നയിച്ചത്. പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ വാദഗതിയെ അനുകൂലിച്ചുകൊണ്ട് ബിഷപ്പ് വാൾഷ് പല കത്തുകൾ അയച്ചിട്ടുണ്ട്. നിയമപരമായി സ്ഥാനത്തുനിന്നു നീക്കുന്നതുവരെ പ്രിൻസിപ്പലായി തുടരാനും ബിഷപ്പ് ഉപദേശിച്ചു. എതിരാളികൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ വിജയിക്കുകയില്ലെന്ന് ഒരു പ്രവാചകനെപ്പോലെ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് അറിയിച്ചു. കോളജിന്റെ താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻ പി. സി. ജോസഫ് പ്രിൻസിപ്പൽ സ്ഥാനത്തു തുടരേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നും വാൾഷ് തിരുമേനി എഴുതുകയുണ്ടായി.

ചിന്തിപ്പിക്കുന്ന കഥകൾ

കഥകൾ പറഞ്ഞു രസിക്കുന്നതിനും രസിക്കുന്നതിനുമുള്ള ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ കഴിവ് ഒന്നു വേറെയായിരുന്നു. പ്രസംഗത്തിനിടയിലും ഭക്ഷണവേളയിലും അദ്ദേഹം നർമ്മരസവും ഗുണപാഠങ്ങളും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന കഥകൾ പറയുമായിരുന്നു. എവിടെയെങ്കിലും പ്രസംഗത്തിനോ മറ്റോ പോയശേഷം തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ ഏതാനും പുതിയ കഥകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ കിട്ടിയിരിക്കും. ആശ്രമത്തിൽ എത്തുമ്പോൾ വിനോദരസികനായ ടി. ഒ. മാത്യുവിനെ വിളിച്ച് Mr. T. O. I have a story for you എന്നു പറയും. കഥകൾ കേട്ട് എല്ലാവരും തലതല്ലിച്ചിരിക്കും.

അനേകം കഥകളിൽ ചിലതു മാത്രം ഇവിടെ കുറിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു സ്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ടർ സ്കൂൾ പരിശോധനാവേളയിൽ ഒരു ക്ലാസ്സിൽ ചെന്നു. കുട്ടികളുടെ ബുദ്ധി പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതിനു ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു. “ഇന്നലെ ഞാൻ 10 അടി നീളവും 50 അടി വീതിയുമുള്ള ഒരു റോഡിലൂടെ നടക്കുകയായിരുന്നു. എനിക്ക് എന്തു പ്രായമുണ്ട്?”

എല്ലാവരും നിശ്ശബ്ദരായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് ഒരു കുട്ടി ഉത്തരം പറയാൻ കൈ പൊക്കി. “സർ, 44.” അതെങ്ങനെ കണ്ടുപിടിച്ചു എന്നായി ഇൻസ്പെക്ടറുടെ അടുത്ത ചോദ്യം.

ഉത്തരം: എന്റെ വീട്ടിൽ എനിക്ക് ഒരു സഹോദരൻ ഉണ്ട്. 22 വയസ്സു പ്രായം. അദ്ദേഹം അരക്കിറുക്കനാണ്.

ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ അയർലണ്ടുകാരനായ ഒരാൾ തന്റെ വാടകവീടുകളിൽ താമസിക്കുന്നവരുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കാനിറങ്ങി. ചെറിയ തോതിൽ മഴ പെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. വാടകക്കാരിൽ ഒരാൾ വീട്ടുമുറ്റത്തു മഴ നനഞ്ഞുകൊണ്ടു പ്രഭാതഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. വീട്ടുടമസ്ഥൻ അയാളുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു വെളിച്ചം കുറഞ്ഞ ഇടനാഴിയിലൂടെ അടുക്കളയിലേക്കു കടക്കുകയും വീട്ടുടമസ്ഥനു തലയിൽ ചുലുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ചുട്ട അടി ലഭിക്കുകയും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു. അതോടൊപ്പം “അകത്തുകയറിപ്പോകരുത് വെളിയിലിറങ്ങിപ്പോകാനല്ലേ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞിരുന്നത്” എന്ന് കോപാവേശത്തോടു കൂടിയ ഒരു സ്ത്രീശബ്ദവും.

വീട്ടുടമസ്ഥൻ പെട്ടെന്നു തിരിച്ചു നടന്നു. അദ്ദേഹം വെളിയിൽ ചെന്ന

പ്പോൾ വാടകക്കാരൻ ഭാര്യയുടെ മോശമായ പെരുമാറ്റത്തിൽ നാണിച്ചു തലകുനിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു.

വീട്ടുമണ്ഡൻ വാടകക്കാരന്റെ അടുത്തുചെന്ന് അയാളെ ഒന്നു തലോടിക്കൊണ്ടു സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. “സ്നേഹിതാ നിങ്ങളുടെ അടുക്കളയിലെ പുകക്കുഴലിനെപ്പറ്റി ഞാൻ ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കി. എനിക്കും ഇതു പോലെ പുകയുന്ന പുകക്കുഴൽ എന്റെ വീട്ടിൽ ഉണ്ട്.”

പന്ത്രണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികൾ താമസിക്കുന്ന ഒരു വലിയ മുറിയിൽ ഒരിക്കൽ ഒരു ബിഷപ്പ് ചെന്ന് അവരോട് ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു. ധാർമിക ധൈര്യം എന്നാൽ എന്ത്? ആരും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അപ്പോൾ ബിഷപ്പ് അവരോട് ഒരുദാഹരണം പറഞ്ഞു. ഒരു കിടപ്പുമുറിയിൽ 12 കുട്ടികൾ ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. 11 പേർ പ്രാർത്ഥിക്കാതെ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. ഒരാൾ മാത്രം എഴുന്നേറ്റു പ്രാർത്ഥിച്ചു. ധാർമികധൈര്യം എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇതാണ്.

ഉടൻതന്നെ ഒരു പയ്യൻ കൈ പൊക്കി. “ഞാൻ ഒന്നു പറയട്ടെ. ഒരു കിടപ്പുമുറിയിൽ 12 ബിഷപ്പുമാർ ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. അവരിൽ 11 പേരും പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഒരാൾ മാത്രം പ്രാർത്ഥിച്ചില്ല. ധാർമിക ധൈര്യം എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതാണ്.”

അയർലണ്ടിലെ ഒരു തെരുവ്. റിട്ടയർ ചെയ്ത ഒരു മിലിട്ടറിക്കാരൻ സായാഹ്ന സവാരിക്കിറങ്ങിയതാണ്. അല്പം നടന്നശേഷം കുറച്ചു മദ്യം അകത്താക്കി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കാലുകൾ ഉറയ്ക്കുന്നില്ല. സമയം സന്ധ്യയോടടുത്തു. അയാൾ പെട്ടെന്ന് നടന്ന് ഒരു പള്ളിക്കു സമീപം ചെന്നെത്തി. പള്ളിയുടെ ഗേറ്റ് അടഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു എങ്കിലും സെമിത്തേരിയുടെ വാതിൽ തുറന്നിരിക്കുന്നു.

അയാൾ സെമിത്തേരിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. കുറെ ദൂരം നീങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു പുതിയ കുഴിയിൽ അയാൾ വീണുപോയി. പിറ്റേദിവസം രാവിലെ ഒരു ശവം മറവുചെയ്യാൻ നിർമ്മിച്ച കുഴിയായിരുന്നു അത്. കുഴിയിൽ നിന്നു കരയ്ക്കു കയറാനുള്ള ശ്രമം വിജയിക്കാത്തതിനെ തുടർന്ന് ക്ഷീണം മൂലം അയാൾ അവിടെ കിടന്ന് ഉറങ്ങിപ്പോയി.

നേരം പ്രഭാതമായി. അതിരാവിലെ എക്സ്പ്രസ്സ് തീവണ്ടി ചൂളം വിളിച്ചുകൊണ്ട് സെമിത്തേരിക്കടുത്തുകൂടി കടന്നുപോകുന്ന പാളത്തിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. കുട്ടിക്കാലത്തു സണ്ടേസ്കൂളിലും മറ്റും പഠിച്ച അയാൾക്കു തീവണ്ടിയുടെ ചൂളംവിളി കേട്ടുണർന്നപ്പോൾ അന്ത്യദിവസത്തെ കാഹളധ്വനിയാണെന്ന ചിന്തയാണുണ്ടായത്. അയാൾ പെട്ടെന്നു ചുറ്റും നോക്കി. താൻ ഒരു സെമിത്തേരിയിലാണു നിൽക്കുന്നതെന്നും

പുറ്റും കല്ലറകൾ ഉണ്ടെന്നും അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. അന്ത്യദിവസത്തിൽ കല്ലറകൾ തുറക്കപ്പെടുമെന്നും നീതിമാന്മാർ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുമെന്നുമുള്ള വേദഭാഗം അയാളുടെ ചിന്തയിൽ ഓടി എത്തി. മറ്റാരും ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കാത്തതിനാൽ “ഞാൻ മാത്രം നീതിമാൻ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ വീട്ടിലേക്കു അതിവേഗം നടന്നുപോയി.

ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരനും, ഒരു സ്കോട്ലണ്ടുകാരനും ഐറിഷുകാരനും ഒന്നിച്ച് ഒരു യാത്ര പോയി. രാത്രിയായപ്പോൾ അവർ തങ്ങളുടെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ തിന്നുതീർത്തു. ഒരു കഷണം റൊട്ടി മാത്രം ശേഷിച്ചു. രാവിലെ ഉപയോഗിക്കാൻ അതു തികച്ചും അപര്യാപ്തമായിരുന്നു. ഏതായാലും രാവിലെ വരെ കാത്തിരിക്കാൻ മൂന്നുപേരും നിശ്ചയിച്ചു.

ആദ് ഏറ്റവും നല്ല സ്വപ്നം കാണുന്നുവോ അവർക്ക് റൊട്ടി നൽകാമെന്നുള്ള കരാറോടെയാണ് മൂന്നുപേരും ഉറങ്ങാൻ പോയത്.

രാവിലെ ഓരോരുത്തരും തങ്ങൾ കണ്ട സ്വപ്നങ്ങൾ വിവരിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ കെട്ടിച്ചമച്ച ഒരു കഥ പറഞ്ഞു. സ്കോട്ലണ്ടുകാരൻ അതിലും വിചിത്രമായ ഒരു കഥയാണു പറഞ്ഞത്.

അവസാനം അയർലണ്ടുകാരൻ തന്റെ കഥ ഇങ്ങനെ വിവരിച്ചു. “നിങ്ങൾ പറയുന്നതുംപോലെ രസകരമായ സ്വപ്നം ഒന്നും ഞാൻ കണ്ടില്ല. എന്നാലും ഞാൻ പാതിരാത്രിയിൽ ഒരു കിനാവു കണ്ടു. എനിക്കു നല്ലതുപോലെ വിശക്കുന്നതായും ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു മിച്ച് വന്ന റൊട്ടി തിന്നുന്നതായുമാണ് എന്റെ സ്വപ്നം. എന്റെ സ്വപ്നം സത്യവുമാണ്.”

ജോലി തേടി അലഞ്ഞു നടന്ന ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരനും ഐറിഷുകാരനും ഒടുവിൽ ബോംബെയിൽ എത്തി. അവർക്ക് അവിടെയും ജോലി കിട്ടിയില്ല. അവസാനം അയർലണ്ടുകാരൻ പറഞ്ഞു. “നമുക്കു ഒരു സ്ഥാപനം ആരംഭിച്ചു എല്ലാ വിജ്ഞാനശാഖകളും ഇവിടെ പഠിപ്പിക്കുന്നു എന്ന ബോർഡു തുക്കാം.” അങ്ങനെ വേണമോ എന്ന സംശയം കൂട്ടുകാരനു തോന്നി. ഏതായാലും ജീവിക്കാൻവേണ്ടി ബോർഡ് എഴുതി വച്ചു.

ഈ ബോർഡ് കണ്ട ഒരു പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ ഈ സ്ഥാപനം വല്ല തട്ടിപ്പു പ്രസ്ഥാനവുമാണോ എന്നു സംശയിച്ചു പരിശോധിക്കാൻ തെത്തി. അപ്പോൾ അവർ അദ്ദേഹത്തോട് നാളെ വരാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഇവരോടു നാലു ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കണമെന്നു തീരുമാനിച്ചുകൊണ്ട് ഇൻസ്പെക്ടർ സ്ഥലംവിട്ടു. ആ രാത്രിയിൽ പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ

ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടി നൽകുന്നതിനെപ്പറ്റി അവർ അഗാധമായി ആലോചിച്ചു. അയർലണ്ടുകാരൻ ഒരു സൂത്രം പറഞ്ഞു. “ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം, നിങ്ങൾ എന്റെ വേഷം ധരിച്ചു നടക്കാൻ പോവുക, ഞാൻ താങ്കളുടെ വേഷമിട്ട് ഇവിടെ ഇൻസ്പെക്ടറെ കാത്തിരിക്കാം.”

അതനുസരിച്ച് ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ പുറത്തേക്കുപോയി. അയർലണ്ടുകാരൻ ഇംഗ്ലീഷുകാരന്റെ വേഷം ധരിച്ച് അവിടെ ഇരുന്നു. താമസംവിനാ ഇൻസ്പെക്ടർ വന്നു ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു തുടങ്ങി.

ചോദ്യം 1. വെസുവിയസ് പർവ്വതം എടുത്ത് മെഡിറ്ററേനിയൻ കടലിൽ ഇടാൻ എത്ര ബക്കറ്റുകൾ വേണം.

ഉത്തരം: കാര്യം വളരെ ലളിതമാണ്. കണക്കനുസരിച്ചുള്ള ഉത്തരം തരാം. തൊട്ടി വലുതാണെങ്കിൽ ഒന്നു മതി. പകുതിയുള്ളതാണെങ്കിൽ രണ്ട്. നാലിലൊന്നു വലിപ്പമുള്ളതാണെങ്കിൽ നാലും മതി. അങ്ങനെ നിങ്ങൾക്ക് എത്ര വേണമെങ്കിലും ആകാം.

2. ആകാശത്തിൽ എത്ര നക്ഷത്രങ്ങൾ ഉണ്ട്?

ഇതു വെറും നിസ്സാര ചോദ്യം. വ്യോമനിരീക്ഷണശാസ്ത്ര സംബന്ധമായ വിവരങ്ങൾ ഞങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയാണത്. 3438990. ഇൻസ്പെക്ടർക്കു ഏങ്ങനെ നിഷേധിക്കാൻ സാധിക്കും. അയാൾ സമ്മതിച്ചു.

3. നമുക്കു 24 മണിക്കൂറുകൊണ്ടു ലോകം ചുറ്റാൻ സാധിക്കുമോ?

ലളിതമായ ചോദ്യം. നാളെ രാവിലെ എട്ടു മണിക്കൂറു ഒരു സൂര്യരശ്മിയെ പിടിച്ചു 24 മണിക്കൂർ തൂങ്ങിക്കിടക്കുക. അപ്പോൾ ലോകം ചുറ്റി പുറപ്പെട്ട സ്ഥലത്തു തന്നെ വന്നു നിൽക്കും.

4. ഈ നിമിഷത്തിൽ ഞാൻ എന്താണ് ചിന്തിക്കുന്നത്?

ഇതു ശരിയായ ചോദ്യമല്ല. ഇതു ഞങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയുമല്ല. എന്നാൽ ഞാൻ ഉത്തരം പറയാം. ഞാൻ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരനാണെന്നായിരിക്കും നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ അതു ശരിയല്ല. വേഷം മാറിയതിനാൽ ഞാനൊരു ഐറിഷ്കാരനാണ്.

ലണ്ടനിൽ ഒരാൾ രാത്രിയിൽ ഒരു ടാക്സിയിൽ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. വീടിന്റെ പടിഞ്ഞാറ് എത്തിയപ്പോൾ കാറിൽ തന്റെ ഒരു പവൻ വീണു കിടപ്പുണ്ടെന്നും അതെടുക്കാൻ ടോർച്ചുമായി വരാമെന്നും പറഞ്ഞു വീട്ടിലേക്കു കയറി. അയാൾ വീട്ടിലേക്കു കയറിയ തക്കനോക്കി ടാക്സിക്കാരൻ ഓടിച്ചുപോയി. ടാക്സിക്കാരൻ പിന്നീടു നോക്കിയപ്പോൾ പവൻ

അതിൽ വച്ചിരുന്നില്ലെന്നു മനസ്സിലായി. ടാക്സി പിടിച്ച ആൾ കൂലി കൊടുക്കുന്നതിനു മുമ്പാണ് കാരോടിച്ചു പോയത്.

ഒരു യുവതിക്കു പ്രസവവേദന തുടങ്ങി. അസ്വസ്ഥനും യുവാവുമായ ഭർത്താവ് വാർഡിനു വെളിയിൽ കാത്തിരുന്നു. ഓരോ മിനിറ്റു കഴിയു വ്വാഴും അയാൾ ഡോക്ടറുടെ അടുത്തുചെന്നു ഉൽക്കണ്ഠയോടെ വിവരം ചോദിക്കുമായിരുന്നു.

ഡോക്ടർക്ക് ഇതൊരു ശല്യമായി തോന്നി. ആ യുവാവ് അവിടെ നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവും ഇല്ലെന്നും അതു കൊണ്ട് വീട്ടിൽ പോയി രണ്ടു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു ഫോൺ ചെയ്താൽ മതിയെന്നും ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു.

യുവാവ് വീട്ടിൽ പോയി. രണ്ടു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു പെട്ടെന്നു ഫോൺ എടുത്തു വിളിച്ചു. അക്ഷമനായ യുവാവ് തെറ്റായ ഫോൺ നമ്പരാണ് വിളിച്ചത്. അത് ഒരു ക്രിക്കറ്റ് ക്ലബിന്റെ നമ്പരാണ്. ആ സമയം അവിടെ ഒരു ക്രിക്കറ്റു മാച്ചു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. എങ്ങ നെയുണ്ട് എന്നു യുവാവ് ആകാംക്ഷാഭരിതനായി ആരാഞ്ഞു. പെട്ടെന്ന് മറുപടിയും കിട്ടി. “വളരെ നന്ന്. Five are out. അഞ്ചെണ്ണം പുറത്തായി. Rest are rabbits” (റാബിറ്റ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ മോശക്കാരായ കളിക്കാർ എന്നത്രെ അർത്ഥം).

ഒരു റോമൻ കത്തോലിക്കാ വൈദികൻ കുമ്പസാരം കേട്ടുകൊണ്ടി രിക്കുകയായിരുന്നു. വൈദികന്റെ ക്വാർട്ടേഴ്സിനടുത്തായിരുന്നു അടുക്കള. കുമ്പസാരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കാത്തു നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്ന ഒരാൾ അടുക്കളയിലേക്ക് കയറി. അവിടെ തൂക്കിയിട്ടിരുന്ന ഒരു വലിയ കഷണം പന്നിഇറച്ചി അയാളെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ചു. കൊതി സഹിക്കാൻ കഴി യാതെ അതെടുത്തു അയാൾ ഓവർകോട്ടിനുള്ളിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചശേഷം കുമ്പസാരത്തിനായി മുട്ടുകുത്തി.

കുമ്പസാരവേളയിൽ, തന്റെ നെഞ്ചിൽ ഒരു വലിയ ഭാരം തൂങ്ങുന്നു ണ്ടെന്നും താൻ ഒരാളിന്റെ അടുക്കളയിൽ നിന്നു ഒരു വലിയ കഷണം പന്നി ഇറച്ചി മോഷ്ടിച്ചു എന്നും തനിക്ക് വളരെയധികം പാപബോധം ഉണ്ടെന്നും പറഞ്ഞു. താൻ ആ ഇറച്ചി ഇപ്പോൾ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെന്നും അത് അച്ചനു വേണമെങ്കിൽ നൽകാമെന്നും അയാൾ അറിയിച്ചു. തനിക്ക് വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ പുരോഹിതൻ അത് ആരിൽനിന്നു മോഷ്ടിച്ചുവോ ആ ആൾക്കു തിരിച്ചുകൊടുക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഇറച്ചിയുടെ ഉടമസ്ഥൻ അതു തിരിച്ചുവാങ്ങാൻ കൂട്ടാക്കുന്നില്ലെന്നതിനാൽ താൻ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നു കുമ്പസാരിക്കാൻ വന്ന വ്യക്തി ചോദിച്ചു. അങ്ങനെ യെങ്കിൽ അതു നിങ്ങൾ തന്നെ എടുത്തുകൊള്ളുക. അച്ചൻ നിർദ്ദേശിച്ചു.

അയാൾ അച്ചനു നന്ദി പറഞ്ഞു. പാപമോചനം ലഭിച്ച അയാൾ ഇറച്ചിയും കൊണ്ടു വീട്ടിലേക്കു പോയി.

തങ്ങളുടെ സഭകളുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെ പ്രസംഗത്തിൽ അന്വേഷിച്ചും കുറ്റംപറയുകയില്ലെന്ന വ്യവസ്ഥയിൽ ഒരു ബാപ്റ്റിസ്റ്റു വൈദികനും ആംഗ്ലിക്കൻ വൈദികനും തങ്ങളുടെ പ്രസംഗപീഠങ്ങൾ പരസ്പരം മാറാൻ തീരുമാനിച്ചു. ആംഗ്ലിക്കൻ വൈദികൻ പ്രസംഗമാരംഭിച്ചപ്പോൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. പ്രസംഗപീഠം പരസ്പരം കൈമാറിയപ്പോൾ മുഴുസ്സാണെന്നെ എതിർക്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. ഞാൻ ഇപ്പോൾ മുഴുസ്സാണെന്നുവെന്നെ എതിർക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, വേദപുസ്തകത്തിൽ നിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികളിലൂടെ അതിനെ ന്യായീകരിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ്.

ഒന്നാമത്, നോഹയുടെ കാലത്ത് വെള്ളം പെരുകി അതു ലോകത്തെ മുഴുവൻ മൂക്കി.

രണ്ടാമത്, ഹറവോയും സൈന്യവും ഇസ്രായേലുരെ അനുധാവനം ചെയ്തു. ചെങ്കൽ കടക്കുമ്പോൾ പൂർണ്ണമായും വെള്ളത്തിലാണ്ടു.

മൂന്നാമത്, പുതിയനിയമത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതകാലത്ത് 2000 പന്നികൾ കുന്നുകളിൽ നിന്ന് ഓടി കടലിൽ മുങ്ങിയെന്നു നാം വായിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

സെക്കൻഡ് ക്ലാസ് ടിക്കറ്റുള്ള ഒരു സ്ത്രീ ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ് കമ്പാർട്ടുമെന്റിൽ കയറിക്കൂടാൻ ശ്രമിച്ചു. സംശയം തോന്നിയ ടിക്കറ്റ് എക്സാമിനർ ചോദിച്ചു: “നിങ്ങൾ ഫസ്റ്റ് ക്ലാസാണോ?”

നിസ്സംശയം സ്ത്രീ മറുപടി നൽകി: “അതേ, ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്.” ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവർ ഫസ്റ്റ് ക്ലാസിൽ കയറി സസുഖം ഉപവിഷ്ടയായി.

ടിക്കറ്റ് എക്സാമിനർ വന്നു ടിക്കറ്റു പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അത് സെക്കൻഡ് ക്ലാസ്സിന്റേതാണെന്നു തെളിഞ്ഞു.

“ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സാണെന്ന് എന്തിനു പറഞ്ഞു” എന്ന് അവരോടു ചോദിച്ചു.

സ്ത്രീ ഉടൻ ഉത്തരം നൽകി: “ഞാൻ ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സ് ആണോ എന്നു താങ്കൾ തെരക്കി. അതേയെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ് തന്നെയെന്ന് ഇപ്പോഴും ഞാൻ തറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. ഞാൻ വാങ്ങിയത് ഒരു സെക്കൻഡ് ക്ലാസ് ടിക്കറ്റ് ആയിരിക്കാമെങ്കിലും.”

ടിക്കറ്റ് എക്സാമിനർ ഉൾപ്പെടെ എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷ

സമുന്നതനായ ഒരദ്ധ്യാപകൻ, മിഷനറി, രോഗശാന്തി വരം ലഭിച്ച ദൈവദാസൻ തുടങ്ങിയ നിലകളിലും ബിഷപ്പ് വാൾഷ് എവിടെയും അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ രംഗങ്ങളിലെല്ലാം ജനങ്ങളുടെ ആത്യന്തികമായ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിത വളർച്ചയ്ക്കായിരുന്നു അദ്ദേഹം ഊന്നൽ നൽകിയിരുന്നത്. ഇന്ത്യയിൽ ഒരു മിഷനറിയാകുന്നതിനായി വന്ന നാൾ മുതൽ ഈ മഹത്തായ ദൗത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ അദ്ദേഹം വ്യാപൃതനായി. ആസ്സാമിൽ ബിഷപ്പായിരുന്നപ്പോൾ തെക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ പ്രസംഗപര്യടനം നടത്തുകയും പ്രധാനപ്പെട്ട കൺവൻഷനുകളിൽ (മാരാമൻ, നിലയ്ക്കൽ മുതലായ) സുപ്രസിദ്ധ അമേരിക്കൻ മിഷനറിയാകുന്ന ഡോ. ഷെർവുഡ് എസ്റ്റിയുമൊന്നിച്ചു പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതേപ്പറ്റി തിരുവിതാംകൂറിലെ ബിഷപ്പായിരുന്ന ജി. എച്ച്. ഗിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതി: “ബിഷപ്പ് പാക്കൻ ഹാം വാൾഷ് ഒരു വലിയ ശക്തികേന്ദ്രമായിരുന്നു. അദ്ദേഹവും എസ്റ്റിയും ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു. അവർ അവധാനപൂർവ്വം തയ്യാറാക്കിയ കൺവൻഷൻ പ്രസംഗങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ സഭകൾക്കും ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രചോദനം പ്രദാനം ചെയ്തു. ആ ഉണർവ് നിലനിൽക്കുമെന്നു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.”

ഷെർവുഡ് എസ്റ്റിയുടെയും പാക്കൻ ഹാം വാൾഷിന്റെയും ശ്രമങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് നാഷണൽ മിഷനറി സൊസൈറ്റിയുടെ ഉത്തരകാനറയിലെ ഒരു സുവിശേഷപ്രവർത്തനം ഏറ്റെടുക്കാൻ മാർത്തോമ്മാ സഭയ്ക്ക് സാധിച്ചത്. അങ്ങനെ ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ ടീച്ചിംഗ് മിഷൻ ഇന്ത്യൻ സഭകളിൽ നിർണ്ണായകമായ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ കഴിഞ്ഞു.

ഒരു ആംഗ്ലിക്കൻ ബിഷപ്പായിരുന്നു എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാധീനം വിഭിന്ന സഭാതലങ്ങളിൽ പരിവർത്തിച്ചിരുന്നു. എല്ലാ സഭാവിഭാഗങ്ങളും ധ്യാനയോഗങ്ങൾ, പ്രസംഗങ്ങൾ, രോഗശാന്തിശുശ്രൂഷകൾ എന്നിവ നടത്താൻ ബിഷപ്പിനെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചു. ഇന്ത്യയിൽ രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷ നടത്തിയ ചർച്ച് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രഥമ ബിഷപ്പാണ് വാൾഷ്. അദ്ദേഹം രോഗികളുടെ തലയിൽ കൈ വെച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അവരിൽ പലർക്കും സുഖം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. കൊഡൈക്കനാലിൽ നടത്തിയ ഒരു കൺവൻഷനിൽ വെച്ചു ബിഷപ്പിനു ആഴമായ ഒരാദ്ധ്യാത്മിക അനുഭവം ഉണ്ടായതായി അദ്ദേഹം തന്നെ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അതിനുശേഷം കൊളംബോയിൽ നടത്തിയ ഒരു പ്രസംഗ

വേളയിൽ മരണാസന്നനായ ഒരു കുട്ടിക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ആ കുട്ടി അത്ഭുതകരമായി സുഖം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം വിശ്വാസത്താലുള്ള രോഗശാന്തിയെപ്പറ്റി കൂടുതൽ പഠിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രേരണ ഉണ്ടായി. വിശുദ്ധനായ യാക്കോബിന്റെ ലേഖനത്തിലെ “നിങ്ങളിൽ ദീനമായിക്കിടക്കുന്നവൻ സഭയിലെ മുപ്പതാറെ വരുത്തട്ടെ. അവർ കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ അവനെ എണ്ണപൂശി അവനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കട്ടെ. എന്നാൽ വിശ്വാസത്തോടു കൂടിയ പ്രാർത്ഥന ദീനക്കാരെ രക്ഷിക്കും. കർത്താവ് അവനെ എഴുന്നേൽപ്പിക്കും, അവൻ പാപം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവനോടു ക്ഷമിക്കും. എന്നാൽ നിങ്ങൾ രോഗശാന്തിവരേണ്ടതിനു തമ്മിൽതമ്മിൽ പാപങ്ങളെ ഏറ്റുപറഞ്ഞ് ഒരുവനുവേണ്ടി ഒരുവൻ പ്രാർത്ഥിപ്പിൻ” (യാക്കോബ് 5:14-16). ഈ ഭാഗം ബിഷപ്പിനെ കൂടുതൽ ആകർഷിച്ചു. രോഗികളെ സുഖപ്പെടുത്തുന്നതു സംബന്ധിച്ച സുനിശ്ചിതമായ വാഗ്ദാനം സഭയ്ക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹം കൂടുതലായി മനസ്സിലാക്കി.

രോഗികൾക്കുവേണ്ടി എണ്ണപൂശി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അതിനുവേണ്ടിയുള്ള അനുവാദത്തിന് അദ്ദേഹം മദ്രാസിലെ ബിഷപ്പായിരുന്ന വൈറ്റ് ഹെഡിന്റെ പേർക്കെഴുതുകയും അദ്ദേഹം സന്തോഷപൂർവ്വം അനുവദിക്കുകയും ഉണ്ടായി. തെലം പൂശിക്കൊണ്ടുള്ള ആദ്യത്തെ രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷ 1910-ൽ ബാംഗ്ലൂരിലെ വിക്ടോറിയ ആശുപത്രിയിൽ വച്ചാണ് നടത്തിയത്.

ഞായറാഴ്ച ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ആശുപത്രി സന്ദർശിക്കുക പതിവായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സന്ദർശിച്ച രോഗികളിൽ ഒരു ആംഗ്ലോ ഇന്ത്യാക്കാരനും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ രോഗി ദീർഘനാളുകളായി അവിടെ ചികിത്സ നടത്തി വരികയായിരുന്നു. ഒരു ഞായറാഴ്ച ഈ രോഗിയെ കാണാൻ പോകുമ്പോൾ “ഉപവസിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു അവനെ തെലം പൂശുക” എന്ന ഒരു ശബ്ദം ബിഷപ്പു കേട്ടു. അത്ഭുതമെന്നു പറയട്ടെ. ഈ രോഗിയെ സമീപിച്ചപ്പോൾ അയാളും ബിഷപ്പ് ഉപവസിച്ചു തനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

ഇത് ഒരു ദൈവവിളിയായി കണക്കാക്കി അയാളെ തെലം പൂശാൻ ആശുപത്രിയിലെ ഒരു വാർഡിൽ ഏർപ്പാടു ചെയ്തു. ഒരു ഇന്ത്യൻ വൈദികൻ ആരാധനയിൽ ബിഷപ്പിനെ സഹായിക്കാൻ തയ്യാറായി. ഒരു ലേഡി ഡോക്ടറും രോഗിയുടെ ഒരു സഹോദരിയും അയാളുടെ ബന്ധുക്കളിൽ ചിലരും ആശുപത്രിയിലെ മേട്രണ്ണും ഏതാനും നഴ്സുമാരും സന്നിഹിതരായിരുന്നു. ശുശ്രൂഷ കഴിഞ്ഞ ഉടൻ രോഗി പറഞ്ഞു. “വേദന എല്ലാം പോയി, അതു വീണ്ടും അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല.” വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിനു സുഖപ്പെടുത്താൻ കഴിയാത്ത ഒരു രോഗിയായിരുന്നു അത്. അയാളുടെ

കരളിനും ശ്വാസകോശത്തിനും പഴുപ്പു ബാധിച്ചിരുന്നു. ഡോക്ടർമാരായ തന്റെ ദാസന്മാരിൽക്കൂടിയും വിശ്വാസത്തോടുകൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരിൽ കൂടിയും ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്ന വസ്തുത ബിഷപ്പ് എപ്പോഴും അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. ഇരുകൂട്ടരുടെയും സഹകരണം ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ ദൈവം തിരുമനസ്സാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം സന്തോഷിക്കുമായിരുന്നു.

“ദൈവിക രോഗശാന്തി” എന്ന തന്റെ ലേഖനത്തിൽ സഭയ്ക്കു രോഗശാന്തിവരം ഉണ്ടെന്ന് അർത്ഥശങ്കയ്ക്കിടയില്ലാതെ അദ്ദേഹം സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. രോഗികളെ സുഖപ്പെടുത്താൻ ക്രിസ്തുവിനു മനസ്സും ശക്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. സഭ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയിൽ സഭാംഗങ്ങൾ ഒന്നടങ്കം പങ്കെടുത്തിരുന്നു എന്നും സഭയിലെ ഒരു വൈദികനെന്ന നിലയിൽ രോഗശാന്തി പ്രാർത്ഥന താൻ നടത്തിയിരുന്നു എന്നും കഴിവുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ മറ്റു വൈദികരെയും പങ്കെടുപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നും ബിഷപ്പ് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

ആത്മാവിന്റെയും ശരീരത്തിന്റെയും സൗഖ്യദാതാവായ ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കു രോഗികളെ നയിക്കാൻ അദ്ദേഹം ആദ്യം ശ്രമിക്കുന്നു. പശ്ചാത്താപത്തോടും വിശ്വാസത്തോടും അവരുടെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും ക്രിസ്തുവിനെ അറിയിക്കണമെന്നും രോഗികളെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കും. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മഹത്വം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു രോഗിയെ അദ്ദേഹം പ്രാപ്തനാക്കുന്നു. രോഗശാന്തി പ്രാർത്ഥനയും നടത്തുന്നു. രോഗികളുടെ ഒരുകത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം കൂടുതൽ ശക്തിയോടെ ഊന്നിപ്പറയുകയും ചെയ്യും.

ശരീരത്തിനു സുഖം നൽകുന്ന ആൾ അടുത്തു വരുമ്പോൾ ആത്മാവിനു സൗഖ്യം തരുന്ന ആളെ ആട്ടിപ്പറത്താക്കരുത്. ആത്മാവിനെ സൗഖ്യപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്ക് കൊണ്ടുവരണം. ക്രിസ്തുവിൽ ജീവിതം സമർപ്പിക്കുന്നതിനായി വിശ്വാസത്തിന് ആഴം വർദ്ധിക്കണം.

അതുകൊണ്ട് തെലംപുശിയുള്ള രോഗശാന്തി പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു മുമ്പ് ബിഷപ്പ് രോഗിയെ വിശ്വാസത്തോടെ ഒരുകുന്നു. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിലും സിലോണിലും രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷ നടത്തിയപ്പോൾ അനേക ശതം ആളുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനയിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുകയുണ്ടായി.

വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ നടത്തിയ രോഗശാന്തി പ്രാർത്ഥനയുടെ ശരിയായ റിക്കാർഡ് അദ്ദേഹം സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. സ്വന്തം രജിസ്റ്ററിന്റെ ആദ്യ പേജിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

“When sickness comes but not before,
God and doctor men adore,
When health returns and things are righted
God is forgot, and the doctor is slighted.”

സുഖം പ്രാപിക്കുന്ന ആളുകളുടെ പൊതുവായ സ്വഭാവം ഈ വരികളിൽ നിഴലിക്കുന്നുണ്ട്. രജിസ്റ്ററിന്റെ അവസാന ഭാഗത്തു രോഗശാന്തി പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുവേണ്ടി ഒട്ടധികം രോഗികൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനാലും തനിക്കു പേരുവിവരം എഴുതാൻ ക്ലാർക്കില്ലാത്തതിനാലും റിക്കാർഡു സൂക്ഷിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

രോഗശാന്തി പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്ന വൈദികനും വളരെയധികം ഒരുകാരെ ആവശ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. രോഗശാന്തി പ്രാർത്ഥന നടത്താൻ ദൈവം ഉപയോഗിക്കുന്ന വൈദികൻ പഠനം നടത്തുകയും സ്വന്തം കുറവുകൾ കണ്ടുപിടിച്ചു നികത്തുകയും ചെയ്യണം. രോഗികളുമായി ഇടപെടുമ്പോൾ മനുഷാസ്ത്രവും മാനസി കാപഗ്രഥനവും പ്രയോഗിക്കാനുള്ള അറിവും ഉണ്ടായിരുന്നേ തീരൂ. വൈദികൻ ദിനപ്രതി കൂടുതൽ ദൈവത്തോട് അടുക്കുകയും വളരെയധികം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ധ്യാനനിരതനായിരിക്കുകയും വേണം. സൗഖ്യം നൽകുന്നതിനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ കഴിവിൽ ആഴമായ വിശ്വാസവും വൈദികന് ആവശ്യമാണ്. രോഗികൾക്കുവേണ്ടി വളരേനേരം മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന നടത്തുകയും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു മുമ്പും പിമ്പും തൈലം പൂശിയശേഷവും രോഗിയുടെ സഹകരണം തേടുകയും വേണം.

പ്രാർത്ഥന അഭ്യർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള അനേകശതം പേർക്കായി നിത്യവും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും പ്രതിദിനം നീണ്ട കത്തുകൾ ഉൾപ്പെടെ 25 എഴുത്തുകൾ അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ചില കത്തുകൾ കാർഡിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ വാചകത്തിൽ നിർത്തുമായിരുന്നു. പേരുകൾ എല്ലാം രജിസ്റ്ററിൽ ചേർത്തും വിവിധ ഫയലുകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയും മറുപടി അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ബിഷപ്പ് ഈ ഫയലുകൾ നോക്കിയിരുന്നു. മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥനകൾ നടത്തി വന്നത്, ഗുരുതരമായ രോഗം ബാധിച്ചവർക്കു വേണ്ടി എന്നും പ്രാർത്ഥിച്ചു വന്നു. രോഗികളുടെ വിവരവും മറ്റും പെൻസിൽ കൊണ്ടാണു ഡയറിയിൽ എഴുതി വന്നത്. ഒരു രോഗി സുഖം പ്രാപിക്കുകയോ മരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അയാളുടെ പേരു ഡയറിയിൽ നിന്നു റബർകൊണ്ടു മാച്ചുകളയുകയും മറ്റൊരു പേര് അവിടെ എഴുതുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. കടലാസ് പാഴാക്കാതിരിക്കാനുള്ള ഒരു ഉപായമായിരുന്നു ഇത്.

വാർദ്ധക്യത്തിലും രോഗികൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും കത്തു

കൾ അയയ്ക്കുകയും ചെയ്ത ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ രോഗശാന്തി പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി ബിഷപ്പ് എം. ജെ അപ്പാസ്വാമി എഴുതുന്നു: “ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ജീവിതസായാഹ്നത്തിൽ ആയിരത്തോളം രോഗികൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മേശപ്പുറത്തു വച്ചിട്ടുള്ള നോട്ടുബുക്കുകൾ നോക്കി പ്രതിദിനം അഞ്ചു മണിക്കൂർ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ഓരോ രോഗിയുടെയും ആരോഗ്യവിവരങ്ങൾ നോക്കി പ്രത്യേകം മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥന നടത്തുകയും ചെയ്തു വന്നു.” ഡോക്ടർമാരുടെ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കാൻ അദ്ദേഹം എപ്പോഴും രോഗികളെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. രോഗിയെപ്പറ്റിയും രോഗവിവരത്തെപ്പറ്റിയും എന്നും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ലഭിക്കാനും ബിഷപ്പ് ആഗ്രഹിച്ചു.

ഒരു രോഗിയിൽ നിന്നു പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള അഭ്യർത്ഥന ലഭിച്ചാലുടൻ രോഗികൾക്കുള്ള ചില മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ അയച്ചു കൊടുക്കും. രണ്ടാഴ്ചയിലൊരിക്കലെങ്കിലും രോഗിയിൽ നിന്നു റിപ്പോർട്ട് ലഭിച്ചിരിക്കണം. ഇല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ പേരു രജിസ്റ്ററിൽ നിന്നു മാച്ചുകളയും. പലർക്കും പ്രാർത്ഥനമൂലം സമാധാനവും രോഗശാന്തിയും ലഭിച്ചതായി റിക്കാർഡിൽ നിന്നു വ്യക്തമാണ്.

ആലുവാ ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസ് സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന എം. തൊമ്മൻ തടാകത്തിൽ നിന്ന് 1957 ഡിസംബറിൽ ബിഷപ്പ് ഇങ്ങനെ എഴുതി: “എനിക്ക് എൺപത്തിയേഴ് വയസ്സാകുന്നതിനാൽ ഞാൻ പഴയതുപോലെ ഓടിനടക്കാതെ ഇവിടെത്തന്നെ തങ്ങുകയാണ്. എനിക്ക് ദിവസവും ഒൻപതു ബുക്കുകളിലായി എഴുതിയിട്ടുള്ള ആയിരം പേർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുക എന്ന വലിയ ചുമതല ചെയ്തുതീർക്കാനുണ്ട്. കൂടാതെ ദിവസവും 11 കന്തുകൾ അഥവാ കാർഡുകൾ എഴുതി അയയ്ക്കാനുണ്ട്.”

ദൈവത്തിന് എല്ലാവരെയും സുഖപ്പെടുത്താൻ കഴിവും ആഗ്രഹവുമാണ് എന്നാൽ സ്വന്ത പട്ടണമായ നസ്രേത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന് അവരുടെ അവിശ്വാസംമൂലം അത്ഭുതപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുപോലെ പരിശുദ്ധസഭയുടെ വിശ്വാസരാഹിത്യം മൂലം രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയ്ക്കു തടസ്സം നേരിടുന്നു എന്നും ബിഷപ്പ് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ രോഗശാന്തിവരത്തെ പരാമർശിച്ച് അനുഭവസ്വന്നനായ മാങ്ങാനം ക്രൈസ്തവാശ്രമം മുൻ ആചാര്യ റവ. കെ. കെ. ചാണ്ടി സ്ഥാനഭവങ്ങളെ മുൻനിർത്തി ഇങ്ങനെ എഴുതി:

വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലംമുതൽക്കേ എനിക്ക് ആലുവാ കോളജിലെ കെ. സി. ചാക്കോ സാർ ഉൾപ്പെടെ അഭിവന്ദ്യരായ ചില മഹത്

വ്യക്തികളെ ഗുരുക്കന്മാരായി ലഭിപ്പാനുള്ള ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചു. എന്നാൽ എന്റെ ഗുരുവും കർത്താവുംമായ ശ്രീയേശുക്രിസ്തു കഴിഞ്ഞാൽ, ബിഷപ്പ് പാക്കൻ ഹാം വാൾഷിനെയാണ് ഞാൻ എന്റെ ആത്മീയ ഗുരുവായി കരുതുന്നത്. ഓർമ്മ ശരിയെങ്കിൽ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ആദ്യം കാണുന്നത് 1931-ൽ കോട്ടയം സി.എം.എസ്. കോളജിൽ നടന്ന ആംഗ്ലിക്കൻ യംഗ് മെൻസ് കൺവൻഷനിൽ വെച്ചായിരുന്നു. നവഭാരതത്തിൽ സഭയുടെ സ്ഥാനം എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരു ഉജ്വല പ്രസംഗം ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ ശിഷ്യനും ഒരു ഉത്തമ ദേശാഭിമാനിയുമായ എസ്. കെ. ജോർജ്ജ് നടത്തി. അതെ തുടർന്ന് ഗ്രൂപ്പ് തിരിഞ്ഞ് നടന്ന ചർച്ചകളിൽ ബിഷപ്പ് നേതൃത്വം നൽകിയ ഗ്രൂപ്പിലായിരുന്നു ഞാൻ. തുടർന്ന് അദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിച്ച വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിലും പങ്കുകൊണ്ടു. ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണവും ആദർശപൂർണ്ണവുമായ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ വളരെയധികം എന്നെ ആകർഷിച്ചു. തുടർന്ന് മൂന്നുനാലു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം 1934-ൽ സാധു മത്തായിച്ചനും യോബ് സാറും (റവ. ജെ. പി. മുത്തേടത്ത്) ഞാനും ചേർന്നുള്ള ക്രൈസ്തവശ്രമം ഗ്രൂപ്പ് ആലപ്പുഴ രൂപമെടുത്തതിനെ തുടർന്നായിരുന്നു ഗുരുമുഖത്തുനിന്നു കൂടുതൽ പഠിപ്പാനും സ്നേഹത്തിൽ വളരുവാനുമുള്ള സന്ദർഭം ലഭിച്ചത്.

ആലപ്പുഴ ക്രിസ്ത്യൻ ചർച്ചിൽ വെച്ച് അദ്ദേഹം നടത്തിയ റ്റീച്ചിംഗ് മിഷനും രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയും ആയിരുന്നു ആ സന്ദേശം. യേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയിലേക്ക് താൻ വിളിക്കപ്പെടുവാനുണ്ടായ സന്ദർഭത്തെപ്പറ്റിയും തുടർന്ന് ആ വിഷയത്തിൽ തനിക്കുണ്ടായ ചില അത്ഭുതകരമായ അനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതന്നു. അവയിലൊന്ന് ഇപ്പോൾ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. ഒരു മത്തുരോഗിക്കു ലഭിച്ച സൗഖ്യം. ഒരു വൈദികൻ മാത്രമായിരുന്ന കാലത്താണെന്നു തോന്നുന്നു.

കാലിൽ മത്തു വന്നു വീങ്ങിയ ആ രോഗി അദ്ദേഹം നടത്തിയ രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷാവേളയിലാണ് സൗഖ്യം പ്രാപിച്ചത്. തലയിൽ കൈ വെച്ചുള്ള തൈലാഭിഷേക പ്രാർത്ഥനയെ തുടർന്ന് അയാളുടെ കാലിൽ നിന്ന് ഒരു ദ്രാവകം പൊട്ടിഒഴുകി കാൽ ചൊങ്ങിയാണ് അയാൾക്കു സൗഖ്യം ലഭിച്ചത്. രോഗശാന്തിവരം സഭയ്ക്ക് ആകമാനം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നൽവരമാണെന്നും ശുശ്രൂഷകന്റെ ഒരു പ്രത്യേക കഴിവൊന്നുമല്ല രോഗശാന്തി കൈവരുത്തുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു തന്നു. അദ്ദേഹത്തെ കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഗുരുതരമായ രോഗം ബാധിച്ച ചില പ്രിയപ്പെട്ടവർക്കുവേണ്ടി ഹൃദയനൊമ്പരത്തോടുകൂടി ഞാൻ ചെയ്ത ചില പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് അത്ഭുതകരമായ മറുപടി ലഭിച്ച അവസരങ്ങൾ എന്റെ ഓർമ്മയിൽ വന്നു. ദൈവരാജ്യ പ്രവർത്തനത്തിലെ

ഒരു പ്രത്യേക ദൗത്യമായ രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയിൽ സഭാനാഥനായ ക്രിസ്തുവിനോടു ചേർന്ന് പ്രവർത്തിപ്പാൻ ഞാനും വിളിക്കപ്പെടുന്നു എന്നെനിക്കു തോന്നി.

അത്യാസന്നനിലയിൽ കിടന്ന ഒരു രോഗിയുടെ വീട്ടിൽ ആ മീറ്റിംഗിനെ തുടർന്ന് ചെന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കാൻ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ട അദ്ദേഹം, അവിടേയ്ക്ക് ചെല്ലുവാൻ എന്നെയും കൂടി ക്ഷണിച്ചു. ആ രോഗിക്കും അത്ഭുതകരമായി സൗഖ്യം ലഭിച്ചു. യേശു സ്ഥാപിച്ച ആദ്യത്തെ സാക്രമെന്റ്, രോഗശാന്തിക്കുവേണ്ടിയുള്ള തൈലാഭിഷേകം ആയിരുന്നുവെന്നും, വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന രോഗശാന്തിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു കൃപാമുഖാന്തരം കൂടി ആകുന്നുവെന്നും ബിഷപ്പ് വാൾഷ് പ്രസ്താവിച്ചു. ആദ്യസഭയിൽ വിശ്വാസത്താലുള്ള രോഗശാന്തി ഒരു സാർവ്വത്രിക അനുഭവമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ അനുഭവം ഈ കാലത്ത് സഭയിൽ വിരളമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നും പട്ടക്കാർ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയോടു ചേർന്ന് രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയും ആവശ്യാനുസരണം നടത്തേണ്ടതാണെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ക്രൈസ്തവാശ്രമങ്ങൾ ഈ ശുശ്രൂഷയിൽ കൂടുതൽ പങ്കാളിത്തം വഹിച്ച് സഭകൾക്ക് സൽപ്രഭവന നൽകേണ്ടതാണെന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു. ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ആ വിഷയത്തിൽ തടാകം ആശ്രമം വഴി ശ്രദ്ധേയമായ നേതൃത്വമാണ് നൽകിയത്.

ഒരു ആശ്രമാംഗം എന്ന നിലയിൽ ഞാനും പട്ടം സ്വീകരിച്ച് രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയിൽ പങ്കാളി ആകണമെന്ന് ബിഷപ്പ് വ്യക്തിപരമായി പറഞ്ഞ് എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. തുടർന്ന് ചില വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമാണെങ്കിലും ദൈവിളികേട്ട് ഞാൻ പട്ടം ഏൽക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. എന്നറിഞ്ഞതിൽ സന്തുഷ്ടനായ അദ്ദേഹം അനുഗ്രഹകരമായ ഒരു സന്ദേശം എനിക്ക് അയച്ചുതന്നു. അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ച് നിർവ്വഹിച്ചു വന്ന ധ്യാനയോഗങ്ങളോടു ചേർന്നുള്ള രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷാവേളയിൽ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ചെറുകാസായും പീലാസായും എനിക്കു സമ്മാനിക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശത്തോടുകൂടി മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് തിരുമേനി മിസ്സിസ് വാൾഷിനെ ഏല്പിക്കുകയുണ്ടായി. അവ എനിക്കു വേണ്ടി 'തടാകത്തിലെ മമ്മി' (മിസ്സിസ് വാൾഷ്) പ്രത്യേകം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട മനോഹരമായ ഒരു കാസ്കറ്റിൽ അടക്കം ചെയ്ത് എന്റെ ബഹുമാന്യ സ്നേഹിതനും തടാകം ആശ്രമാചാര്യയുമായിരുന്ന ഫാ. കെ. സി. വർഗ്ഗീസിന്റെ കൈയിൽ ഓർഡിനേഷൻ സമ്മാനമായി കൊടുത്തയച്ചു. ആ വിശുദ്ധ ഉപകരണങ്ങൾ ഞാൻ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴെല്ലാം അദ്ദേഹം എന്നിൽ അർപ്പിച്ച സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങളുടെ സ്മരണ എന്നിൽ ഉണർത്തി വിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരതയുള്ളവനായിരിപ്പാൻ സഹായിക്കുന്നു. ഞാൻ പട്ടം ഏറ്റതിനുശേഷം ആശ്രമത്തിൽ വെച്ചു നടത്തിയ ആദ്യത്തെ രോഗശാന്തി

ശുശ്രൂഷയിൽ, തലയിൽ കൈവെച്ചുള്ള തൈലാഭിഷേക പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് വിധേയരായ ചില രോഗികൾ അത്ഭുതകരമായി രോഗശാന്തി പ്രാപിച്ചത് ഈ അവസരത്തിൽ കൃത്യത്തോപർവ്വം സ്മരിക്കുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു നേതാവായ ഇ. എം. എസ്. നമ്പൂതിരിപ്പാടുമായി, പട്ടം ഏൽക്കുന്നതിനു മുമ്പു ഇടപെടുവാനും, തുടർന്ന് അദ്ദേഹം ആശ്രമം സന്ദർശിപ്പാനും ഇടയായിട്ടുണ്ട്. പട്ടം ഏറ്റശേഷം കുപ്പായവേഷത്തിൽ എന്നെ കണ്ട അദ്ദേഹം 'ഇത് എന്നായിരുന്നു, എന്തിനായിരുന്നു?' എന്ന് ചോദിച്ചു. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ഒരു സുപ്രധാന ഘടകമായ രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയിൽ ഭാഗഭാക്കുകുവാൻ പട്ടക്കാരനാകുന്നത് സഹായകരമായിരിക്കുമെന്നുള്ള ബോധ്യത്തിലാണ് അപ്രകാരം ചെയ്തതെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

പട്ടം ഏറ്റതിനുശേഷം ആശ്രമത്തിൽ നടന്ന രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷാവേളയിൽ ചില രോഗികൾക്കു ലഭിച്ച അത്ഭുതകരമായ സൗഖ്യത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ പറഞ്ഞത് അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടു. യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിലായിരുന്നപ്പോൾ ചെയ്തതുപോലെയുള്ള അത്ഭുതകരമായ ചില രോഗശാന്തി പ്രവൃത്തികൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ ചെയ്തുവന്ന ബിഷപ്പ് വാൾഷാണ് പട്ടം ഏൽക്കുവാനും, ആ പ്രവർത്തനത്തിൽ തൽപരനാകുവാനും എനിക്കു പ്രത്യേക പ്രേരണ നൽകിയതെന്ന് ഞാൻ അറിയിച്ചു.

നമ്പൂതിരിപ്പാട്, ബിഷപ്പിന്റെ ശ്ലാഘനീയമായ രോഗശാന്തി പ്രവർത്തനത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റും വളരെ കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞ് ബഹുമാനപുരസ്കാരം അദ്ദേഹത്തെ സ്മരിക്കുകയുണ്ടായി. ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ 100-ാം ജന്മദിനം പ്രമാണിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അരുണോദയത്തിന്റെ 'കമ്മ്യൂണിറ്റിസ് ആശ്രമം സ്പെഷ്യലി'ന്റെ മുഖലേഖനത്തിൽ ഞാൻ ഏതാണ്ട് ഇപ്രകാരം എഴുതി.

സാമൂഹ്യ നീതിയെപ്പറ്റിയും സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതിയുടെ രൂപാന്തരത്തെപ്പറ്റിയും ബിഷപ്പ് വാൾഷ് അത്യധികം തൽപരനായിരുന്നു. അട്ടപ്പാടി മലമുകളിലെ ആദിവാസികൾക്കു വേണ്ടിയും, ചുറ്റുപാടുമുള്ള ഗ്രാമീണരുടെ നാനാമുഖമായ അഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടിയുമൊക്കെ തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ സേവനങ്ങളെല്ലാം സുവിശേഷത്തിൽ അന്തർവേദിച്ചിരിക്കുന്ന സാമൂഹ്യാഭാരണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടങ്ങാത്ത താൽപര്യമാണ് പ്രകടമാക്കുന്നത്. സ്നേഹം അതിൽനിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന ഐക്യം, സത്യം, നീതി, സമാധാനം എന്നതായിരുന്നു ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ ജീവിതസന്ദേശം. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മാർഗ്ഗമായ സ്നേഹം അല്ലാതെ തിന്മയെ നേരിടുവാനും അതിന്മേൽ വിജയം നേടുവാനും മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവും ഇല്ലെന്നും, മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനുള്ള

ഏക അടിസ്ഥാനം സ്നേഹം മാത്രം ആകുന്നു എന്നുമുള്ള പ്രതിജ്ഞ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഫെലോഷിപ്പ് ഓഫ് റെക്കൺസിലിയേഷന്റെ ഇന്ത്യൻ ശാഖയുടെ ഒരു സ്ഥാപകാംഗമായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

മാങ്ങാനം ആശ്രമത്തിൽ 1950-ൽ ചേർന്ന ഒരു സുഹൃത്സമ്മേളനത്തിലാണ് ഇന്ത്യൻ എഫ്.ഒ.ആർ. രൂപമെടുത്തത്. ആ സമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടിയ സംഘാടകസമിതിയിലെ ഒരു പ്രമുഖ അംഗമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അക്രമരാഹിത്യത്തിൽ അടിയുറച്ചു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് ആദിമസഭയിലെപ്പോലെ യാതൊരു പരിതഃസ്ഥിതിയിലും യുദ്ധത്തിൽ സഹകരിക്കയില്ല എന്ന നിലപാടിൽ എഫ്.ഒ.ആറിനോട് ചേർന്ന് നിലകൊണ്ട ഇന്ത്യയിലെ ചുരുക്കം ചില ബിഷപ്പുമാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായിരുന്നു സ്മര്യപുരുഷൻ.

മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന അക്രമരാഹിത വിമോചന സമരത്തിന് ഹൃദയപൂർവ്വമായ പിന്തുണ നൽകിയ ചുരുക്കം ചില ബ്രിട്ടീഷുകാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു ബിഷപ്പ് വാൾഷ്. ഭിന്നിച്ചിരുന്ന മലങ്കരസഭയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള അനുരഞ്ജന പവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നവർക്ക് സജീവപിന്തുണ നൽകുകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പൊതുജീവിതത്തിൽ സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയ ബന്ധങ്ങളിൽ സ്നേഹം സജീവം പ്രകടമാക്കുക എന്നത് സുവിശേഷ സാക്ഷ്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും സുപ്രധാന ഘടകമാകുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. സഭയിൽ അവിവാഹിത സംഘങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യം അദ്ദേഹം വിലമതിച്ചു. എങ്കിലും, അടുത്തപടി അവിവാഹിതർ മാത്രമല്ല സാധാരണ കുടുംബജീവിതത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരും ഗിരിപ്രഭാഷണത്തിലെ പ്രമാണങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ കൂട്ടുകൂടുംബ കമ്മ്യൂണിറ്റികളായി ജീവിച്ച് 'ദൈവരാജ്യം ഈ ഭൂമിയിൽ' എന്ന ആശയത്തിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി. അപ്രകാരം ഒരു കമ്മ്യൂണിറ്റിയായിട്ടാണ് തടാകം ആശ്രമം ഉടലെടുത്തത്.

വിവിധ ആശ്രമങ്ങളിലെ അംഗങ്ങൾ സമ്മേളിക്കുന്ന ഇന്റർ ആശ്രമം കോൺഫ്രൻസിന്റേതായ ഒരു സന്ദേശത്തിന് രൂപംകൊടുത്തുകൊണ്ട് ബിഷപ്പ് വാൾഷ് എഴുതി. പെന്തിക്കോസ്തിനുശേഷം ക്രൈസ്തവസഭയുടെ പൊതുജീവിതത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായ സ്നേഹവും വിശുദ്ധിയും ആശ്രമാംഗങ്ങളായ ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ മാതൃകയായി കാണുന്നു. വിശ്വസിച്ചവരുടെ കൂട്ടം ഏകാത്മാവും, ഏക ഹൃദയവും ഉള്ളവരായിരുന്നുവെന്നും, അവർക്കുള്ളതൊന്നും സ്വന്തമെന്ന് പറഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നും, സർവ്വവും അവർക്ക് പൊതുവായിരുന്നുവെന്നും, ഉള്ള ആദ്യസഭയുടെ സാക്ഷ്യം സഭാഗാത്രത്തിൽ വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെടേണ്ടതാണ്. മുട്ടുള്ള

വരാരും അവരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഓരോരുത്തൻ അവനവന്റെ പ്രാപ്തി അനുസരിച്ച് പൊതുവിൽ വയ്ക്കുകയും, അവനവന്റെ ആവശ്യമനുസരിച്ച് വിഭാഗിക്കുകയും ആണ് അവർ ചെയ്തത്. ഇത് ഒന്നും ശക്തി അഥവാ അക്രമം കൊണ്ട് കൈവരുത്തിയ ഒരു പൊതുഅനുഭവം ആയിരുന്നില്ല, പിന്നെയോ സ്നേഹത്തിന്റെ നിർബന്ധത്തിൽ നിന്ന് ഉത്ഭുതമായ ഒരു കമ്മ്യൂണിസം ആയിരുന്നു. ആനന്ദസമ്പൂർണ്ണമായ പൊതു ആരാധന, ഹൃദയോല്ലാസത്തോടുകൂടിയുള്ള പൊതുഭക്ഷണം, ദൈവരാജ്യസുവിശേഷഘോഷണം എന്നിവ അവരുടെ പ്രതിദിന അനുഭവങ്ങളായിരുന്നു.

ആദ്യ ക്രിസ്ത്യാനികളെ 'ആദ്യ ക്രൈസ്തവാശ്രമക്കാർ' എന്ന് അദ്ദേഹം ആ സന്ദേശത്തിൽ നാമകരണം ചെയ്തു. ആശ്രമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ സ്വഭാവങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് സന്ദേശം ഇപ്രകാരം ഉപസംഹരിച്ചു. "പ്രിയപ്പെട്ട ആശ്രമസന്ദോഹരങ്ങളേ, പൊതു ആരാധന, കൂട്ടായ്മ, പൊതുഭക്ഷണം, പൊതുജോലി, സുവിശേഷസാക്ഷ്യം എന്നിവയ്ക്ക് ശക്തീകരണം നൽകിക്കൊണ്ട് യാതൊന്നും നമ്മുടെ ഐക്യത്തെ തകർക്കുവാൻ അനുവദിക്കാതെ ജാഗ്രത പാലിപ്പാൻ ശ്രദ്ധിപ്പിൻ."

സഭൈക്യത്തിനുവേണ്ടി ക്രൂശുവഹിക്കുക തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെയും എല്ലാ ആശ്രമങ്ങളുടെയും ഒരു സുപ്രധാന സാധനമായിട്ടാണ് ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ദർശിച്ചത്. മാങ്ങാനം ആശ്രമം സ്ഥാപകരായ മൂവരും ചർച്ച് ഓഫ് ഇന്ത്യയുടെ അംഗങ്ങളായിരുന്നെങ്കിലും ക്രൈസ്തവാശ്രമം ഒരു എക്യുമെനിക്കൽ സമൂഹമായി രൂപപ്പെടുവാൻവേണ്ടി ഞങ്ങൾ എടുത്ത തീരുമാനത്തിൽ വാൾഷ് തിരുമേനി അത്യന്തം സന്തുഷ്ടി പ്രകടിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ ആദ്യത്തെ അഡ്വൈസറി ബോർഡിൽ അദ്ദേഹം അംഗമായിരിക്കുവാൻ സമ്മതിച്ചു. മാത്രമല്ല, ആശ്രമഗ്രൂപ്പിന്റെ ആ തീരുമാനത്തോട് വിയോജിച്ച ആ സഭയിലെ ചില നേതാക്കളെ അവരുടെ എതിർപ്പിൽ നിന്നു പിന്തിരിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം സ്വാധീനം ചെലുത്തുകയും ചെയ്തു.

സഭയുടെ സുവിശേഷസാക്ഷ്യം യഥാർത്ഥമാകണമെങ്കിൽ അതിലെ ഭിന്നതകൾ നീക്കേണ്ടത് സുപ്രധാനമെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. മലങ്കരസഭയിലെ ഭിന്നതകൾ നീങ്ങി സഭയെ സുവിശേഷ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് ഉണർത്തുക എന്ന ലാക്ക് മുൻനിർത്തിയാണ് ചർച്ച് ഓഫ് ഇന്ത്യയിലെ ഒരു ബിഷപ്പായിരുന്ന അദ്ദേഹം ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടേതായ ഒരു ആശ്രമസ്ഥാപനത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിയത്. അദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന കുർബ്ബാനയിൽ ആ ആശ്രമത്തിലെ അംഗങ്ങൾക്ക് ഭാഗഭാക്കുകുവാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. തന്റെ ശിഷ്യനും ആശ്രമാചാര്യനുമായ വർഗ്ഗീസ്

അച്ചൻ അനുഷ്ഠിച്ചു വന്ന കുർബ്ബാനയിൽ ഭാഗഭാക്കാകുവാൻ ബിഷപ്പ് വാൾഷിനും അനുവാദമില്ലായിരുന്നു. അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരുന്ന വേർപാടിന്റെ തീവ്രവേദനയാകുന്ന ക്രൂശ്, സഭൈക്യം സാധ്യമാകുന്നതുവരേക്കും വഹിപ്പാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറാകുകയാണ് ചെയ്തത്.

മലങ്കരസഭയ്ക്കു മാത്രമല്ല, മറ്റെല്ലാ സഭകൾക്കും ദൈവരാജ്യ സുവിശേഷത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പുതിയ ദർശനവും പ്രബുദ്ധതയും ലഭ്യമാകുവാൻ വാൾഷ് തിരുമേനി സ്വയം ചിലവഴിക്കുകയായിരുന്നു. ശിശുതുല്യമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയും തുളുമ്പുന്ന സ്നേഹവും നർമ്മബോധവും ഒരിക്കലേക്കിലും അദ്ദേഹവുമായി ഇടപെടുവാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളവർക്ക് മറക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല.

കുഷ്ഠരോഗിയെ ചുംബനം ചെയ്തും ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിച്ചും സൂര്യചന്ദ്രാദികളെയും പക്ഷിമൃഗാദികളെയും സഹോദരങ്ങളായി സംബോധന ചെയ്തും അത്ഭുതകരമായി ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം പ്രതിബിംബിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിച്ചിരുന്ന അസ്സീസിലെ വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസിന്റെ എട്ടാം ശതാബ്ദി നാം കൊണ്ടാടുന്ന അവസരമാണല്ലോ ഇത്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലും താദൃശ സ്നേഹനിറവിൽ രോഗാതുരമായ സമൂഹത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും ശാന്തി ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ട് നമ്മുടെ ഇടയിൽ ജീവിച്ച ഒരു വിശുദ്ധനായിരുന്നു ഹെർബർട്ട് പാക്കൻ ഹാം വാൾഷ്. അദ്ദേഹത്തോടുള്ള അതിരറ്റ കടപ്പാടുകൾ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണനായ ആ വിശുദ്ധന്റെ സ്മരണയ്ക്കു മുമ്പിൽ എന്റെ ആദരാഞ്ജലികൾ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയെപ്പറ്റി വേദപുസ്തകത്തേയും സ്ഥാനുഭവങ്ങളെയും മുൻനിർത്തി റവ. സി. പീലിപ്പോസ് അത്യാൽ, തിരുവല്ല ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പും ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലും അതിനുശേഷവും രോഗസൗഖ്യവും രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷകളും നടന്നുവന്നു. ഇന്നും അതു തുടരുന്നു. പല വ്യക്തികൾ പല വിധത്തിൽ ഈ രംഗത്തുണ്ട്. ചിലർ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിലും മറ്റു ചിലർ അല്ലാതെയും രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷ നടത്തുന്നു.

സത്യസുവിശേഷം ഘോഷിക്കുന്നിടത്ത് - പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ശുദ്ധീകരണത്തിനും ശക്തീകരണം നൽകുന്നിടത്ത് - ആളുകൾ എല്ലാം പൂർണ്ണ സമർപ്പണത്തിലേക്കു വരുകയും രോഗത്തിൽ നിന്നും പൈശാചിക ശക്തികളിൽ നിന്നും മോചനം പ്രാപിച്ചു ശരീരത്തിലും ആത്മാവിലും ആരോഗ്യമുള്ളവരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ തങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന രോഗശാന്തി ക്ഷണഭംഗരമായിത്തീരാതെ നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആത്മിക രോഗശാന്തിയെക്കുറിച്ച് പൊതുവെ ആളുകളുടെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ചത് ജയിംസ് മുർഹിക്സൻ എന്ന ആളാണ്. അദ്ദേഹം ലോകപര്യടനവേളയിൽ 1920-ൽ ഇന്ത്യയിലെയും ഏഷ്യയിലെയും യൂറോപ്പിലെയും വിവിധ രാജ്യങ്ങളും സന്ദർശിക്കുകയും സുവിശേഷയോഗങ്ങൾ നടത്തുകയും ഒട്ടധികം പേരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തി സൗഖ്യദായകമായ ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനം ആകർഷിക്കുകയും പലർക്കും രോഗശാന്തി ലഭിക്കുകയും ഉണ്ടായി. ഇന്ത്യയിലെ പല പ്രധാന നഗരങ്ങളിലും അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചു. ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും സഭാധ്യക്ഷന്മാരുടെയും അതിഥിയായിട്ടാണദ്ദേഹം താമസിച്ചു വന്നത്. കോട്ടയത്തും തിരുവല്ലയിലും മൂന്നു ദിവസം വീതം രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷ നടത്തി. കോട്ടയത്ത് ആംഗ്ലിക്കൻ ബിഷപ്പ് ഗില്ലിന്റെ അതിഥിയായിരുന്നു. കോട്ടയത്തെ പ്രഥമയോഗത്തിൽ മൂന്നു റിൾപരം പേർ രോഗശാന്തിപ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി മുട്ടുകുത്തി. 1920 നവംബർ 24-ാം തീയതി അദ്ദേഹം തിരുവല്ല സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ വിവിധ ജാതിമതസ്ഥരായ ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടം അവിടെ തടിച്ചുകൂടി. ബിഷപ്പ് ഗിൽ, മാർത്തോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഏബ്രഹാം സഫ്രഗൻ എന്നിവരാണ് യോഗത്തിനു നേതൃത്വം നൽകിയത്. പ്രസംഗം ചെറുകര സി. പി. പീലിപ്പോസ് കശ്ശിശ്ശ തർജ്ജമ ചെയ്തു. വിവിധ ജാതിക്കാർ രോഗശാന്തിക്കായി മുട്ടുകുത്തി പ്രാർത്ഥിച്ചു. പലർക്കും സുഖം ലഭിച്ചു. വളഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന ഒരു ബാലിക രണ്ടു കാലും നിവർന്നു സുഖം പ്രാപിച്ചു. മൂന്നു വർഷമായി കാഴ്ചയില്ലാതിരുന്ന ഒരാൾ കാഴ്ച പ്രാപിച്ചു വീട്ടിലേക്കു നടന്നുപോയി. ഇക്കാര്യങ്ങൾ ഹിക്സന്റെ യാത്രാവിവരണത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

അതിനുശേഷം ഈ രംഗത്തു കാണുന്ന ശ്രേഷ്ഠനായ വ്യക്തി ബിഷപ്പ് പാക്കൻ ഹാം വാൾഷാണ്. ഹിക്സൻ ഒരു വൈദികനോ, വൈദ്യനോ, ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനോ ഗ്രന്ഥകാരനോ അല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ഇതെല്ലാമായിരുന്നു. ഹിക്സനു ചില പ്രത്യേക ആത്മികവരങ്ങൾ ലഭ്യമായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് പ്രത്യേക രോഗശാന്തിവരമൊന്നും അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. “വിശ്വാസത്തോടും സമർപ്പണത്തോടുംകൂടി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്നു. ദൈവം ഫലം തരുന്നു” എന്നാണ് ബിഷപ്പ് വാൾഷ് പറയുന്നത്. ഹിക്സനു ലോകമെങ്ങും പ്രചാരണം നടത്തി അനേകായിരങ്ങളെ ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനം ആകർഷിക്കാൻ സാധിച്ചു. എന്നാൽ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് സ്ഥാനമാനങ്ങൾ വലിച്ചെറിഞ്ഞശേഷം താണിറങ്ങി നിശ്ശബ്ദ സേവനത്തിലൂടെ ഒട്ടധികംപേർക്ക് ശാരീരികവും ആത്മികവുമായ സൗഖ്യവും ശാന്തിയും നൽകി അവരെ ദൈവരാജ്യത്തിലേക്ക് അടുപ്പിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

ലോകപ്രശസ്തരായ ഡോ. സ്റ്റാൻലി ജോൺസ്, ബിഷപ്പ് ഗോർ, സാധു സുന്ദരസിംഗ്, ഡോ. കഗാവ മുതലായവർ മാരാമൺ കൺവൻഷനിലെ പ്രധാന പ്രസംഗകരായിരുന്നു. അതുപോലെ ബിഷപ്പ് വാൾഷും ഒരു വർഷം പ്രധാന പ്രസംഗകനായിരുന്നു. കൺവൻഷൻ ദിവസങ്ങളിൽ രാവിലെ ഡോക്ടർമാർ, വൈദികർ, രോഗശുശ്രൂഷയിൽ താല്പര്യമുള്ളവർ എന്നിവർക്കുവേണ്ടി മാത്രം രസകരമായും കാര്യമാത്രപ്രസക്തമായും ബൈബിൾക്ലാസ്സുകളും കോഴഞ്ചേരി പള്ളിയിൽവെച്ചു നടത്തിയിരുന്നു.

ബിഷപ്പ് വാൾഷിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ പ്രധാനമായി ഓടിയെത്തുന്നതും ഞാൻ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താൻ ശ്രമിച്ചതുമായ കാര്യങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

1. എല്ലാ ദിവസവും ക്രമമായി ദൈവസംസർഗ്ഗത്തിൽ ഏർപ്പെട്ട ഒരാൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭാതജാഗരണം, ധ്യാനം, വർജ്ജനസ്വഭാവം, മൗനാചരണം തുടങ്ങിയ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ എല്ലാം സ്തുത്യർഹം തന്നെ. “ഞാൻ നിന്റെ വചനങ്ങളെ കണ്ടെത്തി ഭക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. നിന്റെ വചനങ്ങൾ എന്നിന്നു സന്തോഷവും എന്റെ ഹൃദയത്തിനു ആനന്ദവും ആയി” (യെരമ്യാവ് 15:16). “അവന്റെ വായിലെ വചനങ്ങളെ എന്റെ ആഹാരത്തേക്കാൾ ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു” (ഇയ്യോബ് 23:12).

ചിലർ “No Bible, No Meals” എന്ന തീരുമാനം എടുക്കാറുണ്ട്. വേദപുസ്തകമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും മൂന്നും മാസത്തേക്കു വായിക്കുകയില്ലെന്ന് ഒരിക്കൽ ഒരാൾ തീരുമാനിച്ചു. ലോകവാർത്തകളും മരണവാർത്തകളും പത്രം വായിക്കുന്നവരിൽ നിന്നും പറഞ്ഞുകേൾക്കാമല്ലോ. താങ്കളും ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുക എന്ന് ഒരാൾ എനിക്ക് എഴുതി അയച്ചു. പലരുടെയും ധ്യാനം പല സമയത്തും പലവിധത്തിലുമാണ്. സങ്കീർത്തനക്കാരൻ അർദ്ധരാത്രിയിൽ ദൈവത്തെ സ്തുതിപ്പാൻ എഴുന്നേൽക്കുന്നു.

മാധം ഗയോൺ എന്ന പ്രസിദ്ധയായ ക്രിസ്തുഭക്ത ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “വളരെക്കാലമായി ഞാൻ അർദ്ധരാത്രിയിൽ എഴുന്നേറ്റു ദൈവവുമായി സംസർഗ്ഗം ചെയ്യുന്നു. ദൈവം ആ സമയത്ത് എന്നെ ഉണർത്തുന്നു. ഞാൻ ആ സമയത്ത് ദൈവസാന്നിധ്യത്തിൽ മുഴുകി ദൈവശക്തിയിൽ ഒഴുകുന്നു. നദികൾ എപ്രകാരം സമുദ്രത്തിൽ ചെന്നു ലയിക്കുന്നുവോ അതുപോലെയുള്ള ഒരു അനുഭവം എന്നിന്നും ഉണ്ടാകുന്നു. എന്റെ ഹൃദയം സന്തോഷംകൊണ്ടു നിറയുന്നു.”

എന്നാൽ കൃത്യാന്തരബാഹുല്യത്താൽ ഇതിനെല്ലാം സമയം എവിടെ എന്ന് നാം ചോദിച്ചേക്കാം. പ്രധാനമായതിനു പ്രഥമസ്ഥാനം നൽകണം. മുത്തു വിലയേറിയതായി കണ്ടാൽ എന്തു വിലകൊടുത്തും അതു

വാങ്ങണം (മത്തായി 13:46) എന്നു മാത്രമേ അതിനുത്തരം പറയാനുള്ളൂ. “ദൈവമേ നീ എന്റെ ദൈവം. അതികാലത്തെ ഞാൻ നിന്നെ അന്വേഷിക്കും” എന്ന് സങ്കീർത്തനക്കാരനോടു ചേർന്നു നമുക്കു പറയാം.

ഒരു ദിവസം തിരുവല്ലാ എസ്.സി. സെമിനാരിയിലെ ഒരു പ്രധാന യോഗത്തിൽ ബിഷപ്പ് വാൾഷിന് പ്രസംഗിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അന്ന് അതിരാവിലെ ഏബ്രഹാം സഫ്രഗൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ, ബിഷപ്പിനെ കണ്ട് ഒരു പ്രത്യേക കാര്യത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കാൻ ബിഷപ്പ് താമസിച്ചിരുന്ന വീട്ടിൽ ചെന്നു. പക്ഷേ ബിഷപ്പ് പതിവായുള്ള ധ്യാനം നടത്തിയിരുന്നില്ല. ദൈവത്തെ കണ്ടു സംസാരിച്ചില്ല എന്നുള്ള കാരണത്താൽ ബിഷപ്പ് ഒന്നും പറയാതെ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ തിരിച്ചയച്ചു. ഏതു പ്രതികൂല സാഹചര്യത്തിലും ദൈവസംസർഗ്ഗം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള തീരുമാനം എടുക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ ബിഷപ്പു തന്നെയാണ് ഇക്കാര്യം അന്നത്തെ യോഗത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയത്.

2. ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തിൽ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുകയും ആശ്രയിക്കുകയും ചെയ്ത ആൾ.

(അസ്തിത്വബോധം തന്നിൽ രൂപമൂലമായത് എങ്ങനെ എന്ന് ബിഷപ്പ് പറയുന്നുണ്ട്. “ആത്മാവിന്റെ ഫലമോ സ്നേഹം, സന്തോഷം, സമാധാനം, ദീർഘക്ഷമ, ദയ, പരോപകാരം, വിശ്വസ്തത, സൗമ്യത, ഇന്ദ്രിയജയം. ഈ ഒൻപത് ശ്രേഷ്ഠ ഗുണങ്ങൾ നമ്മിൽ കെട്ടുപണി ചെയ്യേണ്ടതാണ്. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ വലിയ ഭാഗം ഇവയെക്കുറിച്ചു മാത്രം ചിന്തിപ്പാൻ എടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ ഒൻപത് ഗുണങ്ങളും ദൈവത്തിൽ നിന്ന് പുറപ്പെട്ട് നമ്മിലേക്ക് ഒഴുകുന്നു. ഇവയെ മുന്നായി തരംതിരിച്ചു ചിന്തിക്കണം. സ്നേഹം, സന്തോഷം, സമാധാനം, ഇവ മൂന്നും നമുക്ക് ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധത്തെ മുഖ്യമായി കാണിക്കുന്നു. ദീർഘക്ഷമ, ദയ, പരോപകാരം എന്നിവ നമുക്ക് അന്യരോടുള്ള ബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്നു. വിശ്വസ്തത, സൗമ്യത, ഇന്ദ്രിയജയം ഇവ മൂന്നും പ്രധാനമായി നമുക്കു നമ്മോടു തന്നെയുള്ള ബന്ധത്തെയും കാണിക്കുന്നു.

ആദ്യത്തെ മൂന്നും വളരെ ആഴവും ഗഹനവുമാണ്. ഇവ ഈ ലോകത്തിൽ നമുക്കു കിട്ടാവുന്ന ഏറ്റവും വിലയേറിയതും ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതുമാണ്. അടുത്ത ആറു കൂട്ടം കാര്യങ്ങളും ഏതാണ്ട് ഏറ്റം ശ്രേഷ്ഠം എന്ന് വേർപെടുത്തി പറയാനാവാത്തവണ്ണം എല്ലാം ഒന്നായി ചേർക്കപ്പെടുന്നു. ആത്മാവിന്റെ ഫലങ്ങളല്ല ‘ഫലമോ’ എന്നത്രെ തുടങ്ങുന്നത്. സ്നേഹത്തിന്റെ അവതാരമാണ് ക്രിസ്തു. സമാധാനവും ദീർഘക്ഷമയും ദയയും പരോപകാരവും വിശ്വസ്തതയും സൗമ്യതയും ഇന്ദ്രിയജയവും രൂപമെടുത്തതാണ് ക്രിസ്തു. ഈ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചു

പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം എന്നും നാം ധ്യാനിച്ചാൽ അവ നമ്മിൽ വളരെ നല്ല ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കും (ഗലാ. 5:22).

ഞാൻ നിന്നെ സൗഖ്യമാക്കുന്ന യഹോവയാകുന്നു എന്ന വാക്യം (പുറ. 15:16) സന്ദർഭം കുറിച്ചു സൗഖ്യം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകളോടുകൂടി ബിഷപ്പ് വാൾഷ് രോഗികൾക്ക് എഴുതുമായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തെപ്പറ്റി ആദ്യമായും പ്രധാനമായും കാണുന്ന വേദഭാഗം “ഞാൻ ആകുന്നു” എന്നതാണ് (പുറ. 3:14). യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ എട്ടു പ്രാവശ്യം ഈ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട് (നല്ല ഇടയൻ, ലോകത്തിന്റെ വെളിച്ചം, ജീവന്റെ അപ്പം മുതലായവ). ദൈവം ഉണ്ട്, കരുണയുള്ളവനാണ്, സഹായിപ്പാൻ ശക്തനാണ് എന്നീ വചനങ്ങൾ നമ്മുടെ ശിരസ്സിൽ നിന്നു ഹൃദയത്തിലൂടെ പ്രവേശിച്ച് അലിഞ്ഞു ചേരണം. മാറ്റപ്പെടുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്തവിധം ഉറച്ച് ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കേണ്ടതാണ്. പരിശോധന വരുമ്പോൾ ഭക്തന്മാർ തന്നെയും ഇളകിപ്പോകാറുണ്ട്. പൂർണ്ണനിശ്ചയം ഹൃദയത്തിൽ വരുത്തുകയാണു പ്രധാനം.

വിശുദ്ധ പൗലോസ് പറയുന്നു: “ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കൽ വരുന്നവർ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യണം. ദൈവം ഉണ്ട് എന്നും തന്നെ വിളിച്ചു പേക്ഷിക്കുന്നവർക്ക് പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്നവനാണെന്നും വിശ്വസിക്കണം. രോഗി തന്റെ കുറവുകളെ ഏറ്റുപറയണം. ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കണം. കാതലായ ഈ സത്യം മുറുകെ പിടിക്കണം എന്ന് ബിഷപ്പ് ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

3. സ്നേഹത്തിന്റെയും താഴ്മയുടെയും പ്രാർത്ഥനാശുശ്രൂഷ

സ്നേഹം, സന്തോഷം, സമാധാനം എന്നിവയാണ് സിദ്ധൗഷധങ്ങൾ. നിങ്ങൾ അത് ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. മാത്രമല്ല, മറ്റുള്ളവർക്ക് കൊടുത്തുകൊണ്ടും ഇരിക്കണം എന്ന് ബിഷപ്പ് രോഗികൾക്ക് എഴുതുമായിരുന്നു. പ്രത്യേക ഉത്സാഹം കാണിക്കണമെന്ന് പൗലൂസ് പറയുന്നതിൽ ഒന്ന് സ്നേഹം പരിപോഷിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിലാണ് (1 കോരി. 14:1). ദൈവത്തോടും മനുഷ്യരോടുമുള്ള സ്നേഹം. ഇവിടെയും ‘പൂർണ്ണത’ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താൻ വിഷമം തന്നെ. വിശ്വാസം ഒരളവിൽ പ്രധാനമാണെങ്കിലും സൗഖ്യമാക്കുന്ന ശക്തി വിശ്വാസമല്ല, സ്നേഹം അത്രെ. മലകളെ നീക്കുവാൻതക്ക വിശ്വാസം ഉണ്ടായിരുന്നാലും സ്നേഹം ഇല്ലെങ്കിൽ ഏതുമില്ലല്ലോ. പൗലൂസ് തന്നെ കുറിച്ചും മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചും ആഗ്രഹിച്ചതും പ്രാർത്ഥനാവിഷയം ആക്കി പ്രാർത്ഥിച്ചുപോന്നതും സ്നേഹത്തിന്റെ വീതി, നീളം, ആഴം, ഉയരം എന്നിവ സകല വിശുദ്ധന്മാരോടുകൂടി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനത്രെ (എഫേസ്യ 3:18).

അതുപോലെ മനസ്സലിച്ച് പരിപോഷിപ്പിക്കാത്ത ആർക്കും ഫലകരമായി ഒരു രോഗിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ സാധ്യമല്ല. 'നിങ്ങളും ശരീരത്തിലുള്ളവരാകയാൽ കഷ്ടമനുഭവിക്കുന്നവരെ ഓർക്കണം' എന്ന് ഞാൻ പറയുന്നു. മനസ്സലിവിനു പ്രഥമസ്ഥാനം നൽകി ചില ശ്രേഷ്ഠ ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ച് താൻ കൊലോസ്യർക്ക് എഴുതി അയയ്ക്കുന്നു (കൊലോ. 3:12). പുരുഷാരത്തെ കണ്ടപ്പോൾ, കുഷ്ഠരോഗിയെ തൊട്ടപ്പോൾ, ഒരു വിധവയുടെ പുത്രവിയോഗ ദുഃഖം കണ്ടപ്പോൾ, ഇങ്ങനെ പല സന്ദർഭങ്ങളിൽ കർത്താവ് മനസ്സലിഞ്ഞതായി സുവിശേഷത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനോടു ഇണങ്ങിച്ചേരുന്ന ഒരു ശ്രേഷ്ഠ ഗുണം ബിഷപ്പിൽ കാണുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ താഴ്മയാണ്.

താഴ്മ (ഒരു വസ്ത്രംപോലെ) ധരിച്ചുകൊള്ളാൻ പൗലസ് പറയുന്നു. താഴ്മയോടെ മറ്റുള്ളവരെ തന്നെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠൻ എന്ന് എണ്ണുവാനും താൻ പറയുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവ് തന്നത്താൻ താഴ്ന്നു ക്രൂശിലെ മരണത്തോളം തന്നെ അനുസരണയുള്ളവനായിത്തീർന്നു. തന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ഈ പാഠം ശരിയായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് അവസാനം ഒരു ശ്രമം കൂടി യേശു ചെയ്തു; അവരുടെ കാലുകളെ കഴുകി. ഞങ്ങളുടെ ഒരു കുട്ടിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ഗുണഗണങ്ങളെക്കുറിച്ച് കൂടുതലായി ഗ്രഹിപ്പാൻ എനിക്ക് ഇടയായത്. ഞങ്ങളുടെ ഒരു കുട്ടി ജനിച്ച് അധികദിവസങ്ങളാകുന്നതിന് മുമ്പ് ഒരു കൈപ്പട ഇറങ്ങുമ്പോൾ അബദ്ധവശാൽ തളയുടെ കൈയിൽ നിന്നു തെറിച്ച് തറയിൽ വീണു. എടുത്തുനോക്കിയപ്പോൾ മിക്കവാറും മരിച്ചതുപോലെ തോന്നി. ശരീരത്തിന് ആസക്തം ഒരു നിറവ്യത്യാസവും ഉണ്ടായിരുന്നു, പിന്നെ ഞങ്ങൾ അതിനെ പതുക്കെ കണ്ണുനീരോടും പ്രാർത്ഥനയോടും കൂടി തടവി, തിരുമ്മി, അല്പനേരം കഴിഞ്ഞ് അതു കണ്ണുതൂറുന്നു. വളരെ ശോഷിച്ച ഒരു കുട്ടിയായി, എന്നാൽ സന്തോഷവാനായി വളർന്നു വന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിൽ അയച്ചു പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അസൗകര്യം നിമിത്തം മലയാളം സ്കൂളിൽ അയച്ചു പഠിപ്പിച്ചു. അന്നത്തെ ഏഴാം ക്ലാസ്സിൽ ഗവർണ്മെന്റ് പരീക്ഷ പാസ്സാകുന്നത് കുറെ പ്രയാസമാണ്. ഇവന് ആരോഗ്യവും പ്രായവും ഇല്ലെന്നുള്ള കാരണത്താൽ പരീക്ഷയ്ക്കു ചേരുക പ്രയാസമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഒരു ഡോക്ടറുടെ അനുകൂല സർട്ടിഫിക്കറ്റു പ്രയോജനീഭവിച്ചു. അവൻ പാസ്സായ ശേഷം ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിൽ പോയി പഠിച്ചു. ഈ കാലയളവിലെല്ലാം അവൻ ശിശുവായിരുന്നപ്പോൾ തറയിൽ വീണു മരിക്കാറായ കഥ ഞങ്ങൾ എന്നും ഓർക്കും. ഭാവിയിൽ ആരോഗ്യം കൂട്ടിക്കു കിട്ടാൻ ഇടയില്ല എന്നുള്ള ചിന്ത പലപ്പോഴും ഞങ്ങളെ അലട്ടുമായിരുന്നു.

ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് ഞാൻ അവനെക്കുറിച്ച് ബിഷപ്പ്

വാൾഷിനു എഴുതി അയച്ചു. അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ മറുപടി അയച്ചു. പത്തപ്പല്ലി, പരിപ്ല, തൈർ, ചെറുനാരാങ്ങാനീർ എന്നിവയുടെ ഉപയോഗം ഇങ്ങനെ പലതും എടുത്തു പറഞ്ഞിരുന്നു. കൂടാതെ ഭക്ഷണക്രമീകരണം, വ്യായാമം, ദിനചര്യ മുതലായി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട പല കാര്യങ്ങളും എഴുതിയിരുന്നു. പണച്ചെലവു വരുന്നതെല്ലാം ഞങ്ങൾ വേണ്ടെന്നു വച്ചു; അല്ലാത്തത് എല്ലാം ഞങ്ങൾ ചെയ്തു. ‘ഞാൻ എല്ലാ വെള്ളിയാഴ്ചയും രാവിലെ എട്ടു മണിക്ക് അവനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കും’ എന്ന് അദ്ദേഹം എഴുതിയിരുന്നു. ഞങ്ങളും ശാരീരികമായി ദുരെയായിരുന്നെങ്കിലും ആ സമയത്ത് പ്രത്യേകം ബിഷപ്പിനോടു ചേർന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ അതിരറ്റ കരുണയാൽ, ക്രൂശിലെ സ്നേഹത്താൽ വേണ്ട ആരോഗ്യവും ബുദ്ധിശക്തിയും കൂട്ടിക്കു ലഭിച്ചു. കുറെ വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ഡോക്ടറേറ്റ് പ്രശസ്തമായ നിലയിൽ കിട്ടി. ഇപ്പോൾ ഒരു വൈദികസെമിനാരിയിലെ പ്രധാന അദ്ധ്യാപകനുമാണ്. ദൈവം തന്നെ കാത്തിരിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നത് തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി ഒരുക്കിയിട്ടുള്ളത് പണ്ടുമുതൽ ആരും കേട്ടിട്ടില്ല, ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല, ഒരു മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തിൽ തോന്നിയിട്ടില്ല എന്ന് ആദ്യം യേശു പ്രവാചകനും പിന്നീട് പൗലുസും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എത്ര യാഥാർത്ഥ്യമാണെന്ന് ഓർക്കുകയാണ്.

വ്യായാമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബിഷപ്പിന്റെ നിർദ്ദേശം എനിക്കും വളരെ ഗുണം ചെയ്തു. പഠിക്കുന്ന കാലത്തും പിന്നീടും ‘മലബന്ധം’ എന്ന അസുഖം എന്നെ വളരെ വിഷമിപ്പിച്ചിരുന്നു. ബിഷപ്പിനോടുള്ള സ്നേഹം നിമിത്തം അദ്ദേഹം കൂട്ടിക്ക് നിർദ്ദേശിച്ച വ്യായാമങ്ങളിൽ ചിലത് ഞാനും പരിശീലിച്ചു. പ്രത്യേകിച്ച് കൂടലിന് അയവ് കൊടുക്കുന്നവ, ദൈവകൃപയാൽ ഏറെ താമസിയാതെ ആ വക അസുഖങ്ങളും പൂർണ്ണമായി എന്നെ വിട്ടുപോയി. ബിഷപ്പിനെ ഓർക്കുമ്പോൾ ഒക്കെയും ഞാൻ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുകയും അവന്റെ ഉപകാരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സ്തോത്രം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു.

4. ദൈവം തന്റെ മക്കൾക്ക് ദാനമായി നൽകിയിട്ടുള്ള ‘അധികാര’ത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം.

യേശുക്രിസ്തു തന്റെ ശിഷ്യഗണങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുത്തത് സുവിശേഷം പ്രസംഗിപ്പാനും രോഗികളെ സൗഖ്യമാക്കുവാനുമാണ്. ‘ഭൂതങ്ങളെ പുറത്താക്കുവാനും’ വ്യാധികളെ സൗഖ്യമാക്കുവാനും ശക്തിയും അധികാരവും കൊടുത്തു എന്നും കാണുന്നുണ്ട് (ലൂക്കോ. 9:1). പാമ്പുകളെയും തേളുകളെയും ശത്രുവിന്റെ സകല ബലത്തെയും ചവിട്ടുവാൻ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു അധികാരം തരുന്നു. ഒന്നും നിങ്ങൾക്കു ഒരു ദോഷവും

വരുത്തുകയുമില്ല എന്ന് പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം കഴിഞ്ഞ് വന്ന തന്റെ എഴുപത് (72 എന്ന് ചില ഭാഷാന്തരങ്ങളിൽ) ശിഷ്യന്മാർക്ക് കൂടുതൽ വിശ്വാസവും ധൈര്യവും പകരുന്നതിനായി കർത്താവ് പറഞ്ഞു (ലൂക്കോസ് 10:19). കാര്യങ്ങൾ ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്ന മർക്കോസ് അവൻ “പതിരുവരെ അടുക്കൽ വിളിച്ച് അവർക്ക് അശുദ്ധാത്മാക്കളുടെ മേൽ അധികാരം കൊടുത്തു” എന്നു പറയുന്നു. കർത്താവ് അധികാരത്തോടെ ജനങ്ങളോട്, കാറ്റിനോട്, കടലിനോട് ഒക്കെയും സംസാരിച്ചു. ഒടുവിലായി “സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും സകല അധികാരവും എനിക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. സകല ജാതികളേയും എന്റെ ശിഷ്യന്മാരാക്കിക്കൊൾവിൻ. എല്ലായ്പ്പോഴും ഞാൻ നിങ്ങളോടുകൂടെ ഉണ്ട്” എന്നു പറഞ്ഞു (മത്തായി 28:29). ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ച് അവനെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതും സകലത്തിന്മേലുമുള്ള അധികാരം നൽകിക്കൊണ്ടാണ് (ഉല്പ. 1:28). വിശ്വാസികൾ ഈ അധികാരബോധം ഉള്ളവരായിരിപ്പാൻ പൗലൂസും പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നു (റോമ. 16:20). ഒരു പോലീസുകാരന് അധികാരബോധം നൽകുന്നത് എന്താണ്? ഒരു ഗവണ്മെന്റ് അവന്റെ പിന്നിലുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്. അതു ജനങ്ങൾക്ക് അറിയാം. അതുകൊണ്ട് ബഹളമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലത്ത് അയാൾ ചെല്ലുമ്പോൾ എല്ലാം ശാന്തമാകുന്നു. ഈ അധികാരം ഒരു രോഗിയുടെ കാര്യത്തിന് എങ്ങനെ ബിഷപ്പ് പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ വരുത്തി എന്ന് നമുക്കു നോക്കാം.

ഒരു ദിവസം ദീർഘനാൾ, തീരെ സുഖമില്ലാതെ മനസ്സിനു സ്വസ്ഥത ഇല്ലാത്ത ഒരു രോഗിയുടെ വീട്ടിലേക്കു ബിഷപ്പ് പോകുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ ഞാനും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ രോഗിയും ഞാനും കൂടി ഏറെ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഒരു സമ്മർസ്പെക്റ്റിൽ വേദപുസ്തകം പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്നു തന്നെ അയാൾ ചില അസ്വസ്ഥതകൾക്കും മനഃപീഡകൾക്കും വശംവദനായിരുന്നു. ഞങ്ങളെ കണ്ട ഉടൻ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ സമ്മതിക്കാതെ അയാൾ ബഹളമുണ്ടാക്കി. ഉഗ്രനും ഹിംസാത്മകനുമായി അയാൾ കാണപ്പെട്ടു. എല്ലാവരും പരിഭ്രാന്തചിത്തരായി. ഒന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടു പോരുവാൻ ഒക്കുമോ എന്ന് ഞാനും ഭയപ്പെട്ടു.

ഈ പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിലുള്ള ബിഷപ്പിന്റെ സമീപനരീതി എങ്ങനെയെന്നു പഠിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹവും എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ബിഷപ്പ് അക്ഷോഭ്യനായി, ശാന്തനായി നിന്നു. വേദപുസ്തകത്തിലെ രണ്ടു ചിത്രങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിൽ വന്നു. 1. ശിഷ്യന്മാർക്കു സൗഖ്യപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയാത്ത ചന്ദ്രരോഗിയുടെ കഥ. സുവിശേഷകൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. “ഒരു ഊമനായ ആത്മാവ് ചെറുപ്പം മുതൽ അവനെ നശിപ്പിക്കേണ്ടതിന് തീയിലും വെള്ളത്തിലും അവനെ തള്ളി ഇട്ടിട്ടുണ്ട്. അവൻ നൂറു ചല്ലുകൾക്ക് വരണ്ടുപോകുന്നു.” 2. ഒരു മഹാപുരോഹിതന്റെ മക്കളുടെ

ദയനീയമായ അവസ്ഥ. എഴുത്തുകാരൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. “അവർ ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമം വ്യഥാ എടുത്തു; ദുരാത്മാവ് അവരോട് യേശുവിനെ ഞാനറിയുന്നു. പൗലൂസിനെയും പരിചയം ഉണ്ട്; നിങ്ങൾ ആർ? എന്നു ചോദിച്ചു. പിന്നെ ദുരാത്മാവുള്ള മനുഷ്യൻ അവരുടെമേൽ ചാടി. അവർ ഇരുവരെയും കീഴടക്കി ജയിക്കുകയാൽ അവൻ നഗരവും മുറിവേറ്റവരുമായി ആ വീട്ടിൽ നിന്ന് ഓടിപ്പോയി.” ഇതെല്ലാം ഓർത്ത് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ അവിടെ നിന്നു.

കുടക്കൂടെ പാട്ടുപാടുവാൻ ബിഷപ്പ് എന്നോടു പറയുകയും ഞാൻ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് പാടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. യേശുവിന്റെ മനസ്സിലിവിടം, സാത്താന്റെ മേൽ ക്രൂശിൽ സ്ഥാപിച്ച വിജയം, സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും ഉള്ള സകല അധികാരവും പ്രാപിച്ച കർത്താവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ഇവയെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നവയായിരുന്നു പാട്ടുകൾ. സംഗീത ചികിത്സ ഫലിക്കുമെന്നും മനുഷ്യരിൽ മാത്രമല്ല ജന്തുക്കളിലും ചെടികളിൽ പോലും ചലനം സൃഷ്ടിക്കുമെന്നും ഇന്ന് മനുഷ്യൻ ചിന്തിക്കുമെങ്കിൽ പുരാതനകാലത്തും സംഗീതത്തിന് രോഗികളുടെ മേലുള്ള സ്വാധീനശക്തിയെക്കുറിച്ച് ശൗലിന്റെ ഭൃത്യന്മാർക്ക് അറിവുണ്ടായിരുന്നു. “ദുരാത്മാവ് ശൗലിന്റെ മേൽ വരുമ്പോൾ ദാവീദ് കിന്നരം എടുത്തു വായിക്കും. ശൗലിന് ആശ്വാസവും സുഖവും ഉണ്ടാകും. ദുരാത്മാവ് അവനെ വിട്ടുമാറും” എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു (1 ശമ്യ. 16:23).

ബിഷപ്പ് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ഊതുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. മുഖം ചിലപ്പോൾ വളരെ ഗൗരവം ഉള്ളതായി കാണപ്പെട്ടു. ഒരു അദ്യശ്യശക്തി യോടുള്ള മൽപ്പിടുത്തം പോലെ എനിക്കു തോന്നി. ഈ ഊത്ത് എന്തിന് എന്നു ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. ജീവൻ ലഭ്യമാക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധിയായി ശ്വാസത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. “ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞശേഷം അവൻ അവരുടെ മേൽ ഊതി, അവരോടു പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ കൈക്കൊൾവിൻ എന്നു പറഞ്ഞു” (യോഹ. 20:22). “നിങ്ങൾ ജീവിക്കേണ്ടതിന് ഞാൻ നിങ്ങളിൽ ശ്വാസം വരുത്തും” (യെഹസ്കി. 37). അതുപോലെ ദുഷ്ടൻ ഹനിക്കപ്പെടുന്ന കാര്യത്തിലും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. “തന്റെ വായ് എന്ന വടി കൊണ്ട് അവൻ ഭൂമിയെ അടിക്കും; തന്റെ അധരങ്ങളുടെ ശ്വാസംകൊണ്ട് ദുഷ്ടനെ കൊല്ലും” (യെശയ്യ. 11:4). പക്ഷെ, പ്രവൃത്തിരൂപത്തിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനയോ ആത്മീയമായ ആരാധനയോ ആയിരിക്കാം ഇത് എന്ന് ഞാൻ ചിന്തിച്ചു.

കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രോഗി വളരെ ശാന്തനായി കാണപ്പെട്ടു. ആദ്യം അയാൾ വളരെ ക്ഷോഭത്തോടും ഉഗ്രതയോടും പെരുമാറിയെങ്കിൽ പിന്നീട് അതെല്ലാം മാറി. വലിയ ശാന്തതയുണ്ടായി. ഞങ്ങൾ കുറെ

നേരം പ്രാർത്ഥിച്ചു ദൈവത്തിന് സ്തോത്രം ചെയ്തു. അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ആളുകൾ എല്ലാം പിരിഞ്ഞുപോയി. പാപത്തേയും രോഗത്തേയും കാൽവറിയിൽ തോല്പിച്ച ക്രിസ്തുനാഥനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ഇരുവരും യോഗസ്ഥലത്തേക്കു പോന്നു.

രോഗശാന്തിയുടെ മുഖ്യഘടകം സത്യമാനസാന്തരം ആണ്. ആരോഗ്യത്തിന്റെ പ്രാഥമിക നിയമങ്ങൾ പാലിക്കുകയും വേണം. മാനസാന്തരം ആണല്ലോ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ സന്തോഷം ഉളവാക്കുന്നത്. സന്തോഷം ശാരീരികമായും ആരോഗ്യത്തിന് ആവശ്യമാണെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാം. അതിന്റെ ഉറവ യേശുക്രിസ്തുവുമായുള്ള വ്യക്തിപരമായ ബന്ധം ആണ്. അല്ലെങ്കിൽ ആയത് വെറും താൽക്കാലികം മാത്രമായിരിക്കും. ഏറ്റവും ആവശ്യമായതും പ്രയാസം തോന്നാവുന്നതും എന്നാൽ നാം പരിപോഷിപ്പിക്കേണ്ടതുമായ ഒരു കാര്യം കർത്താവ് സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചും ക്ഷമയെക്കുറിച്ചും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. ലൂക്കോ. 6:27, 28; മർക്കോ. 11:25, 26 നോക്കുക. അത് ലാഘവമായി വിചാരിക്കുന്ന ആർക്കും യഥാർത്ഥ രോഗശമനമോ ആരോഗ്യമോ ഉണ്ടാകയില്ല. കള്ളൻ മറ്റുള്ളവരുടേതു മോഷ്ടിച്ചു തിന്ന് തടിച്ചുകൊഴുത്തു ഇരുന്നാലും അവന് ആരോഗ്യം ഉണ്ടോ? ഒരു പോലീസുകാരനെ കാണുമ്പോൾ അവൻ ഭയപ്പെട്ടു ഓടി ഒളിക്കും. അതുപോലെ കൈക്കൂലി വാങ്ങുന്നവനും തെറ്റ് പ്രവർത്തിക്കുന്നവനും ആരോഗ്യമുള്ളവനല്ല, പ്രത്യുത ഭീരുവാണ്.

ഭക്തന്മാർ എന്നു വിചാരിക്കുന്നവരുടെ ഇടയിലും വളരെ ചിന്താക്കുഴപ്പം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ഒന്നാണ് മരുന്നിന്റെ ഉപയോഗം. രോഗശാന്തി എപ്പോഴും ദൈവേഷ്ടവും രോഗം എപ്പോഴും പിശാചിന്റെ ഇഷ്ടവുമാണ്. സകലരോഗവും ഏത് ഉപാധിയും ഉപയോഗിച്ച് സൗഖ്യമാക്കുന്നത് ദൈവമാണ്. ദൈവം ഡോക്ടറുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയും ഡോക്ടറുടെ സഹായം കൂടാതെയും, ഡോക്ടറുടെ സഹായത്തിന് അതീതമായും സൗഖ്യമാക്കുന്നു. മരുന്നിന്റെ കാര്യത്തിൽ അശ്രദ്ധ വിചാരിച്ച് വിവരക്കേട് കാണിച്ചതുമൂലം മരിച്ചുപോയ പലരെക്കുറിച്ച് അറിയാം. ഉടനെ ഓപ്പറേഷൻ വേണം അല്ലെങ്കിൽ മരിച്ചുപോകും എന്നു പറഞ്ഞ് ഓപ്പറേഷൻ ക്രമീകരണം ചെയ്തശേഷം സ്ഥലംവിട്ടുപോകയും എന്നാൽ ആരോഗ്യത്തോടെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചിലരെ നേരിട്ടു പരിചയമുണ്ട്. ഒരു നിയമത്തിനുമില്ല എന്നു പറഞ്ഞ് ഡോക്ടർമാർ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ചിലർ പ്രാർത്ഥനയാൽ സുഖമായി ഇരിക്കുന്നതായിട്ടും അറിയാം. രോഗം ആത്യന്തികമായി ശരീരത്തിന്റെയല്ല, പ്രധാനമായിട്ടും മനസ്സിനെയോ ആത്മാവിനെയോ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. കർത്താവാണ് യഥാർത്ഥ വൈദ്യൻ, പാപത്തിൽ നിന്നും രോഗത്തിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കുന്നവൻ.

വളരെ സംശയവും തെറ്റിദ്ധാരണയും ഉളവാക്കുന്ന ഒന്നത്രെ രോഗശാന്തിയുടെ മേഖല. വിശ്വസിച്ചാൽ അത്ഭുത രോഗശാന്തി ഉണ്ടാകുമെന്ന് ചിലർ പറയും “വിശ്വസിക്ക മാത്രം ചെയ്ക, വിശ്വസിച്ചാൽ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വം കാണും” എന്നീ വാക്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കും. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവിശ്വാസം കൊണ്ടാണെന്ന് പറയും. “അവരുടെ അവിശ്വാസം നിമിത്തം കർത്താവിനുപോലും തന്റെ പിതൃനഗരത്തിൽ വീര്യപ്രവൃത്തികൾ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല” എന്നുള്ളത് ആധാരമാക്കും (മർക്കോ. 6:5). ഏതു പൊറുക്കാവ്യാധിയും പൊറുക്കും. “അവൻ നിന്റെ സർവ്വരോഗങ്ങളേയും സൗഖ്യമാക്കുന്നു” എന്നുള്ള വാക്യം ചിലർ ഉദ്ധരിക്കും. വൈദ്യന്മാരെ അന്വേഷിക്കുന്നതും മരുന്നു ഉപയോഗിക്കുന്നതും തെറ്റാണ് എന്ന് ചിലർ പറയും. അനുകൂലമായിട്ടു ആസാ രാജാവിന്റെ കാര്യം സൂചിപ്പിക്കും. രാജാവിന് കാലിൽ ദീനം പിടിപെട്ടപ്പോൾ “യഹോവയെ അല്ല, വൈദ്യന്മാരെ അത്ര അന്വേഷിച്ചത്.” അതുകൊണ്ടാണ് മരിച്ചത് എന്ന് സമർത്ഥിക്കും (2 ദിനവ്യ. 16:12).

രോഗം ദൈവേഷ്ടമാണ്, ദൈവാശ്രയം ഉളവാക്കുവാൻ സഹായകരമാണ് എന്നു ചിലർ പറയും; അപ്പോൾ ദൈവേഷ്ടത്തിന് വിപരീതമായിട്ടാണോ കർത്താവ് പ്രവർത്തിച്ചത്. സൗഖ്യമാക്കിയത് എന്ന് ചോദിക്കും. പൗലൂസിന്റെ ‘മുളു’ കൃപ അനുഭവിപ്പാൻ കൂടുതൽ സഹായിച്ചില്ലേ എന്നു ചോദിക്കുമ്പോൾ മുളു രോഗമൊന്നുമല്ല, തന്നെ വിഷമിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന യഹൂദ വിശ്വാസികളാണെന്ന് പറയും. മരുന്നും പ്രാർത്ഥനയും കൂടി ഉപയോഗിക്കണം എന്ന് ഒരു കൂട്ടർ പറയും. ഹെസക്കിയേൽ അത്തിപ്പഴ കൂട്ട ഇടലും കർത്താവ് തുപ്പൽ ഉപയോഗിച്ചു ചേറുണ്ടാക്കി കുരുടന്റെ കണ്ണിൽ പൂശിയതും ഉദാഹരണമായി പറയും. പാപം ഏറ്റു പറഞ്ഞാൽ മതി. സൗഖ്യം ലഭിക്കും എന്ന് യാക്കോബ് 5:16 ആധാരമാക്കി ചിലർ പറയും. സങ്കീ. 32:5 ഉദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്യും. ദൈവത്തിന് പ്രസാദകരമായി ജീവിച്ചാൽ രോഗം മാറും, ദീർഘായുസ്സും ലഭിക്കും എന്ന് ചിലർ പറയുമ്പോൾ ദുഷ്ടനായ മനശ്ശെ രാജാവിന് ലഭിച്ച ദീർഘായുസ്സിനെക്കുറിച്ച് അപരർ പറയും. പിശാചിന്റെ ശക്തിയെക്കുറിച്ചും ജോബിന്റെ കഷ്ടതകളെക്കുറിച്ചും ഒരു കൂട്ടർ പറയുമ്പോൾ അപരർ കർത്താവ് ശിഷ്യന്മാരോടു പറഞ്ഞതും പൗലൂസ് റോമാക്കാരോടും പറഞ്ഞതും ഉദ്ധരിക്കും (ലൂക്കോ. 10:18; റോമർ 16:2). ഇങ്ങനെ പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായി തോന്നാവുന്ന പല ആശയങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് രോഗശാന്തിയുടെ മണ്ഡലം. അതിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും ധ്യാനപരമായി പഠിച്ചു പ്രാവർത്തികമാക്കിയ ഒരു വേദശാസ്ത്ര പണ്ഡിതനും ഗ്രന്ഥകാരനുമായിരുന്നു ബിഷപ്പ് വാൾഷ്.

നാം ചെയ്യേണ്ടത് എന്ത്?

1. പ്രധാനമായി നാം സൗഖ്യമുള്ളവരായിത്തീരണം

ആ സൗഖ്യം മറ്റുള്ളവർക്കും ഉണ്ടാകുവാൻ ഉത്സാഹിക്കണം. നമുക്ക് ശാന്തിയും സൗഖ്യവും ഇല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം എന്ത്? നമ്മുടെ കർത്താവ് കണ്ണൂനീരോടുകൂടി പറഞ്ഞ കാരണവും കണ്ണൂനീരിന്റെ പ്രവാചകൻ എന്ന് പറയാവുന്ന യെരമിയായും നമ്മെത്തന്നെ പരിശോധിച്ചാൽ നമുക്കുതന്നെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതുമായ കാരണവും ഒന്നുതന്നെ (മത്തായി 23:37). “കോഴി തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ചിറകിൻകീഴിൽ ചേർക്കുംപോലെ നിന്റെ മക്കളെ ചേർത്തുകൊൾവാൻ എനിക്കു എത്ര വട്ടം മനസ്സായിരുന്നു. നിങ്ങൾക്കോ മനസ്സായില്ല. നിങ്ങളുടെ ഭവനം ശൂന്യമായിത്തീരും” (യോഹ. 5:40). “തിരുവെഴുത്തുകൾ എനിക്കു സാക്ഷ്യം പറയുന്നു. എങ്കിലും ജീവൻ പ്രാപിക്കുന്നതിന് എന്റെ അടുക്കൽ വരുവാൻ നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സില്ല” എന്ന് യെരമിയ പ്രവാചകൻ പറയുന്നു. “ഈ 23 വർഷം യഹോവയുടെ വചനം എനിക്കുണ്ടാകയും ഞാൻ ഇടവിടാതെ നിങ്ങളോടു സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടും നിങ്ങൾ കേട്ടില്ല.” “അയ്യോ എന്റെ സങ്കടത്താൽ എനിക്കു ആശ്വാസം വന്നെങ്കിൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു. എന്റെ മനസ്സ് വല്ലാതെ ഇരിക്കുന്നു. കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞു; ഫലശേഖരവും കഴിഞ്ഞു. നാം രക്ഷിക്കപ്പെട്ടതുമില്ല. എന്റെ ജനത്തിൻ പുത്രിയുടെ മുറിവു നിമിത്തം ഞാനും മുറിപ്പെട്ടും ഭ്രമിച്ചും നടക്കുന്നു. ഗിലയാദിൽ സുഗന്ധതൈലം ഇല്ലയോ? അവിടെ വൈദ്യൻ ഇല്ലയോ? എന്റെ ജനത്തിൻ പുത്രീക്ക് രോഗശമനം വരാതെ ഇരിക്കുന്നതെന്ത്? (യെരമിയ 8:18-22).

യോർദാൻ നദിയുടെ കിഴക്ക് ഗിലയാദിന്റെ ഊഷര പ്രദേശങ്ങളിൽ വളരുന്ന ഒരു ഔഷധച്ചെടിയുണ്ട്. പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ഈജിപ്തിലേക്ക് ഇത് ധാരാളമായി കൊണ്ടുപോകുമായിരുന്നു. ഇത് ഉപയോഗിച്ച് സുഗന്ധതൈലം ഉണ്ടാക്കുന്നവരും വൈദ്യന്മാരും ഗിലയാദിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ യെരമിയ ചോദിക്കുന്നു: എന്തുകൊണ്ട് എന്റെ ജനങ്ങൾക്ക് സൗഖ്യം ലഭിക്കുന്നില്ല. ഒരു ഉത്തരമേയുള്ളൂ. അവർക്കു മനസ്സില്ല, താല്പര്യമില്ല. 38 ആണ്ട് രോഗം പിടിച്ചു കിടന്ന മനുഷ്യനോടു യേശു ചോദിക്കുന്നു. “നിനക്ക് സൗഖ്യമാകുവാൻ മനസ്സുണ്ടോ?” (യോഹ. 5:10). യഹൂദ രാജാക്കന്മാരിൽ ചിലർ യഹോവയെ അന്വേഷിച്ചിട്ടുണ്ട് എങ്കിലും ജ്ഞാനിയായ ശലോമോന്റെ മകൻ റെഹോബയാ മിനെക്കുറിച്ചു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് കാണുക (2 ദിനവ്യ. 12:14): ‘യഹോവയെ അന്വേഷിക്കേണ്ടതിനു മനസ് വയ്ക്കാത്തതിനാൽ അവൻ അവനോടു ദോഷം ചെയ്തു.’ നാം ശാരീരികവും ആത്മികവുമായ

സൗഖ്യം ലഭിക്കുന്നതിനു മനസ്സുള്ളവരും താല്പര്യമുള്ളവരുമായിരിക്കണം.

2. നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന ശാന്തിയും സൗഖ്യവും മറ്റുള്ളവർക്കും ലഭിക്കുന്നതിന് പ്രയത്നിക്കണം. അന്ത്രയോസ് ശീമോനെ യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്നതുപോലെ (യോഹ. 1:42) നാം അനേകരെ യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവരണം. ‘മാനസികമായും, ശാരീരികമായും, സാമ്പത്തികമായും കഷ്ടപ്പെടുന്ന എല്ലാ പ്രിയപ്പെട്ടവരുടേയും’ പുരോഗമനത്തിനായി നമ്മാൽ ആവതു പ്രവർത്തിക്കണം. അധികം ആളുകൾ ഇല്ലെങ്കിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ ആളുകൾ വീതമുള്ള പ്രാർത്ഥനാകൂട്ടങ്ങൾ ക്രമീകരിക്കുന്നതിന് മനസ്സവയ്ക്കണം. പാവപ്പെട്ടവരുടെ ഉദ്ധാരണാർത്ഥം പ്രവർത്തിക്കുന്നവരോട് കൂടുതലായി സഹകരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാൻ ഒരൂണം.

3. രോഗശമനം നിലനിൽക്കണമെങ്കിൽ നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട പ്രധാനമായ ഒന്ന് കൃപയിലുള്ള വളർച്ചയാണ്. അല്ലെങ്കിൽ രോഗം, കഷ്ടത, എന്നിവ നമ്മിലേക്കു തിരികെ വരും. അത് രോഗത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ മാത്രമല്ല, എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും അങ്ങനെ തന്നെ. എനിക്കു ഏറ്റം സങ്കടം തോന്നിയ ഒരു രോഗിയുടെ കാര്യം സൂചിപ്പിക്കട്ടെ. ഒരിക്കൽ കീറിപ്പിരിഞ്ഞ വേഷത്തോടുകൂടി അലഞ്ഞു വലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു ഒരു സ്ത്രീ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ ഭിക്ഷയ്ക്കായി വന്നു. അവർക്കു 75 വയസ്സു പ്രായം വരും. ഞങ്ങളിൽ നിന്നു വളരെ ദൂരത്തല്ല അവളുടെ താമസം എന്നു പറഞ്ഞു. അവളുടെ രണ്ടു കാലും മടങ്ങി കോടി ഇരുന്നു. അവൾ അവളുടെ ചരിത്രമെല്ലാം എന്നോട് വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു. ആരാണ് ഈ സ്ത്രീ! ഹിക്സൻ മുമ്പു തിരുവല്ലയിൽ വന്ന് രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷ നടത്തിയപ്പോൾ മടങ്ങിയിരുന്ന കാൽ രണ്ടും നിവർത്ത് പൂർണ്ണ സൗഖ്യം പ്രാപിച്ച പെൺകുട്ടി. ഇവളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്രാവിവരണത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആദ്യം സൗഖ്യമായത് എങ്ങനെയെന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചു. ശരീരത്തു ഒരു ചുടു തോന്നിച്ചു എന്നും കാൽ ക്രമേണ നിവർന്ന് നിവർന്ന് കുറെ സമയംകൊണ്ട് പൂർണ്ണമായി നിവർന്നു എന്നും എല്ലാവരും പോയതിന്റെ ശേഷവും അവൾ പന്തലിൽ കിടന്നുവെന്നും സായിപ്പ് വീണ്ടും വന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുവെന്നും നടക്കുകയും ഓടുകയും ചെയ്തതക്കവണ്ണം പൂർണ്ണബലം കിട്ടിയെന്നും മറ്റുമുള്ള അവളുടെ അനുഭവങ്ങൾ എന്നോടു വിവരിച്ചു പറഞ്ഞു. ഹിക്സൻ അവളെ കുടി കൊണ്ടു പോകാൻ ആഗ്രഹിച്ചുവെന്നും വിദ്യാഭ്യാസം, പണം എന്നുവേണ്ട എല്ലാ സഹായങ്ങളും നൽകാമെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടും അമ്മയപ്പന്മാർ സമ്മതിച്ചില്ലെന്നും മറ്റും അവൾ വിവരിച്ചു. വീണ്ടും ഈ സൗഖ്യമായ കാൽ പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽ വളഞ്ഞുവന്നതു എങ്ങനെയെന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. അവൾ

ജീവിതത്തിൽ അധഃപതിക്കാൻ ഇടയായ സംഗതികൾ ഒക്കെയും എന്നോടു പറഞ്ഞു.

അന്നു മുതൽ അവളുടെ കാലുകൾ ക്രമേണ വളഞ്ഞു തുടങ്ങി. കുറേ നാളുകൾക്കുശേഷം ആദ്യത്തെ അവസ്ഥയിൽ തന്നെ വന്നുചേരാൻ ഇടയായി. സായ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ എന്റെ അമ്മയും അപ്പനും ചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ എനിക്കും ഒരു നല്ല ജീവിതം നയിക്കാമായിരുന്നു. അതും ഒത്തില്ല. ഇപ്പോൾ ഈ കഷ്ടസ്ഥിതിയിൽ വന്നുചേരാൻ ഇടയായി. മാതാപിതാക്കൾ അവളുടെ ജീവിതത്തിൽ സഹായകരമായി തീരാൻ ഇടയായില്ലല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു വാക്യം പൊന്തി വന്നു. മത്തായി 18:6: “എന്നാൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഈ ചെറിയവരിൽ ഒരുത്തന് ആരെങ്കിലും ഇടർച്ച വരുത്തിയാലോ അവന്റെ കഴുത്തിൽ വലിയൊരു തിരികല്ല് കെട്ടി അവനെ സമുദ്രത്തിന്റെ ആഴത്തിൽ താഴ്ത്തിക്കളയുന്നത് അവനു നന്ന്.” അവളുടെ വ്യക്തിപരമായ ജീവിതത്തെ കുറിച്ച് ഓർത്തപ്പോൾ “മനുഷ്യൻ വിതയ്ക്കുന്നത് തന്നെ കൊയ്യും” എന്നുള്ളതും ഓർത്തു.

ബിഷപ്പ് വാൾഷിനെക്കുറിച്ച് ഓർക്കുമ്പോഴൊക്കെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധ്യാനശീലം, ആഴമായ ദൈവവിശ്വാസം, സ്നേഹത്തോടും വിനയത്തോടുമുള്ള പ്രയത്നം, ദൈവം തന്നിട്ടുള്ള അധികാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉറപ്പ് ഇവയെല്ലാം ഓർക്കുകയും നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കുകയും ചെയ്യാം. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ കെട്ടുപണിക്കായി അനേകം വിശുദ്ധന്മാരെ എഴുന്നേൽപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനേയും വിശേഷിച്ച് സ്നേഹധനനും, തടാകത്തിലെ തപോധനനുമായ ബിഷപ്പ് വാൾഷിനെയും ഓർത്ത് നമുക്ക് നന്ദിയോടെ ദൈവത്തിന് സ്തോത്രം അർപ്പിക്കാം.

ബിഷപ്പ് വാൽഷ് സ്മാരക ആശുപത്രി

ഒരു ക്രൈസ്തവാശ്രമമെന്ന നിലയിലുള്ള സാധാരണ ധർമ്മങ്ങൾക്കു പുറമേ തടാകത്തിന്റെ കഴിഞ്ഞ മൂന്നര ദശാബ്ദക്കാലത്തെ മുഖ്യസേവന പ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്കു തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ ബിഷപ്പ് വാൽഷ് മെമ്മോറിയൽ ആശുപത്രിയുടെ സ്ഥാപനവും വളർച്ചയും എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ട്. രോഗശാന്തി വരമുണ്ടായിരുന്ന ബിഷപ്പ് ഹെർബറ്റ് പാക്കൻ ഹാം വാൽഷ്, ആശ്രമത്തിന്റെ ആരംഭം മുതലേ രോഗികൾക്കു വൈദ്യ സഹായവും ആവശ്യമാണെന്നു കരുതി ചെറിയതോതിൽ അതു ക്രമീകരിച്ചിരുന്നു.

രോഗികൾക്ക് മരുന്ന് ആവശ്യമില്ലെന്നും പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു മാത്രം രോഗം സുഖപ്പെടുത്താമെന്നും വിശ്വസിക്കുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചില സഭാവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ രോഗികൾക്കു പ്രാർത്ഥനയും മരുന്നും ആവശ്യമാണെന്നത്രേ യേശുക്രിസ്തു കാണിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള മഹത്തായ മാതൃക. വേദപുസ്തകവും ഇക്കാര്യം പകൽപോലെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ലോകം ദർശിച്ചിട്ടുള്ളതിലേക്കും ഏറ്റവും വലിയ മിഷനറിയായിരുന്ന പൗലൂസ് അപ്പോസ്തോലൻ തന്റെ മാരാത്ത രോഗ ചികിത്സയ്ക്കുവേണ്ടി ദൈവകൃപ ലഭിച്ചിട്ടും വൈദ്യനായ ലൂക്കോസിനെ കൊണ്ടുനടക്കുന്നതായി നാം വായിക്കുന്നു. രോഗികൾക്കു വൈദ്യനാവശ്യമാണെന്നു മരിച്ചവരെപ്പോലും ഉയിർപ്പിച്ച യേശുക്രിസ്തു ഊന്നിപ്പറയുന്നു. പ്രാർത്ഥനയുടെ ശക്തി ഒട്ടും കുറച്ചു കാണിക്കുന്നുമില്ല. 1996 സെപ്തംബർ ആദ്യവും തുടർന്നും കൽക്കട്ടയിലെ ആശുപത്രിയിൽ ചികിത്സയിലായിരുന്ന മദർ തെരേസയുടെ മാരകമായ രോഗം മരുന്നുകൊണ്ടും കോടിക്കണക്കിനാളുകളുടെ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടും സുഖപ്പെട്ടു എന്നു നാം ടി. വി. മുഖേന നേരിൽ കണ്ടുവല്ലോ. തന്നിമിത്തം അടിയുറച്ച വിശ്വാസമില്ലാതെ പ്രാർത്ഥന കൊണ്ടു മാത്രം രോഗികളെ ചികിത്സിച്ച് ഭാഗ്യം പരീക്ഷിക്കുന്നതും മനുഷ്യജീവനെ പന്താടുന്നതും ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾക്കു നിരക്കുന്നതല്ലെന്നു പ്രത്യേക വാദമുഖങ്ങളിലൂടെ സമർത്ഥിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ നഴ്സിംഗ്, പ്രഥമശുശ്രൂഷ എന്നീ രംഗങ്ങളിലായിരുന്നു മിസ്സിസ് ക്ലാറാ വാൽഷിന്റെയും സിസ്റ്റർമാരുടെയും നേതൃത്വത്തിൽ ആതുരസേവനം ആരംഭിച്ചത്. രോഗി

കളെ പരിശോധിക്കുന്നതിനും കൂടുതൽ ചികിത്സ വേണ്ടവരെ കോയമ്പത്തൂരിലെ അത്യാധുനിക സൗകര്യമുള്ള ആശുപത്രികളിലേക്കു പറഞ്ഞു വിടുന്നതിനും മിസ്സിസ് വാൽഷ് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. മനുഷ്യജീവനോടുള്ള താൽപര്യവും ആദരവുമായിരുന്നു ഈ നടപടിയുടെ അന്തർധാര.

ആശ്രമത്തിന്റെ വലിയ സുഹൃത്തും അഭ്യുദയകാംക്ഷിയുമായിരുന്ന കെ. എം. ഏബ്രഹാം സ്വന്തമായി വാങ്ങിയ സ്ഥലത്തു നടത്തിവന്ന കരുണാലയം എന്ന സ്ഥാപനം പിന്നീട് ആശ്രമം വാങ്ങി ആരംഭിച്ച ഡിസ്പെൻസറിയാണ് ഇന്ന് ബിഷപ്പ് വാൽഷ് സ്മാരക ആശുപത്രിയായി വളർന്നു വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. രോഗശാന്തിവരുമാണായിരുന്ന ബിഷപ്പിന്റെ ആ രംഗത്തെ സേവനം മറ്റൊരു മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയാണെങ്കിലും അന്യൂനം തുടരാൻ ആശുപത്രിയ്ക്കു സാധിക്കുന്നത് ഒരു ദൈവനിയോഗം തന്നെയാണ്. ആശുപത്രിയുടെ ഉദ്ഘാടനം 1971 മാർച്ചിൽ ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ ഔഗേൻ പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ ബാവായാണ് നിർവഹിച്ചത്. സ്ഥാപനങ്ങൾ സുവിശേഷ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു തടസ്സമാണെന്നു മിഷനറി വീരനായിരുന്ന പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് എടുത്തു പറയുമായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇരുപതോളം ഗ്രാമങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഈ ആശുപത്രി രോഗികളെ സുഖപ്പെടുത്തുക എന്ന യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കല്പന അനുസരിക്കുന്നു എന്ന വസ്തുത വിസ്മരിക്കാനാവില്ല. ആശ്രമങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യമായ ആരാധന, പഠനം, സേവനം എന്നിവയോടു നിരന്നു പോകുന്നതുമാണല്ലോ ആതുരസേവനം. കരുണാലയത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചവരിൽ ഡോ. സഖറിയ ഉമ്മൻ, ഡോ. മിസ്സിസ് ടി. ഐ. ജോസഫ് എന്നിവരുടെ സേവനം അവിസ്മരണീയമാണ്. ആശ്രമം കരുണാലയത്തെ ഏറ്റെടുത്ത് ആശുപത്രിയാക്കി മാറ്റിയപ്പോൾ റിട്ട. സർജനായ ഡോ. കെ. പി. വറീത് പ്രതിഫലം കൂടാതെ അവിടെ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു.

താമസംവിനാ വിസിറ്റർ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഡോ. ഫീലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസ് ചെയർമാനായി ആശുപത്രി ഭരണസമിതി രൂപവൽക്കരിക്കുകയും ആശുപത്രിയ്ക്കുവേണ്ടി ആശ്രമം പതിനായിരം രൂപയുടെ ഒരു ലോൺ അനുവദിക്കുകയും ഉണ്ടായി. കാസാ എന്ന സംഘടന മദ്രാസിൽ നിന്നു മരുന്നും പുതപ്പുകളും അയച്ചുതരികയും ചെയ്തു. ആശുപത്രിയെ അക്കാലത്ത് സഹായിച്ച സംഘടനകളിൽ കോയമ്പത്തൂർ റോട്ടറി ക്ലബ്ബും വേൾഡ് വിഷനും (മദ്രാസ്) ഉൾപ്പെടുന്നു. ഡോ. കെ. പി. വറീതിനെ തുടർന്ന് ഡോ. പി. കെ. മാത്യു സൗജന്യ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. ഇവർക്കു വേണ്ടത്ര സൗകര്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും നൽകുന്നതിൽ ആചാര്യ ഫാ. കെ. സി. വർഗീസ് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു.

ഫാ. കെ. സി. വർഗീസ് 1979 ഒക്ടോബർ 18-നു നിര്യാതനായി. താമസംവിനാ തടാകം ചാപ്പലിൽ ഡോ. ഫീലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അധ്യക്ഷതയിൽ ചേർന്ന അനുസ്മരണയോഗത്തിൽ വെച്ചു വർഗീസ് അച്ചന്റെ സ്മരണ നിലനിർത്താനായി ബിഷപ്പ് വാൽഷ് മെമ്മോറിയൽ ആശുപത്രിയിൽ ഫാ. കെ. സി. വർഗീസ് സ്മാരക വാർഡ് നിർമ്മിക്കാനായി തീരുമാനിക്കുകയും ഇതിനു വേണ്ടി അച്ചന്റെ ഭാഗീനേയൻ കൂടിയായ വി. പി. തമ്പി കൺവീനറായി ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിയോഗിക്കുകയും ഉണ്ടായി. അച്ചന്റെ സുഹൃത്തുക്കളിൽ നിന്നും മറ്റുമായി ഒരു ലക്ഷത്തോളം രൂപ സമാഹരിച്ചുകൊണ്ട് സ്മാരക വാർഡിന്റെ ഉദ്ഘാടനം വർഗീസച്ചന്റെ മൂന്നാം ചരമവാർഷികദിനമായ 1982 ഒക്ടോബർ 18-ന് അന്നത്തെ തമിഴ്നാട് ആരോഗ്യമന്ത്രി ഡോ. എച്ച്. വി. ഹാൻഡേ നിർവഹിച്ചു. മാർ തെയോഫിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അധ്യക്ഷത വഹിച്ച യോഗത്തിൽ വാർഡ് നിർമ്മാണചരിത്രം കൺവീനർ വി. പി. തമ്പി സ്വാഗതപ്രസംഗത്തിലൂടെ വിവരിച്ചു. വളരെ ഗംഭീരമായ ഉദ്ഘാടനച്ചടങ്ങു്, ഇന്നലെ നടന്ന സംഭവമായിട്ടാണ്, അതിലും സംബന്ധിക്കാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായ എന്റെ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത്.

മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയുടെ സ്പോൺസർഷിപ്പിനു വിധേയമായി വെല്ലൂർ മെഡിക്കൽ കോളജിൽ പഠിച്ചു പാസ്സായി വരുന്നവർ രണ്ടു വർഷം സഭയുടെ ഏതെങ്കിലും ആശുപത്രിയിൽ സേവനം ചെയ്യണമെന്ന നിബന്ധനയുള്ളതിനാലും മാർ തെയോഫിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഉത്സാഹത്താലും ഏതാനും 'കൊച്ചു ഡോക്ടർമാർ' തടാകം ആശുപത്രിയിലും തങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഡോ. ജോർജ്ജോൺ, ഡോ. മിറിയം ഏബ്രഹാം ഉപ്പൂട്ടിൽ, ഡോ. മിസ്സിസ് സുസൻ ദാസ് എന്നിവർ തങ്ങളുടെ വൈദ്യശുശ്രൂഷാ ജീവിതത്തിലെ ഇടത്താവളമായി തടാകത്തിലെത്തി കോൺട്രാക്റ്റു കലാവധി വരെ സേവനം ചെയ്തു.

ആശുപത്രി, പുരോഗതിയുടെ ഭദ്രമായ പാളത്തിൽ കയറിയത് ഡോ. ബഞ്ചമിൻ ജോർജ്ജ്, ഭാര്യ ബറ്റി എന്നിവർ ചുമതല ഏറ്റെടുത്തതോടുകൂടിയാണ്. രോഗികളുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചതിനാൽ അവരെ കിടത്തി ചികിത്സിക്കാനുള്ള സൗകര്യം ഇല്ലാതെ വന്നു. തന്നിമിത്തം ആശുപത്രിയുടെ വരുമാനത്തിൽ നിന്നുള്ള പണംകൊണ്ട് ഫാ. കെ. സി. വർഗീസ് സ്മാരക വാർഡിന്റെ മുകളിൽ ഒരു നില കൂടി പണിയാൻ കഴിഞ്ഞു. ശസ്ത്രക്രിയാവിദഗ്ദ്ധരും സ്പെഷലിസ്റ്റുകളും നിത്യവും കോയമ്പത്തൂരിൽ നിന്ന് ആശുപത്രിയിൽ എത്തി അത്യാധുനിക ചികിത്സകൾ നൽകിയിരുന്നു എന്നതിനാൽ മൂപ്പതും നാല്പതും മൈൽ അകലെ അട്ടപ്പാടിയിൽ നിന്നു പോലും രോഗികൾ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

എന്നാൽ നാലു വർഷത്തെ സേവനത്തിനു ശേഷം 1990-ൽ ഡോ. ബഞ്ചമിൻ ദമ്പതികൾ ആശുപത്രി വിട്ടപ്പോൾ അത് സ്ഥാപനത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഒരു തിരിച്ചടിയായിരുന്നു. ഡോക്ടർമാരുടെയും വരുമാനത്തിന്റെയും കുറവു മൂലം ആചാര്യ ഫാ. എം. കെ. ജേക്കബ് സ്റ്റാഫിനു ശമ്പളം കൊടുക്കാൻ പോലും സാധിക്കാതെ വിഷണ്ണനായി. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ആശുപത്രി കമ്മിറ്റി വിളിച്ചുകൂട്ടി സ്ഥാപനം നിന്നു പോകാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അതിന്റെ ഭരണം ആരെങ്കിലും ഏറ്റെടുക്കണമെന്നഭ്യർത്ഥിച്ചു. അങ്ങനെ എല്ലാവരുടെയും നിർബന്ധപൂർവ്വമായ അഭ്യർത്ഥനയെ മാനിച്ച് ആശ്രമം ഗവണ്മിംഗ് ബോഡി അംഗം കൂടിയായ പ്രസാദ് ഉമ്മൻ, മുങ്ങിത്തുടങ്ങിയ കപ്പലിനെ ധൈര്യപൂർവ്വം കരക്കടുപ്പിച്ച കപ്പിത്താന്റെ കർമ്മകുശലതയോടെ ആശുപത്രിയ്ക്കു നവജീവൻ പ്രദാനം ചെയ്തു. അറ്റകുറ്റപ്പണികൾ തീർത്തും പെയിന്റിടിച്ചും കൂടുതൽ സ്റ്റാഫിനെ നിയമിച്ചും ഓപ്പറേഷൻ തീയേറ്റർ നവീകരിച്ചും വിവിധ വകുപ്പുകൾ ശാസ്ത്രീയമായി പുനഃസംഘടിപ്പിച്ചും അദ്ദേഹം അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ആശുപത്രിയുടെ മുഖച്ഛായ മാറ്റി. ഡോ. നിക്കോളാസ് ഡിസിൽവ മെഡിക്കൽ സുപ്രണ്ടായി എങ്കിലും പ്രതീക്ഷാനുസരണം രോഗികളെ ആകർഷിക്കാനോ ആതുരന്മാരുടെയും നഷ്ടപ്പെട്ട സൽപേരു വീണ്ടെടുക്കാനോ സാധിച്ചില്ല. പ്രസാദിന്റെ ഭരണകാലത്തു പത്മശ്രീ ലൂസി ഉമ്മൻ മാസത്തിൽ ഒരാഴ്ച എന്ന തോതിൽ തടാകം ആശുപത്രിയിൽ സേവനം ചെയ്തിരുന്നു. ഗണ്യമായ ഒരു തുക, പണം ഒരു പ്രശ്നമായി കാണാതിരുന്ന പ്രസാദ് ഉമ്മന്റെ കൈയിൽ നിന്നു ചോർന്നുപോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ മേഴ്സിയിുടെ സഹോദരൻ റോണി കോരുള ആശുപത്രിയ്ക്കുവേണ്ടി അര ലക്ഷം രൂപ സംഭാവന ചെയ്ത കാര്യം അധികം ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ആഗ്രഹിച്ചതുപോലെ ഫലം ലഭിക്കാതെ വന്നതിനെ തുടർന്ന് ഒരു വർഷത്തെ നിഷ്കാമ സേവനത്തിനുശേഷം പ്രസാദ് ഉമ്മൻ ഭരണച്ചുമതല ഒഴിഞ്ഞു. ഡോ. നിക്കോളാസ് ഡിസിൽവയും രാജിവെച്ചു പിരിഞ്ഞു.

വീണ്ടും നിർജീവാവസ്ഥയിലായ ആശുപത്രിയുടെ ആവശ്യത്തിനായി മാർ തെയോഫിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ പതിനായിരം രൂപ ആചാര്യയെ ഏല്പിക്കുകയും സഭ സ്പോൺസർ ചെയ്ത ഡോ. അജിത്തിനെ തടാകത്തിലേക്കു വിടുകയും ഉണ്ടായി. രോഗികളുടെ കുറവും വരുമാനദുർലഭ്യവും ആശുപത്രി പ്രവർത്തനം തുടരാനാവാത്ത നില സംഭാതമാക്കി. ഈ ഘട്ടത്തിൽ മാർ തെയോഫിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ എത്തി ഗവർണ്മിംഗ് ബോഡി വിളിച്ചു കൂട്ടുകയും ഒരവസാന പരീക്ഷണമെന്ന നിലയിൽ ആശുപത്രിയുടെ ഭരണച്ചുമതല വി. പി. തമ്പി (കൺവീനർ), ടി. പി. ചാക്കോ (ട്രഷറർ), ഏബ്രഹാം ടൈറ്റസ് എന്നിവർ ഉൾപ്പെട്ട കമ്മിറ്റിയെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ആശുപത്രിയുടെ പ്രശസ്തി വീണ്ടെടുക്കാനും ഗ്രാമീണരുടെ വിശ്വാസം ആർജ്ജിക്കുവാനും കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങൾ കൂടുംബസമേതം ഗ്രാമത്തോറും ആഴ്ചയിൽ രണ്ട് തവണ സന്ദർശനം നടത്തുകയും ഗ്രാമീണർക്കു വസ്ത്രങ്ങളും ഭക്ഷണവും വൈറ്റുമിൻ ഗുളികകളും നൽകുകയും ചെയ്തു. ഈ പരിപാടിയിൽ ഡോക്ടർമാരും നഴ്സുമാരും സർവ്വാത്മനാ സഹകരിച്ചു. ചികിത്സ ആവശ്യമുള്ളവരെ ആശുപത്രിയിൽ എത്തിക്കുന്നതിനും കോയമ്പത്തൂർ നിന്നു പതിവായി സ്പെഷലിസ്റ്റുകളെ ആശുപത്രിയിൽ വരുത്തുന്നതിനും സാധിച്ചു. സീനിയർ ഡോക്ടറുടെ കുറവ് ഡോ. കെ. സി. ജോയി എം.ഡി. യുടെ നിയമനത്തോടെ നികത്താനും കഴിഞ്ഞു. ഡോ. ജോയി ചാർജെടുക്കുന്നതുവരെ സാമ്പത്തിക പരാധീനതയിൽ ആയ ആശുപത്രിയ്ക്കു കൂടുതൽ ആവശ്യമായ പണം വി. പി. തമ്പി തന്നെ നൽകി വന്നു. ഡോ. ജോയി വന്നതിനെ തുടർന്ന് ആശുപത്രി സ്വയംപര്യാപ്തത നേടുകയും രണ്ടു തവണ ആശുപത്രിയിൽ വെച്ച് സൗജന്യ മെഡിക്കൽ ക്യാമ്പുകൾ നടത്താൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്തു. മുപ്പതു കിലോമീറ്റർ അകലെയുള്ള അട്ടപ്പാടി ഗ്രാമങ്ങളിൽ നിന്നുപോലും ആദിവാസികളും മറ്റും വന്നു ക്യാമ്പ് പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. കോയമ്പത്തൂർ, ഒട്ടൻചെറു, കോലഞ്ചേരി എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിന്നു മുപ്പതിൽപ്പരം ഡോക്ടർമാർ ക്യാമ്പുകളിൽ സംബന്ധിച്ചു. ഒട്ടധികം രോഗികൾക്കു സൗജന്യമായി കണ്ണടകളും നൽകി. താമസം വിനാ ആശുപത്രി സ്വയംപര്യാപ്തത നേടി. ഇതിനിടയിൽ ആശുപത്രിയിലെ കിണർ വറ്റുകയും രണ്ടുതവണ ആഴത്തിൽ കുഴിക്കുകയും പിന്നീട് വേണ്ടത്ര ജലം ലഭിക്കുകയും ഉണ്ടായി. ഇതു സംബന്ധിച്ച ചെലവും കമ്മിറ്റിയുടെ കൺവീനർ സ്വയം വഹിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഈ ക്രമീകരണം രണ്ടു വർഷത്തോളം തുടരുകയും പിന്നീട് ആശുപത്രിയുടെ ചുമതല ആചാര്യ ഫാ. കെ. വി. യാക്കോബിനു വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ആശുപത്രിയുടെ പ്രത്യേക കമ്മിറ്റിയിൽ ആചാര്യ, പഴയ അംഗങ്ങൾ എന്നിവർക്കു പുറമേ ഉത്സാഹിയായ ജോർജ്ജ് തോപ്പിലും സേവനം ചെയ്തിരുന്നു.

ഡോ. കെ. സി. ജോയി രാജിവെച്ചു പിരിഞ്ഞശേഷം ഡോ. ക്രിസ്റ്റഫർ റോയി മെഡിക്കൽ സൂപ്രണ്ടായി ഒരു വർഷം പ്രവർത്തിച്ചു. പിന്നീടു ഡോ. ബൻ സെൽവൻ മെഡിക്കൽ സൂപ്രണ്ടായി. ഉപരിപഠനത്തിനു വേണ്ടി അവധിയെടുത്ത അദ്ദേഹം തടാകത്തിൽ തന്നെ താമസിച്ചു പഠിക്കുകയും ആശുപത്രിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഒരളവുവരെ ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു.

1997-ൽ ആശുപത്രിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഡോക്ടർമാരുടെ പേരു വിവരം: ഡോ. അമിൻ, ഗൈനക്കോളജിസ്റ്റ് ഡോ. രാജലക്ഷ്മി, ഡോ. മുരുകൻ, ഡോ. ബൻ സെൽവൻ, ഡോ. സന്ധ്യാ ജോൺ, ഡോ. രാജീവ് മാർക്കോസ്.

മുപ്പതിൽപരം ബസ്സുകളുള്ള ഒരാശുപത്രി വിശാലമായ തടാകം താഴ് വരയിലെ ഗ്രാമീണർക്കു താങ്ങും തണലും ആണെന്നുള്ളതിനു രണ്ടു പക്ഷമില്ല. പഴയ കെട്ടിടങ്ങൾ പുതുക്കിപ്പണിതും എക്സറേ, സ്കാനിംഗ് യന്ത്രം മുതലായവ സ്ഥാപിച്ചും, കൂടുതൽ വിദഗ്ദ്ധ ഡോക്ടർമാരെ ആകർഷിച്ചും, ഡോക്ടർമാർക്കു ക്വാർട്ടേഴ്സ് നിർമ്മിച്ചും ആശുപത്രി വികസിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇതിനുവേണ്ടിയുള്ള സഹായം ഇന്ത്യക്കകത്തും പുറത്തുനിന്നുമുള്ള സഭാസന്നേഹികളിൽ നിന്നുണ്ടാകണം. ഏതാനും വർഷംമുമ്പ് കുവൈറ്റിൽ നിന്നു ഒരു സ്നേഹിതൻ ആശുപത്രിയുടെ ആവശ്യത്തിനു രണ്ടു ലക്ഷം രൂപ വിസിറ്റർ മെത്രാപ്പോലീത്താ മാർ യൗസേബിയോസ് വഴി നൽകുകയുണ്ടായി. ഇതുപയോഗിച്ചു, ജീർണ്ണി ചിരിക്കുന്ന രണ്ടാംനിലയുടെ ഒരു വിംഗ് പൊളിച്ചു പണിയണമെന്നാണ് തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ ഓണററി എൻജിനീയർ ഫ്രാമ്പ്രഹാം തോമസ് നൽകിയ ഉപദേശം. ജൂബിലി വർഷത്തിൽ എല്ലായിടത്തുനിന്നും ഗണ്യമായ സംഭാവനകൾ ലഭിക്കുമെന്നുള്ള ശുഭപ്രതീക്ഷയാണ് ആശ്രമാധി കൃതർക്കുള്ളത്. ആശുപത്രി, തടാകം ഗ്രാമത്തിന് ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത ഒരാവശ്യമാണ്. തന്നിമിത്തം ആശുപത്രിയ്ക്കു വളരാതിരിക്കാൻ സാധ്യവുമല്ല. ഇത്രയും എഴുതിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മറ്റൊരു ഗൾഫ് രാജ്യത്തിലെ ഒരിടവക രണ്ടു ലക്ഷം രൂപ ആശുപത്രിയ്ക്കു സംഭാവന ചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ച വിവരം ലഭിച്ചു. പണം വലിയ പ്രശ്നമല്ലെന്നാണു അനുഭവം. കിട്ടിയ പണം ഉപയോഗിച്ചു ആശുപത്രിയെ കൂടുതൽ പ്രയോജനകരമായ ഒരു സേവനകേന്ദ്രമാക്കാമെന്നും അങ്ങനെ തടാകത്തിലെ ഈ ആതുരാലയം ബിഷപ്പ് വാൽഷിന്റെ ആശയാദർശങ്ങൾക്കു നിരക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമായി പരിലസിക്കുമെന്നുമുള്ള ചിന്ത കൂടുതൽ ഹർഷപൂർവ്വകിതരാക്കുന്നു എന്നതാണ് വസ്തുത.

ബിഷപ്പ് വാൽഷ് ആശുപത്രി കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദശാബ്ദങ്ങളിൽ

ഏബ്രഹാം ഫിലിപ്പ് (ഓണററി അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റർ)

രോഗശാന്തി വരമുണ്ടായിരുന്ന ബിഷപ്പ് ഹെർബറ്റ് പാക്കൻഹാം വാൽഷിന്റെ രോഗശമന പ്രവർത്തനങ്ങളും പ്രാർത്ഥനകളും, ഒട്ടധികം രോഗികളുമായി നടത്തിയിരുന്ന സാന്ത്വനപ്രധാനമായ കത്തിടപാടുകളും, ആധുനിക ചികിത്സാരീതികളിലൂടെ, ബിഷപ്പിന്റെ ദർശനത്തെ മുൻ നിറുത്തി കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായി തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകുന്നതിനു ബിഷപ്പിന്റെ ജന്മശതാബ്ദി വർഷമായ 1971-ൽ തടാകത്തിൽ ഭാഗ്യസ്ഥരണാർഹനും വിനയത്തിന്റെ കേദാരവുമായിരുന്ന പ. ഔഗേൻ പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്ത വാൽഷ് സ്മാരക ആശുപത്രി സമർത്ഥരായ ഡോക്ടർമാരുടെ ആഗമനത്തിന്റെയും ബഹിർഗമനത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ വളർച്ചയും തളർച്ചയും എല്ലാം കടന്നു ഇന്ന് വീണ്ടും അഭിവൃദ്ധിയുടെയും പുരോഗതിയുടെയും പുതിയ പാളങ്ങളിൽ കയറിയിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്. പ്രാരംഭകാലത്ത് ചെറിയതോതിൽ ഗ്രാമങ്ങളിലും തുടർന്ന് ഡിസ്പെൻസറിയിലെ ഔഷധവിതരണത്തിലും ഒതുങ്ങിനിന്നശേഷം ആധുനിക നിലവാരമുള്ള ആശുപത്രി ആരംഭിച്ചതോടുകൂടി ചാരത്തും ദുരത്തും ഉള്ള ഒട്ടധികം രോഗികൾ ഈ 'കരുണാലയ'ത്തിൽ രോഗത്തിനു മരുന്നു വാങ്ങിയും ശരണം പ്രാപിച്ചും സുഖം നേടി മുഖപ്രസാദത്തോടെ കടന്നുപോകുന്ന കാഴ്ചതന്നെ ഹൃദയഹാരിയാണ്.

ആശുപത്രിയുടെ നവീനകാലഘട്ടം ആരംഭിക്കുന്നതു പീലിപ്പോസ് തോമസ് (പിന്നീടു പീലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസ്) 1962-ൽ റയിൽവേയിലെ തന്റെ ജോലി രാജിവെച്ച് ആശ്രമാംഗമായി മാറുന്നതോടുകൂടിയാണെന്നു പറയാം. 1955 മുതലേ പീലിപ്പോസ് തോമസ് ആശ്രമസുഹൃത്തായിരുന്നു. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ബിഷപ്പു വാൽഷിനോടൊപ്പം ആശ്രമത്തിൽ പല ആഴ്ചകൾ താമസിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ബിഷപ്പിന്റെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതവും മാറ്റമില്ലാത്ത ധാർമ്മിക നിഷ്ഠകളും അടുത്തറിഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയ ശേഷമാണു റയിൽവേയിലെ ജോലി രാജിവെച്ചു ആശ്രമാംഗമായി സമ്പൂർണ്ണ സഭാസേവനരംഗത്ത് എത്തുന്നത്. അന്നത്തെ ആശ്രമ വിസിറ്റർ ബിഷപ്പ് അങ്കമാലി-ബോംബെ ഭദ്രാസന

മെത്രാപ്പോലീത്താ ഡോ. പീലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസ് ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശവും നിർബന്ധവും കൊണ്ടാണ് ഫിലിപ്പോസ് തോമസ് ആശ്രമത്തിന്റെ മൂന്നാമത്തെ ആചാര്യയായി സ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കുന്നതും ബിഷപ്പ് വാൽഷിന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ സാക്ഷാൽക്കരിക്കാൻ ശ്രമം ആരംഭിക്കുന്നതും. വാൽഷ് ബിഷപ്പിന്റെ ആദർശങ്ങളും വിശാല വീക്ഷണങ്ങളും മലങ്കരസഭയോടും അതിലെ അംഗങ്ങളോടുള്ള വർദ്ധിച്ച താല്പര്യവും മറ്റുള്ളവരെ പറഞ്ഞു മരിപ്പിക്കുന്നതിൽ പീലിപ്പോസ് തോമസ് മുൻപന്തിയിലായിരുന്നു.

പിന്നോക്കാവസ്ഥയിലായിരുന്ന ഇരുപതിലധികം ഗ്രാമങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന തടാകത്തിൽ 1971-ൽ മെഡിക്കൽ ക്യാമ്പും ആശുപത്രിയും രൂപംകൊണ്ടു. ആശുപത്രിയെ നാട്ടുകാർ “കരുണാലയം” എന്ന അർത്ഥനിർഭരമായ പേരിട്ടാണു വിളിച്ചുവന്നത്. ആശുപത്രി സംബന്ധിച്ച പ്രാരംഭ പൊതുയോഗത്തിൽ ഡോ. പീലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസ് അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. തന്റെ വിശിഷ്ട സേവനങ്ങളുടെ ഫലമായി സഭാരത്നമായിത്തീർന്ന ഫാ. എം. വി. ജോർജ്ജാണ് (പിന്നീട് ഡോ. ഗീവറുഗീസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ്) മുഖ്യപ്രസംഗകനായിരുന്നത്.

രോഗികളുടെ എണ്ണം അനുദിനം വർദ്ധിച്ചുവന്നതോടുകൂടി സ്ഥലപരിമിതി അനുഭവപ്പെടുകയും ആധുനിക സൗകര്യങ്ങളുള്ള ആശുപത്രിയായി സ്ഥാപനം വികസിപ്പിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയുമാണുണ്ടായത്. ഇതിനിടയിൽ വൈദിക പദവിയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞ ഫാ. പീലിപ്പോസ് തോമസ് 1985 മെയ് 15-നു യൗസേബിയോസ് എന്ന പേരിൽ മേല്പട്ടക്കാരനായി വാഴിക്കപ്പെട്ടു. ആശ്രമാംഗം, ആചാര്യ, വൈദികൻ, സെമിനാരി അദ്ധ്യാപകൻ മുതലായ സേവനസരണികളിലൂടെ പടിപടിയായി ഉയർന്ന മെത്രാപ്പോലീത്താ അക്കാലം ജൂലൈ 31-നു തുമ്പമൺ ഭദ്രാസനത്തിന്റെ ചുമതല ഭരമേറ്റു. മെത്രാനായി വാഴിക്കപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഏതാനും വർഷം പാവപ്പെട്ടവർക്കുവേണ്ടി ഒട്ടധികം സേവനപദ്ധതികൾ അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചു പ്രാവർത്തികമാക്കിയിരുന്നു.

ആശുപത്രിയുടെ ഒന്നാം ബ്ലോക്കിന്റെ പണി (ഒ.പി.യും തിയേറ്ററും) മൂപ്പതു ലക്ഷം രൂപ ചെലവാക്കി 2002 മെയ് മാസം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനു സാധിച്ചു. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഉത്സാഹത്താലും കഠിനാദ്ധ്വാനത്താലും കൂടുതൽ പണം ശേഖരിച്ചു 2007-ൽ ആശുപത്രിയുടെ പണി അവസാനിച്ചപ്പോൾ മൊത്തം 70 ലക്ഷം രൂപ ചെലവായി. ആശുപത്രിയുടെ ചുമതല ആദ്യകാലങ്ങളിൽ വഹിച്ചവരും ചികിത്സാ വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിനും സൽപെരുമാറ്റത്തിനും പേരുകേട്ടവരുമായ ഡോ. ബഞ്ചമിൻ

ജോർജ്ജ്-ഡോ. ബറ്റി ദമ്പതികളും ഡോ. ബൻ ദമ്പതികളും ആശുപത്രിയുടെ പ്രശസ്തി തമിഴ്നാടും കടന്നു കേരളാതിർത്തിക്കപ്പുറത്തെ അട്ടപ്പാടി വരെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ എത്തിച്ചു. തന്നിമിത്തം രോഗികളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. താരതമ്യേന ചെറിയ ഫീസാണ് വാങ്ങിവന്നതെങ്കിലും ആശുപത്രി ലാഭത്തിലെത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ ഡോക്ടർമാരുടെ സേവനം സർവ്വരാലും അഭിനന്ദിക്കപ്പെട്ടു.

ഒരു ക്രൈസ്തവമിഷൻ നടത്തുന്ന ആതുരാലയം ഏതെങ്കിലും പരിശുദ്ധന്റെ പേരിൽ ആക്കുന്നതുകൊണ്ട് അത് യഥാർത്ഥ മിഷൻ ആശുപത്രി ആകുന്നില്ലെന്നും അവയുടെ നടത്തിപ്പും പ്രവർത്തകരുടെ സന്മനോഭാവവും ക്രിസ്തീയ മൂല്യങ്ങൾക്കു നൽകുന്ന അതുല്യ സ്ഥാനവും ആണ് പ്രധാനമെന്നും യൗസേബിയോസ് തിരുമേനി പലപ്പോഴും ആവർത്തിച്ച് ഊന്നിപ്പറയുമായിരുന്നു.

ആശ്രമത്തിന്റെ വജ്രജൂബിലി സ്മാരകമായി ആരംഭിച്ച സെന്റ് ജോർജ്ജ് ബാലഭവനത്തിൽ 25-ൽ പരം കുട്ടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ പത്തു കുട്ടികൾ മാത്രം. എല്ലാവരും കോയമ്പത്തൂരിലുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിക്കുന്നു. നേരത്തെ ബാലഭവനിൽ താമസിച്ചു സ്കൂൾ - കോളജ് പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയ ചിലർ എം.ബി.എ., എം.സി.എ. മുതലായവ നേടി വിവിധ കമ്പനികളിലെ ഉന്നത തസ്തികകളിൽ പ്രവർത്തനം നടത്തിവരുന്നു.

യൗസേബിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ആരംഭിച്ച ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം എൽ.പി. സ്കൂളിൽ നേരത്തെ ഗ്രാമീണരായ നൂറിൽപരം കുട്ടികൾ പഠിച്ചിരുന്നു. സ്കൂൾ കെട്ടിടങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച് തമിഴ്നാട് സർക്കാരിന്റെ ചെലവേറിയ ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ നിറവേറ്റാൻ പ്രയാസമാകയാൽ സ്കൂൾ ഉയർത്താൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. സ്വന്തം ഭദ്രാസനത്തേക്കാൾ കൂടുതലായി തടാകം ആശ്രമത്തെ സ്നേഹിച്ചു എന്ന ആരോപണത്തിനു വിധേയനായ മെത്രാപ്പോലീത്താ തടാകത്തിൽ തന്നെ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളണമെന്ന ആഗ്രഹം നേരത്തെ എഴുതി പരസ്യമാക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ കാൻസർ ബാധിച്ച അദ്ദേഹം അകാലനിര്യാണം പ്രാപിക്കുകയും നേരത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ച ആഗ്രഹം സാധിക്കാതെ പത്തനംതിട്ട ബേസിൽ അരമനചാപ്പലിനോടു ചേർന്നു കബറടക്കപ്പെടുകയുമാണുണ്ടായത്. വിസിറ്റർ ബിഷപ്പ് തുടങ്ങിയ നിലകളിൽ ആശ്രമത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി യൗസേബിയോസ് തിരുമേനി ചെയ്ത സേവനങ്ങളും അനുഷ്ഠിച്ച ത്യാഗങ്ങളും ആശ്രമചരിത്രത്തിലെ ഒരതിപ്രധാന അദ്ധ്യായമായി നിലനിൽക്കും. പിൻഗാമികൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്മാതൃകകളും സ്ഥാപനത്തോടുള്ള അനുപമ സ്നേഹവും എന്നും പ്രചോദനപ്രദവുമായിരിക്കും എന്നുള്ളതിനും രണ്ടുപക്ഷമില്ല.

മാർ യൗസേബിയോസിന്റെ കാലശേഷം വിസിറ്റർ ബിഷപ്പായി സിനഡ് നിയോഗിച്ചത് 1970 മുതൽ ആശ്രമത്തിന്റെ സ്നേഹിതനായ മലബാർ ഭദ്രാസനാധിപൻ ഡോ. സഖറിയാസ് മാർ തെയോഫിലോസി നെയാണ്. കോളജിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ തന്നെ മാർ തെയോഫിലോസ്, ആശ്രമത്തിൽ ഏതാനും ആഴ്ചകൾ താമസിക്കുകയും ആശ്രമത്തിന്റെ പ്രവർത്തനരീതികൾ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനം ജനറൽ സെക്രട്ടറിയായി സേവനം ചെയ്യുമ്പോൾ ആശ്രമം ഗവർണിംഗ് ബോഡി അംഗമായും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ആശ്രമത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിത്തീരുകയാണുണ്ടായത്.

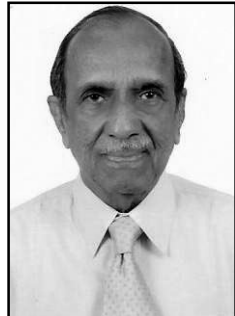
മുൻഗാമിയുടെ കാലത്തും ആചാര്യയായി തുടർന്ന കെ. വി. യാക്കോബ് റമ്പാൻ തന്റെ മോശമായ ആരോഗ്യസ്ഥിതി മുൻനിറുത്തി ആചാര്യസ്ഥാനത്തുനിന്നു വിരമിച്ചു. തുടർന്ന് അഗളി നെല്ലിപ്പതി സെന്റ് തോമസ് ആശ്രമത്തിന്റെ സുപ്പീരിയറായ യൂഹാനോൻ റമ്പാച്ചനു തടാകം ആശ്രമ ആക്ടിംഗ് ആചാര്യ എന്ന അഡീഷനൽ ചുമതല കൂടി നൽകി. നെല്ലിപ്പതി ആശ്രമത്തിന്റെ ഭാരിച്ച ചുമതലയ്ക്കു പുറമേ മുപ്പതു കിലോമീറ്റർ അകലെയുള്ള തടാകത്തിൽ കൂടെക്കൂടെ വന്നു സി. എസ്. ആശ്രമത്തിന്റെ കാര്യങ്ങളും യഥാവിധി നോക്കാൻ യൂഹാനോൻ റമ്പാച്ചനു സാധിച്ചില്ല. തന്നിമിത്തം രണ്ടു വർഷത്തെ സേവനത്തിനുശേഷം റമ്പാച്ചനും വിരമിച്ചു. തുടർന്ന് കോഴിക്കോട്ടെ ഹെർമോൻ അരമനയുടെ മുൻ മാനേജരും ചെറുപ്പക്കാരനും ഉത്സാഹിയുമായ ഫാ. എൻ. എം. ജോർജ്ജ് ആക്ടിംഗ് ആചാര്യ എന്ന നിലയിൽ കാര്യക്ഷമമായ പ്രവർത്തനം നടത്തിവരുന്നു.

യൗസേബിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ പിതൃതുല്യം സ്നേഹിച്ചു വന്നതുകൊണ്ടാവാം ഡോ. സഖറിയാസ് മാർ തെയോഫിലോസും അദ്ദേഹത്തിൻ കാലടികൾ പിന്തുടർന്ന് ആശ്രമത്തിനുവേണ്ടി വളരെയധികം കഠിനാധ്വാനം ചെയ്യുന്നു. എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും യഥാസമയം നേതൃത്വം നൽകുന്ന തിരുമേനി, താൻ രോഗിയാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം വേണ്ടവിധം അംഗീകരിക്കാതിരിക്കുകയും ഒരളവുവരെ ഡോക്ടർമാരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ പലപ്പോഴും അവരിനാൽ നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും ഒരു രഹസ്യമല്ല. ഒരു കാര്യവും നീട്ടിവയ്ക്കാത്ത സ്വഭാവക്കാരനായ തിരുമേനി തിരക്കിട്ട സഞ്ചാരങ്ങൾക്കിടയിലും യഥാസമയം ഗവർണിംഗ് ബോഡി വിളിച്ചുകൂട്ടി ആശ്രമം, സ്കൂൾ, ആശുപത്രി എന്നിവയുടെ പ്രവർത്തനം അവലോകനം ചെയ്യുകയും കുറവുകൾ പരിഹരിക്കാൻ ആവശ്യമായ നടപടികൾ സത്വരം കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്.

ആശുപത്രിയുടെയും ആശ്രമത്തിന്റെയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ സാമ്പത്തികബുദ്ധിമുട്ടു മൂലം 2012-2013 കാലഘട്ടത്തിൽ അല്പം മന്ദീഭവിച്ചപ്പോൾ വർദ്ധിച്ച ഉത്സാഹത്തോടും കൂടായ പ്രവർത്തനത്തോടും ധനസമാഹരണം നടത്തി പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനു തിരുമേനി സ്വീകരിച്ച നടപടികൾ അസാധാരണവും അഭിനന്ദനീയവുമാണെന്നു എടുത്തു പറയുന്നത് ഒരു പ്രശംസയായി കാണരുത്. തടാകം ടൗണിൽ 2013-ൽ ആശുപത്രിയുടെ ഒരു ഒ.പി. ക്ലിനിക്ക് ആരംഭിക്കുകയും രാവിലെയും വൈകിട്ടും നാലു മണിക്കൂർ വീതം രോഗികളെ ചികിത്സിക്കുകയും ചെയ്യാൻ സാധിച്ചു. 2015 ജനുവരി മുതൽ ഡിസംബർ വരെ ഈ ഉപചികിത്സാകേന്ദ്രത്തിലും പ്രധാന ആശുപത്രിയിലുമായി ഒൻപതിനായിരത്തോളം രോഗികളെ ചികിത്സിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. കൂടാതെ 1500 രോഗികൾക്കു 18 സ്ഥലങ്ങളിൽ സൗജന്യ ചികിത്സയും നൽകി. ആശുപത്രിയുടെ വരുമാനം പതിനാറു ലക്ഷം രൂപയായി ഉയരുകയും ചെയ്തു.

ഈ വർഷം (2016) ജനുവരിയിൽ വെല്ലൂരിൽ നിന്നു റിട്ടയർ ചെയ്ത അവിടത്തെ മുൻ പ്രിൻസിപ്പലായ ഡോ. രവി ജേക്കബ് കോരുളയും ഭാര്യ ഡോ. ഗ്രേസ് കോരുളയും ആശുപത്രിയുടെ ചുമതല ഏറ്റെടുത്തപ്പോൾ ആശുപത്രി പുരോഗതിയുടെ ഒരു പുതിയ യുഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ജയ്പൂർ, പോണ്ടിച്ചേരി മെഡിക്കൽ കോളജുകളിൽ ഉയർന്ന ശമ്പളത്തോടുകൂടി ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടും അവ സ്വീകരിക്കാതെ ഈ ഡോക്ടർ ദമ്പതികൾ തടാകം ആശുപത്രിയിൽ പ്രതിഫലേച്ഛ കൂടാതെ ജോലി സ്വീകരിച്ചത് ഒരു ദൈവിക നിയോഗമല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്? ഇവർ ചാർജെടുത്ത ശേഷം സമീപപ്രദേശത്തെ ഒരു പ്രധാന ജംഗ്ഷനായ കണ്ണുവായിൽ ഒരു ക്ലിനിക്കു കൂടി ആരംഭിക്കാൻ സാധിച്ചത് ഒരു നേട്ടം തന്നെയാണ്.

നമ്മുടെ മെഡിക്കൽ ബോർഡിന്റെ ഉപദേശകനും വെല്ലൂർ ആശുപത്രിയിലെ മുൻ പ്രൊഫസറും ഒരു പ്രമുഖ ഭിഷഗ്വരനുമായ ഡോ. എം. വി. ഡാനിയേലിന്റെ നിസ്തുല സേവനങ്ങളും എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ട്. ഗ്രാമങ്ങളിൽ നടത്തിയ 18 സൗജന്യ മെഡിക്കൽ ക്യാമ്പുകളിലേക്ക് ആവശ്യമായ ഔഷധങ്ങളും സാമ്പത്തിക സഹായങ്ങളും ഒരുക്കിത്തന്നത് ഡോക്ടർ ഡാനിയേലാണ്. ഇതൊക്കെ എടുത്തു പറയുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു താല്പര്യമില്ലെങ്കിലും ഒരു സ്ഥാപനത്തിന്റെ ചുമതല ഭാഗികമായെങ്കിലും വഹിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റർക്കു ഇക്കാര്യങ്ങളും പറയാതിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലല്ലോ. ഡോ. ഡാനി

ഡോ. എം. വി. ദാനിയേൽ

യേൽ സമ്പന്നരായ സ്വന്തം രോഗികളിൽ നിന്നും സുഹൃത്തുക്കളിൽ നിന്നും പാവപ്പെട്ടവരെ ചികിത്സിക്കുന്ന തടാകം ആശുപത്രിയ്ക്കുവേണ്ടി സംഭാവനകളായി നാലു ലക്ഷത്തിൽപരം രൂപ ശേഖരിച്ചു സസന്തോഷം നൽകിയ ദൈവിക സേവനത്തിനു ഗവർണ്ണിംഗ് ബോർഡിനുള്ള ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ഡോക്ടർക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു ഞങ്ങളുടെ കടമയാണെന്നു കരുതുന്നു.

ഫ്രീ മെഡിക്കൽ ക്യാമ്പുകൾക്കു ഒരു വർഷം നേതൃത്വം നൽകിയത് തെയോഫിലോസ് തിരുമേനിയുടെ സുഹൃത്തുക്കളും കൊച്ചിയിലെ ജനറൽ ആശുപത്രി ഇ.എൻ.ടി. പ്രൊഫസറായ ഡോ. ആനി ലൂക്കും ടീമും ആണ്. ബിഷപ്പ് വാൽഷിന്റെ കഴിഞ്ഞ ചരമവാർഷികദിനമായ 2016 ജനുവരി 9-നു 25 ഡോക്ടർമാരെ പങ്കെടുപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു മെഗാ മെഡിക്കൽ ക്യാമ്പ് നടത്താൻ സാധിച്ചതു ആശുപത്രിയുടെ ചരിത്രത്തിലെ ഒരവിസ്മരണീയ നേട്ടമാണ്. വേണ്ട നേതൃത്വം നൽകിയ ഡോ. സജി, ഡോ. ആനി ലൂക്ക് എന്നിവരോടുള്ള ഹൃദയംഗമമായ സ്നേഹവും കൃതജ്ഞതയും രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. 2015-16 കാലഘട്ടത്തിൽ സൗജന്യ മെഡിക്കൽ ക്യാമ്പു മൂലം 1500 രോഗികൾക്കു നല്ല ചികിത്സ നൽകാൻ സാധിച്ചത് ദൈവകൃപകൊണ്ടു മാത്രമാണെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. കൂടാതെ സമീപപ്രദേശത്തെ രണ്ടു വൃദ്ധജനസംരക്ഷണകേന്ദ്രങ്ങളിൽ രണ്ടു തവണ എത്തി സൗജന്യ ചികിത്സ നൽകാനും സാധിച്ചതിൽ ഏറെ സംതൃപ്തി ഉണ്ട്. മെഡിക്കൽ ഡയറക്ടർ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ആറ് ഡോക്ടർമാരാണ് ചികിത്സാ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കാര്യക്ഷമമായി നടത്തിവരുന്നത്. ദൈവം സഹായിച്ചാൽ 2017-18-ൽ കാർഡിയോ തെറാപ്പിക് ആൻഡ് ഗൈനക്കോളജി വകുപ്പുകൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള സൗകര്യങ്ങളും സജ്ജീകരിച്ച് ആശുപത്രിയെ ഉയർത്തണമെന്നാണു ആശുപത്രി ഭാരവാഹികളുടെ ആഗ്രഹം. ഇതൊക്കെ വിജയിക്കണമെങ്കിൽ എല്ലാവരുടെയും ആത്മാർത്ഥമായ സഹായസഹകരണങ്ങളും പ്രാർത്ഥനകളും അനിവാര്യമാണെന്നു പ്രത്യേകം അനുസ്മരിപ്പിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.

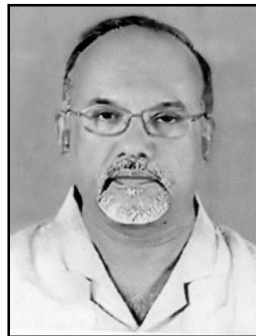
ധ്യാനകേന്ദ്രം

ആശുപത്രിയിൽ ഇക്കൊല്ലം തന്നെ ഒരു ധ്യാനമന്ദിരം ആരംഭിക്കണമെന്ന് പൗരോഹിത്യ രജതജൂബിലിയിൽ എത്തിനിൽക്കുന്ന വിസിറ്റർ ബിഷപ്പിനും ഗവർണ്ണിംഗ് ബോർഡിനും ഒരുപോലെ ആഗ്രഹം തോന്നുകയും ധ്യാനമന്ദിരം 2016 ഡിസംബറിൽ തന്നെ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്തതിൽ എല്ലാവർക്കും വലിയ സന്തോഷമുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ ഫെബ്രുവരിയിൽ റിട്രീറ്റ് സെന്ററിന്റെ പ്ലാൻ തിരുമേനി തന്നെ ആർക്കിടെക്റ്റ് ഉമ്മനക്കൊണ്ടു തയ്യാറാക്കി കെട്ടിടത്തിന്റെ തറക്കല്ലിട്ട്

പണി ആരംഭിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ശിലാസ്ഥാപന ചടങ്ങിൽ ബോംബെ ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്തായും വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാന പ്രസിഡണ്ടുമായ ഗീവറുഗീസ് മാർ കുറിലോസും സംബന്ധിച്ചിരുന്നു.

ഏഴായിരം ചതുരശ്ര അടി വിസ്താരമുള്ള ത്രിനില ധ്യാനമന്ദിരത്തിൽ ലൈബ്രറി, ഓഫീസ്, വിശ്രമ മുറികൾ എന്നിവ ഉൾപ്പെടെ 22 മുറികൾ ആണുള്ളത്. 80 ലക്ഷം രൂപയാണു കെട്ടിടത്തിനു ചെലവാക്കേണ്ടിവന്നത്. ഈ തുക മുഴുവനും തിരുമേനി തന്നെ സമാഹരിച്ചു നൽകി. “ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹിതനായ തെയോഫിലോസ്” തിരുമേനി കഴിഞ്ഞ രണ്ടുമൂന്നു മാസങ്ങൾക്കിടയിൽ മലബാർ ഭദ്രാസനത്തിൽ കാൻസർ രോഗികളായ 100 പേർക്കു വീടുകൾ നിർമ്മിച്ചു നൽകിയതിനു പുറമേ 25 നിർദ്ധനരായ പെൺകുട്ടികളുടെ വിവാഹവും നടത്തിക്കൊടുത്തു എന്നു പറയുമ്പോൾ ആരാണു വിസ്മയം കൂറാത്തത്. മറ്റുള്ള ഭദ്രാസനങ്ങൾക്കും ഇത്തരം ക്രിസ്തീയ ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടാനുള്ള ഒരു സന്മാതൃകയും സൽപ്രേരണയുമാണ് വിസിറ്റർ ബിഷപ്പ് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു പറയുന്നതിൽ അഭിമാനമുണ്ട്.

ബിഷപ്പ് വാൽഷ് സ്മാരക സ്കൂളിനെ ഒരു മെട്രിക്കുലേഷൻ തലത്തിലുള്ള വിദ്യാലയമായി ഉയർത്താനും 2017-18-ൽ “മലങ്കരസഭാ ബന്ധു” എന്ന പേരിൽ ഒരു ആശ്രമം ന്യൂസ് ലറ്റർ അഥവാ മാസിക ആരംഭിക്കാനും ആശ്രമം ഭാരവാഹികൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. സർവ്വോപരി 2018-19-ൽ ആശുപത്രിയോടനുബന്ധിച്ച് ഒരു നഴ്സിംഗ് സ്കൂൾ തുടങ്ങാനും പദ്ധതി ആവിഷ്കരിക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യൻ അസാധ്യമായതു ദൈവത്തിനു സുസാധ്യമെന്ന വസ്തുതയാണ് ഞങ്ങളെ അനുഭവങ്ങൾ അനുദിനം പഠിപ്പിക്കുന്നതും അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതും.

ഡോ. രവി ജേക്കബ് കോരള (മെഡിക്കൽ ഡയറക്ടർ), ഡോ. ഗ്രേസ് കോരള, ഏബ്രഹാം ഫിലിപ്പ് (അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റർ)

ആത്മീയ സാഗരം

ആറു ദശാബ്ദക്കാലത്തെ ആത്മീകവും സാമൂഹികവുമായ അനുസ്യൂത പ്രവർത്തനങ്ങൾ മൂലം തടാകം താഴ്വരയിലെ ജനങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും ഉണ്ടായ നേട്ടങ്ങൾ ഇന്നു വിലയിരുത്തുമ്പോൾ പഴയകാലത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾ കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതാണ്. ടാർറോഡും, ബസും, വെള്ളവും, പള്ളിയും, പോസ്റ്റാഫീസും, ഹൈസ്കൂളും, ടെലിഫോണും, ആശുപത്രിയും ഒന്നുമില്ലാതെ കിടന്ന ആ വിജനപ്രദേശം കോയമ്പത്തൂരിന്റെ ഒരു ഉപഗ്രഹനഗരമായി അതിവേഗം വളർന്നതു തടാകാശ്രമത്തിൽ വന്നു താമസിച്ച മിഷനറി പ്രവർത്തകരുടെ പ്രയത്നം കൊണ്ടാണെന്നു സമ്മതിക്കാത്തവർ ചുരുക്കമായിരിക്കും. പണ്ടത്തെ കട്ടവണ്ടികളുടെയും കാളവണ്ടികളുടെയും സ്ഥാനം ഇന്നു ബസുകളും ലോറികളും കൈയേറി. കൃഷിക്കുപറ്റിയ ഫലപുഷ്ടിയുള്ള മണ്ണു മുഴുവൻ ഇഷ്ടികകളായി മാറി. തന്നിമിത്തം കുടിലുകൾ ഇന്നു കൊട്ടാരങ്ങളായിത്തീർന്നു. മരുഭൂമിപോലെ കിടന്ന വയലുകൾ ഇന്നു മലർവാടികളായി. തെങ്ങും കരിമ്പും വാഴയും മുത്തിരിയും മാവും മറ്റു ഫലവൃക്ഷങ്ങളും എങ്ങും ഹരിതാഭയുടെ തണൽ വിരിക്കുന്നു.

അട്ടപ്പാടി പ്രദേശത്തു കൃഷിഭൂമി വാങ്ങിയശേഷം കോയമ്പത്തൂരിൽ താമസിച്ചുവന്ന മലയാളികളായ ക്രൈസ്തവർ അട്ടപ്പാടി കടന്നുപോകുമ്പോൾ തടാകം ആശ്രമം അവരിൽ പലരുടെയും ഇടത്താവളമായിരുന്നു. പിന്നീട് കേരളാതിർത്തിയായ ആനക്കട്ടി വരെയും തുടർന്ന് അട്ടപ്പാടി മലകളുടെ അടിവാരത്തുകൂടി കൊക്കുകൾക്കു മുകളിലൂടെ മണ്ണാർക്കാടുവരെയും റോഡുതീർക്കുന്നതിൽ ആശ്രമത്തിനു നിർണ്ണായകസ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. റോഡു തീർന്നപ്പോൾ ആശ്രമത്തിലേക്ക് വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നു പല ആളുകൾ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. കറന്റീല്ലാതിരുന്നതിനാൽ വഴികളിൽ അന്ധകാരം ഉറഞ്ഞുകിടന്നു. പിന്നീട് വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം കറന്റു വന്നപ്പോൾ തടാകത്തിലെ ഇരുട്ടിൽ കഴിഞ്ഞ ജനത തടാകത്തിലൂടെ വലിയൊരു വെളിച്ചം കണ്ടു. അന്ധതമസ്സുള്ളവരുടെ മേൽ പ്രകാശം ഉദിച്ചു!!!

ചില എൽ.പി. സ്കൂളുകൾ താഴ്വരയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും കുട്ടികൾ സ്കൂളിൽ പറഞ്ഞയയ്ക്കപ്പെടുകയോ അവർ പഠിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. പത്തു വയസ്സു കഴിഞ്ഞാൽ മാതാപിതാക്കൾ പെൺകുട്ടികളെ വിവാഹം ചെയ്തു പറഞ്ഞയച്ചു ഭാരം തീർക്കും. ആൺകുട്ടികൾ

കുലിവേലയ്ക്കും പോകും. തന്നിമിത്തം സ്കൂളുകൾ കാലിയാകുന്നു. ചില കുലങ്ങളിലെ കുട്ടികൾ ഒരിക്കലേങ്കിലും സ്കൂളിന്റെ വരാന്തപോലും കണ്ടിട്ടില്ലത്രെ. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ആശ്രമാംഗങ്ങൾ ഗ്രാമങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു സാക്ഷരതാ ക്ലാസ്സും ക്യാമ്പുകളും നടത്തിയതും സദുപദേശങ്ങൾ നൽകിയതും. ശുചിത്വ-പഠന ക്ലാസ്സുകളും ഗാനപരിശീലനവും മറ്റും നടത്തിയതിനാൽ ആദിവാസികളും തടാകത്തിലെ താണവിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട കുട്ടികളും അക്ഷരലോകം കണ്ടു. അവർ സ്കൂളുകളിൽ പഠിക്കാൻ ഓടി എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ചികിത്സ എന്നാൽ അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾക്കു ചില പച്ചമരുന്നുകളും മന്ത്രങ്ങളുമായിരുന്നു. ശുചിത്വമില്ലായ്മയും അജ്ഞതയും മൂലം പകർച്ച വ്യാധികൾ തേർവാഴ്ച നടത്തിയിരുന്നു. ചികിത്സ ലഭിക്കാതെ മരിച്ചവരുടെ എണ്ണത്തിനു കണക്കില്ല. ആശുപത്രി ഇല്ലായിരുന്നു. ആശ്രമം ആരംഭിച്ച ഡിസ്പെൻസറി പലരുടെയും ആയുസ്സ് നീട്ടാൻ സഹായിച്ചു. പണ്ട് പ്രസവശുശ്രൂഷ ലഭിക്കാതെ വേദനമൂലം വാവിട്ടു കരഞ്ഞു മരിച്ച സ്ത്രീകളുടെയും അമ്മമാരെ കാണാതെ കണ്ണടഞ്ഞ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെയും കണ്ണുനീർ തന്നെ ഒരു തടാകം സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതൊരു ആലങ്കാരിക പ്രയോഗമാവില്ല. ആശ്രമത്തിലെ സഹോദരിമാർ ആരംഗത്ത് ചെയ്ത സ്നേഹനിർഭരമായ സേവനങ്ങൾക്കു നാണയം വച്ചു വില കല്പിക്കാനാവില്ല. ഇന്നു തടാകം ഗ്രാമത്തിൽ, പ്രസവശുശ്രൂഷ യഥാസമയം ലഭിക്കാതെ അമ്മമാർ മരിക്കുന്നത് അപൂർവ്വമാണ്.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ തടാകത്തിന്റെ സേവനപ്രവർത്തനങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദർശനത്തിന് അനുസൃതമായിരുന്നു. “അവൻ നന്മ ചെയ്തു കൊണ്ടു ചുറ്റിസഞ്ചരിച്ചു” എന്ന വേദവാക്യം അനുസരിച്ച് അന്നും ഇന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആത്മീയ നീർച്ചാലുകളുടെ ഒരു വറ്റാത്ത സരോവരം.

ആരംഭകാലത്ത് തടാകത്തിൽ എത്തിയവരുടെയും ഇടക്കാലങ്ങളിൽ തങ്ങിയവരുടെയും ആത്മികാവേശം അംബരത്തോളം - സ്വർഗ്ഗകവാടം വരെ - ഉയർന്നിരുന്നു. ബിഷപ്പ് ദമ്പതികളുടെ സാന്നിധ്യവും പ്രമാണങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും സഹപ്രവർത്തകരുടെ ഉത്സാഹനിർഭരമായ നീക്കങ്ങളും ആത്മികമാരി തന്നെ തടാകത്തിൽ പൊഴിച്ചു. അതു കണ്ടവരിൽ ആത്മീയ ഹർഷം ഉണ്ടായി. കേസിലും മറ്റും കുടുങ്ങിക്കിടന്ന മലങ്കര സഭയ്ക്കു ബാഹ്യകേരളത്തിലെ ഈ ആത്മീയ വിപ്ലവത്തിന്റെ ചൂട് അനുഭവപ്പെട്ടില്ല. തണുപ്പു സഹിച്ചു കിടന്ന സാധാരണക്കാരായ ആട്ടിടയന്മാർക്കും വിദാന്മാർക്കുമേ ദൂരത്തുദിച്ച നക്ഷത്രം കാണാനും സ്വർഗ്ഗീയ മാലാഖമാരുടെ ലോകസമാധാനാഹ്വാനം ശ്രവിക്കാനും സാധിച്ചുള്ളൂ. ക്രൈസ്തവരിലെ ഹേരോദാക്കളും പണസമ്പാദന ചിന്തയിൽ കഴിഞ്ഞവരും ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു.

ആശ്രമം രജതജൂബിലിയിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും ബിഷപ്പ് ദമ്പതികൾ വാടകവീടായ തടാകം വിട്ടു. അവർ ദൈവം നൽകിയ സ്വർഗ്ഗീയ ഭവനത്തിലേക്ക് വിശുദ്ധിയുടെ പ്രതീകമായ പ്രാവുകളെപ്പോലെ പറന്നു പോയി. പ. ബന്റേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് രണ്ടാമൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ (കുരിച്ചി) സഭാകവി സി. പി. ചാണ്ടി പണ്ട് “ഹെർമ്മോനിൻ പനിനിർമ്മലനെ, കർമ്മേൽ മലപോലുന്നതനെ” എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ വിശേഷണം ബിഷപ്പ് വാൽഷിനാണ് കൂടുതൽ അനുയോജ്യം എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അന്ന് ഈ വരികൾ എഴുതുമ്പോൾ സഭാകവിക്ക് തടാകത്തിലെ തപോധനൻ ഒരുപക്ഷേ അനഭിഗമ്യനായിരിക്കണം. പുണ്യചരിതനായ പപ്പാ ഹെർമ്മോനിലെ പനി മഞ്ഞുപോലെ (മഞ്ഞും വിശുദ്ധിയുടെ പ്രതീകമാണല്ലോ) വിശുദ്ധനും ഏതു രീതിയിൽ നോക്കിയാലും കർമ്മേൽ മലപോലെ ഉന്നതനും ആയിരുന്നു. ദൈവം തന്റെ വിശുദ്ധന്മാരുമായി സംസർഗ്ഗം ചെയ്യുന്ന വേദികളായ മലകളും ഗിരിശൃംഗങ്ങളും ബിഷപ്പിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തികച്ചും പ്രതീകാത്മകം തന്നെ.

സ്ഥാപകനേതാക്കളുടെ വേർപാടിനെ തുടർന്നു സ്വാഭാവികമായും തടാകത്തിന് ഒരു തിരിച്ചടി ഉണ്ടായി. എന്നാൽ പ്രവർത്തകർ പ്രതിസന്ധികളെ പ്രത്യാശയോടും പ്രാർത്ഥനയോടും നേരിട്ടു. ദൈവം പ്രാർത്ഥന കേട്ടു. ക്ഷീണം മാറി. ഭാഗ്യസ്ഥരെന്നാർഹനായ - ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസത്തിന്റെ മുർത്തികരണമായ - മാർ തേവോദോസിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കാലശേഷം ആശ്രമത്തിന്റെ ഭരണസമിതിയുടെ ചുമതല മലങ്കരസഭയുടെ അംബാസഡറും സഭയ്ക്കു ലോകമെങ്ങും മേൽവിലാസം സൃഷ്ടിച്ച സമുന്നത വൈദിക മേലദ്ധ്യക്ഷനുമായ ഡോ. ഫീലിപ്പോസ് മാർ ത്രെയോഫിലോസ് ഏറ്റെടുത്തു. സംഭവബഹുലമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ പ്രശ്നങ്ങളുടെ നെരിപ്പോടിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ആശ്രമത്തിനു നേതൃത്വം നൽകിയ തിരുമേനിയുടെ സംസ്കാരസമ്പന്നമായ സൽപരമാറ്റവും സ്നേഹനിർഭരമായ ഇടപെടലും കർമ്മകുശലരായ ഭരണസമിതി അംഗങ്ങളെ കൂടുതൽ ഊർജ്ജസ്വലരാക്കി. ആശ്രമത്തിനു വേണ്ടിയും ആശുപത്രിയ്ക്കു വേണ്ടിയും അവർ കണ്ണടച്ചു കൈത്താങ്ങൽ നൽകി. ഇന്ന് അതിവേഗം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തടാകം ബിഷപ്പ് സ്മാരക ആശുപത്രി ഗവൺിംഗ് ബോഡി അംഗങ്ങളുടെ പഴ്സുകളുടെയും അതിനേക്കാൾ വലിയ മനസ്സുകളുടെയും പ്രത്യക്ഷമായ പ്രതീകമാണെന്നു പറയേണ്ടത് ആശ്രമ ചരിത്രത്തിലും താല്പര്യമുള്ള എന്റെ കർത്തവ്യമാണ്. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ കഠിനഹൃദയനല്ലാത്ത ഒരു പാപ്പാന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ താപ്പാനകൾ അനുസരിക്കുന്നതുപോലെ ഭരണസമിതി അംഗങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ കാര്യം വേഗം മനസ്സിലാകും.

മലങ്കരസഭയിലെ ഭിന്നതകളും ഉന്നത നീതിപീഠത്തിലെത്തിയ സഭാ ക്ഷേത്രങ്ങളും തടാകത്തെ പരോക്ഷമായിട്ടെങ്കിലും ക്ഷീണിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിനിടയിൽ ആദ്യത്തെ ആചാര്യ ഫാ. കെ. സി. വർഗീസും തുടർന്നു വന്ന ആചാര്യ എം. കെ. ജേക്കബ്, എം. എ. കോര, മാത്യു പി. ജോൺ തുടങ്ങിയ ഒട്ടധികം പ്രമുഖ പ്രവർത്തകരും ലോകലോചനങ്ങൾക്കു കാണാനാവാത്ത തീരങ്ങളിലേക്കു കടന്നുപോയി. ആശ്രമത്തിൽ പല വർഷം സേവനം ചെയ്തശേഷം വൈദികവൃത്തിയിലും ഇതര മേഖല കളിലും സാക്ഷ്യജീവിതം നയിച്ചവരും തടാകത്തിന്റെ വിലതീരാത്ത സമ്പാദ്യമാണ്. അവരെയെല്ലാം നന്ദിപൂർവ്വം അനുസ്മരിക്കുകയാണ്.

ഇന്ന് തടാകം ഒരു നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഘട്ടത്തിലാണ്. മലങ്കരസഭ യിലെ സീനിയർ മെത്രാപ്പോലീത്തായായ മാർ തെയോഫിലോസ് പ്രായാ ധികൃം മൂലം വിസിറ്റർ സ്ഥാനം വിട്ടപ്പോൾ ആശ്രമത്തിന്റെ അംഗവും ആശ്രമ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പ്രബന്ധം രചിച്ച സഭാചരിത്രാദ്ധ്യാപകനും അനുഗ്രഹിക്കാതെ ദൈവദൂതനെ വിട്ടയയ്ക്കുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞ യാക്കോബിനെപ്പോലെ യൗവ്വനത്തെ പറഞ്ഞുവിടാത്ത കർമ്മനിരതനു മായ ഫീലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസ് വിസിറ്റർ മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനത്തേക്കു നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. ഇത് ഒരു ദൈവനിയോഗം തന്നെ. ഭരണസമിതിയംഗങ്ങളുമായി സമഭാവനയോടു ചിരിച്ചും കളിച്ചും ഇട പെടാനും അതിനിടയിൽ കാശു കണ്ടെത്താനും കാര്യം കാണാനും കഴി വുള്ള തിരുമേനിയുടെ ഉത്സാഹം കൊണ്ടാണ് ആശ്രമത്തിലെ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ബാലഭവനം വജ്രജൂബിലി സ്മാരകമായി അതിവേഗം ഉയരാൻ ഇടയായതെന്നുള്ളത് ഭംഗിവാക്കല്ല, ഒരു വസ്തുത മാത്രമാണ്. ബാലമന്ദിരത്തിന്റെ മുറികൾ അര ലക്ഷം രൂപ വീതം നൽകി സ്പോൺ സർ ചെയ്ത സഭാസന്നേഹികളും ആശ്രമത്തിന്റെ വലിയ സുഹൃത്തു കളും നല്ലതു ചെയ്തു എന്നേ പറയാനുള്ളൂ. ആശുപത്രി വളർച്ചയുടെ പാളത്തിലാണ്. അതിനുവേണ്ട പണം ഇതുവരെ വിദേശ സഹായമി ല്ലാത്ത ആശ്രമത്തിന്റെ വിദേശത്തുള്ള സഭാംഗങ്ങളായ സുഹൃത്തുക്കളും നാട്ടിലുള്ള സ്നേഹിതരും നൽകിവരുന്നു. പണം ഓടി വരുന്നു അല്ല, പറന്നു വരുന്നു എന്നതാണു സത്യം.

നഴ്സറി സ്കൂൾ, കുട്ടികളുടെ ഭാവി നിർണ്ണയിക്കുന്ന അത്താണി യാണ്. അവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പുതിയ ശകടം നല്ല നാളെയുടെ ചുണ്ടു പലകയായി തടാകം ഗ്രാമത്തിലൂടെ നിത്യവും ചലിക്കുന്നു. സ്കൂളും വളരും. യഥാർത്ഥ വിശ്വാസവും ദൈവാശ്രയവും നിലയ്ക്കാത്ത ആരാധനയും ആയിരിക്കട്ടെ ആശ്രമത്തിന്റെ മുഖമുദ്ര.

ക്രൈസ്തവ ആശ്രമങ്ങളിൽ ഇന്ന് ആളുകൾ കുറവാണ്. അത് ഇന്ത്യ യിൽ തടാകം ആശ്രമം മാത്രം നേരിടുന്ന പ്രശ്നമല്ല. കൊയ്ത്തിന്റെ ഉട

മസ്ഥൻ അക്കാര്യം നോക്കിക്കൊള്ളും. ആളെ അയയ്ക്കാൻ നമുക്കു ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കാം. നിരാശയ്ക്കു ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിൽ സ്ഥാനമില്ലല്ലോ. വൈദിക സെമിനാരിയിൽ നിന്നു പഠനം പൂർത്തിയാക്കുന്നവർക്കും സഭയിലെ കൊച്ചു ഡോക്ടർമാർക്കും തടാകം ആശ്രമവും ആശുപത്രിയും ഒരു ഇടക്കാല പരിശീലന ആശ്രമമായിരിക്കണമെന്ന ചില ഗവർണ്ണിംഗ് ബോഡി അംഗങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം പ്രായോഗികവും സ്വീകാര്യവുമാണ്. ഇക്കാര്യം സഭാനേതൃത്വവും വിസിറ്റർ മെത്രാപ്പോലീത്തായും സത്വരം ശ്രദ്ധിക്കുമെന്നു കരുതട്ടെ.

സർവ്വോപരി ചെറുപ്പക്കാരനും കർമ്മനിരതനും സാധാരണക്കാരിൽ സാധാരണക്കാരനും മനുഷ്യസ്നേഹിയുമായ ആചാര്യ ഫാ. കെ. വി. യാക്കോബിന്റെയും സഹപ്രവർത്തകരുടെയും “ദൈവം ഞങ്ങളുടെ ബലം” എന്ന ചിന്തയിലധിഷ്ഠിതമായ പ്രവർത്തനം ഫലപ്രദമാകുമെന്നു പ്രവചിക്കാൻ ഒരു മാലാഖയുടെ ആഗമനം പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ആശ്രമത്തിനു കൂടുതൽ സുഹൃത്തുക്കളെ നേടുന്നതിനും ഗ്രാമീണരുടെ ആത്മാർത്ഥമായ സഹകരണം അനുസ്യൂതം ലഭിക്കുന്നതിനും ആശ്രമത്തിന്റെ അന്യൂനമായ സ്വാധീനം അതിരുകൾ ലംഘിച്ചു ആയിരങ്ങളിൽ വ്യാപിക്കുന്നതിനും സഭയുടെ ബാഹ്യ കേരള മിഷൻ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഈ വജ്രജൂബിലി ആഘോഷം സഹായകമാകുമെന്നുള്ള ശുഭപ്രതീക്ഷ, തൊത്ത്സംതൃപ്തി പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു എന്ന സത്യപ്രസ്താവനയോടുകൂടി ഈ മഹത്തായ സ്ഥാപനത്തിനു സന്തോഷമുള്ള മാസങ്ങളും ഐശ്വര്യമുള്ള സംവത്സരങ്ങളും തുടർന്നും ലഭിക്കട്ടെ എന്നാശംസിക്കുന്നു.

രണ്ടാം ഭാഗം

ആമുഖം

“തടാകത്തിലെ തപോധന”ന്റെ മൂന്നാം പതിപ്പിൽ ആശ്രമവുമായി ഏതാണ്ട് ആദ്യകാലം മുതൽ തന്നെ വളരെയധികം ബന്ധപ്പെട്ട ഏതാനും ഉന്നത വ്യക്തികളുടെ അനന്യലബ്ധമായ പല അനുഭവങ്ങളും ആചാര്യരായിരുന്ന പ്രഗത്ഭ വ്യക്തികളെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രശസ്തരായ ചിലരുടെ അനുസ്മരണകളും ചേർത്തെങ്കിൽ മാത്രമേ ആശ്രമത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ ഒരു ചിത്രം ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്കു ലഭിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന ചില സമൂഹനത സുഹൃത്തുക്കളുടെ ആദരണീയമായ അഭിപ്രായത്തെ മുൻനിർത്തിയാണു അവ ചേർക്കുന്നത്. 20 വർഷം മുമ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതും 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പലരും കാണുകയോ വായിക്കുകയോ അറിയുകയോ ചെയ്യാത്തതുമായ വജ്രജൂബിലി സുവനിറിലെ ചിന്താർഹവും പ്രസക്തവും പഠനാർഹവും നിത്യസ്മരണയുമായ ഏതാനും ലേഖനങ്ങളും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

പത്രങ്ങളുടെ സ്പെഷൽ പതിപ്പുകൾക്കും സ്മരണികൾക്കും ഏതാനും ദിവസത്തെ അല്പായുസ്സ് മാത്രമേയുള്ളൂ. അവയൊന്നും ഭൂരിപക്ഷംപേരും സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കാറുമില്ല. പലർക്കും സൂക്ഷിക്കാൻ സ്ഥലവും കാണുകയില്ല. തൂക്കി വിൽക്കും. എന്നാൽ പുസ്തകങ്ങൾ മനുഷ്യൻ മണ്ണടിഞ്ഞാലും തലമുറകൾ കൈമാറി നിലനിൽക്കും. അതുകൊണ്ടാണു വിദ്യാധനപോലെ അറിവിന്റെ കേദാരങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങളും ചോരമാർ അപഹരിക്കാതെ നിലനിൽക്കുന്നത്.

ജ്ഞാനവും പ്രബോധനവും പ്രാപിക്കാനും വിവേകവചനങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാനും പരിജ്ഞാനം, നീതി, ന്യായം, നേർ എന്നിവയ്ക്കായി പ്രബോധനം ലഭിക്കാനും വകതിരിവു കിട്ടാനും ജ്ഞാനികളുടെ മൊഴികൾ സഹായിക്കുന്നു എന്നാണല്ലോ ജ്ഞാനികളുടെ ജ്ഞാനിയായ ശലോമോൻ ഉപദേശിക്കുന്നത്. വായിക്കുന്നവൻ വളരും; വായിക്കാത്തവൻ വളയും എന്നല്ലേ ആപ്തവാക്യം. ഓരോ ഇടവകയും ക്രൈസ്തവ ഭവനവും നിത്യവും ഉപയോഗിക്കുന്ന ഓരോ നല്ല ചെറിയ ലൈബ്രറിയിലായി മാറിയാലേ നല്ല പുസ്തകങ്ങൾക്കു പ്രചാരവും സഭയ്ക്കു ചൈതന്യവും സഭാംഗങ്ങൾക്കു ആത്മപ്രകാശവും ഉന്നതമായ ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങളും സ്വായത്തമാക്കാൻ സാധിക്കൂ എന്നു സമർത്ഥിക്കാൻ പുതിയ വാദമുഖങ്ങൾ ഒന്നും ഉന്നയിക്കേണ്ടതില്ല. പണം ഉണ്ടെങ്കിൽ സിമന്റും കല്ലും കട്ടയും വാങ്ങി കെട്ടിടങ്ങൾ പണിതുയർത്താം. സഭ ഉയരുകയില്ലെന്നു വ്യക്തം. നിത്യജീവമൊഴികളുള്ള വിശുദ്ധ വേദപുസ്തകം എല്ലാ ദിവസവും വായിക്കുന്നവരും നമ്മുടെ സഭയിൽ താരതമ്യേന വിരളമാണെന്നു ഗവേഷണം ഒന്നും നടത്താതെ തറപ്പിച്ചു പറയാനാവും. കരം അടച്ചു

രസീതും വൈദ്യുതി ബില്ലും ആധാറും മറ്റും ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കാനുള്ള ഒരിടമായി അലമാരയിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന വേദപുസ്തകത്തെ ഉപയോഗിക്കുന്നവരും ഇല്ലാതില്ല. നിത്യവും ബൈബിൾ എടുത്താലേ രസീതുകൾ നഷ്ടപ്പെടുകയുള്ളല്ലോ.

അടുത്തകാലത്തു നടന്ന ഒരു സംഭവം കൂടി അനുസ്മരിപ്പിക്കട്ടെ (കഥ യല്ല). കൂക്കിംഗ് ഗ്യാസ് കണക്ഷനുവേണ്ടി തന്റെ ആധാർ കാർഡ് സമർപ്പിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ സഭാഭക്തയായ ഒരു വീട്ടമ്മ ആധാറിനുവേണ്ടി വീട്ടിലെ അലമാരകളും പെട്ടികളും എല്ലാം പരതി. ലഭിച്ചില്ല. ഒരു ദ്രവ കാണാതെപോയ വീട്ടമ്മ വിളക്കു കത്തിച്ചു വീടു മുഴുവൻ അടിച്ചുവാരി അതു കണ്ടുകിട്ടുവരെ അന്വേഷിച്ചതുപോലെ വീട്ടമ്മ അന്വേഷിച്ചു. ഒടുവിൽ നിരാശയുടെ നിഴലിലെങ്കിലും അല്പം പ്രത്യാശയോടെ തന്റെ വേദപുസ്തകം തുറന്ന് ഒരു വാചകം വായിക്കാമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. വേദപുസ്തകം തുറന്നതും പൊടിപിടിച്ചിരുന്ന ആധാറും ഭൂമിയുടെ കരമടച്ച രസീതും കണ്ണിൽപ്പെട്ടതും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു. “യഹോവേ, തിരുവചനപ്രകാരം നീ അടിയനു നന്മ ചെയ്തിരിക്കുന്നു” എന്ന് ആ വീട്ടമ്മ നന്ദിപൂർവ്വം സ്വയം പറഞ്ഞു.

“നിന്റെ വചനം എന്റെ കാലിനു ദീപവും എന്റെ പാതയ്ക്കു പ്രകാശവും ആകുന്നു” എന്ന സങ്കീർത്തനക്കാരന്റെ തങ്കവാക്യം നമ്മെ എന്നും വഴിനടത്തട്ടെ.

രണ്ടാം ഭാഗത്തെ തങ്ങളുടെ സുഗന്ധവാഹികളായ വരമൊഴികൾ കേൾത്തുകൊണ്ടു ഹാരമണിയിച്ച എല്ലാവരോടുമുള്ള നന്ദി ഇവിടെ സഹർഷം കുറിക്കട്ടെ.

തടാകം ആശ്രമം:
വുജ ജൂബിലി ചിന്തകൾ
ഫിലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസ്
മെത്രാപ്പോലീത്താ

മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ പൈതൃക പാരമ്പര്യം പുലർത്തുന്ന മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭ നൂറ്റാണ്ടുകളായി കേരളമണ്ണിൽ വേരൂറപ്പിച്ചു നിന്നതല്ലാതെ കേരളത്തിനു പുറത്തേക്കു സുവിശേഷ ദൗത്യവുമായി കടന്നുചെന്നിട്ടില്ലെന്ന പോരായ്മ ഒരളവിൽ പരിഹരിച്ചത് 1936 ജനുവരിയിൽ തമിഴ്നാട്ടിലെ കോയമ്പത്തൂർ പട്ടണത്തിൽ നിന്നു 15 കിലോമീറ്റർ പടിഞ്ഞാറു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന തടാകം ഗ്രാമത്തിൽ ഗുരുവായ ബിഷപ്പ് പാക്കൻ ഹാം വാൽഷിന്റെ നേതൃത്വത്തിലും സഭാമക്കളായ കെ. സി. വറുഗീസ്, റ്റി. ഒ. മാത്യു, ഫാ. സി. വി. യോന എന്നിവരുടെ സഹകരണത്തിലും ക്രിസ്തുശിഷ്ടാശ്രമം സ്ഥാപിച്ചതിലൂടെയാണ്. ബിഷപ്പ് വാൽഷ് കൽക്കട്ടാ ബിഷപ്പ്സ് കോളജിലെ പ്രിൻസിപ്പൽ സ്ഥാനം രാജിവെച്ച് പത്നീസമേതം സ്വശിഷ്യന്മാരുടെ സ്വപ്നസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനായി അവർക്ക് നേതൃത്വം നൽകുവാൻ സ്വയം സമർപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. ആ വലിയ ത്യാഗപ്രവൃത്തി മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ വിദേശമിഷൻ ജീവനം നൽകി.

തടാകം ആശ്രമം വുജജൂബിലി ആഘോഷിക്കുമ്പോൾ അതു യഥാർത്ഥത്തിൽ മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനിസഭയുടെ വിദേശമിഷന്റെ വുജജൂബിലിയാണ്. വിനയത്തോടെ നന്ദിനിർഭരമായ ശിരസ്സു നമിച്ചുകൊണ്ടു മാത്രമേ ഏതൊരു സഭാസന്നേഹിക്കും ഈ സംരംഭത്തെ സ്തംഭിക്കുവാൻ സാധിക്കൂ. പക്ഷേ സഭാമക്കൾ എത്രകണ്ട് ഇതു മനസ്സിലാക്കുന്നുവെന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. തടാകം ആശ്രമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കല്പനകളും ലേഖനങ്ങളും പലവുരു പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും അതിന്റെ ചരിത്രം പുസ്തകമായിത്തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിലൊന്നുംപെടാത്ത, ഇന്നയോളം എഴുതപ്പെടാത്ത ഒരേടിന്റെ അല്പം ഭാഗം അനാവരണം ചെയ്യട്ടെ.

1953 മെയ് ആദ്യ വാരം സിറിയൻ സ്റ്റുഡന്റ്സ് കോൺഫ്രൻസിന്റെ (പിൽക്കാലത്ത് MGOCSM) 45-ാമത് പഞ്ചദിന വാർഷിക പരിപാടി അന്നു ഒരു വയസ്സു മാത്രമുള്ള പത്തനംതിട്ട കാതോലിക്കേറ്റ് കോളജിന്റെ പരിമിതമായ സാഹചര്യത്തിൽ നടക്കുകയാണ്. പ്രധാന പ്രസംഗകനും ധ്യാനഗുരുവും 80 കഴിഞ്ഞ പരിണതപ്രജ്ഞനായ ബിഷപ്പ് വാൽഷ് (ഈ

കോൺഫ്രൻസുമായി അദ്ദേഹം ആദ്യം ബന്ധപ്പെടുന്നത് 1910-ൽ. തുടർന്ന് പല വർഷങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം മുഖ്യപ്രസംഗകനായിരുന്നു. ഈ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെയാണ് നമ്മുടെ സഭയുമായി അദ്ദേഹം അടുത്ത് ഇടപഴകുന്നത്. സഭയുടെ ഒരു ഉത്തമ സ്നേഹിതനും അഭ്യുദയകാംക്ഷിയുമായി അദ്ദേഹം മാറി. സഭാസമാധാനത്തിനുവേണ്ടിയും അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചു. ഹോംസിൽ പോയി അന്നത്തെ അപ്രേം പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുമായി ചർച്ച നടത്തി. വിജയിച്ചില്ലെങ്കിലും തുടർന്നും ആഴമായി പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കൽക്കട്ട ബിഷപ്പ്സ് കോളജിൽ പ്രിൻസിപ്പൽ ആയിരിക്കവേയാണ് വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനത്തിലെ സജീവ പ്രവർത്തകരായിരുന്നവരും മുൻ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടവരുമായ ശിഷ്യന്മാർ ഉണ്ടാകുന്നത്.)

കോൺഫ്രൻസിന്റെ സമാപന പൊതുസമ്മേളനം കോളജിന്റെ താൽക്കാലിക ഷെഡ്ഡിൽ പ. ഗീവറുഗീസ് ദിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടക്കുകയാണ്. പി. ഇ. ഡാനിയേൽ റമ്പാൻ (പിൽക്കാലത്ത് ഡാനിയേൽ മാർ പീലക്സിനോസ്) മുഖ്യ ആതിഥേയനായി കോൺഫ്രൻസിന്റെ നടത്തിപ്പിനെ പൊതുവെ നിയന്ത്രിക്കുന്നു. പൊതുസമ്മേളനത്തിൽ പല പ്രൗഢപ്രസംഗങ്ങൾ നടന്നു. ബിഷപ്പ് വാൽഷിന്റെ ഊഴം എത്തി. അദ്ദേഹം ശാന്തമായി മാത്രം സംസാരിക്കുന്ന ആളാണ്. അല്പം മുന്നോട്ടു കൂറി ശ്രവണശക്തി കുറഞ്ഞ ഇടതു ചെവിക്ക് പിന്നിൽ ഇടതു കൈ ചൂടി അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി. നമ്മുടെ സഭയുടെ ശ്രേഷ്ഠമായ പാരമ്പര്യം, പുരാതനമായ ചരിത്രം, സ്വർഗ്ഗീയമായ ആരാധന, അന്യൂനമായ ദൈവശാസ്ത്രം ഇവയെ ഒക്കെയും വാനോളം പുകഴ്ത്തി (അദ്ദേഹമാണ് വി. യാക്കോബിന്റെ കുർബാന തക്സാക്ക് ആദ്യമായി ഒരു ധ്യാനപാഠം ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്). ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തോളം പഴക്കമുള്ള ഒരു സഭയാണ് നമ്മുടേതെന്ന് അദ്ദേഹം അനുസ്മരിപ്പിച്ചു. വി. തോമ്മാ ശ്ലീഹായാൽ സ്ഥാപിതം. ബ്രിട്ടണിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം എത്തുന്നത് ആറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിലാണ്. വലിയവനായ ഗ്രിഗറിയുടെ സുവിശേഷ ദൗത്യത്തിലൂടെ. ഓർമ്മയിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ രണ്ടു വരികൾ കുറിക്കുന്നു:

“നിങ്ങളുടെ സഭ ഒരു സഭയായി ഇവിടെ തുടരുമ്പോഴും എന്റെ പൂർവികന്മാർ (ബിഷപ്പ് അയർലണ്ടുകാരനാണ്) വെറും കിരാതന്മാരായിരുന്നു. എങ്കിലും കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിലും ഈ നൂറ്റാണ്ടിലുമായി എന്റെ മുൻഗാമികളും ഇപ്പോൾ ഞാനും ഇവിടെ വരേണ്ടി വന്നു. നിങ്ങളുടെ അയൽക്കാരോടു ലോകരക്ഷകനായ ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുവാനും അവനെ സാക്ഷിക്കുവാനും.”

ഈ പ്രസ്താവന എത്ര പേർ വ്യക്തമായി ശ്രവിച്ചുവെന്നോ ശ്രദ്ധിച്ചുവെന്നോ എനിക്കറിവില്ല. എങ്കിലും മുൻബെയിൽ ഉപവിഷ്ടനായിരുന്ന കോളജ് വിദ്യാർത്ഥിയായ എനിക്കു ശക്തമായ ഒരാഘാതം ഏറ്റുപോലെയുള്ള അനുഭവമായി. ബിഷപ്പിന്റെ ഈ പ്രസ്താവന നൂറ്റാണ്ടുകൾ പിന്നിട്ട നമ്മുടെ സഭയെപ്പറ്റിയുള്ള സ്നേഹമസ്യുണമായ, എന്നാൽ വിമർശനാത്മകമായ ഒരു വിധിയെഴുത്തായി ഞാൻ വിലയിരുത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോൺഫ്രൻസിലെ പ്രസംഗങ്ങൾ ശ്രവിക്കുകയും ധ്യാനത്തിൽ സംബന്ധിക്കുകയും ചെയ്ത എന്നിൽ അദ്ദേഹത്തോടു അതിരറ്റ ബഹുമാനവും ആദരവും ജനിച്ചു. വാക്കിനേക്കാൾ കൂടുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വവും ജീവിതവും ആഴമായി സംസാരിച്ചിരുന്നു. മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാർത്ഥതയുടെയും, സത്യദീക്ഷയുടെയും നമ്മുടെ സഭയോടുള്ള ആദരവിന്റെയും കപടരഹിതമായ ബഹിർസ്ഫുരണമായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഒപ്പം, ചിന്തിക്കുന്ന തലമുറയ്ക്ക് ഒരു വെല്ലുവിളിയായും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ പ്രസ്താവനയെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത് ഇപ്രകാരമാണ്. നിങ്ങളുടെ പൂർവ്വികന്മാരും സഭ മുഴുവനായും നൂറ്റാണ്ടുകളായി ഭാരതത്തിന്റെ ഈ തെക്കേ കോണിൽ അലസന്മാരായോ വിരസന്മാരായോ ചത്തതിനൊത്തപോൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയതല്ലാതെ ക്രിസ്തീയ ജീവിതചൈതന്യം ഉൾക്കൊണ്ട് ജീവിച്ചില്ല. ഫലമോ, തൊട്ട അയൽക്കാരുപോലും ക്രിസ്തുവിനെ അറിയാതെ കടന്നുപോകുന്നു. ഇത് ഒരു വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആത്മഹത്യാപരമായ കൃത്യവിലോപമാണ്. അവിടെ ഇരുന്ന ഇരുപ്പിൽ ഞാൻ ഒരു തീരുമാനമെടുത്തു - ദൈവഹിതമെങ്കിൽ അന്ത്യശ്വാസം വലിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് നാലുപേരോടെങ്കിലും ക്രിസ്തുവിലുള്ള രക്ഷയുടെ സന്ദേശം അറിയിക്കും. 12 വയസ്സു മുതൽ ഹൃദയത്തിൽ വച്ചു താലോലിച്ചിരുന്ന, ഭാവിയിൽ പൂരോഹിതനായി സഭയിൽ ശുശ്രൂഷിക്കണം എന്ന ആ തീരുമാനത്തിനു കൂടുതൽ ശക്തമായ പിന്തുണ അങ്ങനെ ലഭിച്ചു. ഒപ്പം ബിഷപ്പ് വാൽഷിനെ കൂടുതൽ അടുത്തറിയണമെന്നും പലതും അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് 1954-ൽ ദക്ഷിണ റെയിൽവേയിൽ ജോലി ലഭിച്ച ഞാൻ ഏറ്റവും അടുത്ത സമയത്തുതന്നെ 1955 ഏപ്രിലിൽ തടാകം ആശ്രമത്തിൽ എത്തി അദ്ദേഹത്തെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനരീതിയെയും കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചത്.

ക്രമേണ വാരാന്ത്യ അവധി ദിവസങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും ആശ്രമത്തിലെ പ്രവർത്തനത്തിൽ പങ്കുചേർന്ന് ജീവിതത്തിനു കൂടുതൽ അർത്ഥം കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിച്ചു. അടുത്തറിയുന്നോറും ബിഷപ്പിനോടുള്ള ബഹുമാനവും ആദരവും വർദ്ധിച്ചു.

ആ കാലയളവിൽ എന്റെ പ്രതിദിന ഡയറിയുടെ ആദ്യവശത്തു ഞാൻ എഴുതി, 'If I breathe my last somewhere in this region take the mortal frame to Tadagam Ashram and bury it there, if they allow.' ഇന്നും ആ ചിന്തയാണ് എന്നെ ഭരിക്കുന്നത്.

1959 ജനുവരി 9-ന് ബിഷപ്പ് വാൾഷ് അന്തരിച്ചു. ഭൗതികശരീരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹിതപ്രകാരം ചാപ്പലിന്റെ വടക്കുവശത്ത് മണ്ണിൽ ലളിതമായ രീതിയിൽ മറവുചെയ്തു. പിൽക്കാലത്ത് 1971-ൽ മാത്രമാണ് അവിടെ ഒരു മാർബിൾ ഫലകം സ്ഥാപിച്ച് പ്രത്യേകം വേർതിരിച്ചത്. നമ്മുടെ സഭയിലെ സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി നിരന്തരം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അതിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്ത ആ പുണ്യാത്മാവ് രോഗക്കിടക്കയിൽ സഭാസമാധാന വാർത്ത കേട്ട് (1958 ഡിസംബർ 16) സന്തോഷിച്ചാണ് കടന്നുപോയത്. 1955 മുതൽ ആശ്രമസ്നേഹിതനായി തുടർന്ന ഞാൻ 1962-ൽ റെയിൽവേ ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ച് ആശ്രമാംഗമായി. ഇന്ന് ആജീവനാന്ത അംഗമായി തുടരുന്നു. കഴിയുന്ന രീതിയിലൊക്കെ അവിടത്തെ പ്രവർത്തനത്തിൽ പങ്കുവഹിച്ചുകൊണ്ട്. ദൈവഹിതമെങ്കിൽ ശിഷ്ടായുസ്സ് അവിടെ താമസിച്ച് 'ഉത്തമവും ആശ്വാസകരവുമായ വാർദ്ധക്യവും' അനുഭവിച്ച് അവിടത്തെ മണ്ണിൽ അലിഞ്ഞു ചേരുവാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

എതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഈ രീതിയിൽ ചിന്തിച്ചു. ചിന്തിയ്ക്കുന്നുവെന്ന് ചോദിച്ചേക്കാം. ഈ സഭയിലെ അംഗമല്ലാതിരിക്കെ തന്നെ തന്റെ സർവ്വ സമ്പാദ്യവും പൈതൃകാവകാശവും ലൈബ്രറിയും അന്ത്യകാലത്തോളം യാതൊരു വ്യവസ്ഥയും കൂടാതെ വേണ്ടത്ര ശക്തമല്ലാത്ത നമ്മുടെ സഭയ്ക്ക് (Weakly Church) നൽകി സഭയ്ക്ക് ഒരു വിദേശ മിഷൻ വീക്ഷണം പകർന്നു കൊടുത്തുകൊണ്ട് ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് മിഷനറിയ്ക്കു റിട്ടയർ ചെയ്യുമ്പോൾ അവകാശപ്പെട്ട അല്ലെങ്കിൽ ലഭ്യമായിരുന്ന എല്ലാ ജീവിത സൗകര്യങ്ങളും സ്വമനസ്സാലെ ത്യജിച്ചു. പ്രതികൂലമായ സാഹചര്യത്തിൽ പ്രത്യാശയോടും ധൈര്യത്തോടും എല്ലാം സഹിച്ചു ജീവിച്ചു. സഹപ്രവർത്തകർക്കും പരിചയപ്പെടുന്നവർക്കും സന്തോഷവും ആശ്വാസവും ധൈര്യവും രോഗശാന്തിയും ഉടയവനിൽ നിന്നു സ്വീകരിച്ചു വിതരണം ചെയ്ത ത്യാഗോജ്ജ്വലമായ ആ ജീവിതം ഉയർത്തുന്ന വെല്ലുവിളിയോട് പ്രതികരിക്കുവാൻ മലങ്കര സഭാമക്കൾക്ക് ചുമതലയില്ലേ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിസ്വാർത്ഥ സേവനത്തോടു നന്ദി കാണിക്കുവാനും ആ ശ്രേഷ്ഠ മാതൃക പിൻപറ്റുവാനും നമുക്കു കടപ്പാടില്ലേ? നൂറ്റാണ്ടു പിന്നിട്ട ഓർത്തഡോക്സ് വിദ്യാർത്ഥി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സന്തതിയായി ജന്മം കൊണ്ട ഈ ആശ്രമപ്രവർത്തനത്തോട് പ്രസ്ഥാന അംഗങ്ങൾക്ക് ഉത്തരവാദിത്വമില്ലേ? 1949 മുതൽ പ്രസ്ഥാനത്തിലെ ഒരംഗമായി. തുടർന്ന് ജന

റൽ സെക്രട്ടറിസ്ഥാനം ഉൾപ്പെടെ പല ചുമതലകളും വഹിച്ചു. ഇന്നും അതിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്റെ ഇനിയും മരവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ക്രിസ്തീയ മനഃസാക്ഷി ആ രീതിയിൽ എന്നെ ചിന്തിപ്പിക്കുന്നു. കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മൺമറഞ്ഞുപോയ മുൻകാല ആശ്രമപ്രവർത്തകരിൽ പലരും (ഒളശ്ശ നാലാത്ര എൻ. ഐ. ഫിലിപ്പോസ് ശെമ്മാശ്ശൻ, കല്ലുപ്പാറ കെ. എം. ഏബ്രഹാം തുടങ്ങിയവർ) വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനനേതാക്കളായിരുന്നു.

ബിഷപ്പ് വാൽഷിന്റെ ചരമത്തിനു ശേഷം 1959 മെയ് മാസത്തിൽ കോലഞ്ചേരിയിൽ ചേർന്ന വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാന കോൺഫറൻസ് ഏകകണ്ഠമായി ഒരു പ്രമേയത്തിലൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാവനസ്മരണ എക്കാലവും നിലനിർത്തുവാനായി നന്ദിപൂർവ്വം 'ബിഷപ്പ് വാൽഷ് സ്മാരക റ്റീച്ചിംഗ് മിഷൻ' രൂപംകൊടുത്തു. അതിന്റെ ആദ്യ മൂലധനമായി അന്നത്തെ എന്റെ ഒരു മാസത്തെ ശമ്പളമായിരുന്ന 150 രൂപ സംഭാവനയും ചെയ്തു. ആ ഫണ്ട് പിൽക്കാലത്ത് പതിനായിരത്തിൽപരം രൂപയായി വളരുകയും പല പല വർഷങ്ങളിൽ വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ റ്റീച്ചിംഗ് മിഷൻ സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ അതിന്റെ ചുമതലയും എനിക്കായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് ആ തുക എവിടെപ്പോയെന്നോ ആ പ്രവർത്തനത്തിന് എന്തു സംഭവിച്ചുവെന്നോ ഒരു രൂപവുമില്ല. അങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തോടു പ്രസ്ഥാനം പിൽക്കാലത്തു കാണിച്ച അനാദരവിനും നന്ദി കേടിനുമുള്ള പ്രായശ്ചിത്തമായും എന്റെ ചിന്തയെ വ്യാഖ്യാനിക്കാം. കേൾക്കുവാൻ ചെവിയുള്ളവർ കേൾക്കട്ടെ. കാണുവാൻ കണ്ണുള്ളവർ കാണട്ടെ.

തടാകം, വിദേശമിഷൻ കേന്ദ്രമായി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ ചില പ്രത്യേക പരിഗണനകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. കേരളത്തിനു വെളിയിൽ തമിഴ്നാട്ടിലാണെങ്കിലും മലയാളനാടിന്റെ ശക്തമായ സാമീപ്യം, കോയമ്പത്തൂരുള്ള നമ്മുടെ സാമാന്യം വലിയ ഇടവക, തടാകത്തിന്റെ പിന്നോക്കാവസ്ഥ, ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനും അനുവരെ കടന്നുചെല്ലാത്ത പുതിയ വയൽ. ഈ അനുകൂല സാഹചര്യങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും മുതലാക്കുവാൻ സഭയ്ക്കു സാധിച്ചില്ലെന്ന് ഇത്തരൂണത്തിൽ ചിന്തിക്കണം. അതതു കാലങ്ങളിൽ രൂപംകൊടുത്ത നിർവാഹക സമിതികളും അംഗങ്ങളും പ്രവർത്തകരും അവരവരുടെ ചുമതലയോട് നീതിപൂലർത്തിയോ എന്ന ആത്മശോധനയും അനിവാര്യമാണ്. ലഭ്യമായിരുന്ന സാധ്യതകൾ വേണ്ട സമയത്ത് വേണ്ട രീതിയിൽ തരപ്പെടുത്തി ഉപയോഗയോഗ്യമാക്കിയോ എന്നും ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നഷ്ടപ്പെടുന്ന അവസരങ്ങൾ തിരികെ കിട്ടുകയില്ല. Time and Tide waits for no man. നഷ്ടപ്പെട്ട അവസരങ്ങളെ ഓർത്ത് നിരാശരായി കരഞ്ഞ് സ്വയം ശപിച്ചിട്ടോ അന്യരിൽ

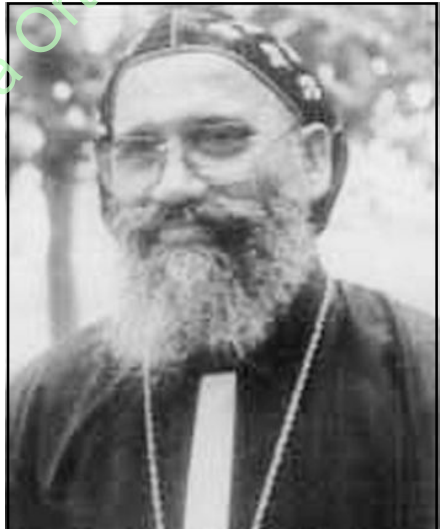
പഴിചാരിയിട്ടോ കാര്യമില്ല; പശ്ചാത്തപിക്കാം, പാഠങ്ങൾ പഠിക്കാം. എന്നാൽ പുതിയ ദർശനത്തോടെ, നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെ 'കീഴെയുള്ള അദ്യശ്യമായ ശാശ്വതഭുജങ്ങളിൽ' ആശ്രയം വച്ചുകൊണ്ട് മുന്നോട്ടു കൂട്ടിക്കാം. ഇന്ന് കരണീയമായിരിക്കുന്നത് ചെയ്യുവാൻ നമുക്കു കടപ്പാടുണ്ട്. ആയതിന് ഉണർന്നു പ്രവർത്തിക്കാം.

സഭ മുഴുവനായും അതിന്റെ അലസമനോഭാവത്തിൽ നിന്ന് ഉണർന്ന് (വജ്രജൂബിലി സംബന്ധിച്ച് പരിശുദ്ധ ബാബായുടെ കല്പന എല്ലാ ഇടവകകൾക്കും, സഭാ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങൾ, മറ്റ് പ്രമുഖരെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന വ്യക്തികൾ തുടങ്ങിയവർക്കും അയച്ചിട്ട് പ്രതികരിച്ചവർ വളരെ കുറവ്) സജീവമായി രംഗത്തിറങ്ങണം. കുറഞ്ഞപക്ഷം ഭാരതവീക്ഷണത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഈ വൈകിയിലേക്കിലും നമുക്കു സാധിക്കണം.

വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനം, യുവജനപ്രസ്ഥാനം തുടങ്ങിയ ആദ്ധ്യാത്മിക സംഘടനകൾ യോഗ്യരായ യുവതീയുവാക്കളെ ഈ ദർശനത്തിൽ വളർത്തിയെടുക്കണം. വെറും യുവജനമേളകളായോ യുവജനസംഗമങ്ങളായോ അവ അധഃപതിച്ചു കൂടാ. പൈതലിനു ബാല്യപ്രായത്തിൽ തന്നെ സുവിശേഷ ദർശനം ലഭിക്കുമാറ് മാതാപിതാക്കൾ കുഞ്ഞുങ്ങളെ സൂക്ഷ്മതയോടെ വളർത്തുകയും സന്ദേശങ്ങൾ തലം മുതൽ വേണ്ട പഠന സംവിധാനം ഈ വിഷയത്തിൽ ഉണ്ടാവുകയും വേണം.

M.G.O.C.S.M-ൽ അന്യാധീനപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന 'ബിഷപ്പ് വാൽഷ് സ്മാരക റ്റിച്ച്മിംഗ് മിഷൻ ഫണ്ട്' പലിശസഹിതം പുനർജീവിപ്പിച്ചും കൂടുതൽ സംഖ്യ നിക്ഷേപിച്ചും മിഷൻ എൻഡോവ്മെന്റ് ഫണ്ട് ഉണ്ടാക്കി മിഷൻ കേന്ദ്രങ്ങളെ സഹായിക്കണം. മൂന്നു വർഷം കഴിഞ്ഞാൽ ഈ നൂറ്റാണ്ട് അവസാനിക്കും. പുതിയ നൂറ്റാണ്ടിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം പുതിയ സഹസ്രാബ്ദിയിലേക്കുള്ള കാൽവെയ്പ്പു കൂടിയാണ്. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യദശകത്തിൽ ദൈവത്തിൽ നിന്നു വൻ കാര്യങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവത്തിനുവേണ്ടി വൻ കാര്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കാം എന്ന ഡോക്ടർ വിലും കേറിയുടെ ആപ്തവാക്യം ഇന്നും അർത്ഥവത്താണ്. ആ ദർശനം ഈ തലമുറ പങ്കുവെയ്ക്കുമെങ്കിൽ, അതിൽ ഉറച്ചുനിന്നുകൊണ്ട് സാക്ഷ്യജീവിതത്തിൽ മുന്നേറുമെങ്കിൽ, നാം ഇനി ഒരിക്കലും ആരുടെ മുമ്പിലും ലജ്ജിച്ചു തലതാഴ്ത്തേണ്ടി വരില്ല. നമ്മുടെ കണ്ണുകൾ തുറന്ന് പുതിയ ദർശനം കാണുവാനും കാതുകൾ തുറന്ന് രക്ഷകന്റെ വിളി കേൾക്കുവാനും മനസ്സുകൾ തുറന്ന് ആ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെ ചരിക്കുവാനും ഈ വജ്രജൂബിലി ഇടയാക്കട്ടെ!

തടാകം ആശ്രമത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സ്വജീവിത മുന്നേറ്റത്തിൽ അതതു കാലങ്ങളിൽ ആശ്രമത്തിലെ സൗകര്യങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള സ്നേഹിതർ ആത്മശോധന ചെയ്ത് ഈ ജൂബിലി വർഷത്തിൽ ആശ്രമത്തോടുള്ള അവരുടെ പ്രതിബദ്ധത യാഥാർത്ഥ്യമാക്കണം. ജൂബിലി സ്മാരകമായി നിർമ്മിക്കുന്ന സെന്റ് ഗ്രീഗോറിയോസ് ബാലഭവനം, 25 വർഷം സേവനസരണിയിൽ പിന്നിട്ട ബിഷപ്പ് വാൽഷ് മെമ്മോറിയൽ മെഡിക്കൽ സെന്റ് (നഴ്സിംഗ് ഹോം) റിന്റെ വികസന പ്രവർത്തനങ്ങൾ, വാൽഷ് മെമ്മോറിയൽ പ്രൈമറി സ്കൂളിന്റെ വികസനം എന്നിവയിൽ സഭാസ്നേഹിതർ പങ്കുചേരേണ്ടതാണ്. യോഗ്യരായ പ്രവർത്തകരെ നൽകിയും നിശ്ചിത കാലയളവിലെ സേവനങ്ങൾ കാഴ്ചവെച്ചും, നിരന്തരമായി പ്രാർത്ഥിച്ചും സന്ദർശനം നടത്തിയും, സ്നേഹിതരുടെ സഹകരണത്തിന് പ്രചോദനം നൽകിയും ആശ്രമസ്നേഹിതരായി അവരെ സമർപ്പിച്ചും ഈ സദുദ്യമത്തെ സഹായിക്കാവുന്നതാണ്. 'ഈ ചെറിയവരിൽ ഒരുത്തന് ചെയ്യുന്നതെല്ലാം എനിക്കു ചെയ്തിരിക്കുന്നു'വെന്നു കല്പിച്ചവനായ രക്ഷകന്റെ വാക്ക് ജീവിതത്തിൽ മാർഗ്ഗദർശനം നൽകട്ടെ! അവന്റെ തിരുനാമം മഹത്വപ്പെട്ടട്ടെ!

തടാകത്തിൽ തണൽ വിരിച്ച തരുണീമണികൾ

(തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ അകത്തളത്തിലെ ശക്തികേന്ദ്രങ്ങളെന്നോ പിന്നണിഗായകരെന്നോ കൊച്ചമ്മമാരെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ മണവാളികളായ മൂന്നു കുട്ടുവേലക്കാരെ മാലോകരായ അവരുടെ ശതക്കണക്കിനുള്ള മക്കളുടെ അറിവിനുവേണ്ടി തിരശ്ശീല വലിച്ച് ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്. അനുഭവസമ്പന്നരും സ്നേഹ നിധികളും അതിലുപരി ആത്മികശക്തി സ്രോതസ്സുകളുമായ അവരുടെ സന്മാതൃകകൾ വരുംതലമുറകൾക്കും പ്രചോദനപ്രദമാണെന്നു പ്രശംസകൂടാതെ പ്രകീർത്തിക്കാനാവും. ഏറിയാൽ 80 കഴിഞ്ഞ രണ്ടുപേരും എൺപതിന്റെ പടിവാതിലിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരാളും അഖൈദികനായ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ മുമ്പിൽ നടത്തിയ “കുമ്പസാരത്തിലെ” ചില രഹസ്യങ്ങൾ സഭാപരമായ നിരോധനമില്ലാത്തതിനാൽ അനുവാചകരുടെ മുമ്പിൽ പരസ്യമാക്കുകയാണ്. മൂന്നു പേരും പിന്നീട് അന്തരിച്ചു.)

മറിയാമ്മ: ആത്മിക പങ്കാളി പ്രകടിപ്പിക്കാത്ത മഹതി

തടാകം ആശ്രമത്തിൽ എത്തുന്നതിനും ഗ്രാമീണരെ പലവിധത്തിൽ കഴിവതുപോലെ സഹായിക്കുന്നതിനും സാധിച്ചതിലുള്ള സംതൃപ്തി കളിയാടുന്ന മുഖം. മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു ശാന്തമായി കൂടുതൽ അറിയാനും മനസ്സിലാക്കാനുമുള്ള വ്യഗ്രത മുമ്പിൽ നിൽക്കുമ്പോഴും തന്നെ പറ്റി ആരും ഒന്നും അറിയേണ്ട എന്ന ചിന്തയും. കൃത്യം ഏഴു ദശാബ്ദം മുമ്പ് 1945-ൽ തടാകത്തിൽ എത്തിയ മല്ലപ്പള്ളി വെളുത്ത മോടയിൽ വി. റ്റി. മറിയാമ്മയ്ക്ക് ആശ്രമത്തെപ്പറ്റിയും ആശ്രമത്തിലൂടെ കടന്നുപോയ അനുഗൃഹീത വ്യക്തികളെപ്പറ്റിയും ഒരു വലിയ ഗ്രന്ഥം ചമയ്ക്കാനുള്ള സ്മരണകളുടെ കുമ്പാരം തന്നെ ഉണ്ട്.

തന്റെ പിതൃസഹോദരീപുത്രനായ പായിക്കാട്ടു ജോർജ്ജ് അച്ചനിൽ നിന്നാണു തടാകം ആശ്രമത്തെപ്പറ്റി അറിയുന്നത്. പരേതനായ അച്ചൻ ഒന്നു രണ്ടു വർഷം തടാകത്തിൽ താമസിച്ച് അവിടത്തെ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിന്റെ മധു ആസ്വദിച്ചിട്ടുള്ള വ്യക്തിയായിരുന്നു.

ഹൈസ്കൂൾ പഠനം കഴിഞ്ഞ് വീട്ടിൽ കഴിയുമ്പോഴാണ് ഈ ആശ്രമവൃത്താന്തം അറിയുന്നത്. വിവാഹജീവിതത്തെപ്പറ്റി താൽപര്യം തോന്നിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല വിവാഹം തന്നെ വേണ്ടെന്ന നിഗമനത്തിലാണു മറിയാമ്മ ചെന്നെത്തിയത്. അപ്പച്ചനും സഹോദരന്മാരും ആ തീരുമാനത്തോടു വിരോധിച്ചു എങ്കിലും മറിയാമ്മയുടെ മനസ്സു മാറ്റാൻ കഴി

ഞ്ഞില്ല. 'അവൾക്കതാണിഷ്ടമെങ്കിൽ പിന്നെ നമ്മൾ എന്തിനു നിർബന്ധിക്കുന്നു' എന്ന പ്രായോഗികചിന്തയിൽ പിതാവും പുത്രന്മാരും ആശ്വസിച്ചു. തനിക്കുള്ള ഭൃഗുത്വം ഇപ്പോഴുമുണ്ട്. തന്നെ നോക്കുന്നവർക്ക് അതു ലഭിക്കുമെന്ന വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടെങ്കിലും അതൊന്നും മറിയാത്തയ്ക്കു പ്രശ്നമല്ല. 'വിണ്ണിനെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ പെണ്ണിനു മണ്ണിനെപ്പറ്റി ചിന്തയില്ലെന്നു' പറയുകയായിരിക്കും ഏറെ ശരി. പപ്പായുടെയും മമ്മിയുടെയും ലളിതജീവിതവും ആശ്രമത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക അന്തരീക്ഷവും ആശ്രമത്തിലെ ഒരു പിന്നണിഗായികയായ മറിയാമ്മയിലെ സേവനത്തിന്റെ ദീപശിഖയെ കൂടുതൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.

ഗ്രാമങ്ങളിൽ സഹപ്രവർത്തകരുമൊന്നിച്ചു സഞ്ചരിച്ചു ഗ്രാമീണസ്ത്രീകൾക്കു ശുചിത്വത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റും പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിനും ഗർഭിണികൾക്കും പ്രസവക്കാർക്കും യഥാസമയം ഉപദേശവും പരിചരണവും നൽകുന്നതിനും സാധിച്ചത് ഒരു ദൈവനിയോഗമെന്നുതന്നെ മറിയാമ്മ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതിനിടയിൽ പാലക്കാട്ടു പോയി മിഡ്വൈഫറിയിൽ പരിശീലനം തേടുന്നതിനും തന്റെ സേവനങ്ങൾക്ക് ആധികാരികത നേടുന്നതിനും സാധിച്ചു. പ്രസവശുശ്രൂഷയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തികച്ചും അജ്ഞാതരായിരുന്ന ഗ്രാമീണ വനിതകൾക്കു മറിയാമ്മ ഒരു മാലാഖയെന്നായിരുന്നു. നേരത്തെ ആശ്രമത്തിലെ ഡിസ്പെൻസറിയിലും സിസ്റ്റർ മറിയാമ്മ സേവനം ചെയ്തിരുന്നു.

തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ ആശ്രമത്തിൽ വരേണ്ടതില്ലായിരുന്നു എന്നു തോന്നാറില്ലെന്നും പ്രശ്നങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ശിഥില ചിന്തകൾ മാനുഷികമായ രീതിയിൽ കുറയ്ക്കാക്കെ അലട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നും ഒരു ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി മറിയാമ്മ പറഞ്ഞു. ആശ്രമത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പോരെന്നുള്ള ഒരു തൃപ്തിരാഹിത്യമുണ്ടെന്നും അതിന്റെ കുറ്റം ആരുടെയെങ്കിലും തലയിൽ ചാരനാവില്ലെന്നും പറഞ്ഞ സുവിശേഷവേലയിലെ ആ കൂട്ടുവേലക്കാരികളെ നിരാശയോ മരണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഭീതിയോ തെല്ലും ഇല്ലെന്ന് എടുത്തു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടായാലും ആത്യന്തികമായി അനുസരണത്തിന്റെ വലയത്തിൽ അമരുന്നതാണല്ലോ ആശ്രമജീവിത നിയമത്തിന്റെ ആണിക്കല്ലുകളിൽ ഒന്നു എന്നത്രെ മറിയാമ്മ അനുസ്മരിപ്പിച്ചത്. ആശ്രമ ജീവിതവുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കാനും ഈ ഇടത്തു വളത്തിൽ കണ്ടുമുട്ടിയിട്ടുള്ള സകലരോടും സന്മനോഭാവം വെച്ചു പുലർത്താനും കഴിഞ്ഞ മറിയാമ്മയ്ക്ക് ആശ്രമത്തിന്റെ മണ്ണിൽത്തന്നെ വിലയം പ്രാപിക്കണമെന്ന ചിന്തയാണുള്ളത്.

78 കഴിഞ്ഞെങ്കിലും ആരോഗ്യത്തിനു കാര്യമായ തകരാറൊന്നുമില്ല.

തടാകത്തിലെ പഞ്ഞം അധികം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ധന്യമായ അടുക്കളയിൽ ഇന്നും വേണ്ടിവന്നാൽ തനിച്ചു പെരുമാറുന്നതിനും ആശ്രമത്തിന്റെയും ചാപ്പലിന്റെയും അങ്കണം തുത്തുവാരി വൃത്തിയാക്കുന്നതിനും അതിഥികളെ ഒരു ക്രിസ്തീയ സുകൃതമെന്ന നിലയിൽ സസന്തോഷം സൽക്കരിക്കുന്നതിനും സംസ്കൃതചിത്തയായ ആ നാരിമണിക്കു കഴിയുന്നു എന്ന് എടുത്തു പറയുമ്പോൾ പ്രശംസയാണെന്നും അതിശയോക്തിയാണെന്നും ആരെങ്കിലും ആരോപിച്ചാൽ അതു കൃതഘ്നതയുടെ പര്യായം മാത്രമായിരിക്കും.

ഏലിയാമ്മ ചാക്കോ: പ്രത്യാശയുടെ പ്രതീകം

തടാകം ആശ്രമത്തിലെ സുദീർഘമായ ജീവിതം, അസാധാരണമായ സേവനം എന്നിവയാൽ അവിസ്മരണീയരായ കൊച്ചമ്മമാരിൽ ശതാഭിഷിക്തയായ ഏലിയാമ്മ ചാക്കോ (കുഞ്ഞമ്മ) ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതം ചെറുപ്പത്തിലെ ആഗ്രഹിക്കുകയും അതനുസരിച്ചു പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതാണെന്ന വസ്തുത അവർ പറയുന്നതുവരെ പലർക്കും അജ്ഞാതമായിരുന്നു. 1956 മുതൽ ആശ്രമവുമായി കുറച്ചൊക്കെ അടുത്തിടപെട്ടിട്ടുള്ള ഒരാളെന്ന നിലയിൽ, മനുഷ്യസേവനത്തിന്റെ ബലിപീഠത്തിൽ കത്തിയെരിയുന്ന ഈ കന്യാസ്ത്രീകളുടെ ധന്യജീവിതത്തെപ്പറ്റി ഇതുവരെ വേണ്ടവിധമാരായാതിരുന്നതു ശരിയായില്ലെന്ന് 60 കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തോന്നാൻ കാരണം കുഞ്ഞമ്മയുടെ ത്യാഗനിർഭരമായ ജീവിതം തന്നെ.

ഇന്നത്തെ ആശ്രമാംഗങ്ങളിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വായിക്കുന്ന വ്യക്തിക്ക് ഒരു സമ്മാനം വച്ചാൽ അത് കുഞ്ഞമ്മയ്ക്കല്ലാതെ മറ്റാർക്കും കിട്ടുകയില്ല. വായന മൂലം സഭാസംബന്ധമായും മറ്റുമുള്ള അത്യാധുനിക വിവരങ്ങളും അവർക്കു നിശ്ചയമാണ്.

നല്ല നർമ്മബോധമുള്ള വ്യക്തിയാകയാൽ തമാശകൾ രസിക്കുന്നതിനും ചിരിക്കുന്നതിനും പറയുന്നതിനും പ്രത്യേക വിരുതുണ്ട്. ചെറുതും വലുതുമായ കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനും ബന്ധപ്പെട്ടവർക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും കുഞ്ഞമ്മയുടെ വിമർശനലിപ്തമായ വാക്കുകൾക്കു കഴിവുമുണ്ട്. അവ ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ആരേയും മുറിപ്പെടുത്തുകയോ ഇടപെടുന്നവരിൽ വെറുപ്പുണ്ടാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു വിരളം. ഇക്കാര്യത്തിൽ കുഞ്ഞമ്മ ഒരപവാദമാണെന്നു പറയുന്നതാവും ഏറെ ശരി.

മേൽപാടം കോട്ടയിൽ പടിഞ്ഞാറേ പുത്തൻപറമ്പിൽ കുടുംബാംഗമായ ഏലിയാമ്മ ഇന്ത്യ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയ 1947 ഓഗസ്റ്റിലാണ് സ്വത

ക്രമമായ ജീവിതപാതയിൽ സഞ്ചരിച്ചു തടാകത്തിൽ എത്തുന്നത്. തന്റെ മാതാവിന്റെ മാർത്തോമ്മാ സഭാപാരമ്പര്യമാണു പാലക്കാട്ടുള്ള ആശ്രമത്തിൽ ചേരണമെന്നുള്ള ചിന്തയ്ക്കു നിദാനം. നമ്മുടെ സഭയിൽ ആശ്രമങ്ങൾ ഉള്ളതായി അന്ന് അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നുമില്ല. രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ അമ്മ മരിച്ചു. വീട്ടിൽ ആരുമില്ല. തന്നെ വിവാഹം ചെയ്തതയ്ക്കണമെന്നായിരുന്നു അപ്പനും മറ്റും ആഗ്രഹം; തനിക്കാണെങ്കിൽ സുവിശേഷവേലയ്ക്കു പോകണമെന്നും. അങ്ങനെ തിരുവല്ലാ വാരിക്കാട്ടു വനിതാമന്ദിരത്തിൽ പഠിച്ചു. 'അപ്പന്റെ ചേട്ടന്റെ മകളായ നഴ്സ് തങ്കമ്മയും പയ്യംപള്ളിൽ ദാവീദച്ചനും ഒന്നിച്ചാണ് ഞാൻ ആദ്യം ആശ്രമത്തിൽ എത്തുന്നത്. തങ്കമ്മയും ഞാനും ശോശാമ്മയും (ആചാര്യ ഫാ. കെ. സി. വർഗീസിന്റെ പത്നി) ആലുവായിൽ നിന്നു കോയമ്പത്തൂരിൽ എത്തി. അവിടെനിന്നു കാളവണ്ടിയിലായിരുന്നു ഞങ്ങൾ ആശ്രമത്തിൽ ആഗതരാകുന്നത്."

ആശ്രമത്തിൽ എത്തിയശേഷം ഗ്രാമസന്ദർശനം, ഡിസ്പെൻസറി പ്രവർത്തനം എന്നിവയിൽ സഹകരിച്ചു വന്നു. ഈ പ്രവർത്തനം തനിക്കു ഹിതകരമായി തോന്നി. ഞായറാഴ്ച സണ്ടേസ്കൂൾ നടത്തി വന്നു. പാട്ടുകൾ പാടി കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കും. കൊഞ്ചം തമിഴും പഠിക്കാൻ പറ്റി. റമ്പം ജോലിയും.

ഗ്രാമീണരെ ശുചിത്വമാർഗ്ഗങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനിടയിൽ അവർക്കു വേണ്ടി കക്കുസ്സുകളും ആശ്രമം നിർമ്മിച്ചു കൊടുത്തു. പക്ഷെ പലരും കക്കുസിനെ സാക്ഷിനിറുത്തി പഴയരീതി തന്നെയാണു തുടർന്നത്. ഗ്രാമസന്ദർശനവേളയിൽ പലപ്പോഴും മാതൃ പി. ജോൺ (1999 ജൂലൈ മധ്യത്തിൽ മരിച്ചു), കെ. വി. തോമസ്, ഏബ്രഹാം അഞ്ചേരി, സി. സി. കോര, എം. എ. കോര മുതലായവരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ എം. എ. കോര ഒഴിച്ചുള്ളവരെല്ലാം പിന്നീടു വൈദികരായി. പത്തു മണി ആകുമ്പോഴേക്കും ഡിസ്പെൻസറിയിൽ എത്തണം. പ്രസവക്കേസുകളും ഉണ്ടാവും. ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുക, മുറ്റം അടിക്കുക, അതിഥികളെ സൽക്കരിക്കുക, കൃഷികാര്യങ്ങളിൽ കഴിവതു സഹായിക്കുക മുതലായവ ആശ്രമാംഗങ്ങളുടെ നിത്യജീവിതചര്യകളിൽപ്പെട്ടതാണ്. അന്നും ഇന്നും വേലക്കാരുടെ സഹായം ഇത്തരം ജോലികൾക്കില്ലായിരുന്നു. എല്ലാം സന്തോഷത്തോടെ ചെയ്തുവന്നു. പ്രയാസം തോന്നിയിട്ടില്ല. നിരാശയ്ക്കും കാരണമില്ല. കലപ്പയ്ക്കു കൈവെച്ചശേഷം പിന്നോട്ടു നോക്കേണ്ട കാര്യവുമില്ലല്ലോ. എല്ലാം നന്നായി നടന്നു. പണമല്ല പലപ്പോഴും പ്രശ്നം. വേണ്ടത്ര ആളുകളുടെ കുറവാണു പ്രശ്നം. അത് ഇന്നു കൂടുതലായി അനുഭവപ്പെടുന്നുമുണ്ട്. ദൈവം തക്കതായ ആളുകളെ അയയ്ക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ആശ്രമാധികൃതരുമായി ഏറ്റുമുട്ടലൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അഭിപ്രായങ്ങൾ പറയും. സ്വീകരിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും പിന്നെ കൂടുതൽ പ്രതികരണം ഇല്ല. ഇന്ന് വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാന സമ്മേളനങ്ങളിലും മറ്റും പോയി ആശ്രമത്തെ ശരിയായ രീതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നത് ഒരു കുറവാണ്. ബിഷപ്പ് വാൽഷ് തന്നെ വിദ്യാർത്ഥി സമ്മേളനങ്ങളിലെ പ്രധാന പ്രസംഗകനായിരുന്നല്ലോ. വിസിറ്റർ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരായ മാർ തെയോഫിലോസും, മാർ യൗസേബിയോസും വിദ്യാർത്ഥി കോൺഫ്രൻസിന്റെ മക്കളല്ലേ? മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവിതം ഒരളവിൽ പ്രശോഭിപ്പിക്കുന്നതിനും സ്വന്തം ജീവിതം ക്രമമായ പ്രാർത്ഥനകളിലൂടെയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനുമായി കുറെയെല്ലാം സാധിച്ചതിൽ സംതൃപ്തിയുണ്ട്. “നിരാശ എന്ന വാക്കിന് എന്റെ ജീവിതനിഘണ്ടുവിൽ സ്ഥാനം കൊടുത്തിട്ടില്ല. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ മനഃപ്രയാസം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മറ്റുള്ളവരുമായുള്ള സഹവാസം കൊണ്ടും ആരോഗ്യകരമായ തുറന്ന സംവാദം കൊണ്ടും ആശയവിനിമയം കൊണ്ടും മറ്റും ആശ്വാസവും തോന്നും. അതുകൊണ്ടു തടിക്കും കാര്യമായ വളവില്ല; വാതമുണ്ടെങ്കിലും. ജീവിതം ആശ്രമവുമായി അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ തടാകം സെമിത്തേരിയിൽതന്നെ തങ്ങണമെന്നാണ് അന്ത്യാഭിലാഷം. മരണശേഷവും എന്റെ ആത്മാവ് തടാകത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ തന്നെ ഉണ്ടാവുമെന്നുള്ള വിചാരവും ഇല്ലാതില്ല.” പ്രതീക്ഷയും പ്രത്യാശയുമാണ് ഏലിയാമ്മയുടെ മുഖമുദ്രകൾ.

സാരാമ്മ: ഗതിമാറി തടാകത്തിൽ പതിച്ച തരംഗിണി

‘ഒരു ക്രൈസ്തവ ശിശു അതിന്റെ കുറ്റംകൊണ്ടല്ലാതെ ഹിന്ദുവായി വളരേണ്ടി വന്നേക്കുമെന്നുള്ള ചിന്തയും ഉൾക്കണ്ഠയും തജ്ജന്യമായ മനോവേദനയുമാണ് എന്റെ ജീവിതത്തിലെ നിർണായകമായ സംഭവം. സ്വച്ഛസുന്ദരമായി ഒഴുകിയ എന്റെ ജീവിതതരംഗിണി ഗതിമാറി തടാകത്തിൽ പതിച്ചപ്പോൾ ഒരു നദി അതിന്റെ ഭർത്താവെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന സമുദ്രത്തെ പുൽകുന്ന ഒരു ചാരിതാർത്ഥ്യവും.’ പത്തു വർഷം നഴ്സായും 25 വർഷം നഴ്സിംഗ് സുപ്രണ്ടായും പ്രശസ്ത സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചശേഷം തടാകത്തിലെ ബിഷപ്പ് വാൽഷ് മെമ്മോറിയൽ ആശുപത്രിയിൽ എത്തുകയും പ്രായംകൊണ്ടു പ്രവർത്തന പരിധി കടന്നു ഇപ്പോൾ തടാകം ആശ്രമാംഗമായി വിശ്രമജീവിതം നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സിസ്റ്റർ സാരാമ്മ വറുഗീസ് തന്റെ ജീവിതപുസ്തകത്തിന്റെ താളുകൾ എന്റെ മുമ്പിൽ തുറന്നു വെച്ചു.

100 വർഷം മുമ്പു പുത്തൻകാവു പുത്തൻപുരയ്ക്കൽ വറുഗീസിന്റെ പുത്രിയായി ജനിച്ച സാരാമ്മയ്ക്കു സഹോദരിമാരെപ്പോലെയോ ഏക

സഹോദരനെപ്പോലെയോ ഇ.എസ്.എൽ.സി. എന്ന കടമ്പ കടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തുടർന്ന് ഒരു സ്നേഹിതയുടെ ആലോചനയോടെ മദ്രാസിൽ എത്തി. നഴ്സിംഗ് കോഴ്സിൽ ചേർന്നു. അന്നു നഴ്സിംഗിനു ചേരാൻ ഇ.എസ്.എൽ.സി. ജയിക്കണമെന്നില്ലായിരുന്നു. സൽസ്വഭാവിയും സമർത്ഥയുമായിരുന്നതിനാൽ ഡിസ്റ്റിംക്ഷനോടുകൂടി സാരാമ്മ വറുഗീസ് പാസ്സായി. നല്ല വിദ്യാർത്ഥിനിക്കുള്ള ഒരു പവന്റെ മെഡലും നേടി. നഴ്സിംഗ് മേഖല ഏതാണ്ടു മോശമാണെന്നു പലരും ചിന്തിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നല്ലോ അത്. 13 രൂപ സ്റ്റൈപ്പൻഡ് കിട്ടിയിരുന്നു. മൊത്തം പ്രതിമാസച്ചെലവു 10 രൂപയും. പാസ്സായശേഷം മൈസൂർ സർവീസിലാണു പ്രവേശിച്ചത്.

പഠിക്കുമ്പോഴും ജോലി ചെയ്യുമ്പോഴും വിവാഹത്തെപ്പറ്റി കാര്യമായി ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. ആഗ്രഹിച്ചുമില്ല. മറ്റാരുടെയും ശക്തമായ പ്രേരണയും ലഭിച്ചില്ല. മറ്റുള്ളവരെ ആശ്രയിക്കാതെ സ്വതന്ത്രമായി ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള അഭിനിവേശത്തിന്റെ പാതയിൽ വിവാഹം വിലങ്ങുതടിയുമായില്ല. ഇതിനിടയിൽ ഫ്ളോറൻസ് നൈറ്റിംഗെയിൽ സ്കോളർഷിപ്പും ലഭിച്ചതിനാൽ 1946-48-ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഉപരിപഠനം നടത്തുന്നതിനും സാധിച്ചു.

‘മൈസൂറിൽ ജോലി ചെയ്യുമ്പോഴുണ്ടായ ഒരു സംഭവമാണ് എന്റെ ജീവിതത്തെ തിരിച്ചു വിട്ടതെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. അതു വിശദമാക്കാം. ഒരു ദിവസം ഒരു ക്രിസ്തീയ യുവതിയെ പ്രസവത്തിനായി ആശുപത്രിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. സിസേറിയനു വിധേയയായി ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു. അന്നുതന്നെ ആ യുവ മാതാവ് ഹിമോഫീലിയ മൂലം മരിച്ചു. കുട്ടിയെ വളർത്താൻ പ്രയാസമാണെന്നു പറഞ്ഞു പിതാവ് ഉപേക്ഷിച്ചു പോയി. കുറച്ചുനാൾ കുട്ടിയെ ആശുപത്രിയിൽ തന്നെ വളർത്തി. പിന്നീട് ആ കുട്ടിയെ ഒരു ഹിന്ദു ബോർഡിംഗിൽ വളർത്തുന്നതിനായി നൽകാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ആ കുട്ടി ഒരു ഹിന്ദുവായിത്തീരുമല്ലോ എന്ന ചിന്ത എന്റെ മനസ്സിനെ വല്ലാതെ മഥിച്ചു. അവനെ എടുത്തു വളർത്താൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. എന്റെ മാതാവ് എന്നോടൊപ്പമായിരുന്നതു താമസിച്ചിരുന്നത്. അമ്മയോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ ‘ചേട്ടത്തിമാരുടെ ആരുടെയെങ്കിലും ഒരു കുട്ടിയെ കൂടെ നിറുത്തി വളർത്തുകയോ പഠിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്താൽ പോരെ’ എന്നു ചോദിച്ചു. ‘പിന്നെ നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ’ എന്ന് അമ്മ പറഞ്ഞു. ഞാനവനെ എടുത്തു വളർത്തി. മാമ്മോദീസാ മൂക്കി. ജോണി എന്ന പേരിടുകയും ചെയ്തു. 1970-ൽ ഞാൻ റിട്ടയർ ചെയ്തു. ഇതിനകം എനിക്ക് സ്വന്തമായി വീടും ചെറിയ പറമ്പും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ തുടർന്ന് അവിടെ താമസിച്ചു. ജോണി വളർന്നു ബി.കോം. വരെ പഠിച്ചു. പക്ഷെ കൂട്ടും കൂടി കൂടിയും പഠിച്ചു. എന്റെ പണത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും വളർത്തു മകൻ നശിപ്പിച്ചു. എത്ര പറഞ്ഞിട്ടും കൂടി നിറുത്തുന്നില്ല. ഒടു

വിൽ ഞാൻ എന്റെ വീടും പറമ്പും വിറ്റശേഷം നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങാമെന്നു കരുതി. ഞാൻ ജോണിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നത്. വീടും പറമ്പും വിറ്റുകിട്ടിയ തുകയുടെ ഗണ്യമായ ഭാഗവും ജോണി വാങ്ങി നശിപ്പിച്ചു.

എനിക്കു നാട്ടിൽ പിതാവിന്റെ വീതമായി ലഭിച്ച പറമ്പും മറ്റും ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും സഹോദരന്റെ കൂടെ താമസിക്കാതെ ഏതെങ്കിലും ആശ്രമത്തിൽ ജീവിതസായാഹ്നം ചെലവഴിക്കാനാണ് ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചത്. 'നിനക്കു സ്വത്തും മറ്റും ഉണ്ടല്ലോ. എന്തിനാണ് ആശ്രമത്തിൽ പോകുന്നത്' എന്ന് എന്റെ സഹോദരൻ ഒരിക്കൽ ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇതിനിടയിൽ ഞാൻ തടാകം ആശ്രമത്തെപ്പറ്റിയും ബിഷപ്പ് വാൾഷ് സ്മാരക ആശുപത്രിയെപ്പറ്റിയും എന്റെ സഹോദരീപുത്രി കോയമ്പത്തൂർ താമസിക്കുന്ന കുഞ്ഞുഞ്ഞമ്മയിൽ നിന്ന് അറിഞ്ഞിരുന്നു. ഞാൻ റിട്ടയർ ചെയ്തശേഷം അന്നത്തെആചാര്യ ഫാ. എം. കെ. ജേക്കബ് എനിക്കു 24-6-73-ൽ അയച്ച ഒരു കത്തിൽ തടാകം മെഡിക്കൽ മിഷൻ പ്രവർത്തനത്തിലേക്ക് എന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്തിരുന്നു. അന്ന് ഡോ. കെ. പി. വറീതും ആശുപത്രിയിൽ സേവനം ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സ്വന്തം വീട്ടിലെപ്പോലെ ആശ്രമജീവിതം ഹിതകരമായിരിക്കുമെന്നും എന്റെ വരവു ദൈവനിയോഗമാണെന്നും കത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നു. എന്തായാലും ഞാൻ ആശ്രമത്തിൽ എത്തുകയും വൈദ്യശുശ്രൂഷയിൽ പങ്കാളിയാവുകയും ആശ്രമത്തിൽ അംഗമാകുകയും ചെയ്തു.

ആരോടും പരിഭവമില്ലാതെ എല്ലാവരോടും സ്നേഹത്തോടും സന്തോഷത്തോടും ആശ്രമത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക അന്തരീക്ഷത്തിൽ ജീവിതസായാഹ്നം ചെലവഴിക്കാൻ സാധിക്കുന്നത് ഒരു വലിയ ഭാഗ്യമായി ഞാൻ കാണുന്നു. തിരക്കുപിടിച്ച ഒരു ജീവിതത്തിൽ നിന്നു പിൻവാങ്ങി പ്രാർത്ഥന, പഠനം, സേവനം എന്നീ രംഗങ്ങളിൽ തുടരാൻ സാധിച്ചതിലും ആത്മസന്തോഷമുണ്ട്. ആശ്രമത്തിന്റെ ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ ഒന്നും ഞാൻ ഇടപെടാറില്ല. തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ നിരാശയോ ദുഃഖമോ ഇല്ല. ജോണിയാണെങ്കിൽ ഇതിനകം ഒരു ഇവാഞ്ചലിസ്റ്റായി മാറുകയും ചെയ്തു.

മരണത്തെപ്പറ്റി ഒരു ഭയവുമില്ല. അത് ഇനല്ലെങ്കിൽ നാളെ എല്ലാവരും അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടതല്ലേ? ശാരീരികമായി ചില്ലറ അസ്വസ്ഥതകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും മൂന്നാം കാലെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ബലിഷ്ഠമായ ഊന്നുവടിയും സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിന്റെ അദൃശ്യകരങ്ങളും എന്നെ താങ്ങുന്നു. അതിലധികമൊന്നും ആഗ്രഹിക്കാനുമില്ല' എന്നു

സിസ്റ്റർ സാരാമ്മ പറഞ്ഞു നിറുത്തിയപ്പോൾ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഗുരുവായിരുന്ന മാത്യൂസ് വറുഗീസിന്റെ സഹോദരി കൂടിയായ സാരാമ്മയുടെ മുഖത്തെ പ്രകാശവലയം കൂടുതൽ പ്രദീപ്തമായി.

മറിയമ്മ, ഏലിയമ്മ, സാരാമ്മ

ഫാ. എം. കെ. ജേക്കബ്: ഉത്തമനായ കാര്യസ്ഥൻ

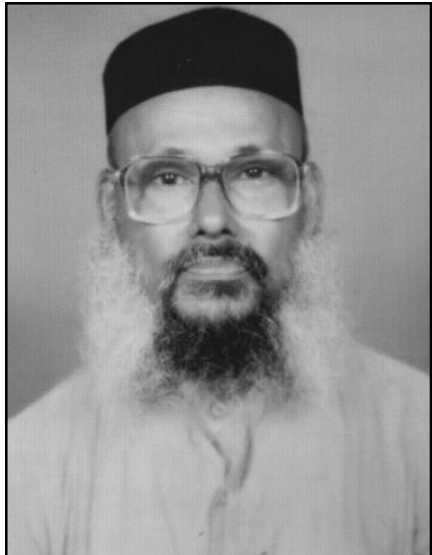
ഫാ. ഏബ്രഹാം അഞ്ചേരി

(പന്തിരാണ്ടുകാലം (1956-1968) എം. കെ. ജേക്കബച്ചനോടൊപ്പം തടാകം ആശ്രമത്തിൽ ജീവിച്ചു പ്രവർത്തിച്ച ഫാ. ഏബ്രഹാം അഞ്ചേരിയുടെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളാണിത്).

പുണ്യചരിതരായ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് ദമ്പതികൾ തടാകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലം. ആശ്രമം ധാരാളം അംഗങ്ങളാൽ ധന്യമായിരുന്നു. വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങളും ഈ കാലയളവിൽ ചെയ്തിരുന്നു. മലങ്കരസഭയിൽ നിന്നു മിഷൻ താല്പര്യമുള്ള ചെറുപ്പക്കാർ അക്കാലത്തു തടാകത്തിലേക്ക് ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അന്ന് ആശ്രമാംഗമായിരുന്ന ഞാനും കേരളത്തിലുള്ള സ്കൂളുകളും ഹോസ്റ്റലുകളും കൂട്ടായ്മകളും സന്ദർശിച്ചിരുന്നു. നടുകോട്ടിൽ കുഞ്ഞച്ചൻ (ഫാ. സി. സി. കോര) പുതുപ്പള്ളിക്കാരനായിരുന്നതിനാൽ പുതുപ്പള്ളി, വാക്കത്താനം പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും ധാരാളം ചെറുപ്പക്കാർ മിഷൻ താല്പര്യമുള്ളവരായി തടാകം ആശ്രമത്തിൽ എത്തി. എം. എ. കോര, കെ. വി. തോമസ്, സി. സി. കോര, എം. കെ. ജേക്കബ്, റ്റി. സി. ചാക്കോ മുതലായവർ എന്നോടൊപ്പം ഈ സംഘത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞ പലരും വിവിധ കാരണങ്ങളാൽ ആശ്രമത്തോടു വിടപറഞ്ഞു എങ്കിലും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ മരണമൊഴിഞ്ഞു മാത്രം ആശ്രമം വിട്ട ഏക വ്യക്തി പിന്നീടു വൈദികനായി അന്തരിച്ച ഫാ. എം. കെ. ജേക്കബ് ആണ്.

തൃക്കോതമംഗലം മാതകശേരി കുടുംബാംഗമായ തങ്കച്ചൻ (എം. കെ. ജേക്കബ്) ചെറുപ്പം മുതലേ ആത്മീയ കാര്യങ്ങളിൽ തൽപരനായി

രുന്നു. അന്ന് പുതുപ്പള്ളി സെന്റ് ജോർജ്ജ് പള്ളി അംഗമായിരുന്ന താൻ സണ്ടേസ്കൂൾ പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന് സണ്ടേസ്കൂൾ അധ്യാപകനായി പ്രവർത്തിച്ചു വന്നു. തന്നിലെ അടക്കാനാവാത്ത ആത്മീയ വേദം കൂടുതൽ അന്വേഷണത്തിനു കാരണമായി. നടുക്കോട്ടിൽ ഫാ. സി. സി. കോര നാട്ടിലെത്തുന്ന വേളകളിൽ അദ്ദേഹവുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച, തന്നിലെ ആത്മീയദാഹം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ക്രിസ്തീയ മിഷൻ വേലയിലേക്ക് അദ്ദേഹം ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. ഇതൊരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. സണ്ടേസ്കൂൾ അധ്യാപനത്തിനു പുറമെ അനേകം ആത്മീയ മക്കളുമായി കണ്ടുമുട്ടുകയും മിഷൻ വേലയിൽ തനിക്കുള്ള ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഈ കാലയളവിലാണ് ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ അടുക്കുന്നത്. ഞാനും ഒരു സണ്ടേസ്കൂൾ പ്രവർത്തകനായിരുന്നതിനാൽ സണ്ടേസ്കൂൾ അധ്യാപക സംയുക്ത യോഗങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ കൂടുതൽ പരിചയപ്പെടുകയും ഭാരതത്തിന്റെ മിഷൻ വേലയെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ഇരുവരും ഇന്റർമീഡിയറ്റിനു പഠിക്കുന്ന കാലമായിരുന്നതിനാൽ ആ വശത്തുകൂടിയും ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്നു. തങ്കച്ചൻ സി.എം.എസ്. കോളജിലും ഞാൻ എസ്.ബി. കോളജിലുമായിരുന്നു എങ്കിലും കൂടിക്കാഴ്ച തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഈ കാലയളവിൽ മിഷൻ താൽപര്യമുള്ളവരെ ഉദ്ദേശിച്ചു കൊല്ലാട് കൊച്ചിമൂലയിലച്ചന്റെ സ്കൂളിൽ നടത്തിയ ഒരു കൂട്ടായ്മയിൽ ഞങ്ങൾ ഇരുവരും സംബന്ധിച്ചു. അവിടെനിന്നു കിട്ടിയ ഉത്തേജനം മിഷനറി വേലയ്ക്കുവേണ്ടി പൂർണ്ണമായി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചു. പിന്നീടുള്ള പഠനവും പ്രാർത്ഥനയും വിദേശമിഷനുവേണ്ടി പോകണമെന്ന ലക്ഷ്യത്തിലായിരുന്നു. ഇന്റർമീഡിയറ്റു പാസ്സായശേഷം തുടർന്നു പഠിക്കുന്നതിന് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അത് വീട്ടുകാരെ ബാധിക്കുമെന്നും, വിദേശമിഷനിലേക്കു പോകുമെന്നുള്ളതിനാൽ സ്വന്തം വീട്ടുകാരെ പിന്നെ സഹായിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നും ബോധ്യമായപ്പോൾ തുടർന്നുള്ള പഠനം ഉപേക്ഷിച്ചു. സഭയുടെ ഏക ബാഹ്യകേരള മിഷന്റെ സ്ഥാപനമായ തടാകം ആശ്രമത്തിൽ 1953-ൽ തങ്കച്ചൻ എത്തിച്ചേർന്നു. പുതുപ്പള്ളിക്കാരായ നടുക്കോട്ടിൽ കുഞ്ഞച്ചനും മണപ്പുറത്ത് എം. എ. കോരയും കാട്ടാമ്പാക്കൽ കെ. വി. തോമസും അന്ന് ആശ്രമാംഗങ്ങളായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

തടാകത്തിൽ

സി.എം.എസ്. കോളജിൽ നിന്നു ഇന്റർമീഡിയറ്റ് പാസ്സായി അധികം താമസിയാതെ ജേക്കബ് തടാകം ആശ്രമത്തിലെത്തി. പുസ്തകവായ

നയിൽ തല്പരനായിരുന്ന താൻ ആശ്രമത്തിന്റെ ധന്യമായ ലൈബ്രറിയിൽ കൂടുതൽ സമയം ചെലവഴിച്ചു. പഠനത്തിലും സേവനത്തിലും കാണിച്ച ഉത്സാഹം ആശ്രമാംഗങ്ങളിൽ താൽപര്യം ജനിപ്പിക്കുകയും 1954-ൽ ബി.ഡി. ക്കു പഠിക്കുന്നതിനായി സൊറാബുരിലേക്ക് അയയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ബി.ഡി. ബിരുദം നേടി മടങ്ങി ആശ്രമത്തിൽ വന്നു പതിവുപോലെ ആശ്രമസേവനരംഗത്തു പ്രവർത്തിച്ചു. ഗ്രാമങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയും ധാരാളം സ്നേഹിതന്മാരെ സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യുകവഴി വലിയ ഒരു സുഹൃത്സമൂഹത്തെ നേടാൻ തനിക്ക് കഴിഞ്ഞു. പല മതസ്ഥരായ ഗ്രാമവാസികളുമായി ഇടപഴകിയതിനാൽ മതങ്ങളെപ്പറ്റി കൂടുതൽ പഠിക്കണമെന്നു തോന്നി. തൽഫലമായി ജബൽപൂർ ലിയനഡ് തിയോളജിക്കൽ കോളജിൽ പോയി മതങ്ങളെപ്പറ്റി പഠിക്കുകയും എം. ആർ.എസ്. ബിരുദം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇതിനകം ആശ്രമത്തിൽ പുതുപ്പള്ളിയിൽ നിന്നും പരിസരഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ഈ ലേഖകൻ ഉൾപ്പെടെ ദൈവദർശനമുള്ള ഒട്ടധികംപേർ ചേർന്നിരുന്നു. ആചാര്യ ഫാ. കെ. സി. വറുഗീസും, ഫാ. സി. സി. കോരയും വൈദികരായി നേതൃത്വം നൽകി.

തെങ്കര ശാഖ

ആശ്രമ സമൂഹത്തിൽ അംഗസംഖ്യ കൂടിയപ്പോൾ പ്രവർത്തനമേഖല വിപുലമാക്കേണ്ടത് ആവശ്യമായി വന്നു. മലബാർ പ്രദേശത്തെ അട്ടപ്പാടി, തെങ്കര, വദനപ്പടി, കുലിക്കർ എന്നിവിടെയെല്ലാം മിഷൻ വേലയ്ക്കുവേണ്ടി പത്തും ഹുരുപതും ഏക്കർ സ്ഥലം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. തെങ്കരയിൽ ധാരാളംപേർ കടന്നുവന്ന് പ്രവർത്തിച്ചു. പല കാരണങ്ങളാൽ ആദ്യകാല പ്രവർത്തകർ വിട്ടുപോയ സ്ഥാനത്തു കെട്ടിടങ്ങൾ മാത്രം ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ആശ്രമത്തിൽ അംഗസംഖ്യ വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ സി. സി. കോര, എം. എ. കോര എന്നിവരെ ഒരു ടീമായി തെങ്കരയിലേക്കു മാറ്റി. ശേഷിച്ചവർ തടാകം കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിച്ചു വന്നു.

ഗ്രാമീണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ

പതിമൂന്നു ഗ്രാമങ്ങളുടെ കേന്ദ്രത്തിലാണ് തടാകം ആശ്രമം നിലകൊള്ളുന്നത്. ഒരു പുറം തെങ്കരയിൽ വേല തുടങ്ങിയപ്പോൾ എം. കെ. ജേക്കബ്, കെ. വി. തോമസ്, കെ. ഐ. ഏബ്രഹാം എന്നിവർ തടാകവയലിൽ വേല തുടർന്നു. ദിവസവും നാലു മണിക്കു ശേഷം ഗ്രാമസന്ദർശനം നടത്തും. തൽഫലമായി ധാരാളം സ്നേഹിതന്മാരെ നേടുന്നതിനു സാധിച്ചു. ഗ്രാമീണ കുട്ടികൾക്കു കഥകൾ പറഞ്ഞു കൊടുക്കാനും, ഡ്രിൽ പഠിപ്പിക്കാനും എം. കെ. ജേക്കബിന് പ്രത്യേക കഴിവുണ്ടായി

രുന്നു. യുവസ്നേഹിതന്മാരെ നേടിയെടുക്കുന്നതിന് കെ. വി. തോമസിനുണ്ടായിരുന്ന പാടവം ഒന്നുവേറെ തന്നെയായിരുന്നു.

കൂട്ടായ പ്രവർത്തനം മൂലം ധാരാളം ചെറുപ്പക്കാർ ആശ്രമവുമായി സജീവബന്ധം പുലർത്തി ഗ്രാമങ്ങളിൽ അവർക്കുവേണ്ടി ക്ലാസ്സുകൾ എടുക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഇതു മൂലം യുവാക്കന്മാരിൽ വലിയ ഉത്സാഹം പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിന് സാധിച്ചു. മിഷൻ പ്രവർത്തനം പുരോഗമിച്ചു വരവേ കെ. വി. തോമസ് വൈദിക പഠനത്തിനായി കോട്ടയത്തേക്കും കെ. ഐ. ഏബ്രഹാം ജബൽപൂരിലേക്കും പോയി. ആ സമയം എം. കെ. ജേക്കബ് തന്നെ എല്ലാ വേലകളുടെയും ചുക്കാൻ പിടിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതനായി. ബാഹ്യമായ പ്രവർത്തനം കുറഞ്ഞു. ആശ്രമഗൃഹകാര്യത്തിന് ഊന്നൽ കൊടുത്തുകൊണ്ട് ജേക്കബ് പ്രവർത്തിച്ചു. അല്പം ആസ്ഥാ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെ വേലയിൽ പുരോഗതി ഉണ്ടായില്ല. എങ്കിലും ജേക്കബിന്റെ മിഷൻ താൽപര്യം തളരാതെ തുടർന്നു. കൂട്ടുവേലക്കാരുടെ പിൻബലം കുറഞ്ഞപ്പോൾ ഏകനായി വേലകളെല്ലാം തുടരുവാനും സാധിച്ചില്ല.

വൈദിക പദവി

വൈദിക പദവിയെപ്പറ്റി പ്രത്യേക ധാരണ ജേക്കബിനുണ്ടായിരുന്നു. ആശ്രമസമൂഹത്തിൽ ഫാ. കെ. സി. വറുഗീസും, ഫാ. സി. സി. കോരയും നേരത്തെ വൈദികരായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആശ്രമസമൂഹത്തിൽ മുടങ്ങാതെ വി. കുർബ്ബാന നടന്നിരുന്നു. രണ്ടു വൈദികരുള്ളപ്പോൾ മൂന്നാമതൊരാൾ വൈദികനായിരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നും, ആവശ്യം വന്നാൽ ആ സ്ഥാനം ഏൽക്കണം എന്നല്ലാതെ പട്ടത്വം ഒരു ദൈവവിളിയായി കാണേണ്ടതില്ലെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഈ ധാരണയുടെ പിന്നിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടന്ന രണ്ടു മൂന്നു കാരണങ്ങൾ ഉണ്ട്.

1. വൈദികനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഇമ്പകരമായ സ്വരം അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു.
2. വി. കുർബ്ബാനയിലെയോ, മറ്റു കർമ്മാദികളിലെയോ ക്രിയകളും നടപടിക്രമങ്ങളും തെറ്റുകൂടാതെ ചെയ്യുവാനുള്ള ആത്മധൈര്യം അദ്ദേഹത്തിനു തീരെ കുറവായിരുന്നു.
3. എവിടെ എങ്കിലും തെറ്റിയാൽ സാന്നിധ്യബോധം നഷ്ടപ്പെടുകയും അവസാനം വരെ തെറ്റിപ്പോകയും ചെയ്യും.

വി. കുർബ്ബാനയിൽ ശുശ്രൂഷകനായി വർത്തിച്ചപ്പോഴൊക്കെയും ഈ കുറവുകൾ കണ്ടിരുന്നു. അത് വൈദികവൃത്തിയിലും ഉടനീളം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആകയാൽ പട്ടം ഏൽക്കാതെ അറച്ചുനിന്നു.

ആചാര്യയുടെയും ഫാ. സി. സി. കോരയുടെയും അസാനിധ്യം ആശ്രമത്തിൽ നേരിട്ടപ്പോൾ വൈദികനാകുന്നതിന് നിർബന്ധിതനായി. ആയതിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ആ കഴിവ് ആർജ്ജിക്കുന്നതിനായി കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്തു. വളരെ താമസിച്ചാണെങ്കിലും ആശ്രമത്തിനുവേണ്ടി വൈദികനായി. ആശ്രമചാപ്പലിൽ തുടർച്ചയായി വി. കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ചു വന്നു. ദീർഘനാളത്തെ പ്രാർത്ഥനയും പരിശ്രമവും മൂലം മേല്പറഞ്ഞ കുറവുകൾ പരിഹൃതമായി.

കർമ്മയോഗി

തടാകം ആശ്രമ ഭരണഘടന വിവാഹിതരുടെ ആശ്രമമായി പ്രവർത്തിക്കാനായി രൂപപ്പെടുത്തിയതാണ്. അതിന് ഇന്നും മാറ്റം വരുത്തിയിട്ടില്ല. അവിവാഹിതർക്കും അവിടെ ചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു വഴികളിൽ ബ്രഹ്മചര്യവും സന്യാസവും മാണ് താൻ തെരഞ്ഞെടുത്തത്. ബ്രഹ്മചാരിയായ അന്നു മുതൽ കാവി വേഷം അംഗീകരിച്ചു. പട്ടക്കാരനായപ്പോഴും കാവിവേഷം തുടർന്നിരുന്നു. തന്നിമിത്തം സന്യാസത്തിന്റെ സന്തോഷത്തിലേക്ക് ജേക്കബച്ചൻ കടന്നിരുന്നു. ആസ്ഥയുടെ അസ്വസ്ഥതകൾ തന്റെ വ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് തടസ്സമായിരുന്നില്ല. സന്യാസിയായിരുന്നെങ്കിലും കുടുംബാംഗങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുകയും അവസരം ലഭിക്കുമ്പോൾ കുടുംബക്കാരോടു കൂടെ താമസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് തനിക്ക് സന്തോഷമായിരുന്നു.

ആചാര്യ

ആശ്രമത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ ഫാ. കെ. സി. വറുഗീസ് ആചാര്യ ആയിരുന്നു. ആ സ്ഥാനത്തിന് അതിനെക്കാൾ മികച്ച ഒരാൾ ഇല്ലായിരുന്നു താനും. ഫാ. വറുഗീസിന്റെ നിര്യാണത്തോടെ ആ സ്ഥാപനത്തിന് വലിയ ഒരു വിടവ് ഉണ്ടായി. ഫാ. ജേക്കബ് അല്ലാതെ ആചാര്യ സ്ഥാനത്തിന് അർഹനായി മറ്റാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആചാര്യ എന്ന നിലയിൽ ആശ്രമ ഭരണം, ആത്മീയം, ധ്യാനം, സുഹൃദ്ബന്ധം, ഗ്രാമസന്ദർശനം, ഔദ്യോഗിക ഇടപാടുകൾ, കൃഷി, സാമ്പത്തികം ഇവയെല്ലാം വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നു. സഭയോടും, ഗ്രാമവാസികളോടും സജീവ ബന്ധവും പുലർത്തിയിരുന്നു.

ആശുപത്രി, നഴ്സറി സ്കൂൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉടലെടുത്തപ്പോൾ വിധേയത്വം ആശ്രമത്തോടായിരിക്കണമെന്നും സ്ഥാപനങ്ങൾ ആശ്രമത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെ ബാധിക്കരുതെന്നും തനിക്ക് വളരെ നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ ആചാര്യ ഫാ. ജേക്കബിനു, ഗവേണിംഗ് ബോർഡ് അംഗങ്ങളുടെയിടയിൽ നിന്ന് ഭിന്നമായ നിലപാ

ടാണുണ്ടായിരുന്നു. ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു വന്നു. അതേ സമയം ആശ്രമത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങളെ അദ്ദേഹം മുറുകെ പിടിച്ചിരുന്നു.

അന്ത്യനാളുകൾ

ഏതാണ്ട് 40 വർഷം സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണത്തോടെ ആശ്രമാംഗമായി ജീവിച്ച് ദൈവനാമം മഹത്വപ്പെടുത്തി. ആചാര്യ ആയിരിക്കെ തന്നെ പിൻഗാമിയായി ആശ്രമാംഗമായ കെ. വി. ചാക്കോയെ വൈദിക സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉയർത്തി. പെട്ടെന്നായിരുന്നു തന്റെ അന്ത്യം വന്നുചേർന്നത്. ആസ്ഥായുടെ പിടിയിലമർന്ന താൻ 1992 ഓഗസ്റ്റ് 10-നു രാത്രി ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞ് കിടക്കാൻ ഒരുങ്ങുമ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ശ്വാസംമുട്ടൽ അനുഭവപ്പെടുകയും ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം നിൽക്കുകയും ചെയ്തതാൽ 62-ാം വയസ്സിൽ സ്വർഗ്ഗസ്ഥ പിതാവ് തനിക്കായി ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന നിത്യ ഭവനത്തിലേക്ക് യാത്രയായി.

ഒരു സമൂഹനത ആശ്രമസ്ഥനെന്ന നിലയിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട അദ്ദേഹം സഭയോടുള്ള കൂറ് പുലർത്തിക്കൊണ്ടും ആശ്രമം സംബന്ധിച്ച കടമകൾ നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടും തന്റെ ധന്യജീവിതം നയിച്ചു. യോഗിവര്യൻ, സന്യാസി, പുരോഹിതൻ, ആചാര്യ, നല്ലവനും വിശ്വസ്തനുമായ സ്നേഹിതൻ എന്നീ നിലകളിലെല്ലാം പ്രശോഭിച്ച് കടന്നുപോയ ഉത്തമനായ കാര്യവിചാരകനായിരുന്നു ജേക്കബ്ബൻ.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാശ്വത സ്മരണ നിലനിർത്താൻ ആശ്രമത്തിൽ ഒരു അതിഥിമന്ദിരം നിർമ്മിച്ച് എത്തുകൊണ്ടും അഭിനന്ദനീയമായ ഒരു സംഗതിയാണ്.

പ്രഥമ ആചാര്യ ഫാദർ

കെ. സി. വറുഗീസും ആശ്രമവും

റവ. ഡോ. വി. സി. ശമുവേൽ

80 കൊല്ലം മുമ്പ് സമാരംഭിച്ച ഒരു സ്ഥാപനമാണ് തടാകം ക്രിസ്തു ശിഷ്യ ആശ്രമം. മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ ഇദംപ്രഥമമായി സംജാതമായ ഈ മിഷണറിസമൂഹത്തിന് ഒരു ചരിത്രമുണ്ട്. ആ ചരിത്രത്തിൽ മായാതെ നിൽക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠാത്മാക്കളാണ് ബിഷപ്പ് ഹെർബെർട്ട് പാക്കൻ ഹാം വാൽഷും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയ സഹധർമ്മിണി ക്ലാറാ പാക്കൻ ഹാം വാൽഷും. അവരിരുവരോടും ചേർന്ന് സദാ സ്മരണയർഹിക്കുന്ന മാനുദേഹമാണ് കെ. സി. വറുഗീസച്ചൻ.

ഈ ആശ്രമത്തിൽ ഞാൻ ആദ്യമായി പോയത് 1944 ഡിസംബർ മാസത്തിലായിരുന്നു. ആ വർഷം ജൂലൈ മാസത്തിൽ ഞാൻ ആലുവാ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിൽ പഠനം ആരംഭിച്ചു. ആശ്രമത്തിന് കോളജുമായി ഉറബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ വർഷംതോറും നടക്കുന്ന ആശ്രമത്തിന്റെ ഗവർണിംഗ് ബോഡി യോഗത്തിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ ആലുവയിൽ നിന്ന് കെ. സി. ജോസഫ് ശെമ്മാശനും (പിന്നീട് റവ. ഡോ. കെ. സി. ജോസഫ്, അദ്ദേഹം അടുത്തയിടെ നിര്യാതനായി), എൻ. എം. അബ്രഹാമും, എം. തൊമ്മനും (ഇരുവരും കടന്നുപോയി) പോകുക പതിവായിരുന്നു. അവരോടു ചേർന്ന് ആശ്രമത്തിൽ ചെല്ലുവാനുള്ള ക്ഷണം കിട്ടിയതനുസരിച്ച് ഞാനും പോയി. അതു മുതലുള്ള ബന്ധമാണ് എനിക്ക് ആശ്രമവുമായിട്ടുള്ളത്.

1944-ൽ ബ്രിട്ടീഷുകാരായിരുന്നല്ലോ ഇന്ത്യ ഭരിച്ചിരുന്നത്. അന്ന് ആലുവയിൽ നിന്ന് കോയമ്പത്തൂർക്ക് പോകുന്നതിനുള്ള ഏക മാർഗ്ഗമായിരുന്നു കൊച്ചിൻ എക്സ്പ്രസ്സ്. കോയമ്പത്തൂർക്കുള്ള തീവണ്ടിക്കുലി ഒന്നാം ക്ലാസ്സിന് അഞ്ചു രൂപയായിരുന്നു എന്നാണോർമ്മ. ആലുവയിൽ നിന്ന് നീങ്ങിയശേഷം കുറെ ദീർഘസമയം വണ്ടി ഷൊർണ്ണൂരിൽ വന്നു നിൽക്കും. ആ സമയം ഷൊർണ്ണൂരിൽ ഒരു കാക്കായുടെ ഭോജനശാലയിൽ നിന്ന് രുചികരമായ ബിരിയാണി കഴിച്ച സ്മരണ ഇപ്പോഴും മനസ്സിലുണ്ട്.

ആശ്രമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ ഓർമ്മ 1944-നു മുമ്പേയുള്ളതാണ്. ഞാൻ മഞ്ഞനിക്കര മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് ദയറായിൽ വസിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് 1937-ൽ ബിഷപ്പു പാക്കൻ ഹാം വാൽഷ്, മാർ യൂലിയോസിനെക്കണ്ട് ആശ്രമത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തോട് സംസാരിപ്പാനായി അവിടെ

വന്നു. ഞാനായിരുന്നു ദിഭാഷി. അന്നു നടന്ന രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ആഴമായി പതിച്ചിരുന്നു. അവയിലൊന്ന്, ദയറാ ചാപ്പലിലെ വി. കുർബ്ബാന ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി സ്ഥലത്തെത്തിയിരുന്ന ബിഷപ്പ്, ആ ശുശ്രൂഷയിൽ പങ്കുകൊണ്ട വിധമായിരുന്നു. കൈകൾ മടക്കി ശബ്ദരഹിതനായിട്ടായിരുന്നു ആ ശുശ്രൂഷയിൽ ആദ്യം അദ്ദേഹം പങ്കുകൊണ്ടത്.

രണ്ടാമത് മാർ യൂലിയോസുമായി ബിഷപ്പു നടത്തിയ സംഭാഷണം. ലോകമഹായുദ്ധം തുടങ്ങിയ അവസരമായിരുന്നതിനാൽ സംസാരം രസകരമായി ആരംഭിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ തുടക്കമിട്ടു: 'യുദ്ധം തുടങ്ങിയ സ്ഥിതിക്ക്, ഇനിയും നിങ്ങൾ പട്ടാളത്തിൽ ചേരേണ്ടതായി വരുമല്ലോ.' അതിനു ബിഷപ്പ് കൊടുത്ത മറുപടി, 'ഞാൻ വയസ്സനല്ല, എന്നെ ആരും പട്ടാളത്തിലേക്കു വിളിക്കയില്ല' എന്നായിരുന്നു. 'അങ്ങനെയുള്ള ഒഴിവുകഴിവുകൾ പറഞ്ഞു മാറിക്കൂടാ' എന്നു മാർ യൂലിയോസു ചെയ്ത പ്രസ്താവനയ്ക്ക് ബിഷപ്പ്, 'ഇല്ല, എന്റെ പ്രായത്തിൽ എനിക്ക് പട്ടാളവുമായി ബന്ധമില്ല,' എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷു രാജ്യത്തിന്റെ വിജയത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാം' എന്നു മാർ യൂലിയോസ് പറഞ്ഞു. 'ഒരിക്കലും ഇല്ല. ലോകസമാധാനത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കും' എന്നായിരുന്നു ബിഷപ്പു നൽകിയ മറുപടി.

1942-ൽ എന്നാണെന്റെ ഓർമ്മ, വി. സി. ഗീവറുഗീസ് അച്ചൻ (വാലയിൽ അച്ചൻ) തടാകം ആശ്രമത്തോടു യോജിച്ചു. കേരളത്തിൽ മണ്ണാർകാടിനടുത്തു തെക്കു എന്ന സ്ഥലത്ത് ആശ്രമത്തിന് ഒരു ശാഖ ആരംഭിച്ചു. അതിനോടടുത്തായിരുന്നു സമുദായക്കേസിൽ മാർ യൂലിയോസിനെ വിസ്തരിച്ച സംഭവം നടന്നത്. ആ കേസിൽ മാർ യൂലിയോസിന്റെ ദിഭാഷിയായി ഞാൻ വർത്തിച്ചിരുന്നു. ആ സമയത്ത് ഒരിക്കൽ എന്റെ സ്നേഹിതൻ കോട്ടയം പാണമ്പടി സ്വദേശിയായ എം. കുറിയാക്കോസ് റമ്പാൻ (കുര്യനച്ചൻ) എന്നോടു പറഞ്ഞ ഒരു കാര്യം ഞാൻ ഇപ്പോഴും ഓർക്കുന്നു. കുറ്റി പറവാൻ സമർത്ഥനായ അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞത് ഇങ്ങനെയാണിരുന്നു: 'നിങ്ങൾ (അച്ചൻ) വാലയുടെ വലയിൽപെട്ടു തടാകത്തിൽ വീഴുവാൻ പോകുന്നു എന്നു കേൾക്കുന്നു. ശരിയാണോ?' ഇവരെല്ലാം ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ എന്നു ഞാൻ ഓർത്തുപോകയാണ്.

കെ. സി. വറുഗീസച്ചനുമായുള്ള എന്റെ ബന്ധം 1942-ൽ തുടങ്ങി. 1941-ൽ ഞാൻ ചെങ്ങളം പള്ളി വികാരിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. കോട്ടയം ഒളശ്ശ കോമടത്തുശേരിൽ കുടുംബാംഗമായ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ചില കാര്യങ്ങൾ എനിക്കറിയാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതൃസഹോദരപുത്രൻ നമ്മുടെ

സഭയിലെ പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിയിൽ നിന്ന ഒരു പട്ടക്കാരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവമഹിമ മനസ്സിലാക്കുവാൻ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ പറയണം. പാത്രിയർക്കീസു കക്ഷിയുടെ ശക്തികേന്ദ്രമായിരുന്നു, കല്ലുകത്തറ, ഒളശ്ശ, ചെങ്ങളം, പാണംപടി, കുമരകം മുതലായ പള്ളികൾ. അവയിൽ ഒളശ്ശപ്പള്ളി വികാരിയായിരുന്നു അച്ചൻ. ഈ പള്ളികളിലെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും പാത്രിയർക്കീസു കക്ഷിയിൽ ആയിരുന്നു എങ്കിലും ഒരു ന്യൂനപക്ഷം കാതോലിക്കോസു കക്ഷിയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. സമുദായക്കേസിൽ രണ്ടു കക്ഷികളും തമ്മിൽ വാഗ്വിവാദം ആയോധനത്തിനൊരുങ്ങിയിരുന്ന ഒരു ഞായറാഴ്ച രാവിലെ അച്ചൻ പതിവു പോലെ പള്ളിയിൽ വി. കുർബ്ബാന അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ വേണ്ട ഒരുക്കത്തോടെ എത്തി. അവിടെ അദ്ദേഹം കണ്ടത് ഇരുകക്ഷികളും തമ്മിൽ മല്ലിടുവാൻ തയ്യാറാകുന്ന ഒരു രംഗമായിരുന്നു. അച്ചൻ മദ്ബഹായിൽ കയറി അവിടെ ഇരുന്നു. ശുശ്രൂഷയ്ക്കുള്ള കുപ്പായം ധരിക്കുന്ന സമയമായപ്പോൾ കപ്പാർ വന്ന് അത് അച്ചന്റെ നേരെ നീട്ടി. അദ്ദേഹം 'വി. കുർബ്ബാന അണയ്ക്കവാനുള്ള അന്തരീക്ഷം ഇവിടെ ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഞാൻ ഇന്നിവിടെ കുർബ്ബാന അനുഷ്ഠിക്കുന്നില്ല' എന്നു പറഞ്ഞു പള്ളി വിട്ടുപോയി.

വറുഗീസച്ചനെപ്പറ്റി പറയുവാനുള്ള രണ്ടാമത്തെ അനുഭവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭാബന്ധം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്. അദ്ദേഹം പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിയോടു ചേർന്നു നിന്ന ഒരു കുടുംബത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ആളായിരുന്നു. എന്നാൽ കാതോലിക്കാ പക്ഷവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് നാം അദ്ദേഹത്തെ അറിയുന്നത്. ബി.എ. പാസ്റ്റായശേഷം കെ. സി. വറുഗീസ് ഒരു കൊല്ലം പത്തനംതിട്ട കാതോലിക്കേറ്റ് ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിപ്പിച്ചു. തുടർന്ന് കൽക്കട്ടയിലെ ബിഷപ്പ്സ് കോളജിൽ ചേർന്നു തിയോളജി നല്ല നിലയിൽ അഭ്യസിച്ചു. ആ കാലത്ത് ബിഷപ്പ്സ് കോളജിൽ പഠിത്തം കഴിഞ്ഞശേഷം ഡിഗ്രി കൊടുത്തിരുന്നില്ല. എന്റെ അറിവു ശരിയെങ്കിൽ കെ. സി. വറുഗീസിന്റെ സതീർത്ഥ്യരായി അവിടെ പഠിച്ചവരാണ് മാർ ബസേലിയോസ് മാത്യുസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ ബാവ, റ്റി. ഒ. മാത്യു, ഫാ. സി. റ്റി. കുര്യാക്കോസ് മുതലായ മഹാത്മാക്കൾ. അവരുമായുള്ള വേഴ്ചയിലാണ് കോളജ് പ്രിൻസിപ്പാൾ ബിഷപ്പ് ഹെർബർട്ടു പാക്കൻ ഹാം വാൽഷും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നിയും കൂടി തടാക ആശ്രമ സ്ഥാപനത്തിന് ഒരുങ്ങിയത്. ആശ്രമത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ സഭയിലെ രണ്ടു കക്ഷികളിൽപെട്ടവർക്കും അതിൽ അംഗത്വം സ്വീകരിക്കാമായിരുന്നു. പാത്രിയർക്കീസുകക്ഷി ആ ധാരണ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയില്ല. അതുമൂലം ആശ്രമം മുഴുവനായി കാതോലിക്കാകക്ഷിയുടെ അധീനതയിൽ വന്നു. 1944-ൽ കെ. സി. വറുഗീസ് വിവാഹിതനായി. അധികം

താമസിയാതെ ശെമ്മാശനാകുകയും പട്ടക്കാരനാകുകയും ചെയ്തു. പൗരോഹിത്യത്തിനാവശ്യമായ പഠനം മുഴുവനും, ഒരു സഭാമല്പാനായിരുന്ന ഞാനാണു നിർവഹിച്ചത്. മാത്രവുമല്ല, വി. കുർബ്ബാനയുടെയും മറ്റു ശുശ്രൂഷാക്രമങ്ങളുടെയും മലയാള തർജ്ജിമ അന്നു സുലഭമല്ലാതെയിരുന്നതിനാൽ, അവയെല്ലാം സുറിയാനിയിൽ നിന്നു മലയാളത്തിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത് എഴുതിക്കൊടുത്തത് ഞാനായിരുന്നു. എന്റെ കൈപ്പടയിലെഴുതിയ കുർബ്ബാന തക്സാ ഉപയോഗിച്ച് അദ്ദേഹം നടത്തിയ ശുശ്രൂഷകളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നത് വളരെ സന്തോഷകരമായി ഞാൻ പരിഗണിച്ചുവന്നു.

ബ. അച്ചന്റെ സഹധർമ്മിണിയായി അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുത്ത ശോശാമ്മ ഒരു പ്രമേഹരോഗിണിയായിരുന്നതിനാൽ സ്വാ ചികിത്സയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ വിവാഹത്തിൽ അവർക്ക് ലീല എന്ന ഒരു മകൾ ഉണ്ട്. അതിനുശേഷം ശോശാമ്മ കർത്താവിൽ നിദ്രയടഞ്ഞു. ആദരണീയമായ ഒരു വിവാഹജീവിതം അവർ നയിച്ചു. രോഗബാധിതയായിരുന്നു എങ്കിലും യോഗ്യവതിയായ ഒരു മഹിളാരത്നമായിരുന്നു ശോശാമ്മ. അവൾ കർത്തൃസന്നിധിയിൽ പരിശുദ്ധന്മാരുടെയും ശുദ്ധിമതികളുടെയും കൂട്ടത്തിൽ നിത്യസൗഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുവാൻ ദൈവം ഇടവരുത്തുമാറാകട്ടെ.

ലീല ബി.എ. കഴിഞ്ഞശേഷം ബോബിയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. തമിഴ് നാട്ടിലെ ഒരു സുപ്രണ്ടിംഗ് എൻജിനീയറായ ബോബിക്ക് (ഏബ്രഹാം തോമസ്) മൂന്നു മക്കൾ ഉണ്ട്. അവർ ദൈവത്താൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട ഒരു കുടുംബമായി കോയമ്പത്തൂരിൽ താമസിച്ചു വരുന്നു.

ബിഷപ്പു വാൽഷും മിസ്സിസ് ക്ലോറാ വാൽഷും വളരെ പ്രായാധിക്യത്തിൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് നിദ്രയടഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ മഹത്തരമായ ജീവിതം നയിച്ച അവരിരുവരും ദൈവസന്നിധിയിൽ നിത്യമായി ജീവിക്കുന്നു. പിന്നെയും പല കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷമാണ് കെ. സി. വറുഗീസച്ചൻ കർത്താവിൽ മൃതിയടഞ്ഞത്. സർവ്വ പരിശുദ്ധന്മാരുടെയും കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹവും നിത്യതയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും എന്നാണെന്റെ ഉറച്ച വിശ്വാസം.

Thadagam Ashram Enriched My Life & Work

Dr. P. T. Philip Maramon

December 1934 was a day of reckoning for Bishop Pakenham Walsh, the Principal of Bishop's College, Calcutta and Mrs. Clara Pakenham Walsh. They had a rethinking of their mission for which they were praying for about two years. It became very clear for them. First, he declared his decision to resign the position as Principal of the Bishop's College, Calcutta. Secondly, to establish an Ashram in South India in association with the Orthodox students in the Bishop's College.

His vision was to establish the Ashram as a missionary wing of the Orthodox Church outside Kerala. He offered his limited earnings for the support and maintenance of the Ashram community. His vision of the mission was something different from other missions. Conversion to the numerical increase of the Church was not the main intention. Healing ministry, development of the rural community, interact with the villagers, protect the nature and balance the eco system. He intended to involve students of both factions of the Orthodox Church to commend Christ through humanitarian and Philanthropic approach.

Finally, the initial birth of the Ashram was in a nearby wayside inn (Thanneer Panthal, Thadagam) which was transplanted into the permanent buildings of the Christa Sishya Ashram (C. S. Ashram, Thadagam, Ciombatore) on February 27, 1936 (cf. Mammen Philip, Bishop Herbert Pakenham Walsh, 1986, p. 102 & K. V. Mammen, Thadakathile Thapodhanan, 1983, p. 53).

It was my privilege to be a part of the Ashram Community, relatively, for a brief time. I took every opportunity to participate in the activities of the Ashram. The Chapel at the center was the main meeting place of the inmates for devotion, morning prayers, noon time prayers and intercessions, evening prayers and the compline (prayers before sleep). Silence was strictly maintained between compline and the breakfast.

The breakfast table was the Verandah on the northern side of the kitchen, a perfect symbol of the simplicity of Ashram life. Mummy (Mrs. Clara Pakenham Walsh) and the sisters Mariamma and Aleyamma were in the main took the responsibility of the kitchen with the help of others. Mummy's bread and Ragi Porridge were the permanent fixtures for the breakfast along with fruits and other things.

Rangan, Girijan and Lakshmi were helpers around for farming, look after the cattle, Chicken and Turkey. Sisters looked after the Dispensary and visited the womenfolk in the villages to attend to their needs. Brothers M. K. Jacob, K. I. Abraham and K. V. Thomas (later they were all ordained ministers) assisted the Acharya, Rev. Fr. K. C. Verughese, in most of the activities in the Ashram. I remember, one night it was heavily raining and the three men readied themselves to go on the rain with spades and showels to regulate rain water in the paddy cultivation. At last, brother K. V. Thomas came home with scorpion sting with incessant pain, restlessness and periodic cries.

We had a good library. We made use of the Library whenever possible. In the afternoon, after tea all got to work in the garden, including mummy until she had the fractured hip bones. Yet she liked to be wheeled out in the garden areas in the wheel chair and a trip to the roadside gate.

We used to go to the Villages, meeting young people, playing games, particularly Volley Ball. They were happy to share their problems with us and they appreciated our friendship with them. In return they visit us in the Ashram. They valued our friendship and fellowship.

We had a very good team of workers already mentioned. In addition, we had the company of brother Philipose Thomas (later Philipos Mar Eusebius), the Rev. Deacon T. C. Mathai (later Rev. Fr. T. C. Mathai), the Rev. C. C. Korah and brother M. A. Korah of Thenkara Ashram and others.

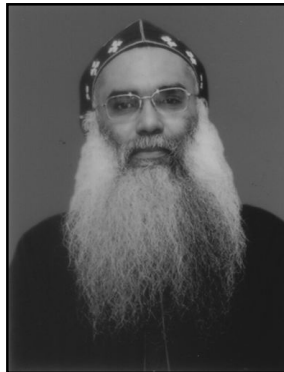
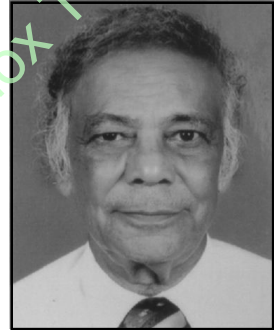
Thadagam Ashram had a stream of outstanding visitors throughout the year from political, social and religious backgrounds. It was a pleasure to meet them and communicate with them and serve them if and when needed.

One disappointment for me was that I could not meet Pappa, personally. But I had some correspondence with him. However, I was glad to work with Mummy. In her last days when she was not able to walk I wheeled her around the Ashram roads up to the main gate. She watched plants, flowers and enjoyed their fragrance. At the main gate she paid attention to the moving vehicles and the people on the road. She enjoyed the cool breeze of Thadagam evenings.

For some reason I had to come home. That was the time on June 6, 1961, Mummy had gone to be with the Lord. The Acharya sent me a telegram of the sad news. I was puzzled. I thought Mr. N. M. Abraham of the Malayala Manorama may go to Coimbatore to attend the funeral. Fortunately, I was able to contact him. He said that he was leaving for Thadagam the same evening and if I could reach Kottayam, we could go together in the same car. I went to Kottayam and met Mr. N. M. Abraham. We were able to travel together and reach Thadagam during the funeral service.

When I look back my life and experience at Thadagam Ashram enriched my life and work in the years to come. My wife, children and I took advantage of visiting the Ashram whenever possible and we cherish good memories of Thadagam when we meet together. We greatly remember all those who had gone ahead of us and those who are in the ministry at present. We also pray for those dedicated men and women who would come to serve. We are happy that the hospital is continuing with the healing ministry of Pappa and we are happy to have a small part in the construction of a room in the hospital sponsored by the St. Thomas congregation of Los Angeles (now St. Thomas Church, Los Angeles).

May the Lord our God bless the institution, Thadagam Ashram and its ministries, which began with good intentions for the glory of God and for our saviour Jesus Christ.

തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ മുൻ ആചാര്യ
യുഹാനോൻ റമ്പാൻ

ആശ്രമം മുന്നോട്ടു തന്നെ

പ്രസാദ് ഉമ്മൻ

1996 ജനുവരിയിൽ വജ്രജൂബിലി കൊണ്ടാടിയ തടാകം ക്രിസ്തു ശിഷ്യാശ്രമവുമായുള്ള എന്റെ ബന്ധത്തിനു നാലു ദശാബ്ദത്തിൽ അധികം പഴക്കമുണ്ട്. ഞാൻ ഒരു കൊച്ചു ബാലനായിരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പിതാവ് ടി. കെ. ഉമ്മന്റെ കരം ഗ്രഹിച്ച് ഒന്നിച്ച് ആശ്രമത്തിൽ നടന്നുചെന്ന രംഗം ഇന്നും മറക്കാതെ വ്യക്തമായി ഓർക്കുന്നു. പക്ഷേ, പുണ്യസ്മരണാർഹനായ ബിഷപ്പ് വാൽഷിന്റെയും പത്നി ക്ലാറയുടെയും ശരിയായ രൂപം അവ്യക്തമായേ എന്റെ മനസ്സിലുള്ളൂ. എങ്കിലും പാദുകങ്ങളില്ലാത്ത പുണ്യതീർത്ഥസമാനമായ അവരുടെ പാദങ്ങളും ചാക്കുപോലെയുള്ള വസ്ത്രങ്ങളും വിസ്മരിക്കാനാവുന്നില്ല.

എന്റെ പിതാവ് അട്ടപ്പാടിയിലെ സിറുവാണിയിലുള്ള തന്റെ തോട്ടത്തിലേക്കു കോയമ്പത്തൂരിൽ നിന്നു കാൽനടയാത്ര നടത്തുമ്പോഴുള്ള ഒരിടത്താവളമായിരുന്നു തടാകം ആശ്രമം. അവിടെ കയറി ക്ഷീണം തീർക്കുകയും ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയും പരേതനായ ആചാര്യ കെ. സി. വറുഗീസച്ചനോടും മറ്റ് അന്തേവാസികളോടും ആശ്രമത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. അന്ന് അട്ടപ്പാടിയിൽ കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ സ്വതന്ത്രമായി വിഹരിച്ചിരുന്നതിനാൽ യാത്രാവേളകളിൽ സ്വരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു തോക്കും എന്റെ പിതാവിന്റെ കൈയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. തോട്ടത്തിൽ വേണ്ടത്ര തടി സുലഭമായിരുന്നതിനാൽ അന്ന് അപ്പച്ചൻ സസന്തോഷം ആശ്രമത്തിനു കുറെ തടികൾ സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി ഓർക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ നഗരത്തിൽ താമസമാക്കിയതിനെ തുടർന്ന് കോയമ്പത്തൂർ പള്ളിയുമായിട്ടാണ് ആദ്യകാലത്തു കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നത്. എന്നാൽ കാലക്രമത്തിൽ തടാകവുമായി അടുത്തിടപെടാനും അടുക്കാനും പലപ്പോഴും ആശ്രമം ചാപ്പലിലെ തികച്ചും ഭക്തിനിർഭരവും ആത്മാനുഭൂതിജന്യവുമായ ആരാധനയിൽ പങ്കെടുക്കാനും സാധിച്ചു. തന്മൂലം തടാകത്തോട് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു താൽപര്യവും ഉണ്ടായി. അക്കാലത്ത് തടാകത്തിൽ നല്ല വെള്ളം മാത്രമല്ല, മരച്ചീനിയും, മുന്തിരിയും, ഏത്തക്കുലകളും, ഓമയ്ക്കായും, മാതളനാരങ്ങായും, മാങ്ങായും മറ്റും സുലഭമായിരുന്നു. അവയൊക്കെ ഞങ്ങൾ ഇഷ്ടാനുസരണം തിന്നിട്ടുമുണ്ട്. അതിന്റെ മാധുര്യം ഇന്നും കൊതിയുറാൻ പര്യാപ്തമാണ്. സർവ്വോപരി അവിടത്തെ പവിത്രമായ ആദ്ധ്യാത്മികാന്തരീക്ഷം ആത്മപ്രഹർഷപ്രധാനവും ഹിതകരവുമായിരുന്നു.

പിതാവിന്റെ നിര്യാണത്തെ തുടർന്ന് തോട്ടവ്യവസായം സംബന്ധിച്ച

പ്രശ്നങ്ങൾക്കും ബദ്ധപ്പാടുകൾക്കും തിരക്കുകൾക്കും ഇടയിൽ ആണെങ്കിലും ആശ്രമത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളിലേക്കും മറ്റും കുറെയൊക്കെ ശ്രദ്ധിക്കാൻ സാധിച്ചതിൽ ഒരാത്മസന്തോഷമുണ്ടെന്നു പറയാതിരിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. നാം പാർക്കുന്ന വീടുകളെക്കാൾ ദൈവാലയം ഭംഗിയായിരിക്കണമെന്ന ചിന്ത മൂലം രണ്ടു തവണ ആശ്രമം ചാപ്പലിനെ ബലപ്പെടുത്തുന്നതിനും വൃത്തിയാക്കി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി സഹായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ ചാരിതാർത്ഥ്യവും തോന്നാറുണ്ട്. ബിഷപ്പിന്റെ രോഗശാന്തിവരം മറ്റൊരുവിധത്തിൽ നിറവേറ്റുന്ന ബിഷപ്പ് വാൽഷ് സ്മാരക ആശുപത്രിയുടെ ബാലാരിഷ്ടത നീക്കുന്ന പ്രവർത്തനത്തിലും പങ്കെടുക്കാൻ ഇടയായി. ഈ സേവനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സഹകരിക്കുന്നതു പരപ്രേരണകൊണ്ടല്ല. ആവശ്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കാൻ അദ്ദേശ്യമായ എന്തോ ഒരു ശക്തി എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും അതിൽനിന്നുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ ഞാൻ ചിലതൊക്കെ ചെയ്യുകയും ഉണ്ടായി. ആശ്രമം സംബന്ധിച്ച എന്റെ താൽപര്യത്തോട് എന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങൾ സർവ്വതന്നെ സഹകരിക്കുകയും പ്രചോദനപ്രദമായി പ്രതികരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കൂടുതൽ ഉത്സാഹം പകരുന്നുമുണ്ട്.

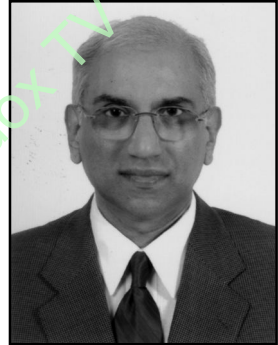
സഭയിലെ ആഭ്യന്തര പ്രശ്നങ്ങൾ ആശ്രമത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ നിലവിലിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം സഭയുടെ ശ്രദ്ധ മുഖ്യമായും അവ പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങളിലുമായിരുന്നു. സഭയിലെ അനൈകൃത്തിനു പുറമെ ആശ്രമപ്രസ്ഥാനം സഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പുത്തരിയായതുകൊണ്ടുമാവാം ഈ സ്ഥിതി സംജാതമായതെന്നു ചിന്തിക്കുകയാണ്.

ആശ്രമത്തിൽ അംഗങ്ങൾ കുറവാണെന്ന വസ്തുത അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടു ചില നീക്കങ്ങൾ ആരംഭിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വൈദിക സെമിനാരികളിൽ നിന്നു പഠിച്ചു പുറത്തുവരുന്നവർക്കു വൈദികപട്ടം നൽകുന്നതിനു മുമ്പ് ഒന്നു രണ്ടു വർഷത്തെ ഫീൽഡുവർക്ക് സിലബസിൽ നിർബന്ധിതമാക്കുകയും അവരെ തടാകം പോലെയുള്ള ആശ്രമങ്ങളിൽ ഒന്നു രണ്ടു വർഷത്തെ പഠന-സേവന-ആരാധനാ പരിശീലനത്തിനു നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു ഫലപ്രദമായിരിക്കും. അതിനുള്ള വയലും വായനശാലയും ദൈവാലയവും തടാകത്തിലുണ്ട്. സഭയുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ സ്വതന്ത്രമായി നീങ്ങുന്ന ആശ്രമത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വം അന്യൂനം പാലിക്കുകയും സഭയും ഗവർണിംഗ് ബോർഡും കൂടുതൽ ശുഷ്കാന്തി പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്താൽ ആശ്രമം മുന്നോട്ടു കുതിക്കും. വജ്രജൂബിലി സ്മാരകമായി ഉയർന്നിരിക്കുന്ന മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ബാലഭവനം ആശ്രമത്തിന്റെ സേവനപാതയിലെ ഒരു നാഴികക്കല്ലാണ്. ഗ്രാമസന്ദർശനം, ജനസമ്പർക്കം, ആതുരസേവനം, നഴ്സിംഗ് സ്കൂൾ, കൗൺസലിംഗ് എന്നിവയ്ക്കു വജ്രജൂബിലി പ്രചോദനം നൽകട്ടെ. അതിനു സ്ഥാപകനേതാക്കളുടെ പ്രാർത്ഥന ശക്തി പകരും.

ആശ്രമാംഗം കൂടിയായ വിസിറ്റർ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഫീലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസിന്റെയും ചുരുചുറുക്കുള്ള ആചാര്യ ഫാ. കെ. വി. യാക്കോബിന്റെയും സുദീർഘസുന്ദരമായ ആദ്ധ്യാത്മിക അനുഭവ സമ്പത്തുള്ള അംഗങ്ങളുടെയും കൂട്ടായ പ്രവർത്തനവും പ്രാർത്ഥനയും ആശ്രമത്തെ ഒരു പുതുജീവന്റെ മേച്ചിൽപ്പുറത്തേക്ക് ആനയിക്കുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയാണ് എനിക്കുള്ളത്. ആറു ദശാബ്ദക്കാലം തടാകത്തിലേക്ക് ഇടതടവില്ലാതെ ഒരു തടിനീസമാനം ഒഴുകിയ ദൈവകൃപയ്ക്കു നന്ദി പറയാനുള്ള ഒരു കനകാവസരം കൂടിയിട്ടാണു വജ്രജൂബിലിയെ ഞാൻ കാണുന്നത്. ആശ്രമം മുന്നോട്ട്, മുന്നോട്ട് എന്ന പ്രസാദാത്മകമായ ചിന്തയാണ് എന്നെ പ്രധാനമായും ഭരിക്കുന്നത്.

റീ. കെ. ഉമ്മൻ

പ്രസാദ് ഉമ്മൻ

തടാകാശ്രമം: സഭാസന്നേഹികളുടെ ആത്മീയ സരോവരം മരിക്കാത്ത മധുരസ്മരണകൾ

വി. പി. തമ്പി വാലയിൽ

എൺപതിന്റെ നിറവിൽ നിലകൊള്ളുന്ന തടാകം ക്രിസ്തു ശിഷ്ടാശ്രമം സഭാസന്നേഹികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അന്നും ഇന്നും വറ്റാത്ത ഒരു ആത്മീയ സരോവരമോ പുണ്യതീർത്ഥമോ ആണെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിനു എന്റെ പല അനുഭവങ്ങൾ എന്നെ നിർബന്ധിക്കുന്നു. ആശ്രമവും ഞാനും സമപ്രായക്കാരാകയാൽ എന്റെ മധുരസ്മരണകളും സാക്ഷ്യങ്ങളും ആധികാരികമാണെന്നും തറപ്പിച്ചു പറയാനാവും. ആശ്രമത്തിന്റെ അശീതി (80-ാം വാർഷികം) ആഘോഷവേളയിൽ അതിന്റെ അഭ്യുദയകാംക്ഷികളും സുഹൃത്തുക്കളും ആദ്യകാല പ്രവർത്തകരും ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുമായ ചുരുക്കം ചിലരുടെ സ്മരണകൾ ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്കു പ്രയോജനപ്രദമാകയാൽ പുസ്തകത്തിന്റെ പുതിയ പതിപ്പിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് തീരുമാനിക്കുകയും സ്മരണകൾ എഴുതി അയയ്ക്കാൻ എന്നെ പലവുരു നിർബന്ധിക്കുകയും ചെയ്ത പശ്ചാത്തലത്തിലാണു അപൂർണ്ണമായ ഈ സ്മരണകൾ ആലേഖനം ചെയ്യുന്നത്. വ്യക്തിപരമായ അനുഭവങ്ങൾ നിരത്തുമ്പോൾ അതിൽ ആത്മപ്രശംസയുടെ അംശങ്ങൾ കടന്നുകൂടാതിരിക്കാൻ പരമാവധി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ചില കാര്യങ്ങൾ അനിവാര്യമായും പറയേണ്ടി വരുമെന്ന ചിന്തയും എന്നെ ഭരിക്കുന്നുണ്ട്. ആ ചിന്തയുടെ ചെറിയ സന്താനമാണ് ഈ നീണ്ട കുറിപ്പ്.

കോട്ടയത്തെ പ്രശസ്തമായ സരസ്വതീനിലയമെന്നും വിദ്യാനികേതനമെന്നും കീർത്തിക്കേട്ട എം.ഡി. സെമിനാരി ഹൈസ്കൂളിൽ നല്ല നാലക്ഷരം പഠിക്കാൻ വലത്തുകാലു വെച്ചു കയറുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ, തടാകം ആശ്രമം എന്നും പപ്പാ എന്നും മമ്മിയെന്നും മറ്റുമുള്ള ശ്രവണസുഖപ്രദമായ വാക്കുകൾ വീട്ടിൽ പറഞ്ഞും കേട്ടും എനിക്കു സുപരിചിതമായിരുന്നു. പത്തു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ, വെള്ളത്താൽ ചുറ്റപ്പെട്ട ഒളശ്ശു പരിപ്പിലുള്ള എന്റെ വയലോരസ്ഥിതമായ ഭവനത്തിൽ കൂശഗാത്രരും വൃദ്ധദമ്പതികളുമായ പപ്പായും മമ്മിയും (ബിഷപ്പ് എച്ച്. പാക്കൻഹാം വാൽഷും മിസ്സിസ് ക്ലാറാ വാൽഷും) തടാകത്തിൽ നിന്നു വന്നു രണ്ടു ദിവസം തങ്ങിയത് ഇന്നും എന്റെ ഓർമ്മയിൽ പച്ചപിടിച്ചു നിൽക്കുകയാണ്. ആശ്രമത്തിന്റെ ആദ്യ ആചാര്യയും ബിഷപ്പിന്റെ ശിഷ്യനും

എന്റെ മാതൃസഹോദരനുമായ കെ. സി. വറുഗീസിന്റെ (പിന്നീട് ഫാ. കെ. സി. വറുഗീസ്) 1944 നവംബർ 27-നു നടന്ന വിവാഹച്ചടങ്ങുകളിൽ സസന്തോഷം പങ്കെടുക്കാനാണു ബിഷപ്പു ദമ്പതികൾ പ്രായത്തിനു അവധി നൽകി ക്ലേശകരമായ ദീർഘയാത്രയ്ക്കുശേഷം എത്തിയത്.

മഹാനഗരമായ കോയമ്പത്തൂരിലേക്കും ഒരു കുഗ്രാമമായ തടാകത്തിലേക്കുമുള്ള എന്റെ കന്നിയാത്രയും അവിസ്മരണീയമാണ്. എം.ഡി. ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വർഷാവസാന പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞുള്ള അവധിക്കാലത്താണു ഞാനും എന്റെ സഹപാഠിയായ പി. റ്റി. ഫിലിപ്പും (സണ്ണി) ബസ്സിൽ ആലുവയിലും തുടർന്നു ട്രെയിനിൽ കോയമ്പത്തൂരിലും എത്തിച്ചേർന്നത് (കോട്ടയത്തെ തീവണ്ടിസ്റ്റേഷൻ 1956-ൽ കേന്ദ്ര റയിൽവേ മന്ത്രിയായിരുന്ന ലാൽബഹദൂർ ശാസ്ത്രിയാണ് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത്. തന്നിമിത്തം അന്നുവരെ തീവണ്ടിയിൽ ബാഹ്യ കേരളത്തിൽ എത്തണമെങ്കിൽ കോട്ടയംകാർക്കു എറണാകുളത്തോ ആലുവയിലോ വരെ ബസ്സിൽ ചെന്ന് ട്രെയിനിൽ കയറേണ്ടിയിരുന്നു). എന്റെ സഹപാഠിയായ സണ്ണിയുടെ പിതാവ് വെണ്ണിക്കുളം സി. പി. തോമസ് കോയമ്പത്തൂരിലെ ഒരു പ്രമുഖ ഓട്ടോമൊബൈലിൽ വ്യവസായിയും സഭാകവി സി. പി. ചാണ്ടിയുടെ മൂത്ത സഹോദരനും തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ ഒരുത്തമ സ്നേഹിതനുമായിരുന്നു. സണ്ണി മാതൃഗൃഹമായ കോട്ടയം കണിയാകുളത്തു താമസിച്ചുകൊണ്ടാണു പഠിച്ചിരുന്നത്. രാത്രി പത്തു മണിക്ക് എത്തിയ ഞങ്ങളെ സി. പി. തോമസും ഭാര്യ ശോശക്കുട്ടിയും മറ്റു മക്കളും ആകാംക്ഷയോടും അതിലുപരി സന്തോഷത്തോടും കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. കുളിയും വിഭവസമൃദ്ധമായ ഉറങ്ങും കഴിഞ്ഞു സുഖമായി ഉറങ്ങി.

പിറ്റേദിവസം നാലു മണിയോടു കൂടി സി. പി. തോമസ് കാറിൽ എന്നെ തടാകം ആശ്രമത്തിലാക്കി. സണ്ണിയും ഞങ്ങളെ അനുഗമിച്ചിരുന്നു. അന്നു കോയമ്പത്തൂർ നിന്നു 15 കിലോമീറ്റർ പടിഞ്ഞാറുള്ള തടാകത്തിലേക്കു നല്ല റോഡോ ബസ് സർവീസോ ഇല്ലായിരുന്നു. റോഡിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലും നിരപ്പുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടു. റോഡുവക്കത്തു മുൾ ചെടികളും കള്ളിമുൾചെടികളും പനമരങ്ങളും തൊഴുതു നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചെറുകുന്നുകളാലും മലകളാലും പരിസേവിതമായ ഒരു താഴ്വരയിലൂടെയുള്ള പ്രഥമ യാത്ര. സണ്ടേസ്കൂളിൽ വച്ചു പണ്ട് പ്രകൃതിസുന്ദരമായ നസ്രത്തിനെപ്പറ്റി പഠിച്ച കാര്യങ്ങൾ എന്റെ ഓർമ്മയിൽ ഓടി എത്തി. കാർ, ഗ്രാമപ്രദേശമായ സോമയന്നൂരും കാളയന്നൂരും കടക്കുമ്പോൾ അവിടവിടെ അടുത്തടുത്തു ചെറിയ വിടുകൾ കണ്ണിൽപെട്ടു. അവിടം പിന്നിട്ടപ്പോൾ നല്ല പച്ചപ്പും കൃഷികളും ഉള്ള നിരന്നു കിടക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലം കണ്ടു. അതിന്റെ സുന്ദരമായ ഗേറ്റു കടന്നു. സ്ഥലത്തിന്റെ

മദ്ധ്യത്തിൽ, ഏദന്തോട്ടത്തിലെ ജീവവൃക്ഷസമാനം ചെറുതെങ്കിലും ആരാമമദ്ധ്യത്തിലെ മനോഹരമായ ചാപ്പലും കണ്ടപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ആശ്രമത്തിൽ എത്തി എന്ന് ആരോടും ആരായാതെ തന്നെ മനസ്സിലായി. നാലേക്കർ വിസ്തീർണ്ണമുള്ള - വെള്ളമില്ലാത്ത - ആ സ്ഥലത്തെ ഓടിട്ട ആറേഴു ചെറിയ കെട്ടിടങ്ങൾ - അല്പ പർണ്ണശാലകൾ - കണ്ണിനിവം പകർന്നു. ആചാര്യ താമസിച്ചിരുന്ന കെട്ടിടത്തിന്റെ മുമ്പിലാണ് കാർ നിർത്തിയത്. പക്ഷേ, ആചാര്യ ഫാ. കെ. സി. വറുഗീസും പത്നിയും ഒരാഴ്ചയായി അവിടെ ഇല്ലായിരുന്നു.

ചാപ്പലിന്റെ തെക്കുവശത്തെ പുനോട്ടത്തിൽ ജോലി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന പപ്പായേയും മമ്മിയേയും ഞങ്ങൾ കണ്ടു. മമ്മി ചെടികളുടെ ഇടയിലെ കള പഠിക്കുകയും പപ്പാ വാട്ടർ ടാങ്കിൽ നിന്നു വെള്ളം ചുമന്നു ചെടികൾ നനയ്ക്കുകയുമായിരുന്നു. തോമ്മാച്ചായൻ എന്നെയും സണ്ണിയേയും ഇരുവർക്കും പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. He is the nephew of Acharya and that is my son Sunny. They are classmates in Kottayam. ഞാൻ എന്റെ പേരു പറഞ്ഞു രണ്ടു പേരെയും തൊഴുതു. എന്നെ ചുംബിച്ചു കൊണ്ടാണു മമ്മി പുഞ്ചിരിയോടെ സ്വീകരിച്ചത്. പപ്പായും മന്ദസ്ഥിതം തൂക്കി Nice to see you എന്നു പറഞ്ഞു.

തോമ്മാച്ചായനും സണ്ണിയും തിരിച്ചുപോയി. മമ്മി അടുക്കളക്കെട്ടിടം കാണിച്ചുകൊണ്ട് എനോട് Please go there and have your tea. There you will see two of our sisters എന്നു പറഞ്ഞു. ഞാൻ അടുക്കളയിൽ എത്തിയപ്പോൾ കുഞ്ഞമ്മ കൊച്ചമ്മയും (മേൽപാടം) മറിയാമ്മ കൊച്ചമ്മയും (മല്ലപ്പള്ളി) എന്നെ സ്നേഹപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു കുശലം പറഞ്ഞശേഷം ചായ നൽകുകയും ചെയ്തു. അവരുടെ സമീപത്ത് ഒരു വയസ്സുള്ള ഒരു പെൺകുഞ്ഞ് ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവളെ എടുത്തുകൊണ്ട് കുഞ്ഞമ്മ കൊച്ചമ്മ പറഞ്ഞു, “ഇതു ഞങ്ങളുടെ ആചാര്യയുടെ മകളാണ്. ഇവളുടെ അമ്മയ്ക്കു സുഖമില്ലാതെ ദൂരെ ഒരാശുപത്രിയിലാണ്.” ഞാൻ ആദ്യമായാണ് എന്റെ അമ്മാച്ചന്റെ മകളായ ലീലയെ കാണുന്നത് (ലീല ഏതാനും മാസം മുമ്പ് മകനെ കാണാൻവേണ്ടി ഷാർജ്ജാ യാത്ര കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുവരവേ ഗോവയുടെ മുകളിൽ വച്ചു വിമാനത്തിലിരുന്നു മരിച്ചു. ആ ദുഃഖം ഇന്നും ഹൃദയഭേദകമായി നിലകൊള്ളുന്നു.).

വൈകാതെ എന്നെ കൊച്ചമ്മ മറ്റൊരു മുറിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി എന്നിക്കുള്ള കിടക്ക വിരിച്ചുതന്നു. മുറിയുടെ ഭിത്തിയോടു ചേർന്നു ഒരു ചെറിയ മേശയും സ്റ്റാളും മേശപ്പുറത്ത് ഒരു റാത്തൽവിളക്കും തീപ്പെട്ടിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. കൂളി കഴിഞ്ഞു ചാപ്പലിൽ മണി അടിക്കുമ്പോൾ സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥനയ്ക്കു റാത്തലുമായി വരണം എന്നു നിർദ്ദേശം

ശിച്ചുകൊണ്ടു കുഞ്ഞമ്മ അടുക്കളയിലേക്കു മടങ്ങി. നമസ്കാരം കഴിഞ്ഞ് അടുക്കളയോടു ചേർന്നുള്ള തീൻമേശയിലേക്കു വരണം എന്നു പറയാനും കൊച്ചമ്മ മറന്നില്ല.

ആശ്രമവാസികളുടെ ദിനചര്യപ്പട്ടിക അച്ചടിച്ച ഒരു കാർഡ് ഭിത്തിയിൽ തൂക്കിയിരുന്നു. സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി റാന്തലുമായി ചാപ്പലിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ പപ്പായും മമ്മിയും മുമ്പിലും പിമ്പിലുമായി രണ്ടു പുൽപാകളിൽ ധ്യാനനിരതരായി ഇരിക്കുന്നതാണു കണ്ടത്. ഒട്ടും താമസിക്കാതെ മറ്റുള്ളവരും വന്നു പുൽപാകളിൽ ആസനസ്ഥരായി. പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞു ഭക്ഷണത്തിനുള്ള മണി മമ്മി തന്നെ അടിച്ചു. ചോറും ചാമയരിപ്പായസവും ഒരു കഷണം പപ്പായയും ആയിരുന്നു അന്നത്തെ അത്താഴം. ഭക്ഷണത്തിനു പോകുമ്പോൾ അവിടത്തെ അന്തേവാസിയായിരുന്ന പുതുപ്പള്ളി നടുകോട്ടിൽ സി. സി. കോരയെ (പിന്നീട് ഫാ. സി. സി. കോർ) പരിചയപ്പെട്ടു. വരാന്തയായിരുന്നു ഭക്ഷണമേശ. ഭിത്തിയോടു ചേർന്നു സ്ത്രീകൾ നിലത്തും. എതിർവശത്തായി പുരുഷന്മാർ മുറ്റത്തു ബഞ്ചിട്ട് അതിലും ഇരുന്നാണു ഭക്ഷണം കഴിച്ചുവന്നത്. പപ്പായാണെങ്കിൽ ഭിത്തിയോടു ചേർന്നിരുന്നു മുറ്റത്തു നീളമുള്ള കാൽ വച്ചും തറയിൽ പാത്രം വച്ചുമാണു അത്താഴം കഴിച്ചത്.

നേരം വെളുക്കുന്നതിനു മുമ്പ് പ്രഭാതപ്രാർത്ഥനയ്ക്കുള്ള മണിനാദം കേട്ടു. ഞാൻ റാന്തലുമായി ചാപ്പലിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ ആരും ഇല്ല. അല്പം ഭയത്തോടു ഞാൻ റുമിലേക്കു തിരിച്ചുനടന്നു. തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു മനുഷ്യരൂപം മദ്ബഹായുടെ കിഴക്കുവശത്തെ ഒരു നിരപ്പുള്ള കല്ലിൽ ധ്യാനനിരതനായിരിക്കുന്നു. അടുത്തുചെന്നു നോക്കിയപ്പോഴാണു അതു പപ്പായാണെന്നു മനസ്സിലായത്. ഞാൻ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ, പൂച്ച നടക്കുന്നതുപോലെ നടന്നു ചാപ്പലിൽ ചെന്നിരുന്നപ്പോഴേക്കും രണ്ടാംമണി മുഴങ്ങി. ഇതിനിടയിൽ മറ്റൊരാളും എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു പപ്പാ തന്നെ നേതൃത്വം നൽകി. എത്ര അനുഗ്രഹപ്രദമായ പ്രഭാതം എന്നു ഞാൻ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു മുറിയിൽ മടങ്ങിയെത്തി.

കുറുകിയ റാഗിയും മമ്മി തന്നെ ഗോതമ്പുപൊടി കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു തരം റൊട്ടിയും ശർക്കരപ്പാനിയും പാലും എല്ലാവർക്കും ആവശ്യമായ പ്ലേറ്റുകളും സ്പൂണുകളും ഭക്ഷണമേശയിൽ ഞങ്ങളെ കാത്തിരുന്നു. എല്ലാവർക്കും ഗ്ലാസ്സുകളിൽ കാപ്പി ഒഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ മമ്മി എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ആനന്ദം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. പ്രഭാത ഭക്ഷണാനന്ദരം മുറികളിൽ പോയി വായിക്കുന്നതിനും മറ്റും സമയമുണ്ട്.

ആശ്രമശ്ലോകടന്നു ചെന്നാൽ ആരെയും ആദ്യം ആകർഷിക്കുകയും

മാടിവിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ഒരു ചെറിയ ഡിസ്പെൻസറിയാണ്. ഇതിന്റെ ചുമതല കൊച്ചമ്മമാർക്കായിരുന്നു. ഈരണ്ടുപേർ മാറിമാറി ഡിസ്പെൻസറിയിൽ കാണും. രണ്ടുപേർ അടുക്കളയിലും ഉണ്ടായിരിക്കും. ചില രാത്രികളിൽ ഗ്രാമീണ സ്ത്രീകളുടെ പ്രസവശുശ്രൂഷയ്ക്കായി കൊച്ചമ്മമാരെ വിളിച്ച് അവരുടെ കാളവണ്ടികളിൽ വീടുകളിൽ കൊണ്ടുപോകുമായിരുന്നു. കൊച്ചമ്മമാരുടെ അസാന്നിധ്യത്തിൽ മമ്മിക്കായിരിക്കും ഡിസ്പെൻസറിയുടെ ചുമതല. ചിലപ്പോൾ സഹായാർത്ഥം എന്നെയും മമ്മി കൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ശരാശരി മൂപ്പതോളം രോഗികൾ ദിനംപ്രതി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ചാപ്പലിന്റെ കിഴക്കുവശത്തെ തറയിൽ എല്ലാദിവസവും 10 മണിക്കൂ സി. സി. കോര നടത്തുന്ന വേദപഠനക്ലാസ്സിൽ ഇരുപതോളം ഗ്രാമീണ യുവാക്കൾ പങ്കെടുത്തു വന്നു. ഞാനും പ്രസ്തുത ക്ലാസ്സിൽ ഇരുന്നു പഠിച്ചു. പപ്പാ പ്രഭാതഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞു ഉച്ചവരെ തന്റെ ഓഫീസിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. ആശ്രമത്തിലെ എരുമകളെ കറക്കുന്നതും ആഴമുള്ള കിണറ്റിൽ നിന്നു വെള്ളം കാളകളുടെ സഹായത്തോടെ വലിച്ചെടുത്തു ടാങ്കിൽ നിറയ്ക്കുന്നതും വിശ്വസ്ത ജോലിക്കാരനായ രങ്കൻ ആയിരുന്നു. ഒരു മാസം ആശ്രമത്തിൽ താമസിച്ചശേഷം സി. സി. കോര നാട്ടിലേക്കു പോയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം ഞാനും കോട്ടയത്തു തിരിച്ചെത്തി.

1950 മാർച്ചിൽ ഞാൻ വീണ്ടും ആശ്രമത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ കെ. സി. വറുഗീസ് വൈദികസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. എന്നെ സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ച ആചാര്യ, അന്ന് അവിടെ ആശ്രമം മെമ്പറായിരുന്ന പുതുപ്പള്ളി പെരുമന മാത്യു പി. ജോണിന്റെ കൂടെ താമസിക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ടാക്കി. സെറാമ്പൂർ കോളജിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മാത്യു പി. ജോൺ അവധിക്കു ആശ്രമത്തിൽ വന്നതാണ്. അദ്ദേഹം എന്നെ യോഗായും പഠിപ്പിച്ചു. ക്രിസ്തീയ ചൈതന്യത്തിലേക്കു എന്നെ നയിച്ച ഒരാത്മീയഗുരുവായി ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ആദരിച്ചു.

പപ്പായും മമ്മിയും ഒരാഴ്ചത്തേക്കു തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിയിൽ ഒരു കൺവൻഷനു പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ആശ്രമത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ജേക്കബ് ജോൺ, എം. എ. കോര, കെ. വി. തോമസ്, എം. കെ. ചെറിയാൻ, അഡ്വ. വി. റ്റി. ചാണ്ടപ്പിള്ള മുതലായവരെ പരിചയപ്പെട്ടു. ആശ്രമാംഗങ്ങളുമൊന്നിച്ചു ഗ്രാമങ്ങളിൽ പോയതിനാൽ എനിക്കും പല തമിഴ് സ്നേഹിതരെ നേടാൻ കഴിഞ്ഞു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ എനിക്കും ആശ്രമാംഗമാകണമെന്നുപോലും തോന്നിയതാണ്. മാത്യു പി. ജോൺ സാർ എന്നെ ചതുരംഗം കളിക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചു. പപ്പാ ദിവസവും മൂന്നു മണി മുതൽ കുറെനേരം ചെസ് കളിക്കുമായിരുന്നു.

പപ്പായ്ക്കും മമ്മിക്കും ഓരോ സൈക്കിൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ കയറിയാണു കോയമ്പത്തൂരിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും അവർ എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. പപ്പായുടെ റാലിസൈക്കിളിൽ കയറിയാണു ഞാൻ സൈക്കിൾ ചവിട്ടി പഠിച്ചത്. നാലു മണി ചായ കഴിഞ്ഞ് എല്ലാവരും പുത്തോട്ടത്തിലും പച്ചക്കറി കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിലും ജോലി ചെയ്യണമെന്നതു നിർബന്ധമായിരുന്നു. ചില സായാഹ്നങ്ങളിൽ നടക്കാൻ പോകുന്ന പപ്പാ എന്നെയും കൂടെ കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ട്.

വൈകാതെ തടാകത്തിലേക്കു ബസ് സർവീസ് വന്നപ്പോൾ ഒരു ദിവസം ഞാനും വി. റ്റി. ചാണ്ടപ്പിള്ള വക്കീലും ബസ്സിൽ കോയമ്പത്തൂരിൽ എത്തി സെന്റ് മേരീസ് പള്ളി കണ്ടു. പനങ്കാട്ടു കോവിൽ എന്നായിരുന്നു പ്രസ്തുത പള്ളി അന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. പാഴ്സനേജിൽ ഫാ. യോഹന്നാൻ എന്ന ബോർഡുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും അച്ചനെ അവിടെ വെച്ചു കാണാനായില്ല. തിരിച്ചു ആശ്രമത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ എം.ഡി. യിലെ എന്റെ അദ്ധ്യാപകനായ ഫാ. കെ. ഡേവിഡിനെ കണ്ടു വണങ്ങി. ഒരാഴ്ചത്തെ ആശ്രമവാസത്തിന് അദ്ദേഹം വന്നതായിരുന്നു.

ക്ഷേണമേശയിൽ വച്ചു രസകരമായ കഥകൾ പറയുന്നതിൽ ബിഷപ്പ് വാൽഷ് വളരെ താല്പര്യം കാണിച്ചിരുന്നു. അത്താഴസമയത്തെ ബിഷപ്പിന്റെ കഥപറച്ചിൽ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഫാ. കെ. ഡേവിഡും ഒരു കഥ പറഞ്ഞു. “ഒരു പ്രായമുള്ള അച്ചൻ എല്ലാ ഞായറാഴ്ചകളിലും പള്ളിയിൽ പ്രസംഗിച്ചു വന്നു. നന്മപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നവർക്കേ മരണാനന്തരം സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഏറ്റവും മുകൾ ഭാഗത്തു സ്ഥാനം ലഭിക്കൂ എന്നു മിക്ക പ്രസംഗങ്ങളിലും അച്ചൻ പറയും. പാപികൾക്കുള്ള സ്ഥാനം ഏറ്റവും താഴെയും എന്നും ഓർപ്പിക്കുമായിരുന്നു. ഏതാനും വർഷം കഴിഞ്ഞ് അച്ചനും അച്ചന്റെ പ്രസംഗം ഞായറാഴ്ചതോറും കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധയും മരിച്ചു. വൃദ്ധയ്ക്കു സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ താഴെയുള്ള തട്ടാണു ലഭിച്ചത്. ആ തട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ദ്വാരത്തിലൂടെ ഒരു ദിവസം വലുത്ത താഴേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ പ്രസംഗം നടത്തിവന്ന അച്ചനെ കണ്ടു. എന്നും പ്രസംഗിച്ചു ഞങ്ങളെ പ്രബുദ്ധരാക്കിയ അച്ചന് ഇവിടെയാണോ സ്ഥലം കിട്ടിയതെന്നു വലുത്തച്ചി ആശ്ചര്യത്തോടെ ആരാഞ്ഞു. അപ്പോൾ അച്ചൻ വാ പൊത്തിക്കൊണ്ട് ‘മിണ്ടാതിരിക്കൂ, മെത്രാച്ചൻ താഴെയുണ്ട്.’ ഇതു കേട്ടപ്പോൾ എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ഉടനെ ദാവീദച്ചൻ പറഞ്ഞു, “ഇതെന്റെ കഥയല്ല, ഇവിടിക്കുന്ന വി. പി. തമ്പി ഒരിക്കൽ ഒരു മോറൽ ക്ലാസ്സിൽ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു പറഞ്ഞതാണ്.” എല്ലാവരും അന്തംവിട്ടു ചിരിച്ചു.

തടാകത്തിലെ 45 ദിവസത്തെ താമസത്തിനിടയിൽ അവിടെവന്ന പ്രശസ്തരായ ഫാ. വി. സി. ഗീവറുഗീസ്, റവ. ഡോ. കെ. സി. ജോസഫ്, ഫാ. കെ. സി. തോമസ് (പിന്നീട് മാർ മക്കാരിയോസ്), ഫിലിപ്പോസ് തോമസ് (പിന്നീട് മാർ യൗസേബിയോസ്), ഡീക്കൻ എം. വി. ജോർജ്ജ് (പിന്നീട് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ്), ഫാ. ഡോ. വി. സി. സാമുവൽ, സി. ഐ. ഇട്ടി, ടി. സി. ഉമ്മൻ (ഇരുവരും പുതുപ്പള്ളി), മാങ്ങാനം ആശ്രമത്തിലെ സാധു മത്തായിച്ചൻ, ആചാര്യ റവ. കെ. കെ. ചാണ്ടി മുതലായവരുടെ സ്നേഹവും, സൗഹൃദവും ലഭിച്ചതും ക്ലാസുകളിലെ പ്രസംഗങ്ങളുമെല്ലാം അവിസ്മരണീയം തന്നെ.

അങ്ങനെയിരിക്കെ കോയമ്പത്തൂർ പള്ളിയിൽ പെസഹാ വ്യാഴാഴ്ച ഭാഗ്യസ്ഥരണാർഹനായ അലക്സിയോസ് മാർ തേവോദോസിയോസ് തിരുമേനി കാൽകഴുകൽ ശുശ്രൂഷ നടത്തുന്നതായി അറിഞ്ഞു. ഞാനും മാത്യു പി. ജോണും അതിൽ സംബന്ധിക്കാൻ, ബസ് കിട്ടാത്തതിനാൽ 15 കിലോമീറ്റർ നടന്നു കൃത്യസമയത്തിന് അല്പം മുമ്പ് സെന്റ് മേരീസ് പള്ളിയിൽ എത്തി. കാൽ കഴുകാൻ 12 'ശിഷ്യന്മാരെ' കിട്ടാതെ വിഷമിച്ച വികാരി അച്ചൻ ഒടുവിൽ ഇരിക്കാൻ എന്റെ കാലും പിടിച്ചു. അപ്പോഴാണ് വികാരി അച്ചൻ എന്റെ പാദം മുതൽ മുട്ടുവരെ ചെളിയും പൊടിയും ആണെന്നു കണ്ടത്. പെട്ടെന്നു സോപ്പിട്ടു കാൽ കഴുകി തുടച്ച് എന്നെ കുട്ടപ്പനാക്കി ബഞ്ചിൽ ഇരുത്തി. കാൽകഴുകൽ ശുശ്രൂഷ കാണാൻ പോയ ഞാൻ എല്ലാവരുടെയും നോട്ടപ്പുള്ളി എന്ന നിലയിൽ ആത്മഹർഷത്തോടെ കാൽകഴുകലിനു വിധേയനായി. മട്ടയ്ക്കൽ തിരുമേനിയുടെ ശുശ്രൂഷയിലൂടെ ഞാൻ 'കർത്തൃശിഷ്യനായി' ആശ്രമത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി.

സി. എം. എസ്. കോളജിൽ നിന്നു ഇന്റർമീഡിയറ്റു പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു 1953 ഏപ്രിലിൽ വീണ്ടും തടാകത്തിൽ എത്തി. കെ. വി. തോമസിന്റെ മുറിയിലാണു ഞാൻ അന്ന് താമസിച്ചു വന്നത്. അന്നു ഡിസ്പെൻസറിയുടെ ചുമതല ഈരണ്ടു ബ്രദേഴ്സിനായിരുന്നു.

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞു എന്റെ അമ്മാച്ചൻ കൂടിയായ ആചാര്യ എന്നെയും കൂട്ടി ബസ് സർവീസ് ഇല്ലാത്ത കോയമ്പത്തൂർ മണ്ണാർകാട്ടു റോഡിലൂടെ ലോറിയിൽ സഞ്ചരിച്ചു അട്ടപ്പാടി ആശ്രമത്തിൽ വന്നു. ആദിവാസികൾ അരപ്പട്ടിണിയിൽ അപരിഷ്കൃതരായി കഴിയുന്ന കാട്ടുപ്രദേശമെങ്കിലും കാനനഭംഗി പുത്തുലഞ്ഞ അട്ടപ്പാടിയിൽ ആശ്രമത്തിനു 475 ഏക്കർ സ്ഥലവും 20 ഏക്കർ നെൽവയലും ഉണ്ടായിരുന്നു. റോഡും വയലും സംഗമിക്കുന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നു ചെറിയ ആശ്രമം. ആശ്രമത്തിന് എതിരെ ഏതാനും മീറ്റർ അകലെ താഴ്ന്ന സ്ഥലത്തിലൂടെ ഭവാനിപ്പുഴ ഒന്നും അറിയാത്ത ഭാവത്തിൽ ശാന്തമായി ഒഴുകുന്നു. പുഴ

യ്ക്കപ്പുറത്തുള്ള സർക്കാർ വനമേഖലയിലെ മലയുടെ തലയിൽ നില കൊള്ളുന്ന പ്രസിദ്ധമായ മല്ലീശ്വരം കോവിലും ആശ്രമത്തെ സദാ അനുഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ടു നിൽക്കുകയാണെന്നു തോന്നും. കാട്ടുമൃഗങ്ങളോടും മലേറിയായോടും മല്ലിട്ടുകൊണ്ട് ഫാ. കെ. സി. വറുഗീസ് തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ ഒരു മിഷൻ പ്രോജക്ടും അതിന്റെ ഭാഗമായി റാഗി, ചോളം കൃഷികളും അട്ടപ്പാടിയിൽ ആരംഭിച്ചത് ആശ്രമത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള ആദിവാസികൾക്ക് ഒരനുഗ്രഹവും ജീവിതമാർഗ്ഗവുമായി തീർന്നു. ഫാ. വറുഗീസിനെ (അയ്യായെ) കാണപ്പെട്ട ദൈവമായിട്ടാണു ആദിവാസികൾ ഭയഭക്തിസ്നേഹബഹുമാനാർത്ഥം കണ്ടിരുന്നത്. സ്വാമിയാർ എന്നും അച്ചനെ അവർ അഭിസംബോധന ചെയ്യുമായിരുന്നു. നെൽവയലുകൾ തടാകം ആശ്രമത്തിനു വേണ്ട അരിആഹാരം സമൃദ്ധിയായി നൽകി വന്നു. അവന്റെ ഭക്തന്മാർക്ക് ഒന്നിനും മുട്ടില്ലല്ലോ എന്നല്ലേ വേദവാക്യം. വയലിന്റെ പിമ്പിലെ കുന്നുകൾ നെൽവയലുകളെ കോട്ട കണക്കെ കാത്തു സംരക്ഷിക്കുന്നു.

ഇനി ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞു തുടർപഠനം മതിയെന്നു പറഞ്ഞു അട്ടപ്പാടി ആശ്രമത്തിന്റെയും കൃഷിസ്ഥലങ്ങളുടെയും ചുമതല എന്നെ ഭരമേല്പിച്ചുകൊണ്ടു ആചാര്യ തടാകത്തിലേക്കു മടങ്ങി. ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച വിശ്വസ്തനായ തോമസും എന്നോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നതു എല്ലാവിധത്തിലും വലിയ സഹായമായിരുന്നു. ഞാൻ സൗകര്യം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ തടാകത്തിൽ പോയി അവിടത്തെ ഞായറാഴ്ച ആരാധനയിൽ പങ്കെടുത്തു വന്നു. പപ്പാ 1959 ജനുവരി 9-നു കാലംചെയ്ത വിവരം യഥാസമയം അറിയാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ എനിക്കു സംസ്കാരച്ചടങ്ങിൽ സംബന്ധിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. പിറ്റേ ദിവസം ഞാൻ തടാകത്തിൽ എത്തി മമ്മിയെ കണ്ട് എന്റെ ഹൃദയംഗമായ ദുഃഖം അറിയിക്കുകയും കബറിടത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു.

1960 മെയ് രണ്ടിനു ഞാൻ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഒളുഴു ഇലഞ്ഞിവിട്ടിൽ ചാണ്ടി ഐപ്പിന്റെയും അച്ചാമ്മയുടെയും മകൾ സാറാമ്മയാണു വധു. ഒരേ ഇടവകക്കാരായ ഞങ്ങൾ അന്നും അപരിതരായിരുന്നില്ല. എന്റെ പിതാവ് കുമരകം വാലയിൽ പുനൻ ഏതാനും മാസങ്ങളായി എന്റെ കൂടെ അട്ടപ്പാടിയിൽ ആയിരുന്നു താമസം. അവിടെ ഞാൻ ആശ്രമത്തിനുവേണ്ടി സാമാന്യം നല്ല ഒരു വീടു നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. ഈ വീടു നിർമ്മാണത്തിനുവേണ്ടി പണം തികയാതെ വന്നപ്പോൾ ഞാൻ തടാകത്തിൽ പോയി ആചാര്യയെ കാണാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ ആചാര്യ സ്ഥലത്തില്ലായിരുന്നു.

നിരാശനായ എന്റെ മുഖഭാവം കണ്ട് എന്താണു പ്രശ്നമെന്നു മമ്മി ആരാഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ കാര്യം തുറന്നു പറഞ്ഞു. ഉടൻതന്നെ “ഹെർബർ

ട്ടിനോടു ചോദിക്കട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞു മമ്മി മുറിയിലായിരുന്ന പപ്പായെ കണ്ട് എന്റെ സാമ്പത്തിക ബുദ്ധിമുട്ട് അറിയിക്കുകയും എനിക്കു നൽകാൻ പപ്പാ പതിനായിരം രൂപയുടെ ഒരു കാഷ് ചെക്ക് എഴുതി മമ്മിയെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. മുഖഭാവം കണ്ടു പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനുള്ള ആ അനഘയുടെ (പവിത്ര വനിത) അപാരമായ കഴിവിൽ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി.

വിവാഹശേഷം ഞങ്ങൾ തടാകത്തിൽ എത്തി മമ്മിയെ കണ്ട് അനുഗ്രഹം തേടിയ ശേഷമാണു അട്ടപ്പാടി ആശ്രമത്തിനുവേണ്ടി നിർമ്മിച്ച പുതിയ വീട്ടിൽ താമസമാക്കിയത്. 1962 ഏപ്രിൽ എട്ടിന് എന്റെ പിതാവ് അന്തരിക്കുകയും ചെമ്മണ്ണൂർ പള്ളിയുടെ സെമിത്തേരിയിൽ സംസ്കാരം നടത്തുകയും ചെയ്തു.

അട്ടപ്പാടി ആശ്രമം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ചെമ്മണ്ണൂരിൽ ആശ്രമത്തിന്റെ ഒരു പദ്ധതിയായി ഒരു ഓർത്തഡോക്സ് കോളനിയും ഒരു ഇടവക പള്ളിയും ഇതിനകം സ്ഥാപിക്കാൻ സാധിച്ചു. മാസത്തിൽ ഒരു ഞായറാഴ്ച ഫാ. സി. സി. കോര വന് വി. കുർബാന അർപ്പിക്കും. മറ്റു ഞായറാഴ്ചകളിൽ വീടുകളിൽ സഭാംഗങ്ങൾ സമ്മേളിച്ചു പാട്ടും വേദവായനയും പ്രാർത്ഥനയും പ്രസംഗവും നടത്തിവന്നു.

മമ്മി 1961 ജൂൺ 5-നു മമ്മി അന്തരിച്ചു. ഭർത്താവിന്റെ കല്ലറയ്ക്കു സമീപം മമ്മിയെ സംസ്കരിച്ചു. ഞങ്ങൾ ശവസംസ്കാരത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. ഞാൻ തനിച്ചു ഏഴു വർഷവും കുടുംബമായി അഞ്ചു വർഷവും അട്ടപ്പാടിയിൽ താമസിച്ചു. തുടർന്ന് ആചാര്യയുടെ അനുവാദത്തോടെ ഞങ്ങൾ 1965-ൽ ബിസിനസ്സിൽ ഏർപ്പെടാൻ കോയമ്പത്തൂരിൽ എത്തി അവിടെ താമസിച്ചു.

കോയമ്പത്തൂരിൽ ചെന്നശേഷം എന്നും ഞങ്ങളുടെ ഞായറാഴ്ച ആരാധന തടാകം ചാപ്പലിൽ ആയിരുന്നു. ദൈവിക കൃപ പരിവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആശ്രമത്തിന്റെ ആത്മീയശക്തിയുടെ ട്രേസാതസ്സും തേജസ്സും ആയിരുന്ന പപ്പായും മമ്മിയും അന്തരിച്ചിട്ടും അവരുടെ അദ്യുഗ്യമായ സാന്നിദ്ധ്യം ഇന്നും അവിടത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിലുണ്ട്. സ്ഥാപകനേതാവിന്റെ കാലശേഷം സ്വാഭാവികമായും സംഭവിക്കാവുന്ന ഒരു മാന്ദ്യം ആശ്രമത്തെയും തെല്ലു ബാധിച്ചു എന്നു പറയുന്നതു ഒരു വസ്തുതയാണ്. പ്രവർത്തകരിൽ ചിലർ വിട്ടുപോയി. തന്നിമിത്തം തുടർ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ആളുകളുടെ കുറവ് അനുഭവപ്പെട്ടു. രോഗശാന്തി വരമുണ്ടായിരുന്ന പപ്പായുടെ അനുഗ്രഹപ്രദമായ ആതുരസേവനപ്രവർത്തനത്തിന്റെ തുടർച്ചയെന്നവണ്ണം ആരംഭിച്ച ആശുപത്രിയുടെ പ്രവർത്തനത്തിനും മങ്ങലേറ്റു. പ്രഥമ ആചാര്യ കെ. സി. വറുഗീസ് 1979 ഒക്ടോ

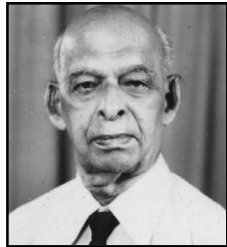
ബർ 18-നു നിര്യാതനായപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൗതികദേഹവും ഗുരുവിന്റെ കല്ലറയ്ക്കടുത്തുതന്നെ സംസ്കരിച്ചു.

പുതിയ ആചാര്യയായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട എം. കെ. ജേക്കബ് (പുതുപ്പള്ളി) വൈകാതെ പട്ടം ഏൽക്കുകയും ചുമതലകൾ നിറവേറുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഒരു ആസ്ഥാനരോഗി കൂടിയിരുന്ന ഫാ. എം. കെ. ജേക്കബിനു വികസന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ കാര്യക്ഷമമായി വ്യാപൃതനാകാൻ കഴിയാത്തത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുറ്റമല്ല. ഈ ചുറ്റുപാടിൽ ടി. പി. ചാക്കോയേയും എന്നെയും ഗവർണിംഗ് ബോഡി അംഗങ്ങളാക്കി.

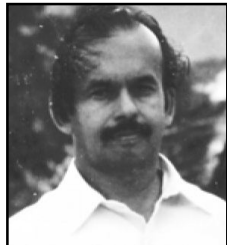
ചികിത്സാ കാര്യങ്ങളിൽ സമർത്ഥനായ ഡോ. ബഞ്ചമിൻ ആശുപത്രിയുടെ ചുമതല ഏറ്റതോടുകൂടി ആശുപത്രി വളർച്ചയുടെ പാളത്തിൽ കയറി. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഡോ. ബഞ്ചമിൻ രാജിവെച്ചു പോയപ്പോൾ ഉണ്ടായ പ്രതിസന്ധിയിൽ വ്യവസായ പ്രമുഖനും തികഞ്ഞ സഭാസന്ദേഹിയുമായ പ്രസാദ് ഉമ്മൻ ആശുപത്രിയുടെ ചുമതല ഏറ്റെടുക്കുകയും പുതിയ ഡോക്ടറെ നിയമിക്കുകയും കണക്കില്ലാതെ പണം ചെലവാക്കുകയും ചെയ്തു. ആശുപത്രിയുടെ മുഖഛായ തന്നെ മാറ്റി. എന്നാൽ ആചാര്യയുടെ അസ്വീകാര്യവും ഒഴിവാക്കാമായിരുന്നതുമായ ചില നടപടികൾ മൂലം പ്രസാദ് ഉമ്മനു തുടർന്ന് സഹായിക്കാൻ ആയില്ല. സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ചുമതല വഹിക്കുന്നവർക്കു ആവശ്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയേ തീരൂ. ആശുപത്രി വീണ്ടും പ്രശ്നത്തിലായി. അന്നത്തെ വിസിറ്റർ ബിഷപ്പായിരുന്ന ഡോ. പീലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസ് ആശുപത്രിയുടെ ചുമതല എന്നെ ഭരമേല്പിച്ചു. എന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഗവർണിംഗ് ബോഡി അംഗങ്ങളായ ടി. പി. ചാക്കോ, ഫ്രബഹാം ടൈറ്റസ് എന്നിവരുൾപ്പെട്ട മൂന്നംഗ കമ്മിറ്റിയാണ് ഭരണച്ചുമതല നിറവേറ്റി വന്നത്. കോയമ്പത്തൂരിലെ ഒരു പ്രമുഖ വ്യവസായിയും വലിയ സഭാസന്ദേഹിയുമായ പി. വി. ഉക്രൂവിന്റെ മരുമകനായ ഡോ. കെ. സി. ജോയി എം.ഡി. ആശുപത്രി സുപ്രണ്ടായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ജൂണിയർ ഡോക്ടറായി ഡോ. അജിത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആവശ്യമുള്ള നഴ്സുമാരും നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ആശുപത്രിയുടെ ചുറ്റുമുള്ള 18 ഗ്രാമങ്ങളിലെ രോഗികൾക്കു വേണ്ട ചികിത്സാസഹായം നൽകാൻ ഞങ്ങൾ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു.

എല്ലാ ചൊവ്വാ, വെള്ളി ദിവസങ്ങളിലും കോയമ്പത്തൂരുള്ള മൂന്നു കുടുംബങ്ങൾ ആശുപത്രിയിൽ എത്തും. ഒരു ഡോക്ടറും നഴ്സും ഞങ്ങളോടൊപ്പം മരുന്നുകളും വൈറ്റമിൻ ഗുളികകളും റൊട്ടിയും ഓറഞ്ചും ഗ്രാമങ്ങളിലെ ഓരോ വീട്ടിലും ചെന്നു കൊടുക്കുകയും രോഗികളെ കണ്ടെത്തി പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. ആശുപത്രിയിൽ എത്തുന്നവരുടെ സംഖ്യ തന്മൂലം വർദ്ധിക്കുകയും ശസ്ത്രക്രിയ നട

പിന്നീട് മലബാർ ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്താ ഡോ. സഖറിയായ് മാർ തെയോഫിലോസ് വിസിറ്റർ ബിഷപ്പാകുകയും തുടർന്ന് ആചാര്യയായിരുന്ന ഫാ. കെ. വി. യാക്കോബിനു റമ്പാൻസ്ഥാനം നൽകുകയും റമ്പാച്ചൻ ആശുപത്രി ചുമതല നിർവഹിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും സ്ഥാപനത്തിന്റെ വികസനം സാധ്യമായില്ല. റമ്പാച്ചന്റെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി മോശമായതിനെ തുടർന്ന് അഗതി നെല്ലിപ്പതി ആശ്രമത്തിന്റെ സൂപ്പീരിയറും പരമല സെമിനാരി മുൻ മാനേജറുമായ യൂഹാന്നോൻ റമ്പാനെ ആചാര്യയായി നിയമിച്ചു. രണ്ടു സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും ചുമതല രണ്ടു വർഷം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ തടാകം ആശ്രമം, ആശുപത്രി എന്നിവയുടെ കാര്യങ്ങളിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ ചെലുത്താൻ യൂഹാന്നോൻ റമ്പാനു കഴിഞ്ഞില്ല. ബാലഭവനിലെ കുട്ടികളിൽ പലരും പിരിഞ്ഞുപോയി. ഇപ്പോൾ സമർത്ഥനും ചെറുപ്പക്കാരനുമായ ഫാ. എൻ. എം. ജോർജ്ജാണ് (നിരണം) ആക്ടിംഗ് ആചാര്യയായി സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ ബാലഭവനം പ്രവർത്തനം പുനരാരംഭിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു ഒരു നേട്ടമാണ്. ചന്ദ്രനെപ്പോലെ വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോയ ബിഷപ്പ് വാൽഷ് സ്മാരക ആശുപത്രി ഇപ്പോൾ വെല്ലൂർ സി. എം. സി. ആശുപത്രിയുടെ ഭാഗമാണ്.

സി. പി. തോമസ്

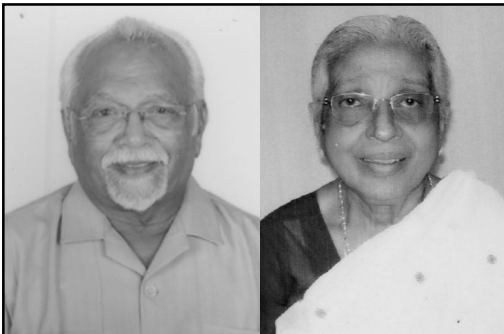

സബ്ബി

ത്രിയിൽ നിന്നു റിട്ടയർ ചെയ്ത ഓർത്തോപീഡിക്സ് വിഭാഗം മേധാവി ഡോ. രവി കോരുളയുടെയും ഡോ. ഗ്രേസ് കോരുളയുടെയും സമർത്ഥമായ ചുമതലയിൽ നല്ല നിലയിൽ നടന്നുവരുന്നതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്. ബിഷപ്പ് വാൽഷിന്റെ പ്രാർത്ഥനയും ഒട്ടധികം സഭാംഗങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികസഹായങ്ങളും നാട്ടുകാരുടെ നിർലോപമായ സഹകരണവും ആശുപത്രിയുടെ വഴിത്താരയെ പ്രകാശമാനമാക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയാണു ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാവർക്കും ഉള്ളതും.

പറയുന്നത് ഏറ്റവും ഒടുവിൽ ആണെങ്കിലും എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കാര്യം പ്രശംസാസ്പർശമെന്നുവേണ്ടിപ്പെടുത്തേണ്ടത് എന്റെ കടമയാണെന്നും കരുതുന്നു. ആശ്രമസംബന്ധമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിന് എന്റെ ഭാര്യയും ഒരു പ്രമുഖ സ്ത്രീസമാജ പ്രവർത്തകയും ദിവ്യബോധന വിദ്യാർത്ഥിനിയും പലപ്പോഴും സഭാമാസികയായ മലങ്കരസഭയുടെ കിസ് മത്സരവിജയിയുമായ സാരാമ്മ വേണ്ടത്ര സൽപ്രേരണകളും വിലപ്പെട്ട നിർദ്ദേശങ്ങളും കലവറ കൂടാതെയുള്ള സഹകരണവും പിന്തുണയും പ്രോത്സാഹനവും എന്നിങ്ങനെ പ്രദാനം ചെയ്തിരുന്നു. ഇന്നും ആശ്രമത്തിനും ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും സംഭാവനകൾ നൽകുന്നത് സാരാമ്മയ്ക്ക് ഒരു ഹരമാണ്. ആശ്രമത്തിലെ മിക്ക വിശേഷാവസരങ്ങളിലും വിളമ്പാൻ സാരാമ്മ വിഭവസമൃദ്ധമായ പ്രഭാതഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കി എന്നോടൊപ്പം കാനിൽ എത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യം പറയുന്നത് സാരാമ്മയ്ക്ക് ഇഷ്ടമല്ലെങ്കിലും പറയാനുള്ള എന്റെ ആഗ്രഹത്തെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും സാരാമ്മ എതിർക്കാനിടയില്ല.

ആശ്രമത്തിനും ആശുപത്രിയ്ക്കും എല്ലാ സേവനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും കൂട്ടുവേലക്കാർക്കും ഈ അശീതി ആഘോഷവേളയിൽ സർവ്വ നന്മ

വി. പി. തമ്പിയും ഭാര്യ സാരാമ്മയും

കളും നേർന്നുകൊണ്ടും സഭാകവി സി. പി. ചാണ്ടിയുടെ താഴെ ചേർക്കുന്ന പ്രാർത്ഥന നിർഭരവും ആശംസാപ്രധാനവുമായ ഈരടികൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടും ഈ പ്രകരണം ഉപസംഹരിക്കട്ടെ. “ആനന്ദൈശ്വര്യങ്ങളെഴും മാസാബ്ദങ്ങളെ നൽകണമെ.”

ഫാ. ഏബ്രഹാം അഞ്ചേരി: ആശ്രമത്തിന്റെ സംഭാവന

മലങ്കരസഭയിലെ കക്ഷിവാഴക്കുകൾ അന്തമില്ലാതെ തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രാരംഭ കാലഘട്ടത്തിൽ സഭാമക്കൾക്ക് ഒരു പുതിയ ദർശനം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനും അവരുടെ ശ്രദ്ധ മുഴുവനും സുവിശേഷ പ്രവർത്തനത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവിടുന്നതിനും വേണ്ടി ആരംഭിച്ച സഭയുടെ പ്രഥമ ബാഹ്യകേരള മിഷൻ കേന്ദ്രമാണ് ഇന്ന് പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലിയിൽ എത്തി നിൽക്കുന്ന കോയമ്പത്തൂരിലെ തടാകം ക്രിസ്തുശിഷ്ടാശ്രമം. കൽക്കട്ടാ ബിഷപ്പ്സ് കോളജിൽ പഠിച്ച സുറിയാനി സഭയിലെ ഒരു സംഘം യുവാക്കന്മാരും അവരുടെ പ്രിൻസിപ്പൽ ഭാഗ്യസ്ഥരണാർഹനായ ബിഷപ്പ് പാക്കൻഹാം വാൽഷും പത്നിയും ചേർന്ന് 1936-ൽ ആരംഭിച്ച ഈ ആശ്രമം മിഷൻ രംഗത്തും ക്രിസ്തീയ സാക്ഷ്യപ്രധാനമായ ജീവിത രംഗങ്ങളിലും ചെലുത്തിയ സൽപ്രേരണകളും ശക്തമായ സ്വാധീനവും തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയാത്ത നിലയിലുള്ളതാണ്. ഭിന്നതകളും കലഹങ്ങളും കേസുകളും സഭയുടെ സാക്ഷ്യത്തേയും ദൗത്യത്തേയും ബലഹീനമാക്കുന്നുണ്ട് എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് ആശ്രമം ആരംഭിക്കുന്നതിന് അതിന്റെ പ്രവർത്തകരെ പ്രധാനമായും പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്ന് പറയുന്നതായിരിക്കും ഏറെ ശരി.

കോയമ്പത്തൂരിൽ നിന്നു 15 കിലോമീറ്റർ പടിഞ്ഞാറ് അധികം ആരും അറിയാതെ കിടന്ന ഒരു ഊഷര കുഗ്രാമത്തിന്റെ മുഖഛായ മാറ്റാനും ആ ഉൾനാടൻ പ്രദേശത്തെ വൻവ്യവസായ നഗരമായ കോയമ്പത്തൂരിന്റെ ഒരുപ്രഗ്രഹ ടൗണായി ഉയർത്താനും ആശ്രമം ആരംഭിച്ച് ഒന്നു രണ്ടു ദശാബ്ദങ്ങൾക്കിടയിൽ തടാകം ആശ്രമവും ആദ്യകാല പ്രവർത്തകരും അനുഷ്ഠിച്ച ത്യാഗങ്ങൾ ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്കു പെട്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. തടാകം എന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ വെള്ളം കെട്ടിനിൽക്കുന്ന ഒരു ജലാശയത്തിന്റെ ചിത്രമായിരിക്കും നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഓടി എത്തുക. പക്ഷെ ഇവിടെ മഴയുമില്ല, വെള്ളവുമില്ല, തടാകവും ഇല്ല. ചുറ്റും കോട്ടപോലെ നിലകൊള്ളുന്ന മനോഹരമായ മലനിരകളുടെ മടിത്തട്ടിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു തടം മാത്രമാണ് തടാകം. ആകാശചുംബികളായ മലകൾ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നു. പർവ്വതസാനുക്കളെപ്പോലെ ശാലീനസുന്ദരമായ തടം. ശാന്തി നിറഞ്ഞ ജീവിതം നയിക്കാൻ ഏറ്റവും പറ്റിയ സ്ഥലം. റോഡില്ല, ബസ്സില്ല, പോസ്റ്റാഫീസില്ല, ടെലിഫോണില്ല, വൈദ്യുതിയില്ല, ആശുപത്രിയില്ല, പെട്രോൾ പമ്പില്ല, ജീവൻ നിലനിർത്താൻ വേണ്ട ശുദ്ധജലവും ഇല്ല.

എന്നാൽ നല്ല കാറ്റും ശുദ്ധവായുവും സുലഭം. ഇതാണ് പണ്ടത്തെ തടാകം. കാളവണ്ടികളും പിടിവണ്ടികളും സൈക്കിളുകളും മാത്രമായിരുന്നു തടാകത്തിലെ പൊതുജീവിതത്തിന്റെ തുടിപ്പുകൾ.

ആശ്രമം വന്നശേഷം ക്രമേണ കെട്ടിടങ്ങൾ, കിണറുകൾ, റോഡ്, പോസ്റ്റോഫീസ്, ആശുപത്രി, ബസ്സ്തർവീസ്, കടകൾ, ചന്ത മുതലായവ പരിസരപ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ആശ്രമം ആരംഭിച്ച് ഇരുപത്തിയഞ്ച് വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ആശ്രമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ പലവിധത്തിൽ വിശിഷ്ട ബിഷപ്പ് വാൽഷിന്റെ സുവിശേഷ പ്രസംഗങ്ങളിലൂടെ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പ്രചരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. പ്രസിദ്ധമായ പുതപ്പള്ളി നിലയ്ക്കൽ കൺവൻഷനിലെ ഒരു പ്രധാന പ്രസംഗകനായിരുന്നു ബിഷപ്പ് വാൽഷ്. ക്രിസ്തീയ ഭവനത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ആ കാലത്തു നിലയ്ക്കലിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങൾ ഇന്നും കാലങ്ങൾ കടന്നിട്ടും സജീവമായി നിലകൊള്ളുന്നു. അതുപോലെ സിറിയൻ വിദ്യാർത്ഥി കോൺഫ്രൻസിലും വലിയ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ അദ്ദേഹം പലതവണ പ്രധാന പ്രസംഗകനായിരുന്നു. ലളിതമായ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ ആശ്ചര്യപരമായിരുന്നു കൃശഗാത്രനായിരുന്ന ബിഷപ്പ് വാൽഷ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ അനേകം യുവാക്കളുടെ സഭാസേവനാസക്തിയേയും ദർശനത്തേയും ചിന്താഗതികളേയും തട്ടിയുണർത്തി. ലൗകിക ജീവിത പുരോഗതി സ്വപ്നംകണ്ട പല യുവാക്കളും സഭാസേവനത്തിന്റെ പച്ചപ്പുൽത്തകിടികളുടെ വാതായനത്തിലൂടെ കടന്നുപോയി.

തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെയും സ്ഥാപകനേതാവായ ബിഷപ്പിന്റെയും ശക്തവും നിശ്ശബ്ദവുമായ ആഹ്വാനം പിടിച്ചു കുലുക്കിയ ഒരു പ്രദേശമാണ് പുതപ്പള്ളി എന്നു പറയുന്നതിൽ അഭിമാനമുണ്ട്. പുതപ്പള്ളിയുടെ അരുമസന്താനങ്ങളായ റവ. മാത്യു പി. ജോൺ പെരുമന, സി. ഐ. ഇട്ടി തറയിൽ, എം. എ. കോര, ഫാ. എം. കെ. ജേക്കബ്, ഫാ. സി. സി. കോര, റ്റി. സി. ചാക്കോ വാകത്താനം, കോമടത്തു. കെ. എം. ചെറിയൻ, ഫാ. കെ. വി. തോമസ്, ഫാ. കെ. ഐ. ഏബ്രഹാം അഞ്ചേരി, ഫാ. റ്റി. സി. മത്തായി തോപ്പിൽ പുറമറ്റം, ഡോ. പി. റ്റി. ഫിലിപ്പ് മാറാമൺ, ഫിലിപ്പോസ് തോമസ് മുതലായവർ കാന്തം ഇരുവിനെ ആകർഷിക്കുന്നതുപോലെ തടാകത്താൽ പിടിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. തടാകത്തിൽ ബിഷപ്പു ദമ്പതികളും പ്രാരംഭപ്രവർത്തകരായിരുന്ന ആചാര്യ ഫാ. കെ. സി. വറുഗീസ്, റ്റി. ഒ. മാത്യു, പി. പി. വർക്കി, കെ. എം. ഏബ്രഹാം കല്ലുപ്പാറ പിന്നീടു വന്ന സിസ്റ്റർമാരായ മറിയാമ്മ മല്ലപ്പള്ളി, ഏലിയാമ്മ മേൽപ്പാടം മുതലായവർക്ക് തങ്ങളുടെ ആശ്രമപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പുതപ്പള്ളിയിലെ പുതുമുഖങ്ങൾ ഒരു പുതിയ ഉണർവ് നൽകി.

ഒരിടത്തരം കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച നമ്മുടെ കഥാപുരുഷൻ പിതാവിന്റെ അകാലനിര്യാണത്തെത്തുടർന്ന് പഠനം തുടരുവാനാവാതെ തന്റെ ഇടവകയിലെ വിവിധ ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകി. സഭാ സേവനസരണിയിലേക്കു പ്രവേശിക്കുവാൻ അന്തരാത്മാവിൽ സംഘർഷ നിർഭരമായ തീരുമാനമെടുത്തും ജഡരക്തങ്ങളോടാലോചിക്കാതെ 1956-ൽ തടാകത്തിലേക്കു തീവണ്ടി കയറിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം യേശു ക്രിസ്തുവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു എന്ന് പിന്നീടാണ് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചത്. തന്റെ ഇളയ സഹോദരങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ അമ്മയോടൊപ്പം അദ്ധ്വാനിക്കേണ്ട ഒരു യുവാവ് അമ്മ അറിയാതെയും ആരും കാണാതെയും ആണ് അയൽ സംസ്ഥാനത്തേക്കു തിരിച്ചത്. രാത്രി മുഴുവൻ ഉറങ്ങാതെ കോയമ്പത്തൂർ തീവണ്ടി സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി. നേരം വെളുക്കുന്നതുവരെ ഇരുന്നു. പിറ്റേദിവസം രാവിലെ ചോദിച്ചും പറഞ്ഞും തടാകത്തിൽ എത്തിയ ഏബ്രഹാമിനെ ആചാര്യ ഫാ. കെ. സി. വറുഗീസ് സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ചു താമസിക്കുന്നതിനുള്ള മുറിയിലേക്ക് ആനയിച്ചു. ആശ്രമാന്തരിക്ഷം ഏബ്രഹാമിന്റെ മനസ്സിൽ ആത്മീയ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു നീരുറവ തന്നെ ജനിപ്പിച്ചു. അമ്മയെ വിവരം അറിയിച്ചപ്പോൾ ആ നല്ല സ്ത്രീ കരഞ്ഞു. എങ്കിലും തന്നെയും അമ്മയേയും ദൈവകരങ്ങളിൽ ഭാഗ്യേല്പിച്ചു ജീവിതം തുടർന്നു. എട്ടു വർഷത്തെ ആശ്രമജീവിതത്തിനിടയിൽ കായികാധ്വാനവും പ്രാർത്ഥനയും ഉപവാസവും പഠനവും എല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആശ്രമജീവിതമെന്നു പറഞ്ഞാൽ സഭാ പ്രാർത്ഥനയും ഉപവാസവും മാത്രമാണെന്നു ചിലർക്കെങ്കിലും ധാരണ ഉണ്ടാവും. ആശ്രമത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ചാപ്പലാണ് ആശ്രമജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു. പ്രഭാത, മദ്ധ്യാഹ്ന, പ്രദോഷ പ്രാർത്ഥനകളും യാമ സൂത്താനാ പ്രാർത്ഥനകളും ആശ്രമജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഘടകമാണ്. ആത്മീയ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രഭവസ്ഥാനവും ചാപ്പലാണ്. എന്നാൽ നിലമൊരുക്കൽ, കൃഷി, കന്നുകാലി വളർത്തൽ, ജലസേചനം, കായികാധ്വാനങ്ങൾ, ഗ്രാമ സന്ദർശനം, കുട്ടികളുടെ പരിശീലനം, ക്ലാസ്സുകൾ മുതലായവ എല്ലാ ദിവസവും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾ പലർ ഒരുമനപ്പെട്ടു ചെയ്യുമ്പോൾ അതിലും ഒരു ഐക്യത്തിന്റെയും പങ്കിടലിന്റെയും ആത്മ സന്തോഷം സംജാതമാകും. ഇതിനിടയിൽ കെ. ഐ. ഏബ്രഹാം ആശ്രമത്തിലെ ലൈബ്രറി ശരിയായുപയോഗിക്കുകയും വിവിധ ശാഖകളിൽ വിജ്ഞാന സമ്പാദനം നടത്തുകയും പ്രസംഗങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു.

പിന്നീട് സെറാമ്പൂർ, ജബൽപ്പൂർ ലിയനാർഡ്, കോട്ടയം പഴയസെമിനാരി എന്നിവിടങ്ങളിൽ പഠിച്ചു വൈദികവൃത്തി സ്വീകരിച്ചതും 1968-ൽ

വിവാഹം ചെയ്തതും തുടർന്ന് ആശ്രമത്തിൽ നിന്നു നാട്ടിൽ മാതൃകാ പരമായ അജപാലന ശുശ്രൂഷ ആരംഭിച്ചതും എല്ലാം തടാകത്തിന്റെ സ്വാധീനം കൊണ്ടാണെന്നുള്ളത് ഒരു രഹസ്യമല്ല. 1968 മുതലുള്ള ഇടവക ജീവിതത്തിനിടയിലും തടാകവുമായുള്ള സജീവബന്ധം അവിടെ താമസിച്ച സുഹൃത്തുക്കളിലൂടെ നിലനിർത്തുകയും ആശ്രമത്തിന്റെ ഗവേണിംഗ് ബോഡി അംഗമായി ആജീവനാന്തം തുടരുകയും ചെയ്തു. അവസാനകാലത്ത് പന്ത്രണ്ടു വർഷം ഹൃദ്രോഗബാധിതനായതിനാൽ തടാകത്തിൽ പോകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പക്ഷേ ആ ബന്ധം മരണത്തോടെ മാത്രമാണ് വിഛേദിക്കപ്പെട്ടത്.

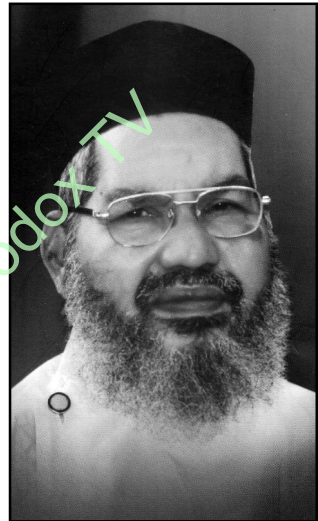
തടാകം ആശ്രമത്തിലേയും സമീപ ഗ്രാമങ്ങളിലേയും തെങ്കര, അട്ടപ്പാടി മേഖലകളിലേയും കുട്ടികളുടേയും മുതിർന്നവരുടേയും ഇടയിലെ വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അനുദിനം ആത്മാർത്ഥമായി പങ്കെടുക്കാനും പരിമിതമായ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളിൽ പ്രയാസങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാനും സാധിച്ചപ്പോഴാണ് ഒരു യഥാർത്ഥ സുവിശേഷകന്റെ ആത്മാവിനെ ഒരു വലിയ അളവിൽ കണ്ടെത്താൻ കെ. ഐ. ഏബ്രഹാമിനു സാധിച്ചതെന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ സാക്ഷിക്കുന്നു.

1956 മുതൽ തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ ഒരു സുഹൃത്തായി കഴിയുന്ന എനിക്ക് അന്നു മുതലും അതിനുമുമ്പും അവിടെ പ്രവർത്തിച്ചവരെപ്പറ്റിയും അവരുടെ മഹത്വമേറിയ സേവനങ്ങളെപ്പറ്റിയും കുറേയെല്ലാം നേരിട്ടറിയാം.

ഫാ. ഏബ്രഹാം അഞ്ചേരിയെപ്പോലെയുള്ള ദൈവദാസന്മാർക്കു വളരുവാൻ സാഹചര്യം നൽകിയ തടാകം ക്രിസ്തുശിഷ്ടാശ്രമത്തിന് അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെയുള്ള സത്യസന്ധരും സൽസ്വഭാവികളുമായ കുടുതലാളുകളെ ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

തടാകത്തിൽ നിന്നു വന്നു പല ഇടവകകളുടെ ചുമതല വഹിക്കുമ്പോഴും രോഗിയായിരിക്കുമ്പോഴും ഏബ്രഹാം അഞ്ചേരി അച്ചനെ കാണുന്നതിനും സംസാരിക്കുന്നതിനും പല അവസരങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംസാരിക്കുമ്പോൾ സഭയുടെ ഭാവിയെപ്പറ്റിയും മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റിയുമായിരിക്കും ചർച്ച ചെയ്യുക. ബഹു. അച്ചന്റെ, അദ്ധ്യാപിക കൂടിയായ പത്നി സുസമ്മ ഒരു പ്രമുഖ സ്ത്രീസമാജ പ്രവർത്തകയാണ്. എന്റെ ഇളയ മകൻ അഡ്വ. മോഹൻ മാമ്മനെ, സുസമ്മ കൊച്ചമ്മ എം.ഡി. സെമിനാരി സ്കൂളിൽ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഞങ്ങൾക്കു മികച്ച അദ്ധ്യാപികയായ സുസമ്മക്കൊച്ചമ്മയോട് ഒരു പ്രത്യേക കടപ്പാടുണ്ടെന്ന കാര്യം എടുത്തു പറയുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

വർഷങ്ങളായി കോയമ്പത്തൂരിൽ താമസിക്കുകയും തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ ദീർഘകാല സുഹൃത്തായി ഇന്നും തുടരുകയും ചെയ്യുന്ന എന്റെ സ്യാലൻ വി. പി. തമ്പിയും ഭാര്യ സാറാമ്മയും ഞാനും അച്ചൻ മരിക്കുന്നതിന്റെ തലേദിവസമായ നവംബർ 24-ാം തീയതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസതിയിൽ എത്തി ബഹു. അച്ചനെ സന്ദർശിച്ചു. അതൊരു ദൈവിക നിയോഗമായി ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ പ്രിയപ്പെട്ട അച്ചനെ അവസാനമായി കാണുകയായിരുന്നു എന്ന ചിന്ത ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നുമില്ല.

ഫാ. ഏബ്രഹാം അഞ്ചേരി

തടാകത്തിൽ തന്നെ തങ്ങി

മണ്ണോടു മണ്ണു ചേരണം

കെ. വി. യാക്കോബ് റമ്പാൻ

മൂന്നര ദശാബ്ദം അതിവേഗം കടന്നുപോയി. 1980 ഫെബ്രുവരി 12. അന്നാണു ഞാൻ തടാകം ആശ്രമത്തിൽ കാലുകുത്തുന്നത്. എന്റെ ചെറിയ ചെറിയ അനുഭവശതങ്ങൾ എല്ലാം നിരത്താൻ എനിക്കുദ്ദേശ്യമില്ല. ആശ്രമത്തിന്റെ ആരംഭം, ലക്ഷ്യം, ആദ്യകാല സേവനപ്രവർത്തനങ്ങൾ, ബിഷപ്പ് പാക്കൻഹാം വാൽഷിന്റെയും പത്നി ക്ലാരാ വാൽഷിന്റെയും ജീവചരിത്രം, ആശ്രമ സുഹൃത്തുക്കൾ, ആശ്രമത്തിന്റെ വിസിറ്റർ ബിഷപ്പുമാർ, പ്രഥമ ആചാര്യയായിരുന്ന ഫാ. കെ. സി. വറുഗീസ്, കൂട്ടുവേലക്കാർ മുതലായവരെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ എല്ലാം “തടാകത്തിലെ തപോധനൻ” എന്ന ആധികാരിക പുസ്തകത്തിൽ ആശ്രമ സുഹൃത്തും ഗ്രന്ഥകർത്താവും സഭാചരിത്രകാരനുമായ കെ. വി. മാമ്മൻ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ അതിലേക്കൊന്നും ഞാൻ കടക്കുന്നില്ല.

ഡൽഹിയിലെ ഒരു കമ്പനിയിൽ ജോലിയായിരുന്ന ഞാൻ 1979 സെപ്തംബറിൽ രാജി വെച്ച് ഒക്ടോബറിൽ തടാകത്തിൽ എത്താൻ പരിപാടി ആസൂത്രണം ചെയ്തു. കമ്പനിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം മൂന്നു മാസം കൂടി അവിടെ നിൽക്കേണ്ടി വന്നു. എനിക്കു പ്രായം 28 വയസ്സ്. ഇതിനിടയിൽ ആദ്യം ആചാര്യ ഫാ. കെ. സി. വറുഗീസുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു. “ജോലി രാജിവെയ്ക്കേണ്ട. ഇവിടെ ഏതാനും ദിവസം താമസിച്ചശേഷം മതി രാജി. അല്ലെങ്കിൽ അവിടെയും ഇല്ല, ഇവിടെയും ഇല്ല എന്ന സ്ഥിതിവിശേഷം ഉണ്ടാവാം.”

ആശ്രമത്തിലേക്കുള്ള വഴി ചോദിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയ കത്തിനു എം. കെ. ജേക്കബ് പുതുപ്പള്ളി (പിന്നീട് ആചാര്യ) യാണു മറുപടി തന്നത്. “ആശ്രമജീവിതം പട്ടുമെത്തയല്ല, മുൾമെത്തയാണ്” എന്നദ്ദേഹം എഴുതി. “അന്നുതൊട്ട് എന്തുവന്നാലും പിടിച്ചുനിൽക്കാനുള്ള ക്ഷമയും കഴിവും പക്ഷതയും എനിക്കു നൽകണമേ” എന്നു ഞാൻ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു. ദൈവം പ്രാർത്ഥന കേട്ടു എന്നാണു 36 വർഷത്തെ ആശ്രമജീവിതം നൽകിയ അനുഭവങ്ങൾ എന്നു സാക്ഷിക്കുവാൻ എനിക്കു രണ്ടു തവണ ആലോചിച്ചു പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല. സ്വാഭാവികമായും പല പ്രശ്നങ്ങൾ നേരിട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ദുസ്തര പ്രതിസന്ധികൾ ഒന്നുംതന്നെ കാര്യമായി അലട്ടിയിട്ടില്ലെന്നുള്ളതും സത്യം.

ആശ്രമജീവിതത്തിലേക്കു കടക്കുന്നതിനു മുമ്പ് മാതാപിതാക്കളുടെ സമ്മതവും അനുവാദവും അനുഗ്രഹവും വാങ്ങുന്നതിനായി ഞാൻ ഭവനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ഡൽഹിയിലുണ്ടായിരുന്ന എന്റെ നാട്ടുകാരനായ ഒരാത്മസുഹൃത്തിന്റെ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമജീവിതപ്രവേശനാരംഭച്ചടങ്ങിൽ പങ്കെടുത്തശേഷം പോകാമെന്നുള്ള സുഹൃത്തിന്റെ ആഗ്രഹം നിറവേറ്റിയശേഷമാണ് ഞാൻ 1980 ഫെബ്രുവരി 12-നു തടാകം ആശ്രമത്തിൽ ചെല്ലുന്നത്. ആശ്രമത്തിന്റെ ദ്വാരപാലകനെന്നോ കാവൽപിതാവെന്നോ വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന പ. പരുമല തിരുമേനിയുടെ കുരിശടിയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ഒരിക്കൽകൂടി പ്രാർത്ഥിച്ചശേഷമാണു ഉൾപ്രവേശം നടത്തിയത്. “ദൈവമേ വീട്ടുകാരേയും നാട്ടുകാരേയും വിട്ടു കൊണ്ടാണു ഞാൻ ഇവിടെ എത്തിയിരിക്കുന്നത്. എന്തൊക്കെ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടായാലും ഇവിടെനിന്ന് ഓടിപ്പോകാൻ ഇടയാക്കരുതേ” എന്ന കണ്ണുനീരോടെയുള്ള എന്റെ പ്രാർത്ഥന പരുമല തിരുമേനിയുടെ ദൈവം കേട്ടു എന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ ഉറപ്പുണ്ടെന്നു സാക്ഷിക്കാൻ കഴിയും.

സന്യാസജീവിതം തെരഞ്ഞെടുത്ത് ആദ്യം ആശ്രമത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ എന്ന സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ചാനയിച്ചത് അന്നത്തെ ആചാര്യയായിരുന്ന എം. കെ. ജേക്കബ് സാറാണ് (പിന്നീട് എം. കെ. ജേക്കബ് അച്ചൻ). പുഞ്ചിരിതുകി അദ്ദേഹം എന്റെ സമീപത്തേക്കു വന്നു എന്നെ സ്വീകരിച്ചശേഷം എന്റെ പെട്ടി എടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ ആശ്രമമായി കാരിയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിനയനിർഭരമായ പെരുമാറ്റം എന്റെ കണ്ണുകളെ ഹൃദയം നീന്തിച്ചു. എന്നു പറയുന്നതാവും ഏറെ ശരി. ഈ സംഭവം എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ തുടക്കമാണെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായി. എനിക്കു താമസിക്കാനുള്ള മുറിയിലേക്കു എന്നെ കൊണ്ടുപോയി കുറച്ചുനേരം അവിടെ വിശ്രമിക്കാൻ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. തുടർന്നു മൂന്നു മണിക്കു ചായ കുടിക്കാൻ എന്നെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. ആശ്രമജീവിതത്തിലെ ദിനചര്യയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ചായകുടി കഴിഞ്ഞു ജേക്കബ് അച്ചൻ കുറെ സ്ഥലം കിളിച്ചു കൃഷിക്കുള്ള നിലം ഒരുക്കി. ഞാനും ആ ജോലിയിൽ ഉത്സാഹപൂർവ്വം പങ്കെടുത്തു. അന്നുമുതൽ അവിടത്തെ കൃഷിരീതികളിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താൻ എനിക്കു സാധിച്ചു. അതു വിജയപ്രദമായും അനുഭവപ്പെട്ടു.

ഇങ്ങനെയിരിക്കേ മണ്ണാർകാടിനടുത്തുള്ളതും ആശ്രമത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയും പത്തേക്കർ വിസ്തീർണ്ണമുള്ളതുമായ തെക്കര ആശ്രമത്തിലേക്ക് ആരു പോകും എന്ന ചോദ്യത്തിന് മറുപടിയായി ഞാൻ പോകാം എന്നു പറഞ്ഞു. അവിടത്തെ കൃഷിസമ്പ്രദായത്തിലും ചില മാറ്റങ്ങൾ

വരുത്താൻ സാധിച്ചു. വൈകാതെ തെക്കര ആശ്രമസ്ഥലത്തു റബർ തൈകൾ നട്ടുപിടിപ്പിക്കാനും ആശ്രമപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ കാര്യക്ഷമമായി മുഴുകുവാനും കഴിഞ്ഞതിൽ വലിയ സംതൃപ്തി ഉണ്ടായി. അഞ്ചുവർഷത്തെ തെക്കര ആശ്രമജീവിതത്തിനു ശേഷം ഞാൻ വൈദിക സെമിനാരി പഠനത്തിനായി കോട്ടയത്തേക്കു പോയി. പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയ ശേഷം തടാകത്തിൽ എത്തിയ എനിക്ക് അന്നത്തെ വിസിറ്റർ ബിഷപ്പും ഭാഗ്യസ്ഥനാർഹനുമായ കോട്ടയം കല്ലുപുരയ്ക്കൽ ഡോ. പീലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസ് വൈദികപട്ടം നൽകുകയും തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ ചുമതല മുഴുവൻ എന്നെ ഭരമേൽപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതെല്ലാം ദൈവനിയോഗം എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു.

ആശുപത്രി

ഞാൻ ചുമതല ഏൽക്കുമ്പോൾ ബിഷപ്പ് വാൾഷ് സ്ഥാനക ആശുപത്രിയിൽ സ്ഥിരം ഡോക്ടർമാർ ആരും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഡോ. സാംരാജ് സാമുവൽ ചില ദിവസങ്ങളിൽ വൈകിട്ട് അഞ്ചു മണിക്കു വരും. അപ്പോൾ രോഗികൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരെ നോക്കും. പലപ്പോഴും രോഗികൾ കാണുകയില്ല. തുടർന്നു അര മണിക്കൂർ ബൈബിൾ ക്ലാസ്സും നടത്തും. ആറിന് അദ്ദേഹം തിരിച്ചുപോകും. അങ്ങനെ 1980 വരെ കടന്നുപോയി. പിന്നീട് വെല്ലൂരിൽ പഠിച്ച് എം.ബി.ബി.എസ്. പാസ്സായ ചിലരും ജൂനിയർ ഡോക്ടർമാരും കോയമ്പത്തൂരുള്ള കൊച്ചു ഡോക്ടർമാരും ഓരോ വർഷം പരിശീലനാർത്ഥം ആശുപത്രിയിൽ സേവനം ചെയ്തു വന്നു.

ഡോ. ബഞ്ചമിൻ ജോർജ്ജ് 1989-ൽ ചാർജെടുത്തു. രണ്ടുവർഷം കൊണ്ട് ആശുപത്രി നല്ല നിലയിൽ ആയി. രോഗികളുടെ എണ്ണവും വർദ്ധിച്ചു. പല സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും രോഗികൾ എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നിർഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ ഡോക്ടർ ബഞ്ചമിൻ വൈകാതെ പോയി. വീണ്ടും വേഴാമ്പൽ മഴയ്ക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുന്നതുപോലെ വെല്ലൂരിൽ നിന്നു കൊച്ചു ഡോക്ടർമാർ വരും എന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വന്നാലും അവർ ഒരു വർഷത്തെ പരിശീലനം കഴിഞ്ഞു സ്ഥലം വിടും. സ്ഥിരം ഡോക്ടർ ഇല്ലാത്തതുമൂലം ചികിത്സ തേടിവരുന്നവരുടെ എണ്ണവും തീരെ കുറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെയിരിക്കെ ആസ്ഥാനം രോഗിയായിരുന്ന എം. കെ. ജേക്കബ് അച്ചൻ ആകസ്മികമായി ഈ ലോകം വിട്ടു. ഇത് ആശ്രമത്തിനും വിശിഷ്ട എനിക്കും ഒരു വലിയ ആഘാതമായിരുന്നു. എന്തു ചെയ്യണമെന്നു തീട്ടമില്ലാതെ വിഷമിച്ച ഞാൻ എല്ലാം ദൈവത്തിൽ ഭരമേൽപിച്ച് ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തു. ആശുപത്രി സ്റ്റാഫിനു ശമ്പളം കൊടുക്കാൻ കാശില്ല. പിറ്റേ ഞായറാഴ്ച ഈ വിവരം ആശ്രമം ചാപ്പലിലെ വി. കുർബാനയ്ക്കു ശേഷം അല്പം വിഷാദത്തോടെ ഞാൻ

പരസ്യമാക്കി. ഫാ. കെ. സി. വറുഗീസിന്റെ മരുമകനും പ്രമുഖ എൻജിനീയറുമായ ബോബിയുടെ (ഏബ്രഹാം തോമസ്) ടൗണിലെ വീടിനു സമീപം താമസിച്ചുവന്ന പി. ജോൺ (കാർത്തികപ്പള്ളി സ്വദേശിയും ഡോ. പി. കോശിയുടെ സഹോദരനും) എന്നെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി “ഞാൻ 10000 രൂപ തരാം. ബാക്കിയൊക്കെ ദൈവം തന്നു നടത്തും” എന്നു പറഞ്ഞു. ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുതപ്രവർത്തനം! അഞ്ചപ്പം കൊണ്ട് അയ്യായിരം പേരെ പോഷിപ്പിച്ച ദൈവം ഇന്ന് കോടികളുടെ ആസ്തിയുള്ള ആതുരലയമായി ബിഷപ്പ് വാൽഷ് മെമ്മോറിയൽ ആശുപത്രിയെ വളർത്തിയെടുത്തിരിക്കുന്നു.

ഫാ. എം. കെ. ജേക്കബിന്റെ കാലത്തെ അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നു ഞാൻ ചില പാഠങ്ങൾ പഠിച്ചു. അതിൽ പ്രധാനം ഡോക്ടർമാർക്കു ആവശ്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയാലേ ഏതൊരാശുപത്രിയും വളരുകയുള്ളൂ എന്നതാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് കോയമ്പത്തൂരിലെ ഒരു വ്യാപാര പ്രമുഖനും വലിയ സഭാസന്നേഹിയുമായ പി. വി. ഉക്രൂവിന്റെ മരുമകൻ ഡോ. ജോയിയെ ലഭിച്ചത്. ജോയിയുടെ സേവനകാലത്ത് ആശ്രമത്തിൽ നിന്നു പണം ഒന്നും എടുക്കാതെ തന്നെ ആശുപത്രി നല്ല നിലയിൽ നടത്താൻ സാധിച്ചു. രണ്ടു വർഷം കഴിഞ്ഞു ജോയി ആശുപത്രി വിട്ടപ്പോൾ തമിഴ്നാട്ടുകാരനായ ഡോ. ബൻ വന്നു ചാർജെടുത്തു. “നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം സ്ഥാപനമെന്നു കണക്കാക്കി ആശുപത്രി കാര്യങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകണമെന്നും ഞാൻ എന്നും ഡോക്ടറുടെ പിമ്പിലുണ്ടെന്നും” ഡോ. ബന്നിനോടു ഞാൻ പറഞ്ഞതനുസരിച്ചു അദ്ദേഹം കാര്യങ്ങൾ ഭംഗിയായി നടത്തി. രാപകലെന്നു ആശുപത്രിയിൽ സേവനം ചെയ്ത ബന്നിന്റെ കാലത്തു ആശുപത്രി വളരെ ഉയർന്നു. രണ്ടു വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സമർത്ഥനായ ഡോ. ബന്നിനു എം.എസ്. പഠനത്തിനു സെലക്ഷൻ ലഭിച്ചു. തുടർന്ന് റോയി എന്ന ഡോക്ടർ ആശുപത്രിയിൽ നിയമിതനായി. രണ്ടു വർഷം അദ്ദേഹവും നല്ല സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും എം.എസ്. കഴിഞ്ഞു ഡോ. ബൻ തിരിച്ചു വന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ ഇ.എൻ.ടി. സ്പെഷ്യലിസ്റ്റായി സേവനം തുടർന്നു. ഈ ദമ്പതികളുടെ സേവനകാലം ആശുപത്രിയുടെ ഗതി മാറ്റിവിടുകയും സ്ഥാപനത്തിന്റെ സുവർണ്ണദശയായിത്തീരുകയുമാണുണ്ടായത്. വിസിറ്റർ ബിഷപ്പായിരുന്ന പീലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസും ബന്നിനെ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഫാ. കെ. സി. വറുഗീസ് സ്മാരകവാർഡ് ഒഴിച്ചുള്ള എല്ലാ കെട്ടിടങ്ങളും നഴ്സുമാരുടെ ക്വാർട്ടേഴ്സും ഡോക്ടർമാരുടെ വസതികളും കാന്റീനും മറ്റും നിർമ്മിക്കാൻ ഇതിനിടയിൽ സാധിച്ചു. തവണകളായി യൗസേബിയോസ് തിരുമേനി 18 ലക്ഷം രൂപ ആശുപത്രി വികസനത്തിനു നൽകിയെന്നു നന്ദിപൂർവ്വം അനുസ്മരിക്കുന്നു. ഞാൻ ആശുപത്രി കാര്യ

ങ്ങളിൽ ദിനംപ്രതി നാലു മണിക്കൂറും സ്കൂൾ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ രണ്ടു മണിക്കൂറും ചെലവിട്ടു വന്നു.

ഇങ്ങനെ ആശുപത്രി വളരെ വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേ ഡോ. ബന്നിനു അമേരിക്കയിൽ പോകാൻ ഒരവസരം ലഭിച്ചു. സന്താപ-സന്തോഷ സമ്മിശ്രമായ വികാരങ്ങളോടാണ് ഞങ്ങൾ പ്രിയപ്പെട്ട ഡോ. ബൻ ദമ്പതികളെ യാത്രയയച്ചത്. തുടർന്ന് ഡോക്ടർ ഇല്ലാതെ വിഷമിക്കവേ പി.എസ്.ജി. യിൽ നിന്നു ഡോ. മഹേന്ദ്രനെ ലഭിച്ചു. മൂന്നു വർഷം കഴിഞ്ഞ് അദ്ദേഹം കോയമ്പത്തൂരിലെ ടി.വി.എസ്. നഗറിൽ സ്വന്തം ആശുപത്രി സ്ഥാപിച്ചു മാറി. പോസ്റ്റ്ഗ്രാഡുവേറ്റ് ഡോക്ടർമാരില്ലാതെ ജൂണിയർ ഡോക്ടർമാരെ വെച്ചു ഒരു വർഷം ആശുപത്രി നടത്തി. അങ്ങനെയിരിക്കേ ഡോ. പ്രദീപും ശിശുരോഗവിദഗ്ദ്ധയും ഗൈനക്കോളജിസ്റ്റുമായ ഭാര്യ മുതലും ആശുപത്രിയിൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. കാലങ്ങൾ വലിയ അല്ലൽ ഇല്ലാതെ കടന്നുപോയി.

ആശ്രമത്തിലെ വിവിധ തസ്തികകളിലിരുന്നു മൂന്നര ദശാബ്ദം കടന്നുപോയി. രണ്ടു വർഷം മുമ്പ് ആചാര്യപദവിയിൽ നിന്നു റിട്ടയർ ചെയ്തു. ആശ്രമത്തിന്റെ കാര്യക്ഷമമായ പ്രവർത്തനത്തിനും പുരോഗതിക്കും കഴിവും ആരോഗ്യവും ദർശനവും ഉള്ളവർ വരണമെന്നുള്ള എന്റെ ചിന്താഗതി ശരിയായ പാളത്തിലൂടെയാണു നീങ്ങുന്നതെന്നു എനിക്കും ബോധ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാത്തിനും ഒരു കാലമുണ്ടെന്നു സഭാപ്രസംഗി പറയുന്നതുപോലെ എനിക്കിനി വിശ്രമിക്കാനും കൂടുതൽ പ്രാർത്ഥിക്കാനുമുള്ള - അല്ലലും അലച്ചിലുമില്ലാത്ത - ഒരു നല്ല കാലഘട്ടമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനാൽ സമാധാനമുണ്ട്. തിരക്കുപിടിച്ച ജീവിതത്തിനിടയിൽ ദൈവത്തെ കൂടുതൽ അറിയാനും മഹത്വപ്പെടുത്താനും ആവശ്യങ്ങൾ ദൈവമുമ്പാകെ വേണ്ടവിധം സമർപ്പിക്കാനും സാധിക്കുകയില്ലെന്നു എല്ലാവർക്കും അറിയാമല്ലോ. തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ പ്രയാസമുണ്ടാക്കിയ പല പ്രശ്നങ്ങളും പ്രതീക്ഷാതീതമായ രീതിയിൽ ദൈവം പരിഹരിച്ചു തന്നു എന്ന സന്തോഷമാണു മനസ്സിലുള്ളത്. ദൈവകരങ്ങളിൽ ചെന്നുചേരുന്ന ഏതു ചെറിയ വ്യക്തിയേയും ദൈവം ശരിക്കുപയോഗിക്കുമെന്നാണല്ലോ പപ്പായെപ്പോലെയുള്ളവരുടെ ധന്യജീവിതം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ദൈവത്തിനു ആയിരമായിരം സ്തുതികൾ അർപ്പിക്കുവാൻ ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന വിശ്രമജീവിതം എത്രയോ അഭികാമ്യം.

സ്കൂളിന്റെ ആരംഭം

തടാകത്തിൽ ഗ്രാമീണരായ കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി ഒരു സ്കൂൾ ആരംഭിക്കാനിടയായ സാഹചര്യം അത്ഭുതകരവും തികച്ചും വിഭിന്നവും ചിന്ത

നിയവുമാണ്. ഒരു ദിവസം തടാകാശ്രമത്തിലെ തെങ്ങിൽ കയറി തേങ്ങയിട്ട് എണ്ണിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു തൊഴിലാളി എന്നോടിപ്രകാരം പറഞ്ഞു, “അയ്യോ, നീക്കേ ഒരു സ്കൂൾ ഇക്കേ ആരംഭിക്കലാമല്ലോ. എങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് പേരുവെച്ച് എങ്കൽക്ക് റെവ പൂടിക്കൂ. പത്തായിരം പതിനഞ്ചായിരം മറ്റും കൊടുക്കുവതുകൽ എങ്കൽക്കു മുടിയാത്.” ഇതെന്നെ കാര്യമായി ചിന്തിപ്പിച്ചു. ആ സമയത്തു തോട്ടം ഉടമയും പ്രമുഖ വ്യവസായിയും ആശ്രമത്തിന്റെ വലിയ സുഹൃത്തുമായ പ്രസാദ് ഉമ്മന്റെ മാതാവും മുൻ സഭാ സെക്രട്ടറിയും ട്രസ്റ്റിയുമായ പടിഞ്ഞാറേക്കര പി. സി. ഏബ്രഹാമിന്റെ ഇരട്ടസഹോദരിയും തോട്ടമുഖത്തു ഉമ്മച്ചന്റെ ഭാര്യയുമായ ഏലമ്മ കൊച്ചമ്മ “അച്ചാ, പിള്ളേർക്കു പഠിക്കുവാനായി എന്റെ സൂസൻ മോൾ (അമ്മേരിക്ക) 15000 രൂപ എന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.” ഇതു കേട്ട പ്രസാദ് ഉമ്മൻ പറഞ്ഞു “അച്ചന് ഒരു നഴ്സറി തുടങ്ങാനുള്ള കാശു കിട്ടും. ഇവിടെ ഒരു നഴ്സറി തുടങ്ങിയാൽ കൊച്ചു കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ചിരിയും കളിയും കൂസുതികളും സംസാരവുമെല്ലാം അച്ചന്റെ മനസ്സിനെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.”

സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന മൂക്കഞ്ചേരിൽ മിയമ്മ പുനൻ പറഞ്ഞു “സ്കൂളിനു വേണ്ട ബഞ്ചും ഡസ്കും മറ്റും ഞാൻ പണിയിച്ചു തരാം.” പിറ്റേ ആഴ്ച തന്നെ മിയമ്മ കൊച്ചമ്മ ഒരു ലോറി മരം അറപ്പിച്ച് ആശ്രമത്തിലെത്തിച്ചു. നാല് ആശാരിമാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ വിവരം വിസിസ്റ്റർ ബിഷപ്പായിരുന്ന പീലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസിനെ അറിയിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം സന്തുഷ്ടി പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഫിഫ്ത് ക്ലാസ്സ് വരെ മതിയെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുകയും ഉണ്ടായി. ഇന്നും സ്കൂളിൽ 5 ക്ലാസ്സു വരെ മാത്രം. അങ്ങനെ 1998-ൽ തടാകത്തിൽ സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു. രണ്ടു വർഷം കൊണ്ട് ഇരുനൂറു കുട്ടികൾ സ്കൂളിൽ ചേർന്നു. സ്കൂളിനു വേണ്ട കെട്ടിടങ്ങൾ 2005-ൽ നിർമ്മിച്ചു. ക്ലാസ്സുകൾ ആശുപത്രിക്ക് എതിരെ കിടക്കുന്ന ആശ്രമംവക സ്ഥലത്തെ കെട്ടിടത്തിലേക്കു മാറ്റി. അങ്ങനെ തെങ്ങുകയറ്റക്കാരന്റെ ആഗ്രഹം ദൈവം സാധിച്ചു കൊടുത്തു എന്നു പറയുന്നതിൽ അതിയായ സന്തോഷമുണ്ട്.

ബാലഭവനം

ബാലഭവനത്തിന്റെ ജനനവും ഏതാണ്ട് നിനച്ചിരിയൊതെ ഇതുപോലെയാണ് സംഭവിച്ചത്. 1990-ൽ ആശ്രമം സന്ദർശിച്ച മലങ്കര സഭാരത്നം ഡോ. ഗീവറുഗീസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് തിരുമേനി എന്നോടു ചോദിച്ചു, “അച്ചാ ഒരു ബാലഭവനം ഇവിടെ ആരംഭിച്ചു കൂടേ? എത്രയോ പാവപ്പെട്ട കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഇതിനു ചുറ്റുമുണ്ട്. അവർക്കു നമ്മളിൽ നിന്നു ഒരു നന്മയുണ്ടാകട്ടെ.” ഈ ചോദ്യവും എന്നെ ഇരുത്തിച്ചിട്ടിപ്പിച്ചു. പഠി

ക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത, ഒരു നേരത്തെ ഭക്ഷണത്തിനു വകയില്ലാത്ത പാവപ്പെട്ട കുഞ്ഞുങ്ങളായിരിക്കും ഭാവിയിൽ തീവ്രവാദികളും കള്ളന്മാരും കൊള്ളക്കാരും മറ്റുമായി മാറുന്നത്. തങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള കുഞ്ഞുങ്ങൾ രണ്ടും മൂന്നും നിലകളുള്ള മാളികകളിൽ താമസിക്കുകയും വിലകൂടിയ വലിയ കാരുകളിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കാണുമ്പോൾ പാവപ്പെട്ട കുട്ടികൾ വിചാരിക്കും “എന്തേ ഞങ്ങൾക്ക് ഇതുപോലെ ജീവിക്കാനും സഞ്ചരിക്കാനും സാധിക്കുന്നില്ല.” അവർ വളരുമ്പോൾ കട്ടും, ചതിച്ചും, കൂതികാൽ വെട്ടിയും, കൊലപാതകങ്ങൾ നടത്തിയും കാശുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കും. പണമുള്ളവരെ വെച്ചേക്കരുതെന്നു ചിന്തിക്കും. ഒരു നേരത്തെ ആഹാരത്തിനുപോലും വകയില്ലാത്ത ഇക്കൂട്ടർ ലോകത്തെത്തന്നെ വെറുക്കുന്നു. എന്തു ക്രൂരപ്രവൃത്തികളും ചെയ്യാൻ തയാറാകുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് അവർക്കുവേണ്ടി നമുക്ക് അല്പം കഷ്ടപ്പെടാം. അവർ പഠിച്ചു വളർന്നു നല്ല ജോലികൾ നേടി സന്തോഷമായി ജീവിക്കാൻ അനുവദിക്കുക.” മെത്രാച്ചൻ പറഞ്ഞു.

ഇക്കാര്യം ഞാൻ യൗസേബിയോസ് തിരുമേനിയോടു പറഞ്ഞു. “നല്ലതാ, പക്ഷെ ആരുണ്ട് ഇതെല്ലാം നോക്കിച്ചെയ്യാൻ. അച്ചൻ എല്ലാത്തിന്റെയും പുറകെ നടക്കുമോ? ആശുപത്രി, സ്കൂൾ, തടാകം ആശ്രമം, തെങ്കര ആശ്രമം, സന്ദർശകർ, ക്യാമ്പുകൾ എന്നിവയെല്ലാം എങ്ങനെ നടത്തും?”

ഞാൻ പറഞ്ഞു, “കഷ്ടപ്പെടാനാണ് ഞാൻ ഈ വേലയ്ക്ക് ഇറങ്ങിത്തീരിച്ചത്. ഈ ഭാരവും ഏറ്റെടുക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. എനിക്ക് ഒരാൾ ഗ്രഹം കൂടിയുണ്ട്. ഇവിടെ ഒരു വൃദ്ധഭവനം കൂടി ആരംഭിക്കണമെന്ന്. അവരേയും ശുശ്രൂഷിച്ചു സംരക്ഷിക്കണം.” ബാലഭവനം ആരംഭിക്കാൻ കഴിവുള്ള സഹായം തരാം എന്നു പറഞ്ഞ് യൗസേബിയോസ് തിരുമേനിയും ഗവർണിംഗ് ബോർഡും അനുമതി നൽകി.

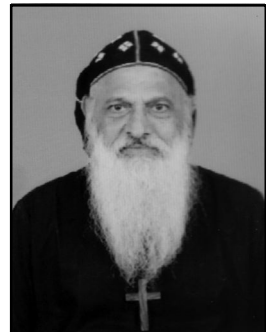
ബാലഭവനത്തിനുവേണ്ടി രണ്ടുനില കെട്ടിടം പണിയാനും രണ്ടു ലക്ഷം രൂപായോളം മിച്ചമുണ്ടാക്കാനും സാധിച്ചു. ദൈവം അത്ഭുതം പ്രവർത്തിച്ചു. 1997 ജനുവരി 11-നു ബിഷപ്പ് വാൾഷിന്റെ ചരമവാർഷികദിനത്തിൽ പ. മാത്യൂസ് രണ്ടാമൻ ബാവായും ഗീവറുഗീസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസും ഫീലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസും ചേർന്ന് ബാലഭവന മന്ദിരത്തിന്റെ കൂദാശ നടത്തി ബാലഭവനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. ഇവിടെ താമസിച്ചു പഠിച്ചുപോയ പല കുട്ടികൾ എം.ബി.എ., ബി.എഡ്., കമ്പ്യൂട്ടർ കോഴ്സ്, ബി.ബി.എ., ബി.എ. മുതലായ ബിരുദങ്ങൾ നേടി വിവിധ മേഖലകളിലെ ഉയർന്ന പദവികളിൽ പരിലസിക്കുന്നു. ഇവർ എല്ലാംതന്നെ തടാകം ആശ്രമത്തിന്റെ സന്തോഷവും കിരീടവുമാണ്.

ദൈവം ബലഹീനരായ വ്യക്തികളെ ഉപയോഗിച്ചു ലോകത്തെ തിരിച്ചു വിടുന്ന എന്ന വസ്തുത എത്രയോ സത്യം എന്നു ഞങ്ങളെല്ലാം എന്നും ചിന്തിക്കുകയാണ്.

ഒരിക്കൽ ഗീവറുഗീസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് തിരുമേനി പറഞ്ഞു. “അച്ചാ, വലിയ പ്രഗത്ഭന്മാർ ഇരുന്ന കസേരയിലാണു അച്ചൻ ഇരിക്കുന്നത്. അവർക്കു കാര്യമായി ഒന്നും ഇവിടെ ചെയ്യാനായില്ല. അച്ചൻ അഹങ്കരിക്കരുത്.” ‘യാക്കോബ് അച്ചന്റെ കാലം ആശ്രമത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു എന്നതിൽ വളരെ സന്തോഷമുണ്ടെന്നു’ വിസിറ്റർ ബിഷപ്പായിരുന്ന ഫീലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസ് ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചു.

ഇതെല്ലാം എന്റെ കഴിവുകൊണ്ടു സാധിച്ചതാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് എന്റെ അല്പത്വം മാത്രമായിരിക്കും. എല്ലാം ദൈവകൃപയുടെ ഒഴുക്കിന്റെ പ്രതീകങ്ങൾ മാത്രം. പല കാര്യങ്ങളിലും അവില പിതാവായ ദൈവകരങ്ങളിലെ ഒരുപകരണമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ സാധിച്ചതു വലിയ ഭാഗ്യം എന്ന് എപ്പോഴും ഓർത്ത് ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുകയാണ്.

ഇന്നു ഞാൻ കൂടുതൽ ഭാഗ്യവാനാണ്. ദൈവത്തോടു കൂടുതൽ അടുക്കുവാനും മുൻകാലങ്ങളിലേക്കാൾ കൂടുതൽ സമയം മനസമാധാനത്തോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും എന്നിങ്ങനെ സാധിക്കുന്നു. സപ്തതിയുടെ വക്കിൽ എത്തിനിൽക്കുന്ന എന്നിങ്ങനെ ക്ഷീണവും ചില്ലറ രോഗങ്ങളും ഉള്ളതിനാൽ ഞാൻ വലിയ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളിൽ നിന്നു വിടുതൽ നേടി ഹിതകരമായ റിട്ടയർമെന്റ് ജീവിതം ആരോടും പരിഭവമില്ലാതെ സന്തോഷം ആസ്വദിക്കുകയാണ്. ഇനിയുള്ള കൃപാവര കാലഘട്ടവും തടാകത്തിൽ തന്നെ തുങ്ങി ഇവിടെത്തെ പരിപാവനമായ ഇടത്തിൽ മണ്ണോടു മണ്ണു ചേരാനുള്ള ആഗ്രഹമാണെന്നിരിക്കുള്ളത്. അതിൽ കൂടുതൽ ഒന്നും പ്രതീക്ഷിക്കാനുമില്ലല്ലോ.

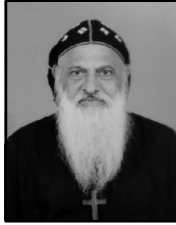

യാക്കോബ് റമ്പാച്ചൻ

ആശ്രമം ഗവേണിംഗ് ബോർഡ് അംഗങ്ങൾ

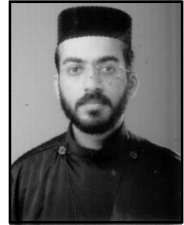
സഖറിയാ മാർ
തെയോഫിലോസ്

കെ. വി. യാക്കോബ്
റമ്പാൻ

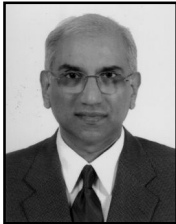
ഫാ. എൻ. എം.
ജോർജ്ജ്

ഫാ. ബന്യാമിൻ
ശങ്കരത്തിൽ

ഫാ. കിനു കെ.
തോമസ്

പ്രസാദ് ഉമ്മൻ

ഡോ. ജോർജ്ജ്
ജോസഫ്

മൈസൺ മാത്യു

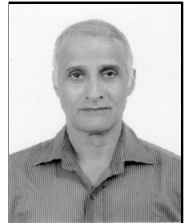
സുനിൽ തോമസ്

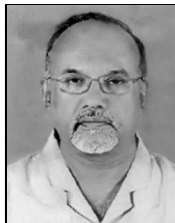
ജോൺ മാത്തൻ

പി. വി. ഉക്രൂക്കുട്ടി

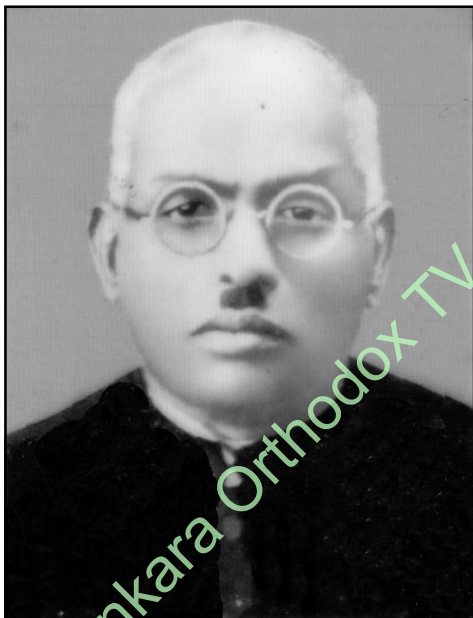
കേണൽ
ആന്റോ ജോസ്

ഏബ്രഹാം ഫിലിപ്പ്

അഡ്വ.
അജയ് തോമസ്

In Solemn memory of our beloved father

Pathrose Mathai

(Former Principal Gov. Law College Trivandrum.
One of the top leaders of the Malankara Orthodox
Syrian Church in the last century.

Inserted by

Prof. Pathrose Pathrose Mathai

(Former executive Director and Secretary
Sports Authority of India)

കോട്ടയ്ക്കൽ പബ്ലിഷേഴ്സിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. മലങ്കരസഭയുടെ സമുന്നത സാരഥികൾ (സചിത്ര സഭാചരിത്രം)	700 രൂപ
2. സഭാകേസുകളുടെ സമഗ്ര സമാഹാരം	600
3. സഭാചരിത്ര വിജ്ഞാനകോശം	500
4. സമ്പൂർണ്ണ സഭാചരിത്രം എ.ഡി. 52-2014	500
5. കണ്ടനാട്ടു ഗ്രന്ഥവരി	500
6. പുത്തൻകാവു മാർ പീലക്സിനോസ് തിരുമേനി	200
7. പ. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി	175
8. പ. ഔഗേൻ ബാവ	80
9. പാറേട്ട് മാർ ഈവാനിയോസ്	80
10. ചേപ്പാട്ടു മാർ ദിവന്നാസ്യോസ്	40
11. എം. സി. കുറിയാക്കോസ് റമ്പാൻ	75
12. പ. പാമ്പാടി തിരുമേനി	100
13. പാമ്പാടി പി. സി. യോഹന്നാൻ റമ്പാൻ	50
14. ഫാ. എം. എം. ഏബ്രഹാം	75
15. പഴയസെമിനാരി: മലങ്കരസഭയുടെ പവിത്രഹൃദയം	75
16. ഭൂവിൽ വിടർന്ന ദേവലോകം	100
17. ഇലഞ്ഞിക്കൽ ജോൺ വക്കീൽ	100
18. കുഞ്ഞാടുകളുടെ വലിയ ഇടയന്മാർ (സന്ദേശ്കുൾ ചരിത്രം)	100
19. മണലിൽ അച്ചന്റെ സഭാസ്മരണകൾ	100
20. സുപ്രീംകോടതിവിധി 1958	90
21. പ. ഗീവറുഗീസ് രണ്ടാമൻ ബാവ	200
22. ആനപാപ്പി	150
23. കാതോലിക്കാ ബാവമാരുടെ കാലടികളിൽ	30
24. പരിശുദ്ധ കന്യകമറിയം	30
25. ബഥനി ആശ്രമവും റീത്തു പ്രസ്ഥാനവും	150
26. തടാകത്തിലെ തപോധനൻ (ബിഷപ്പ് വാൽഷ്)	150
27. പരുമല മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മഹാകാവ്യം	60
28. ഫീലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസ്	100
29. പി. എം. തോമസ് റമ്പാച്ചൻ: മിഷൻ ബോർഡിന്റെ പ്രഭാത നക്ഷത്രം	150
30. ചിത്രമെഴുത്തു കെ. എം. വറുഗീസിന്റെ ആത്മകഥ	50
31. തേന്മാവിന്റെ ആത്മകഥ (പുതുപ്പള്ളി നിലയ്ക്കൽ പള്ളിചരിത്രം)	50
32. കാതോലിക്കേറ്റിന്റെ കാലിക പ്രാധാന്യം	75
33. തുമ്പമൺ പള്ളിചരിത്രം	100
34. കേരളീയ നസ്രാണികളുടെ രാഷ്ട്രീയ സേവനം	150
35. മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ പഞ്ചകല്യാണി	100
36. Indian Orthodox Church of St. Thomas	400
37. Acta Indica	200
38. Pathrose Mar Osthathios (A prophet like Revolutionary)	100
39. Philipose Mar Theophilus	30
40. The Saintly Shepherd of Malankara Church (Kurichi Bava)	200

ആയിരം രൂപയിൽ കൂടുതൽ വിലയുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങുന്നവർക്ക് 25% കമ്മീഷൻ നൽകുന്നതാണ് (തപാൽ ചെലവു പുറമെ).

കെ. വി. മാമ്മൻ കോട്ടയ്ക്കൽ

പി. ബി. 10, മാങ്ങാനം, കോട്ടയം-686018 ഫോൺ: 0481-2578936